

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GAMZE ÇELİK

AY DÜĞÜMÜ

EPHESUS

Mısır'ın kızgın kumlarının içine gömülen karanlık bir sır...
Ra'nın gözünün arkasında asırlardır ulaşılamayan bir gerçek...
Hiyerogliflerin anlatmaya çalıştığı bir hikâye...
Ve mucizevi bir aşk.

Arkeolog olan Ayliz Kılıç, en büyük hayalini gerçekleştirmek üzere Mısır'da gizlice bir piramide girdiğinde karşılaşacağı esrarengiz olaylardan bihaberdi. Asırlardır kimsenin ayak basmadığı bir hazine odasında rastladığı Ra'nın gözü onu kendi dünyasından bambaşka bir dünyaya sürüklediğinde bunun, çözmeye çalıştığı gizemlerin en büyüğü olduğunu öğrenecekti. Yaşayacağını hayal bile edemediği şeyler başına geldiğindeyse asıl kimliğini keşfedecekti.

Evine dönüş yolunu aradığı sırada karşısına çıkan Aytun Karavera, onunla beraber olayları çözmek isterken bilmeden kalbinin buzlarını da birer birer eritmişti. Peki, ne yapacaktı Aytun? Kraliçe'nin kurallarına karşı gelmek pahasına Ayliz'i gizleyecek miydi yoksa dünyasına izinsiz gelen kızı cezalandıracak mıydı?

•Binlerce yıl öncesindeki bir lanet, geçmişten gelen Mısır tanrılarının kavgası ve içindeki nefreti dindiremeyen Mısır'ın acımasız Kraliçesi Neftis...

Her şey bu kadar karışıkken Ayliz evine dönebilecek miydi?

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

444 0 454

9 786057 583963

**"Zaten sobeledin, sarışın.
Hayatı boyunca ebeyi hiç
görmeyen bu adamın
yalnızca karşısına çıkmakla
yetinmedin, beni kendi
kalene kadar koşturdun.
Sağım, solum; önüm, arkam
değil Aytun'un kalbinde
sobe dedin."**

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

AY DÜĞÜMÜ

Yazarı: Gamze Çelik

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Editör: Ayşenur Nazlı

Düzeltili: Saniye İngin

Kapak ve Sayfa Tasarım: Merve Polat

1. Baskı: Şubat 2020

2. Baskı: Eylül 2020

ISBN: 978-605-7583-96-3

Yayınevi Sertifika No: 40169

© Gamze Çelik, 2020

Türkçe Yayımlı Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı: Yağmur Promosyon Ürünleri San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 12/122

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 612 01 74

Matbaa Sertifika No: 47812

Kapak Baskı: Bakoğlu Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah. Fatih Şehitleri Sk. No:9/B

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 501 37 92

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 261 15 15

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

GAMZE ÇELİK

AY
DÜĞÜMÜ

EPHESUS

Ay

BÖLÜM 1

Ay, kararmaya yüz tutmuş gecede yavaş yavaş ortaya çıkarken dudaklarımda cılız fakat sahici bir gülümseme peyda oldu. Gecenin getirdiği karanlığı ve onu bir nebze olsun aydınlatabilen ay ile yıldızları severdim. Gecenin asilliğine hayran kalırdım çoğu zaman ve bu da geceyi, beni gülümseten nadir şeylerden biri yapıyordu. Gerçi beni, birkaç şey dışında gülümsetebilen var mıydı ki?

Zihnimi bir pençe misali saran düşüncelerden arındırmak ister gibi başımı iki yana salladım. Şu an bunları düşünmek hem gereksiz hem de yersizdi. Hayatımın en büyük hayalini gerçekleştirmek üzereyken bu tarz düşüncelere kapılmamam gerekirdi. Gözlerim sol bileğime kaydığında saatin 23.59 olduğunu gördüm. Yelkovan tam on ikiyi bulduğu zaman yirmi dört yaşına girmiş olacaktım. Doğum günümde en büyük arzumu ve hayalimi yerine getirecektim. Kendimi talihli hissediyordum, sonuçta kaç kişi doğum gününde bir piramidin içerisine girme şansını yakalayabilirdi ki?

Yeni bir güne başladığımızı hatırlatan saatin mekanik sesini duymamla elimdeki haritaya son bir bakış atarak piramidin içine girdim. Karanlık koridoru aydınlatmak için sırt çantamdaki feneri çıkartırken, bir yandan da önüme dikkat etmeye çalışıyordum çünkü buralarda bir yerde yüksek bir basamak olması gerekiyordu. Etrafın karanlığını fenerle aydınlattığım zaman içerisi daha katlanılabilir

hale gelmişti. Yürümeye devam ederken birden bedenimi yalayıp geçen rüzgârla titrediğimde, bunun tamamıyla piramidin bir oyunu olduğunun bilincindeydim. İçleri yazın soğuk, kışın sıcak olan bu Mısır Piramitleri her dönem için fazla gizemliydi.

Arkamdan gelen grup şefim ve aynı zamanda erkek arkadaşım olan Murat'ın yakınmasıyla başımı ona çevirdim. "Telefon çekmiyor," derken kaşlarını çattığını elimdeki fener sayesinde gördüm.

Alayla gülüp tekrar önüme dönerken, "Hadi ama Murat! Piramitlerin içinde hiçbir teknolojik aletin çalışmadığını çok iyi biliyorsun," dedim.

"Belki bir ihtimal Firavun bizi sever ve telefonumu çalıştırır dedim ama ne yazık ki yanılmışım." Geniş omuzlarını enerjik bir şekilde silktiğinde bu enerjisi karşısında iç geçirdim. Önceki gece, notları üzerinde çalıştığı yetmezmiş gibi bu gece de uykusuz kalacaktı ama üzerinde yorgunluğa dair hiçbir iz yoktu. Bedeni uykusuzluğa ve diğer yorucu etkenlere karşı olabildiğince dirençliydi ve bu durum ona sıkça imrenmeme neden olurdu. Çünkü onun aksine ben, en ufak bir şeyde dahi bitkin düşen bir yapıya sahiptim ve bu sebeple uykuya fazla düşkündüm.

Yürümeye devam ederken Murat, adımlarını hızlandırdı ve bana yetişti. Kolunu omzuma attığında, "Adamı rahatsız ettiğimiz için bizi seveceğine zerre ihtimal vermiyorum şahsen," dedim.

"Rahatsız edilmemek istiyorsa mezar olarak daha az gösterişli bir yer yaptırması gerekiyordu. Mesela her yeri altınlar ve mücevherlerle doldurmayabilirdi. Bu sayede bizlerin ilgisini çekmezdi ve onu mezarında rahat bırakabilirdik." Dudağını bükerken düşünüyormuş gibi yaptı. "Yani belki..."

Alayla güldüğümde Murat'ın gözleri yanağımdaki derin çukurlara kaydı. "Kusura bakma, adam senin gibilerin asırlar sonra geleceğini düşünememiş."

"Tanrı değil miydi, her şeyi bilmesi gerekirdi," diye espriye vurdu.

Firavunların tanrı olmadıklarını zaten bildiğine emin olduğum ve onun hazırcevaplılığı karşısında hiç şansımın olmadığını bildiğim için cevap vermeye yeltenmedim bile. Koridorda yürümeye devam

ederken bir an önce daha derin koridorlara ulaşmayı istiyordum. Buraları defalarca kez gezmiştim zaten. Ayrıca bu gizli kaçamağın amacı daha önce keşfedilmeyen yerlere girmekti.

Tam o anda gözümün önünde sallanan parlak şeyi görmemle yerimde sıçradım ve geri çekildim. Murat, gülümseyerek elinde tuttuğu bilekliği sallıyordu. "Doğum günün kutlu olsun, prensesim. Büyük hediyelerden hoşlanmadığını bildiğim için sana bunu aldım."

Başımı yana eğip çocuksu bir halde gülümsedim. Bir yandan da hâlen elinde tuttuğu bilekliğe bakıyordum. "Zahmet etmemeni söylemiştim. Beni grubun geri kalanı uyuduğu zaman piramide gizlice sokman gayet yeterli ve makul bir hediye idi. Bu bileklik ise fazla değerli gözüküyor. Ayrıca doğum günümü kutlamaktan hoşlanmadığımı biliyorsun," diye mırıldandım mahcup olarak. Zira ben onunkini bırak kutlamayı, hatırlamamıştım bile. İşlerimizin o anki yoğunluğu yüzünden ne yazık ki unutmuştum.

"Sevgilin olarak hoşlanmadığın şeyleri sana sevdirmek benim görevim olmalı," dedi ve elindeki bilekliği sallayıp bir adım yaklaştı. Kahverengi gözleri coşkuluydu. Murat'ı yalnızca iki defa böyle görmüştüm. İlki, Büyük Piramit'e girecek olan grubun bizim olduğumuzu öğrendiğindeydi ve ikincisi de şu andı. "İzninle takayım, prensesim."

"Çok mutlu duruyorsun," dediğimde dudaklarının kıvrımı belirginleşti.

"Arkeolojinin göbeğinde sevgilimle beraber güzel bir an yakalamışım. Elbette mutlu olacağım."

Hevesli hali bu anı yadırgatsa da itiraz etmedim ve elimi ona uzattım. İnce bileğimin üzerine taktığı, mavi taşlardan yapılma bileklik gerçekten muazzam görünüyordu. Bileklikte altı halkanın içinde farklı şekillerde taşlar vardı. Mavi taşların aldığı şekillerin anlamını soracakken Murat, "Hadi daha fazla oyalanmayalım," dedi ve lafı ağzıma tıktı.

Yürümeye başladığımızda birkaç adım sonra koridorun daraldığını fark edince yüzüme hoşnutsuz bir ifade yerleşti. Buradan sonrasını kambur bir biçimde ilerlemek gerekiyordu. Duvarların farklı

köşelerine temizlenmesi için bıraktığımız içi su dolu testilere dikkat ederek basamağı indim. "Bu sular olmuş sanırım," dedim testiye doğru eğilerek. Avucumu testinin içine sokup berrak sudan biraz aldım. Piramitlerin içine bırakılan kirli sular, birkaç günün sonunda temiz ve içilebilir halde bulunurdu ve bizler de bu durumdan sonuna kadar faydalanırdık.

"Yarın sabah söylerim, alırlar."

Bir süre ben önde, Murat arkada dar koridoru arşınlarken ikiye ayrılan yola gözlerimi kısarak baktım. "Hangisi?" dedikten sonra Murat'a çevirdim bakışlarımı.

O, kararsız bir şekilde yollara bakarken sağ taraftaki yolun önüne geçtim. Fenerle koridoru aydınlatığımda içinde bulunduğumuz yer gibi dar ve karanlık olduğunu fark ettim. Karanlık beni ürkütme-yeceği için ben girebilirdim, sorun olmazdı. Aynı hızla diğer tarafa gidip incelediğimde ise tam tersi bir görüntü ile karşı karşıya kaldım. Koridor birkaç kişinin dahi rahatlıkla yan yana yürüyebileceği kadar genişti.

Murat, yanıma gelip koridora bir bakış attıktan sonra elindeki fenerle diğer tarafı aydınlattı. Sırt çantasını kumlarla dolu yere koyup içinden kısa bir çubuk çıkardı. Bu, geçtiğimiz yerleri işaretlemek için kullandığımız çubuklardan daha farklı bir yapıya sahipti. Şaşkınlıkla uzun siyah çubuğu havaya kaldırıp süzerken sorgulayan bakışlarımı Murat'a çevirdim. "Üzerindeki işaretler de ne? Nereden buldun bunu?"

Murat, avucumdaki çubuğa baktıktan sonra sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkti. "Sabah geldiğimizde köşede bulmuştum, ne olur ne olmaz diye çantama koydum. Sen de amma sorguladın, Ayliz. Oyalanmamamız gerekiyor, kimsenin bu küçük gezintimizden haberi yok. Yakalanırsak olacakları düşünmek bile istemiyorum," derken sesi sona doğru sinirli bir hal almıştı.

"Eğer bir şey bulduysan onu grupla paylaşman gerekirdi."

Sözlerimi duymazlıktan gelerek çubuğu elimden çekip aldı ve yere eğilip kumların arasına sapladı, ardından kalktı. "Hadi bu

yönden gidelim,” diyerek sol tarafa yönelmişti ki elimi koluna koyarak onu durdurdum.

Çekingen bir edayla gözlerinin içine bakarken, “Bekle bir saniye,” dedim.

“Yine ne oldu, Ayliz?”

Başımı yana eğip sevimli gözükmeye çalışırken isteğimi dile getirdim. “Bu noktada ayrılacak ve etrafı biraz tek başıma gezsem olur mu?”

Murat, gözlerini kısarak her iki koridorun da olduğu tarafa bakarken düşünceli görünüyordu. “Bugün senin doğum günün ve ne dersene yapmak zorundayım. Sadece kendine dikkat et,” dedi. İsteğimi geri çevirmediği için ona minnettar olduğumu belirten bir tebessüm yolladım. Eliyle yerdeki çubuğu işaret ederek, “Çubuk buluşma yerimiz olsun. Bir saat sonra burayı bulalım,” dedi. “Seni bekliyor olacağım ve doğum gününü ikinci kez ben kutlayacağım.” Dudaklarına tilki kurnazlığında bir gülüş yerleşti ve bunun ne olduğunu kavramama olanak vermeden arkasını dönüp koridora girdi. “Tabii diğer hediyelerinle birlikte. O yüzden sakın kaybolma, olur mu sevgilim?”

Göremeyeceğini bilsem de gözlerimi hafifçe kısıp başımı salladıktan sonra sağ taraftaki koridora saptım. Küçüklüğümünden beri Antik Mısır’a duyduğum özlemi biraz olsun dindirebileceğim tek yerdeydim ve heyecandan tüm düşüncelerim birbirine girmişti.

Pek konuşkan ve sevecen birisi olmamıştım hayatım boyunca. Zaten her dakikasını sevgi ve mutlulukla geçiren biri de değildim. Annesi tarafından önemsenmeyen, onun açısından görünmez olan, kendinden esirgenerek diğer iki kardeşine verilen sonsuz sevgiyi kıskanan biriydim. Ne kadar az kişi, o kadar sağlam kafa diyenlerdendim her daim. Çünkü çokluğun olduğu yerde kırgınlık da bol oluyordu ve bunu zerre istemiyordum. Daha doğrusu insanları sevmiyordum çünkü nankör, çıkarıcı ve hatta acımasızdılar. Bir tek kitaplarım vardı dostum. Bir tek hayallerim vardı gerçekleşmesini ümit ettiğim ve yalnızca ben vardım bu dar koridorda bulunan.

Yirmi dakikadır boş koridoru takip ederken, her an bir yerlerden bir oda çıkacakmış ya da soluk gri duvardaki resimler canlanacakmış gibi hissediyordum. Yüzümde oluşan gülümseme ile dar koridorda fenerimle ilerlerken bir yandan da haritaya göz atarak tam olarak nerede olduğumu saptamaya çalışıyordum, ancak bulunduğum konumu bir türlü bulamıyordum. Etrafında hiçbir şey bulunmayan koridorda epey ilerledikten sonra yine iki farklı yol ayrımı görünüyordu. Derken ayağımın dibinde 'sss' diye bir ses duymamla başımı üstün bir hızla yere çevirdim.

Simsiyah ve normalde -yani resimlerde ya da bir camın ardında olsa- asil bulacağım bir yılan önümde durmuş, başını havaya kaldırmıştı. Çatallı dili dışarıda bir şekilde bana baktığında çığlık atarak sırtımı duvara yasladım. Yılan, çığlığımla birlikte taşların arasındaki ufak oyuntuda hızla kaybolurken başımı duvara yasladım. Tamam, yılanların güzel hayvanlar olduğunu düşünürdüm ama onlardan korkardım. Derin nefesler alıp kendime gelmeye çalışırken sırtımı yasladığım duvarın aniden sarsılmasıyla geri çekildim ve duvara döndüm. Duvar yana kayarak yavaşça açılırken zifiri bir karanlık beni kucakladı ve duvarda birkaç kişinin rahatlıkla sığabileceği kadar yer açıldı. Bu duruma pek şaşırdığımı söyleyemedim, çünkü piramitlerde her zaman bir gizem bulunurdu. Sadece gizemli bir şeyi keşfettiğim için oldukça heyecanlıydım.

Feneri içeriye tutup karanlığı biraz olsun delerek başımı içeriye uzattım. Görebildiğim kadarıyla önümde oldukça dik ve dar bir merdiven vardı. Sonu ise belli değildi, zira basamaklar fener ışığının yetmeyeceği kadar çoktu. O karanlığa gitmeli miydim? Korktuğumu inkâr edemezdim çünkü aşağıda ne ile karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca buraya benden önce kimsenin gelmediğine de emindim, çünkü daha önce böyle bir yerin lafı dahi edilmemişti. Bu da ürkmemi sağlayan en büyük etkendi fakat ben zaten buraya bir şeyler keşfetmek için gelmemiş miydim? Şu noktada ödleklilik yaparak geri dönmek olmazdı. Tekdüze bir yaşam korkakların; hayatını değiştirmek ise cesaret edebilenlerin işiydi.

Haritayı sırtımdaki çantaya koyarak saş elime feneri aldım ve sıkıca kavradım. Merdivenler dik olduğu ve tutunabileceğim bir yer olmadığı için düşme olasılığım vardı ve bu yüzden dikkatli davranmam gerekiyordu. Ayrıca burası binlerce yıl önce inşa edildiğinden taşların sağlamlığından emin olamıyordum. En heyecanlı anda düşüp bir taraflarımı kırmak tercih ettiğim bir olay olmazdı.

Bir yandan etrafıma göz atarken diğer yandan merdivenleri sayıyordum. Nihayet iki yüz sekiz merdivenin sonunda aşağıya ulaşmıştım. Yerler kumla doluydu, ancak ayağıma daha sert cisimler batıyordu. Fenerle yeri aydınlatığımda kumun içindeki küçük parlak nesneler çarptı gözüme. Eğilip birini avucuma aldığımda altın olduğunu fark ettim. Gözüm kenardaki taşın üzerinde duran mumlara çarptığında oraya ilerledim. Fenerle etrafı taradığımda ayaklı, yuvarlak ve baş kısmı yere dönük olan aynayı gördüm. Sapından tutup kaldırarak mumların yanına getirdim.

Aynanın başını kaldırıp cebimden bir çakmak çıkardım ve mumu yaktım. Aynanın açısını, muma ve köşelerdeki diğer aynalara denk gelecek şekilde ayarladıktan sonra aniden etrafta oluşan loş ışığa gururla baktım. Bu klasik, eski bir Mısır tekniği idi. Mum ya da güneş sayesinde piramitlerin içerisini aydınlatabiliyorlardı. Aynalardan birbirine yansıyan ışık, karanlık sorununu ortadan kaldırıyordu. Ve bu, Mısırlıların kullandığı basit düzeneklerden yalnızca biriydi.

Odaya tekrar döndüğümde gözlerim şaşkınlıktan irice açıldı. Zira bu oda bir hazine odasıydı. Dikdörtgen biçimindeki oda çok büyük değildi, ancak içindekiler büyük bir servetti. Kumların arası küçük, yuvarlak altınlarla doluydu. Odanın tam ortasında yine altından yapılma, orta boyutta bir Sfenks heykeli vardı. Mısır Piramitlerinin koruyucusu sayılan insan başlı ve aslan bedenli Sfenks oldukça değerliydi. Onun haricinde alışık olduğumuz tanrı heykelleri de vardı ve hepsi binlerce yıla meydan okur gibi hiç zarar görmemişti. Şu an Keops'un içinde binlerce yıldır kimsenin ayak basmadığı bir hazine odasıydım ve bu yüzden her an kalp krizi geçirebilirdim.

Sevinçle, "İşte bul" diye bağıırıp kahkaha attım. Daha önce hiç lafı geçmeyen, keşfedilmeyen bir oda bulmuştum.

Odada bunların haricinde bir şey yoktu, duvarlarda yazıtlar da yoktu. Sadece sol tarafta dar bir geçit vardı. Gözlerimi kısıp orayı netleştirmeye çalışırken birden bir şey oldu. Etrafta bir ses duyuldu, zihnimde yankılandı.

"Sen buraya ait değilsin!"

Tıslamaya benzeyen bu sesin sahibini görmek amacıyla bakışlarımı loş odada panikle dolaştırdım, fakat görünürde bir şey yoktu. Burada tamamıyla yalnızdım. Hızlanan kalp atışlarımı eski ritmine kavuşturmak ister gibi elimi göğsüme bastırdım. Bu ses zihnimin bir oyunu olabilirdi. Sonuçta heyecanlıydım ve kendimi, bu gece bir şeyler keşfetmek için şartlamıştım. Duyduğum ses bilinçaltımın bana bir oyunu olabilirdi ama yine de bu odada içime sinmeyen bir şeyler vardı. İçgüdülerim buradan kaçıp gitmemi söylerken ona uydum ve çantamı sapsarından sıkıca kavrayarak merdivenlere yöneldim. Aklıma sirayet eden tedirginliği göz ardı ederek derin bir nefes aldım.

Sağlam olmayan, aceleci ve hepten sarsak adımlarla basamakları çıkarken ara sıra tökezliyordum ama düşmeden önümdeki merdivene tutunuyordum. O an gürültülü bir sesin odada yankılanmasıyla başımı yukarıdaki kapıya çevirdim. Az önce yanlışlıkla keşfettiğim kapı kapanırken gözlerim irileşti, kalbim korkuyla hızla çarpmaya başladı. Gitmek istiyordum, kapı kapanmadan oraya yetişmek istiyordum ama imkânsızdı. Henüz merdivenin başındaydım ve oraya ulaşmamın imkânı yoktu.

Bir süre ne yapacağımı bilemez bir şekilde merdivenlerde oturduğumda etrafın giderek karanlığa gömüldüğünü fark ettim. Başımı kaldırıp aynanın yanındaki mumun bitmek üzere olduğunu gördüğümde içimden okkalı bir küfür savurdum. Elimdeki fener burayı aydınlatmaya yetmezdi ve bu odada karanlıkta yalnız kalmaya korkuyordum. Bu yüzden de tek şansım o dar geçitti. Kendime bir kez daha düşünme fırsatı tanımadan hızla oraya ilerledim. Koridora

gireceğim esnada aynı ses bir kez daha zihnime doldu ama bu sefer tek bir tonda değildi, yankı yapmıştı.

"Sen buraya ait değilsin."

Derin bir nefes alarak içeri girdim. Bundan başka şansım yoktu, tek çıkışım kapanmıştı. Belki bu koridorun ardında yine gizli bir kapı vardı. Önüme serilen ufacık umuda tutundum ve ilerlemeye devam ettim.

Dar koridorda attığım her adımla zihnimdeki ses de artıyordu. İlerlerken fenerden cızırtılar gelmeye başladığında yüksek sesle, "Lanet olsun!" diye bağırdım. Bu geceki ufak, gizli gezimiz aceleye geldiğinden pilini değiştirme fırsatım olmamıştı. Çok geçmeden ışığı söndü ve etraf karanlığa gömüldü. Korkuyla yere bakarken gördüğüm tek şey uçsuz bucaksız karanlıktı. Sağ elimi duvara yasladım, bir süre elimi kaldırmadan temkinlice ilerledim. Duvardaki hiyerogliflerin oluşturduğu çukurlar sürekli parmaklarımı oynatırken dudagımı ısırdım.

Derken karşımda gri, cılız bir ışık gördüm ve anında adımlarımı hızlandırdım. Bu, siyahın ortasında ay grisi kadar canlı parlayan bir taşı. Tahminen on metre vardı aramızda. Heyecanla mesafeyi kapattım. Bu sırada etrafta duyulan *"Sen buraya ait değilsin!"* sözü ise kocaman bir korodan geliyor gibiydi. Her ne kadar umursamamakta ısrarcı olsam da bu gerçektir.

Delicesine korkuyordum ama bir yandan da başka şansım olmadığını biliyordum. Korkuyla taşın tam önüne geldiğimde bunun, Ra'nın Gözü'nün içinde olduğunu fark ettim.

Gözün tam ortasına yerleştirilen taşın etrafına yaydığı ışık, duvarın belli bir kısmını R şeklinde aydınlatmış ve hiyeroglif yazılarını okumamı sağlamıştı. Şiddetle inip kalkan göğsümü dizginlemeye çalışarak elimi yazıların üzerine koydum. Derin nefesler alırken okuduğum yazı şokla donakalmama sebep oldu.

"Buraya kadar geldiysen artık buraya aitsindir. Sakın unutma. Ölüm ile yolun sonu, yalnızca bir başlangıçtır ve Öteki Dünya'ya geçişinde en büyük yardımcındır."

Bakışlarımı gri taşı tekrar bulurken taşa dokunmak için delice çırpınan içimdeki kör istek, bedenimin kontrolünü eline aldı ve nihayetinde ona karşı koyamayarak elimi taşa uzattım. Bu sırada duvarın rengi gittikçe solmaya başlamış, hatta saydamlaşmıştı. O an idrak ettiğim şey ile tüm bedenim güçlü bir titremeye sarsıldı.

Karşımdaki duvar yolun sonu değildi.

Saydamlığı sayesinde arkasını görürken taşa uzanan elim havada kaldı. Bu koridor piramitlerin içi kadar bakımsız ve karanlık değildi. Aksine duvarlarda meşaleler yanıyor, içerisi sarı bir ışıkla aydınlatılıyordu. Tam o anda koridordan bir grup insan hızlı adımlarla geçti. Eğer gözlerim bana bir oyun oynamıyorsa ya da delirmiyorsam onlar gerçektir ve üzerlerindeki kıyafetler Antik Mısır'dan kalmaydı. Ellerindeyse uzun mızraklar ve hançerler vardı. Bunları nereden bulmuşlardı ve orada ne işleri vardı? Sorular ardı ardına zihnimde patladı. Bizim gruptan değillerdi.

Elimi duvara uzattım ve saydamlığın olduğu yerde bir engele çarptım. Artık taşa dokunma isteğime daha fazla karşı koyamıyordum. Bu yüzden elimi yeniden ona uzattım. Tam ortasına dokunduğum taş, gözlerimi kör edecek kadar büyük bir ışıkla parlamaya başladı. Aynı anda taşı parmaklarımla kavrayıp elime alırken onun çıktığı yuvadan bir ses geldi. Bu, diğer tüm tıslamaya benzer sesleri susturan tok ve oldukça baskın bir sestir.

Diğer sesler kesilirken taşın her saniye biraz daha parlamasıyla gözlerimi tekrar ona çevirdim. Elimde gittikçe büyüyen taşa inanamazca bakarken gözlerim birden karardı. Bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm son şey o yuvadan çıkan altın sarısı bir uzantıydı.

Duyduğum son şey ise tok bir, "Sonunda geldin," sözüydü.

Taş

BÖLÜM 2

Yüksek bir binanın en üst katından birbiri ardına atılan hayallerimin sonu gibiydi içinde bulunduğum uçsuz bucaksız karanlık. Yok oluşlarının her daim vardı bir bildiği, asla özgürlüklerine kavuşamayacaklarını bildikleri içindi en acısız yolu seçmeleri. Hayallerim dahi umutsuzluğu yaşarken benim umutlu olmam ne büyük ironiydi, değil mi?

Duyduğum son sesler kulaklarımı tirmalarken ılık bir rüzgâr bedenimi yalayarak geçiyordu. Bir yerden gelen su sesiyle ilk olarak işitme duyum işlevini kazandı. Daha sonra sırtımın yastı olduğu sert yeri hissederek dokunma duyumu kazandım. En zoru görmeydi çünkü gözlerimi açacak gücü bulamıyordum. Nihayet bir süre sonra kendimi toparlayabildiğimde ağırlaşmış göz kapaklarımı yavaşça araladım.

Kirpiklerimin arasından gördüğüm karanlık, gece olduğunu anlamama yettiğinde gözlerimi kısıp göğe baktım. Karşımda duran ayın parlaklığı o kadar harikaydı ki ondan gözlerimi alamıyordum. İstanbul'da, evimde sabahladığım gecelerde, ayın bu kadar parlak olduğuna hiç şahit olmamıştım.

Mısır... Piramit... Sesler...

Birden zihnime üşüşen bölük pörçük anılar, yaşadığım şeyleri bir bütün haline getirdiğinde irkildim ve kısıp gözlerimi iyice açıp yattığım yerden hızla doğruldum. Ani hamlem yüzünden boynumda

hissettiğim keskin acı gözlerimi karartıp görüşümü yok ettiğinde birkaç saniye geçmesi için bekledim. Sonunda kendimi toparlamayı başardım ve elimi boynuma götürüp ağrıyan kısma koyduğumda daha büyük bir acıyla karşılaştım. Refleksle yeniden elimi çektiğimde bakışlarım etrafı tarıyordu.

En son piramidin içerisinde gizli bir oda bulmuştum ve lanet olası maceracı ruhuma engel olamayıp odaya girmiştım. Daha sonrasında duyduğum sesler ile elime aldığım taş aklıma geldi. Orada gördüğüm Antik Mısırlılar gibi giyinen birkaç kişi...

Hızla soluyarak ayağa kalktım. Birkaç saniye yalpalarken boynumdaki keskin sancının varlığı oldukça rahatsız ediciydi. Bunu umursamamaya çalışarak gözlerimi çevrede merakla gezdirdim. Burası neresiydi böyle? Ben o piramitten buraya nasıl gelmişim ve orada olanlar neydi?

Bulduğum yer nehrin kıyısında, çimenlerin tam üzerindeydi. Burası Nil Nehri olmalıydı lakin nehrin bu tarafını daha önce gördüğümü hatırlamıyordum. Boş bir şekilde etrafıma bakınırken nereden gideceğimi, grubumu ve Murat'ı nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Telefonum yoktu çünkü piramitte çekmediğini bildiğimden yanıma alma gereği duymamıştım. *Keşke alsaydım*, diye hayıflandım ama bunun bana bir fayda sağlamayacağını biliyordum.

Umutsuzlukla iç geçirdikten sonra gözlerimle karanlık alanı taradım. Belki biriyle karşılaşınca telefonunu rica ederek Murat'ı arayabilirdim. Ona piramitte olanlardan bahsedeceğimden emin değildim. Yaşananların bir rüya olup olmadığını dahi bilmezken nasıl bahsedebilirdim ki? Bu kadar esrarengizlik Mısır için bile fazlaydı ve kimsenin bana inanmayacak olması çok yüksek bir ihtimaldi. Şahsen ben olsam asla inanmazdım.

Derken uzakta -oldukça uzakta- bir ışık görür gibi olduğumda gözlerimi kısarak dikkatlice oraya baktım. Ay ışığı sayesinde biraz olsun aydınlatılan ev hem yakın hem de uzak görünüyordu. Oraya gidip yardım istemenin en iyi seçeneğim olduğunu tahmin ettim.

Bu sefer sırt çantamı ararken burada olmadığını fark edince gözlerim irileşti. Hiçbir şeyim yoktu ve ben resmen tabiri caizse

dımdızlak ortada kalmıştım. Tek seçeneğime kısaca baktıktan sonra seri adımlarla ilerlemeye başladım. Alnım terden sırlıslıkla olmuştı ve gecenin rüzgârı bedenimi yalayıp geçerken damlalar alnımda kuruyordu. Ürperdiğimde kollarımı bedenime dolayıp adımlarımı daha hızlı ve büyük atarken oldukça yorulmuştum. Hem zihnim hem de bedenim çalıştığından gittikçe yoruluyordum. Aslında sadece olanları düşünmek bile beni zorlamaya yetiyordu.

Evin yakınlarına ulaştığımda boynumdaki sızı artık katlanılmaz bir acıya dönüşmüştü ve dayanma gücümün sınırlarında dolaşıyordum. Biraz daha zorlarsam bilincimi tekrar kaybedeceğimi biliyordum.

“Sen kimsin?” diyen bir ses duyduğumda gözlerimi arkaya çevirdim ve koyu renk saçlara sahip bir adamla burun buruna geldim. Gözlerimi şaşkınlıktan dolayı irice açarken az önce konuştuğu dili doğru duyup duymadığımdan emin değildim. Zira adamın konuştuğu dil, benim de çok iyi bildiğim ve öğrenmek için senelerimi verdiğim Antik Mısır diliydi.

Kahverengi saçlarını tamamlayan açık kahverengi gözleri vardı. Boyu uzundu ve vücudu yapılı duruyordu. Nereden çıktığını bilmiyordum ama nedense birine rastlamak iyi hissettirmişti. Tam “Ben...” deyip başıma gelenlerin bir kısmını anlatacakken çalılardan arkasından biri, adama doğru seslendi. O da Antik Mısır dilini kullanıyordu ve bu dili bu kadar çok bilen olmasına sahiden şaşırmıştım. Belki onlar da arkeologdu. Kendi grubum içinde dahi bilmeyenler varken bu adamlar akıcı bir şekilde konuşuyorlardı.

“İlan, acele et, gitmeliyiz. Bizi bekliyorlar.”

Adının İlan olduğunu öğrendiğim adam beni baştan aşağıya süzdü. Gözleri saçlarımda fazla oyalandığında orada ne olduğunu merak etmedim değildi. Esrarengizce kısılan gözlerinin rengi bir ton açıldı. “Sen kimsin?” dedi, ona seslenen kişiyi umursamadan benimle konuşmaya devam ederek.

“Ben Ayl...” diyeceğim esnada çalılardan arkasındaki ses bir kez daha bağırdı.

“İlan, acele et. Merkezdekiler acil durum olduğunu söyledi!”

İlan, dişlerini sıkıp sesin geldiği yöne baktı ve oraya doğru hızlı adımlarla gitti. Ardından, "Hey, beklesene," diye bağırsam da duymadan ilerlemeye devam etti.

Yıkılmışlıkla iç geçirdim ve artık tam anlamıyla tek şansım olan eve zorlayıcı adımlarla yürümeye başladım. Aklım olanları hâlen almıyordu. O gizli odadayken nasıl hiç bilmediğim bir bölgeye gelmeyi başarmıştım?

Büyük, ağaçlık alanın tam ortasında sarsak adımlarla ilerliyor, o eve ulaşmaya çabalıyordum fakat acı öylesine yoğundu ki her an kendimden geçebilirdim. Derin sızının kaynağını bilmiyordum ama bu hiç normal değildi. Piramitte düşmüş ve enseme çarpmış olabilir miydim? Kesinlikle böyle olmuş olmalıydı! Hem bu, gördüğüm saçma görüntüleri ve duyduğum sesleri de açıklardı. Belki de şiddetli bir travma geçirmiştım ve bu yüzden bunları görmüştüm. İçimde kendimce makul bir açıklama bulduğumda eskisinden daha beter hissediyordum kendimi.

Karşıma çıkan küçük kıızı gördüğümde duraksayıp dikkatle ona baktım. "Hey! Bakar mısın?" dedim kıza seslenerek.

"Sen kimsin? Burada ne işin var? Gelmemeliydin, buraya girmek yasak." Yüzü endişeyle büzüşürken üzerindeki kıyafete baktım. Sade, beyaz bir kumaş parçasıydı. Kızıl saçları vardı ve en fazla on yaşında gibi duruyordu.

"Yasak mı? Bana yardım eder misin? Kayboldum."

"Kayıp mı oldun?" derken bu söylediğime çok şaşırmış gibiydi. "O zaman seni ona götürmeliyim. Bu işlerle o ilgilenir."

"O dediğin kim ve buraya çok uzakta mı?"

Kız nazikçe gülümsedi ve yanıma gelerek elimden tuttu. Beni geldiğim yönün tersine çekiştirirken, "Hayır. Evi buraya çok yakın," dedi. "Hem o buralardan sorumlu olan kişi. Tüm kayıp kızlar onun yanına gider."

"Senin annen ya da baban nerede? Burada tek başına bu saatte ne yapıyorsun?" dedim meraklanarak.

"Onlar evde uyuyorlar. Bana güvendikleri için tek başıma dışarı çıkmama izin verirler."

Bunu daha fazla kurcalamadım. Kızın bahsettiği kişinin polis olmasını ümit ediyordum. Bu sayede her şey benim için daha kolay olurdu, ancak önce bir hastaneye gitmem gerekiyordu. Ensemdeki acının sebebini öğrenmeliydim.

Kız ile birlikte düz bir alana çıktığımda, ileride gördüğüm yükseltiyle gözlerimi irileştirdim. Bunlar... piramitlerdi. Yakıcı bir sevinç dalgası içimde şahlanırken kızıdan destek alarak daha hızlı yürümeye çalıştım. Fakat bacaklarımın tüm gücü kesilince bu girişimim yarıda kaldı ve düştüm. Her an bayılacakmış gibi hissediyordum. Etraftaki sesler, yüzüme doğru eğilen kız ve onun dokunuşları... hepsi pusluydu.

O anda bir araba sesi doldu kulaklarıma ve onu takip eden adım sesleri... Gözlerim iyice kararmaya başlamış, midemden genzime çıkan safranın acı tadını almıştım. Parmaklarım soğuk terlerin biriktiği ensem üzerine yerleştiğinde aynı anda kolumda sıcak bir dokunuş hissettim.

"Siz kimsiniz? Neyi var kızın?"

Bir adamdı. Uğultuların arasından bunu anlayabilmişim ve gücümün son zerresini kullanarak ayağa kalkmaya çalıştım. "Ben..." dedim. Ama başıma saplanan ağrı yüzünden devam edemeyerek bir kez daha düştüm.

Adamın, "Ne yapıyorsun sen, neyin var?" sorularını işittim, ancak bir yanıt veremeyecek kadar kötü haldeydim.

Kulaklarım uğuldarken, "Yardım edin... Lütfen. Neyim var bilmiyorum, ensem çok acıyor," diye mırıldandım. Gözlerimi sıkı sıkıya yummuş olmamdan dolayı hiçbir şeyi göremiyordum fakat ayaklarımın yerden kesilmesiyle adamın beni kucağına aldığı anladım. Birkaç dakika geçmeden sırtım sert bir zeminle buluştu ve adamın eli hoyrat hareketlerle ensemde gezindi.

Adamın sertçe iç çektiğini ve ardından da "Lanet olsun! Küçük kız, buraya gel hemen!" dediğini duydum. Tüm bunlara rağmen bir tepki veremedim çünkü bilincim kapanıyordu. Sonunda kendimi karanlığın sancı dolu kollarına bıraktım.

Bedenimi yumuşacık bir yatağın üzerinde, gözlerim bana oldukça yabancı olan tavana bakarken ayağa kalkıp nerede olduğumu sorgulayacak takati kendimde bulamıyordum. Son hatırladığım, bir kızla tanıştığım, düştüğüm ve ardından da bir adamdan yardım isteyip bayıldığım. Şimdi bu ev de nereden çıkmıştı?

Aniden enseme hissettiğim zonklama ile uyuşan bedenimi kaldırdım. Dirseklerimden destek aldım ve gözlerimi büyük odada gezdirdim. Her şeyin kahverengi olduğu bu odada farklı tek renk, üzerinde yattığım siyah saten nevresim ve tam karşımda duran siyah kapıydı. Kasvetli olması gereken oda, tam aksine ferah duruyordu. Tabii bu benim koyu renkleri sevmemden kaynaklanıyor da olabilirdi.

Tedirgin bakışlarım bedenime kaydığında kendi kıyafetlerimin hâlâ üzerimde olduğunu gördüm. Ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıtırken korku, yerini nedensiz bir sakinliğe bıraktı. Ayaklarımı yere başlığında soğuk parke, çıplak ayaklarımı üşüttü. Yatağın kenarında duran ayakkabılarımı ayağıma geçirirken bir yandan da kapıyı açtıktan sonra olacaklara kendimi hazırlıyordum. En ufak bir tehlike anında hiçbir şeyi umursamadan kaçmam gerekiyordu.

Temkinli adımlarla kapıya ulaşip kulpunu yavaşça indirdim. Kapı ufak bir gıcırtyla açıldı, odadan çıktığımda uzun ve dar bir koridorla karşılaştım. Duvarlar tablolarla doluydu. Yan yana dizili olan koyu renkli kapıların önünden geçerek ışığa doğru süzıldüm. Işığın olduğu yere iyice yaklaştığımda içeriden birtakım sesler duyunca dikkat kesildim ve sırtımı duvara yasladım. Evet, bu yaptığım yanlıştı ama aklıma bundan daha iyi bir fikir gelmemişti. Sonuçta nerede olduğumu bilmiyordum ve edineceğim her bilgi önemli olabilirdi.

“Hayır, henüz uyanmadı. Kaç saat oldu, Menes?” diyen sert, erkek sesi kısa bir iç çekişten sonra devam etti. Sesi, daha önce hiç rastlamadığım bir güzellikteydi. “Merak etme, uyandığında kim olduğunu öğreneceğim. Bizim çevreden biri değil, onu daha önce

hiç görmediğime eminim. Yanındaki küçük kızın kim için çalıştığını biliyorum ve kızın yanında olması onlardan biri olduğu anlamına gelebilir. Tüm o bayılması, yardım istemesi kurgu olabilir. Belki de efendisi, beni saf dışı bırakmak için kölesini göndermiştir. Liderlik koltuğumda kimin gözü varsa o düşünceleri kafalarından temizlemeyi iyi bilirim. Kız uyandıktan sonra konuşacağım ve bir isim alıp efendisinin kökünü kazıyacağım. Her neyse, kapat artık.” Belli ki telefondaydı ve şimdi kapatmıştı.

İçeriye gitmek ve gitmemek arasında kaldıktan sonra tam adım atacağım sırada tekrar sesini duydum. “Ajan, küçük bir fare.”

Burada olduğumu ve dinlediğimi anlamıştı. Adımım donarken hafif bir iç çekiş eşliğinde önümdeki duvarı aştım.

Oradaydı işte!

Nehrin görüntüsünü eşsiz bir şekilde evin içerisine taşıyan, boydan boya camın önündeki siyah koltukta oturuyordu. Salon oldukça genişti. Biraz önceki odanın aksine burası -gri duvarlar hariç- siyahtı. Koltuk takımı, yemek masası, sehpa ve tablolarla oluşuyordu. Sade ama şıktı.

Gözlerim siyah saçlı adamı tekrar buldu. Sırtı bana dönüktü. Geniş omuzlarıyla hafifçe öne eğilmişti. Yavaşça dikleşip sırtını koltuğa yaslarken “Gel!” dedi.

Oldukça sert bir tonda söylenen bu sözle ayaklarım istemsizce beni ona götürmeye başlamıştı. Korku, kaybolduğu küçük delikten bilinçsizce sızmaya başlamıştı. Koltuğun yanına geldiğim zaman ayağa hızla kalktı ve bana döndü.

Kusursuz.

Onun yüzünü gördüğüm ilk an bir tek bu geçmişti zihnimden. Sert çehresi, orantılı, hafif çıkık elmacık kemikleri ve ay grisi gözleriyle tamamıyla kusursuzdu. Daha önce bu renk bir göz görmemişim. O kadar canlı, o kadar parlak bir renkti ki grinin ortasındaki siyah, küçük yuvarlak olmasa ayın ikiye bölünüp adama verildiğini düşünürdüm.

“Kimsin sen?” diyen sert sesi beni düşüncelerimden çekip alırken sadece ona bakmakla yetindim. Bu adam yalnızca sertçe mi konuşabiliyordu, başka türlüünü bilmez miydi?

“Asıl sen kimsin? Burası neresi?” dedim çatallaşmış sesimle. Sesimin sakinliğini de yavaşça kaybetmeye başlamıştım.

“Benim kim olduğumu iyi biliyor olmalısın. Kim için çalışıyorsun? Kim gönderdi seni, efendin kim?” dediğinde gri gözleri koyu bir tona bürünmüştü.

“Kimse için çalışmıyorum.” Dediklerini anlamıyordum. “Benim Kahire’ye gitmem lazım. Piramidin içerisinde bayıldım ve uyandığımda nehrin kıyısındaaydım. Sonra küçük bir kız geldi ve beni kaybolanlara yardım eden birine götüreceğini söyledi. Ondan sonrası silik. Birinden yardım istediğimi hatırlıyorum ve burada olduğuma göre o kişi sendin. Grubumu bulmam lazım, hepsi şu an beni arıyor olmalı.” Sesim istemeden de olsa yüksek çıkmıştı fakat buna takılacak vaktim yoktu.

Karanlık, adamın gri gözlerinden bir gölge misali geçerken adam, bana bir adım yaklaştı. “Sakin bana sesini yükseltme, bu bir. Kahire neresi, bu da iki,” derken işaret parmağı tehditkâr bir biçimde havaya kalkmıştı.

Şaşkınlıkla soludum. “Yaşadığın ülkenin başkentini nasıl bilmezsin? Ayrıca benim bir efendim yok, kendim için çalışıyorum. Arkeoloji grubum var. Onlarla bir araştırma için sizin ülkenize geldik ve şimdi de Kahire’ye gitmem lazım. Sizinle karşılaşmadan önce piramitleri gördüm. Eğer yolu tarif ederseniz...” dedim.

“Çattık! Hâlâ Kahire diyor. Deli misin kızım sen? Orası neresi?”

“Mısır’ın başkenti,” derken bu durumdan usanmıştım. Bir an önce gidip Murat’ı bulmak için kibarlaşmayı denedim. “Bana yolu tarif eder misiniz, lütfen?”

Gözlerindeki gri, tekrar ön plana çıkarken kafasını hafifçe kaldırdı. “Mısır’ın başkenti Teb ve biz şu an tam olarak oradayız.”

Kirpiklerimi kırıştırarak bu söylediklerini dikkatle dinledim. Teb, Antik Mısır dönemine ait bir şehirdi ve günümüzde Luxor şehrinin Antik dönemdeki karşılığı olduğu söyleniyordu, gerçekçiliği

yoktu. Bu adam kesinlikle benimle dalga geçiyordu ya da delinin tekiydi. Kaçık da olabilirdi ama bu adama bu sıfatı yakıştırmamıştım.

“Bakın, Mısır’ın başkenti Kahire. Sanırım bunu öğrenememişsiniz ama size tavsiyem, yaşadığınız ülke hakkında biraz bilgi sahibi olmanız.”

Sözlerim, adamın kaşlarını daha fazla çatmasına neden olurken benim de kaşlarım çatılmıştı. Gözümü büyük cama tekrar çevirdiğimde uzakta gördüğüm şeyle gözlerimi kısıtım. Bir piramidin üst kısmı görünüyordu ve bunlardan bir tanesinin Keops olduğuna emindim. Eğer oraya gidersem grubumu bulabilirdim. Bir umut ışığı, karanlık içimi aydınlatırken karşımdaki adama tekrar döndüm ve açıkladım. “Benim bir efendim yok ve beni size kimse göndermedi. Nehrin kıyısında gözlerimi açtım, daha sonra o küçük kızla karşılaştım. Bana yardım edeceğini söylemişti ama kendimi kötü hissederek bayılmışım. Şimdi daha önce yapmam gerektiği gibi gidiyorum,” deyip kapıyı aradım. Nihayet siyah ve büyük kapıyı bulduğumda dışarıya çıkacakken adamın sesini duydum.

“Nereye?” diyen sesinde merak yoktu. Öylesine sormuş gibiydi veya merakını iyi gizleyebiliyordu.

“Piramidin içine gireceğim, çantamı veya gruptan birilerini bulmaya çalışacağım,” dedikten sonra adamın cevabını beklemeden kapıyı hızla açarak dışarı çıktım.

Hava kararmaya yüz tutmuş, ay hafifçe belirginleşmişti. Uzakta görünen piramitlere doğru ilerlerken yolu yarıladığımı düşünüyordum. Biraz soluklanmak için olduğum yerde dururken yanımda bir varlığı hissedince ürperip başımı çevirdim. Az önce bana oldukça kaba davranan adam tam yanımda dikiliyordu. “Ne işin var burada? Sana söyledim; benim bir efendim yok ve kimse de sana beni göndermedi. Hem sana niye göndersin ki biri beni?”

“Hiç inandırıcı değilsin,” diyerek vücudumu kısaca süzdü. “Ama düşmanlarım ağzımın tadını bilirdi, beni saf dışı etmek için daha mükemmel birini bulabilirlerdi. Seni nasıl tercih ettiler bilmiyorum, belki de ters köşe yapmak istediler. Her neyse. Piramidin içine öylece girmen imkânsız çünkü seni almazlar. Oraya sadece soylu

kişiler girebilir. Ah, bir de ben,” deyip gözlerini kıstı. “Pekâlâ, seni oraya sokacağım, küçük ajan.”

Şimdi de iyilik meleği mi kesilmişti? Biraz önceki kaba tavırlarıyla tam bir şeytan gibiydi hâlbuki. Sorgulayıcı bir hale büründüm. “Neden yardım ediyorsun bana?”

Bana küçümseyici bir bakış attı. “Sen gerçekten aptalsın. Yardım değil bu. Birini nedensizce yargılayamam ve seni cezalandırmak için de bir nedene ihtiyacım var. Bakalım orada gerçekten dediğin gibi bir çanta var mı veya grubun orada mı? Eğer söylediklerinden birine rastlamazsam nedenimi bulmuş olacağım ve seni bana gönderen şerefsize ölünü göndereceğim. Tabii seni kimin yolladığını bana söyledikten hemen sonra... Merak etme, ulaşımın benden, ayrıca grubunun orada olmadığından eminim, en azından soylu değillerse. Gerçi onlar da senin gibiye zaten soylu değillerdir,” derken sesi oldukça düzdü.

Bu hali sinirlenmeme neden olurken bir yandan da korkuyordum. Biz piramide girdiğimizde koruma falan yoktu, bu soylu olayını ise ilk kez duyuyordum. Artık sahiden ürkütücü gelmeye başlamıştı tüm bu olanlar. Yaşadıklarım tam bir saçmalıktı. Belki de bir hayaldi. Yılanı gördüğüm zaman bayılmıştım ve rüya görmüştüm. Çünkü duvarın saydamlaşması ve oradan geçen adamların başka bir açıklaması olamazdı. Ama beni dışarıya kim çıkarmıştı? Murat çıkarsa niye yalnız bırakacaktı?

Ben düşüncelerde boğulurken adam yüzüne ifadesizlik maskesini geçirdi. Başıyla önümüzdeki yolu işaret ederken, “Düş önüme, şu lanet piramide girelim de senin söylediğin şeylerin doğruluğunu öğreneyim,” dedi.

Kan

BÖLÜM 3

Ne haltlar dönüyordu burada?
Aklımdan geçen tek soru buyken yüzümü ifadesiz tutarak yürümeye devam ettim. Önümdeki adam kendinden emin adımlarla ilerlerken cebinden telefonunu çıkardı. Ekranın üzerinde parmaklarını birkaç saniye gezdirdikten sonra kulağına götürdü. Kısa bir bekleyişin ardından omzunun üzerinden bana bakıp başını tekrar önüne çevirdi.

“Menes, piramide gidiyorum, kız da yanımda. Seninle orada buluşuruz ama önce korumaları hallet. Dikkatli ol, içeride karşıma çıkabilecek kimseyi istemiyorum. Biriyle uğraşacak vaktim yok,” deyip birkaç saniye boyunca hattaki adamı dinledi. Ardından bir şey söylemeden telefonu kapatıp cebine koyduğunda onu tedirgince süzüyordum.

“Eğer o bacaklarını kırmamı istemiyorsan acele et,” demesi üzerine adımlarımı istemsizce hızlandırırken göz devirmekten geri kalmamıştım. Kendimi oldukça halsiz hissediyordum ve hızlı yürümem tüm kaslarımın sızlamasına yol açmıştı.

Piramit tamamıyla görüş açımıza girdiğinde adam sağa saptı. Nereye gittiğini anlamasam da sesimi çıkarmadım. Çalıların ortasında ufak bir insanın sığabileceği kadar küçük bir delik vardı. Adam başını bana çevirirken, “Beni takip et, buradan gideceğiz,” dedi.

Gözlerim delikle bu ülkütlü adam arasında glidip gelirken onun bu cıssesıyla oradan sığamayacağımı düşünerek kaşlarımı çattım. Ancak yanıldığımı adamın aşağı atlamasıyla anlariken böylece baka-kaldım. Anlaşılan tazlasıyla esnekti. Başımı deliğe uzatarak aşağıyı görmeye çalıştım. İkerisi gecenin aksine oldukça aydınlık duruyordu.

“Atlayacak mısın artık? Tüm gün seni bekleyecek değilim.”

Adamın dediklerine kulak asmayarak aşağıya hafifçe süzıldüm. Burası taşlardan oluşan dar bir tüneldi. Bomboş tünelde dikilirken adamın ilerlediğini fark edince ben de ona ayak uydurdum. Bir süre ilerledikten sonra ileride duran sarışın adamı görmemle kaşlarımı çattım. Göz ucuyla yanımdakine baktığımda ifadesinde bir değişme olmadığını görmüş ve bunun Menes olduğu kanaatine varmıştım.

“Kız o mu?” diyerek beni baştan aşağıya süzen adama aynı bakışlarla karşılık verdim. Yüz seksen santim civarı boyu ve sarı saçlarına uyumlu olan mavi gözleriyle oldukça normaldi. Yüz hatları yanımdaki adam kadar sert değildi ama buna rağmen en az onun kadar korkutucu görünüyordu.

“Muhafızları hallettin mi?”

Sorusunu es geçen adama düz bir şekilde baktı Menes. Gözlerini devirirken merakla konuştu: “Tabii ki hallettim, Aytun. Ancak ortalığa yaydığım haberin asılsız olduğunun fark edilmesi uzun sürmez. Ne işimiz var burada gecenin bir yarısı?”

Aytun.

İsminin anlamını biliyordum, karşı komşumuz bu tarz şeylere meraklı olduğu için sürekli isimlerin anlamlarını söylerdi ve Aytun ismi de onun favori isimler listesinde en başta yer alıyordu. Onunla geçirdiğimiz anlar aklıma geldiğinde gülümsedim. Keyifli sohbetlerimize kavuşmaya can atıyordum. Ama bir saniye... Bu isim Türkçeydi. Sorgulayıcı bakışlarım Aytun’un üzerinde gezinirken kaşlarımı çattım. “Adın...” dememe olanak kalmadan karşımdaki adam konuştuğunda susmak zorunda kaldım. Çantamı bulup doğruyu söylediğimi ispatladığımda bu konuyu zaten açacaktım.

“Kız kim?”

Menes'in dediğini duyunca gülümsemem silindi. Aytun'un ne dediğini duyamamıştım, ancak beni ne olarak tanıttığını merak ediyordum.

"Onunla ilgili şeyleri birazdan öğreneceğiz. Şimdi daha fazla vakit kaybetmeden gidelim." Başını çevirip keskin gri gözlerini gözlerime sabitledi. "Düş önüme." Ses tonu Nil Nehri'ni bile donduran kadar soğuktu. "Tüm gece seni bekleyeceğimi sanıyorsan yanıyorsun, haberin olsun."

Aytun'a cevap vermeden ilerlemeye başladım. Dar koridorun bittiği yerde siyah taşlarla bezeli bir duvar vardı. Ortasında sadece içe göçük bir daire vardı. Aytun, önüme geçip taşların üzerinde değişik sırayla elini gezdirdi ve gizli kapı gürültüsüyle açıldı. O geceden sonra gizli yerlere açılan duvarlardan korkmam saçma mıydı?

Aytun ve Menes, kapıdan geçtiklerinde onları takip ettim. Arkamızdan kapanan kapıya irkilerek baktıktan sonra gözlerimi etrafta gezdirdim. Burası bir piramidin içiydi, duvarda meşaleler yanıyordu. Duvardaki resimleri hiç bu kadar canlı görmemiştim. Ne fotoğraflarda ne de daha bir hafta öncesine kadar girdiğim piramitlerde böyleydi. Renklerin daha soluk olması ve yer yer yıpranma olması gerekiyordu. Peki ya burası birkaç günde nasıl bu hale gelebilmişti?

Merakla her bir ayrıntıyı zihnime kazır gibi izlerken etrafımda dönüyordum. Hiyeroglifler, bildiğimden daha büyüktü ve daha anlaşılırdı. Normalde siyah olması gereken duvarlar altın sarısı rengindeydi ve üzerleri yazılarla doluydu. Ayağımı bastığım kumlar daha önce birçok kişinin burada gezdiğini belirtircesine dalgalıydı.

Her şey bildiğimden çok farklıydı.

Derken aniden gözlerim Aytun ile kesişti. Onun bana bakıyor olduğu gerçeği rüzgârla birlikte yüzüme çarparken gözlerindeki öfke karşısında yutkunmamak için direndim. Neden böyle sinirlenmişti anlamıyordum. Hâlbuki sinirleneceği bir şey yapmamıştım ve onu sinirlendirebilecek konumda da değildim. Kim tanımadığı birine bu denli öfkeyle bakardı ki?

“Çantan nerede olabilir? Hangi tarafta bırakmıştın? Hâlâ orada olduğunu düşünmüyorum ama bir ihtimal...” deyince demek istediği şeyi anlamayarak dudağımı büzdüm.

“Neden olmasın? Bu ay yalnızca bizim grubumuz olacak ve aramızdaki anlaşmaya göre biri eşyasını bıraktıysa gidilecek güne dek kaldırılmaz.”

Çatık kaşları daha da çatıldı. “O işler öyle yürümüyor burada. Muhafızlar kaldırır, hatta doğruca yetkili kişiye verir. Şimdi bacaklarını hareket ettir.”

Adamın ne söylemek istediğini hâlâ kavrayamasam da üzerine gitmemin bir sonuç vermeyeceğini bilerek, “Girişten bir süre sonra yol ayrımı vardı. Gittiğim yoldadır büyük ihtimalle,” dedim. Bunu yaparken gözlerim hâlâ anlam vermek amacıyla duvarlarda dolaşıyordu. Piramitlerde meşale yakmak yasaktı ve duvarlarda hiç toz ya da örümcek ağı yoktu. Bu durum oldukça garip ve ürkütücüydü. Bu denli kısa sürede Mısır nasıl böyle şeyler yapmıştı?

Üzerimde hissettiğim ısrarcı ve sabırsız bakışlarla yine oyalandığımı fark ettim ve Aytun’un bir şey demesine fırsat tanımadan yürümeye başladım. Merakım kendimi güvende hissedene dek biraz geride durabilirdi. Bu adamdan ayrılıp grubumun yanına döndüğümde her şeyi zaten anlayacaktım.

Sol tarafta gördüğüm yol ayrımıyla nefesim sıklaştıkça hızla oraya koşturdum. Adımlarımın taş zemin üzerinde yaydığı tok sesler, arkamdaki iki adamın da bakışlarını yine üzerime yöneltmesine neden olmuştu. Bunu takmayarak yol ayrımının olduğu geçitlerin önüne hızla geldim.

“Burasıydı,” deyip onlara baktım. Göğsüm heyecanla hareket etmeye başladığında zaten boğucu olan piramidin havası daha ağır geldi.

Hızla dar koridora girerken Aytun’un, “Niye geniş tarafı seçmedin ki?” demesiyle gözlerimi devirdim ve kısa kesmeyi umarak mırıldandım.

“Çünkü Murat o tarafa gitmişti.”

“Murat kim?”

Sorunun sahibi olan Menes'e omzumun üzerinden bakarak, "Grup şefim," dediğimde başını hafifçe salladı ve bir soru daha yöneltti hemen ardından. Fakat soruyu benden ziyade arkadaşına yöneltmiş gibiydi.

"Anlamadığım şey, biz neden sana yardım ediyoruz?"

"Bu yardım değilmiş, sadece beni cezalandırmak için bir nedene ihtiyacı varmış. Siz burada asla bulamayacağınız o nedeni arıyorsunuz, bense çantamı ve grubumu arıyorum."

"İyi ama buraya soylu olmayanlar..." diyen Menes'i, Aytun'un bir bakışı sustururken köşede gördüğüm küçük delik ile duraksadım.

Bu, o gece yılanın kaçtığı küçük oyuktu. Başımı duvarın olduğu tarafa hızla çevirip ellerimle duvara dokundum ama açılmıyordu. "Lanet olsun!" diye yakındığımda Aytun yanıma geldi.

"Ne?" dediğinde gri gözleri tehlike ile parlıyordu. Nedenini bulmuştu.

Hafifçe yutkunarak, "O gece bu duvara dokundum ve bir kapı gibi açıldı. Daha sonra içeriye girdim ve orada bayıldım," dedim korkudan titreyen sesimle.

Duvar saydamlaştığında gördüğüm adamlardan ve parlayan taşın söz edemezdim. Zaten bir deli olduğumu düşünüyordu. Bir de onlardan bahsedersen akıl hastası olduğumdan kesinlikle emin olurdu. Hem o anların gerçekliğinden pek emin değildim. Sonuçta bir rüya da olabilirdi. Aytun'un gri harelerinde hiçbir değişim olmazken, bu tehlikeli halinden korkarak başımı yeniden duvara çevirdim. Her şeye rağmen burası çok daha güvenli hissettiriyordu. Duvarın üzerindeki şekillere bakarken gördüğüm Ra simgesiyle hafifçe kaşlarımı çatarak duvara yaklaştım. Hiyeroglifleri dikkatle inceledim ve uzun metinlere göz gezdirdim. Ra simgesinin tam altında bir yazı vardı. Yavaşça parmaklarımı üzerinde gezdirdim ve yazıyı mırıltıyla okudum.

"Sadece ait olmayana açılır."

Yazıyı algıladığım an gözlerim irileşti ve sıçrayarak geri çekildim. Ait olmayan ne demektir? Nereye ait olmayan? Ben buraya nasıl ait değildim? Neler oluyordu böyle? Gözlerim kararmaya başlıyor,

vücudum inanılmaz yük oluyordu ruhuma. Sanki nefesim kesiliyor, bedenimi taşıyacak gücü bulamıyordum kendimde. Tüm bedenim deli gibi şiddetle titrerken kolumda hissettiğim dokunuşla kendimi bilinmez karanlığa bıraktım.

His.

Söylemesi kolay olsa da bazı zamanlar kaybederdik hislerimizi. Kilitli bir sandığa saklanırdı ve bazen ona ulaşamazdık. Şu anki durumum da buna benziyordu aslında. Sesleri duyabiliyordum ama algılayamıyordum. Yumuşak bir yerde olduğumu hissediyor ama ne olduğunu kestiremiyordum. Uğultulu sesler zihnime doluyordu, ancak tepki veremeyecek kadar yorgun hissediyordum. Gözlerimi yavaşça açmaya çalıştım. Bana oldukça yabancı ama bir o kadar da tanıdık olan tavanı görünce kısa bir süre oraya bakakaldım. Aytun'un evindeydim.

Bedenime kendine gelmesi için birkaç dakika vererek yatakta doğruldum. Başımda yoğun bir ağrı vardı ama buna katlanabiliyordum. Her şey, burada uyandığım ilk sabahki gibiydi ama şu an kendimi oldukça bitkin hissediyordum.

Ayaklarımı yerden oldukça yüksek olan yataktan aşağıya sarkıtarak üzerime baktım. Üzerimde bir tişört ve eşofman altı vardı. İki elimi yatağın üzerine koyarak başımı açık olan pencereye çevirdim. Gece, yerini maviye bırakmıştı; güneş, bulutların arasından güçlü tavrıyla kendini belli ediyordu. Derin bir iç çekişten sonra yataktan kalkarak siyah kapıya ilerleyip koridora yavaşça bir adım attım. Yürümek dahi zor geliyordu sanki artık. İçeriden gelen uğultulu sesler kulağıma ulaşırken yavaş adımlarla koridorda ilerledim.

"Ne zaman uyanacak bu kız?" diyen ses, Menes'e ait olmalıydı.

"Zehir oldukça etkiliydi. Birkaç gün daha uyanacağını sanmıyorum. Bedeni çok zarar görmüş. Ona biraz zaman tanımalıyız. Nedenli yorgun düştüğünü kendi gözlerinizle gördünüz," diyen kadın, bu sefer daha katı bir tonla devam etti. "Ve sen Aytun... Kızın kim olduğunu ne zaman anlatacaksın?"

“Önce kız uyansın.”

Aytun’un, sertliğinden gram eksilmeyen sesi kulaklarıma dolarken salonun kapısına yavaşça ilerledim. Koltuklarda karşılıklı olarak üç kişi, asık yüzleriyle oturuyorlardı. Aytun, Menes ve tanımadığım orta yaşlarda bir kadın. İçeriye girdiğimde beni ilk olarak sarı saçlı ve yüzü bana dönük olan kadın fark etti. Yüzünde küçük bir gülümseme oluşurken yanıma geldi ve beni kolumdan tutarak koltuğa oturttu.

Menes, yüzündeki belli belirsiz gülümseme ile bana bakıyordu. Aytun’un bakışlarını da yüzümde hissettiğim halde korkumdan ona bakmadım, bakamadım. Neden istiyordu. Bulmuştu işte! Onun gözünde bir sahtekâr olmalıydım. Hatta emindim ki benim hakkımda daha kötü şeyler düşünmeye başlamıştı.

Sarışın kadın konuştuğunda başımı yerden kaldırdım. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye samimiyetle sordu.

“Yorgun,” diye kısa bir cevap verirken bunu garipsiyordum. Neden böyle ilgiliymiş gibi duruyordu ki?

“Normal. Vücuduna etkili bir zehir verilmiş çünkü. Tahminimden daha erken ayaklandın. Bedenin güçlüymüş,” dedi bilgece.

Kaşlarımı çattım. “Ne zehri?”

Sorum üzerine kadın bir an bakışlarını Aytun’un olduğu tarafa çevirdi. Kısa bir süre onun yüzünde oyalanan bakışları tekrar beni bulduğunda hafifçe gülümsedi. Sanki ondan bir şeyin onayını almış gibiydi. “İsmin ne?” demesiyle sorumu yanıtsız bırakmış oldu.

“Ayliz,” dedikten sonra gözlerimi etrafta sıkıntıyla gezdirdim ve o anda Aytun’un gri gözleriyle çarpıştım. Gri gözlerinde dipsiz bir dinginlik yatıyordu. Onu ilk kez böyle sakin görüyordum. Ama sinirli olması gerekmez miydi? Belki de bana yapacaklarını düşünerek sakinleşiyordu, bir sadistti ve bu halimden zevk alıyordu.

Üzerime çöreklenen korku kaçıp gitmemi haykırırken onu göz ardı ettim. Gidecektim ama önce bazı cevaplara ihtiyacım vardı. Tam şu zehri soracağım sırada yanımdaki kadın konuştu. “Bayıldığında Aytun, seni bana getirdi, bedeninde çok miktarda zehre rastladık. Vücuduna küçük bir dozla verilmiş, ancak o süre boyunca

bağışıklık kazanıp gittikçe çoğalmış. Açıkçası bu zehrin seni anında öldürmemiş olması bile bir mucize. Zehri vücudundan temizledik ama çok fazla kan almamız gerekti. Zira yaptığım ilacın zehri vücudundan çıkartması için bir araca ihtiyacı vardı ve biz de kanını kullandık. Zehri atarken bir yandan da kanının oldukça büyük bir kısmını kendi yöntemimle vücudundan çıkardım. Şu an uyuşturucu yüzünden hissetmiyor olabilirsin ama karnında bir dikiş var. Daha sonra seninle aynı kan grubundan olan Aytun, sana kanını verdi. Merak etme, şu an bedenin zehirden tamamen arınmış durumda. Tabii biraz tedirgin olmadım desem yalan olur.”

Elimi karnıma götürdüğümde ufak bir sızı hissederek hemen geri çektim. Bakmak istiyordum ama karşımda iki tane adam otururken bunu yapamazdım. Ayrıca ne zehirlenmesiydi bu? Kim beni zehirlemeye çalışmış olabilirdi ki? Böyle bir şey mümkün değildi. Bir hafta öncesi buraya geldiğim gündü. Acaba otların arasında uyuduğum esnada mı zehirlenmişim? Bu mantıklıydı, ancak kim neden yapardı böyle bir şeyi?

“Ne için tedirgin oldunuz?”

“Bu çok zor bir işlemdi çünkü. Kanını aldığımız an, kan kaybından ölebilirdin ama neyse ki dayandın.”

Hayretle sesimi yükselttim. Ne kadar kolay söylüyordu öyle. “Ve siz de ölme ihtimalim olduğunu bile bile yine de devam ettiniz, öyle mi?”

“Bu riski almasam zaten zehir yüzünden ölecektin. En azından şansımı denedim ve sen de kurtuldun.”

Kadın sözlerinde haklıydı, her zaman sonuna kadar direnen ve pes etmeyi sevmeyen bir yanımdı. “Benim Türkiye’ye gitmem lazım,” deyip kadına dikkatle baktım. Kendime yakın hissetmişim onu ve yardım istiyordum.

Bir an gözlerinden şaşkınlık geçerken, “Türkiye mi?” diye sordu.

“Evet, bir ülke,” deyip kafamı iki yana salladım. Şimdi *ülke* ne diye de sorabilirlerdi. Bekliyordum.

Kadın boş boş bakmaya devam ederken, “Şu işi en başından anlatır mısın bana?” diye sordu.

Kararsız kalarak başımı öne eğdim. İç sesimle kısa bir çatışma yaşamamın ardından anlatmaya karar verdim. "Ben arkeologum ve iş için Mısır'a geldim. Piramidin içinde ilerlerken karşıma bir yılan çıktı ve ondan korkarak sırtımı bir duvara yasladım. Yaslandığım duvar gizli bir kapı gibi açılınca içeriye girdim. O sırada garip sesler duymaya başladım ve kapı üzerime kapandı." O kadar hızlı konuşmuştum ki diğerlerinin anladığından şüpheliydim.

Nefes almak için ara verdiğim zaman Aytun ilk kez konuştu. "Ne gibi sesler?"

"Sen buraya ait değilsin, diyen bir ses."

Tek kaşı sorgular biçimde havaya kalkarken, "Ya sonra?" dedi.

"Odanın içinde ilerlerken sesler giderek artıyordu ve tamamen karanlıktı. Sonra Ra'nun simgesinin içinde bir taş gördüm. Taşı elime aldığımda daha çok parladı ve bayıldım. Uyandığımda nehrin kıyısında idim ve bu evi gördüm," deyip sustum. Devam edecek bir şeyim yoktu. Gözlerim Aytun'un üzerinde gezinirken mırıldandım. "Evime gitmek istiyorum."

"Güzelim, bu dünyada dediğin gibi bir ülke yok," dedi kadın.

"Nasıl yok?" derken ciddi anlamda korkmaya başlamıştım. O duvarın üzerinde gördüğüm yazı aklıma gelirken tüm bedenimden bir titreme geçti.

Sadece ait olmayana açılır.

Ne demekti bu?

Bu insanlar nasıl bilmezdi Türkiye'yi?

Yenilmişlikle iç geçirirken kadın ayağa kalktı. "Benim şimdi gitmem lazım, Ayliz. Bu arada ben Elbi," dedikten sonra sarışın adama döndü. "Menes, beni götürebilir misin?"

Menes, başıyla onaylayıp ayağa kalkarken bana hafifçe gülümsedi. Ben ifadesiz bakışlarla onlara bakarken kapıya doğru ilerlediler. Aytun, onları yolcu etme girişiminde bulunmamış, hatta duruşunu dahi bozmamıştı. Gözleri doğruca gözlerime bakıyor, bir an olsun odağından şaşmıyordu.

Korkuyordum ama sakindim. Yıllarca yaşadığım yerin var olmadığını duyuyordum. Doğru muydu ki bu? Bildiğim tek bir şey vardı: Burası benim dünyam değildi. Burası farklıydı.

Peki ya ailem? Onlar ne haldeydi? Beni hiçbir zaman umursamayan annemin yine aklına gelmiyordum kesin ama kardeşlerim? Kesinlikle grubum söylemiştir onlara, haberleri olmuştur. Ne durumdalardı acaba? Neler yaşıyorlardı?

Gitmeliydim.

Buradan hemen gitmeliydim.

Aklıma üşüşen düşüncelerle ayağa fırladım, âdeta koşarak kapıya ilerledim. Kulpu çevirip kapıyı aralamıştım ki omzumun üzerinden kapıya konan el, kapıyı tekrar kapattı. Korkuyla yerimde sıçrarken derin bir nefes aldım ve burnuma deniz kokusu doldu. Aynı anda arkama döndüm. Aytun, gri gözleriyle bana sertçe bakıyordu.

“Nereye gittiğini sanıyorsun sen?”

“E-evime gideceğim,” derken kekeleyişim için içimden kendime küfür ettim.

“Senin evin bu dünyada yok ve dışarıya çıktığın an kötü şeylere alet olursun. O yüzden uslu dur ve içeriye geç.”

“Ne gibi şeyler?” diye sorarken bir yanım alacağım cevaptan kaçmak üzere kendine bir duvar ördü ve oraya sığındı. Bu, onun savunma mekanizmasıydı. Ama diğer yanım buna yeltenmiyordu. Aksine daha da üzerine gidiyordu.

“Mısır halkı, özellikle Teb’de yaşayanlar köle ticaretini oldukça sever. Erkekler hamallık için köle yapılıırken kadınları farklı yerlerde kullanırlar,” derken yüzündeki ifade kanımı dondurmuştu. Çok soğukkanlıydı. Hem de benden bile daha çok. Sesindeki alay hiçbir şekilde gözlerine ve yüzüne ulaşmamış, sadece sesine hapsolmuştu.

“Ne gibi?” diye diretmemeye karşın dudaklarından ruhsuz bir gülümsemenin gölgesi geçti.

“Zevk kölesi olursun ama...” dedikten sonra hafifçe geri çekilerek gözlerini bedenimde dolaştırdı. “Bedenin zevk köleliğini kaldırabilecek kadar güçlü değil.”

Duyduklarım bende bir şok etkisi yaratırken dudaklarım hafifçe aralandı ama diyecek bir şey bulamayınca tekrar kapandı. Bu nasıl bir laftı? "Saçmalık..." derken lafımı böldü.

"Kime göre, neye göre? Şimdi içeri geç!" Beni düşmanın gönderdiğini mi düşünüyordu hâlâ bu adam? Onun için mi *yanımda kalmaya devam edeceksin* diyordu? Eğer öyleyse büyük bir yanlışlığın içindeydi.

"Beni sana kimse göndermedi. Gitmek istiyorum artık," dedim cılızca. Burada kalmamın bir anlamı yoktu. Şansımı deneyip dışındaki insanlarla konuşarak eve dönmenin bir yolunu bulabilirdim.

Ruhsuz gülümseme yerini, bilmiş bir ifadeye bırakırken diğer elini de kapıya yasladı. Artık tam olarak kollarının arasında kalmış, kapı ve onun arasına sıkışmışım. Gözleri üzerimde dikkatle gezinirken usulca, "Seni onlardan birinin göndermediğini tahmin edebiliyorum," dedi.

"Madem öyle neden gitmeme izin vermiyorsun?"

"Tahmin ettiğimi söyledim; emin olduğumu değil. Ama bundan daha baskın olan bir şey var. Damarlarında benim kanım dolaşüyor ve dışarıya çıktığın anda etraftakiler benim kanımın kokusunu alarak seni rahat bırakmazlar ve ben, kanımın o piçlerin eline geçmesini istemiyorum."

𓆎𓅓𓏏𓆎

BÖLÜM 4

Rüzgârın serin uğultusu kulaklarımda çınlıyor, kaynağının neresi olduğunu bilmediğim bir soğukluk bedenimi titretiyordu. Üşüyordum. Ellerim zangır zangır titreyerek tüm direncimi kırıyor, sakinliğimi yerle yeksan ediyordu. Kirpiklerimden parmak uçlarıma kadar her yerim sızlıyordu. Bu lanet kâbustan uyanmak istiyordum. Kendi evimde, kendi yatağымda uyanmak istiyordum. Sadece benim girebildiğim odamda yalnız başıma geçirdiğim o sessiz fakat değerli dakikalardan birinde olmayı istiyordum. Şimdi gözlerimi kapatsam, içimden üçe kadar saysam ve hayatıma yeniden dönsem keşke demekten kendimi alıkoyamıyordum.

Bir ihtimal, diye düşünerek gözlerimi yumdum. Belki de her şey bir rüyadan ibaretti. Göz kapaklarımı yeniden araladığımda gördüğüm, keskin gri gözlerdi. Kâbusum bitmemişti.

Omuzlarım umutsuzlukla çöktü. Sözleriyle nefesimi ciğerlerime tıkan adama bakmaya devam ettim. Beni iyiden iyiye tedirginliğe sürükleyen cümlelerini sarf ettikten sonra eski yerine dönmüştü. Öylesine afallamıştım ki ne yapacağımı bilememiştim. Şimdi ise karşımdaki koltukta oturuyor ve beni göz hapsinde tutuyordu. Bakışlarına aynı ifadesizlikle karşılık versem de bu adamdan ürküyordum. Etrafına deniz kokusundan ziyade tehlike kokusu yayıyordu

ve gözleri her an tetikteydi. Gerçi bunu yapmasına pek fazla gerek yoktu. Çünkü sert yüzü ve donuk bakışları 'ben tehlikeyim' der gibiydi.

Karnımdan hafifçe yükselen ses ile acıktığımı fark ederken kaç gündür yemek yemediğimi düşündüm. En son grupça, kaldığımız otelde kahvaltı yapmıştık ve ondan bu yana başka bir şey yememiştım. Karşımdaki adama aç olduğumu söylesem aldırmayacağını biliyordum fakat şansımı denemekten başka bir yol olmadığının da bilincindeydim. Bu sebeple kibarlığı bir kenara atarak, "Ben acıktım," dedim. Düz bakışlarından bir anlık alay geçer gibi olduğunda kendimi ondan gelecek karşılığa çoktan hazırlamıştım. Fakat yanıltarak hiçbir şey söylemedi, omuz silkerek beni izlemeye devam etti.

Kabalığını es geçmeyi tercih ettim. Onunla uğraşacak gücüm yoktu. "Mutfak nerede?" diye sorarken en azından atıştırmalık bir şeyler hazırlayabilirim diye düşündüm.

"Oldukça meraklı bir yapın olduğu için bulmakta zorlanacağını sanmıyorum."

Gözlerimi kısarak ona birkaç saniye baktım. Haklıydı, mutfağı kendim de bulabilirdim. Bu aptala sormama gerek yoktu. Koltuktan kalkarak yavaş ama kendimden emin adımlarla önünden geçerek koridora çıktım. Sağ tarafta odalara çıkan merdivenin olduğunu bildiğimden doğruca sol taraftaki kapıya yöneldim. Siyah kapıyı açarken mutfağın burada olacağını düşünüyordum ve içeriye girdiğimde yanılmadığımı anladım. Kapıyı arkamdan kapatırken mutfağı inceledim. Gayet genişti ve burada da koyu renkler hâkimdi. Dolaplar koyu gri, duvarlar ise beyazdı. Mutfağın tam ortasındaki küçük tezgâhın arkasında dört kişilik bir masa vardı. İncelemeye son verip buzdolabına ilerledim. Bizimkine oldukça benziyordu, düşündüğüm şey ile başımı hızla kaldırıp markasına baktığımda oldukça yabancı bir isim görmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Ne bekliyordum ki sahi? Tanıdık bir şey mi? Sahiden deliriyordum.

Dolabın kapağını açıp içine bakarken köşede duran peyniri ve paketin içindeki ekmeği görür görmez elime aldım. Basit bir sandviç yapabilirdim.

Birkaç tane hazırlayıp tabağa koyduğumda aklıma Aytun geldi. Ona da götürmeli miydim? Götürsem ne tepki verir diye düşünüyordum. Tersleyebilirdi ve ben şu an onunla uğraşmaya pek hevesli değildim. Ancak onun evinde kalıyordum ve ona da götürmem gerekliydi sanırım. Başka bir tabağa sandviçten koyduktan sonra tepsiye yerleştirdim tabağı. Yanına dolapların neredeyse hepsini karıştırarak bulabildiğim peçeteyi koyduktan sonra kapıyı açarak temkinli adımlarla salona ilerledim.

Aytun, o geceki gibi eşsiz manzaranın önünde duruyor ve dışarıyı dalgınca seyrediyordu. Boğazımı hafifçe temizledikten sonra geniş kapının önündeki iki merdiveni dikkatlice indim. Aytun, bakışlarını bana hiç çevirmemişti bu süre zarfında. Tepsiyi ona doğru uzatmamla gri gözleri gözlerimi buldu, içimden gelen yutkunma isteğini zar zor bastırdım. "Bir şeyler hazırladım ve sana da getirdim."

Bakışları tepsiye bir an kaysa da tekrar beni buldu ve tek kaşını hafifçe kaldırdı. Biliyordum, hata bendeydi. Ne diye getirmiştım ki sanki? Tepsiyi sehpanın üzerine bırakıp hızlı adımlarla salonu terk ederek mutfağa yöneldim. Sinirimi bozmayacaktım. Yakında evime gidecek ve bu adamdan kurtulacaktım. Her ne kadar kendimi rahatlatmaya çalışsam da bir yanımda buna inanmıyordu. Suratım asılırken sandviçten büyük bir lokma aldım.

Ben kaşlarımı çatmış bir şekilde önümdeki sandviçe bakarken kapı hızla açıldı ve Aytun, elindeki tepsiyle tezgâha ilerledi. Tepsiyi bırakıp bakışları beni bulurken karşımdaki sandalyeyi çekerek oturdu. Büyük tabaktaki küçük sandviçlerden bir tanesini ağzına atacağı sırada bakışları benimle kesişti ve ağzı hafif aralıkken *ne var* der gibi başını salladı. Bu tavrına karşılık omuzlarımı hafifçe silke rek tek kaşımı kaldırdım. Son lokmamı yemeden önce alayla dudakımı büktüm. Aytun, kaşları çatılırken, "Açım," deyip omuz silktikten sonra devam etti.

Başımı hafifçe sallayarak onu onayladım. Ağzını açıp tam bir şey diyecekti ki çalan telefonuyla susmak zorunda kaldı. Cebinden çıkardığı telefonun ekranına kısa bir bakış attıktan sonra aramayı cevaplayarak telefonu kulağına götürdü. "Ne var?"

Kibarlığı karşısında ona fark ettirmeden göz devirdim. Ülkemi bilmeyen ve kibarlıktan nasibini almamış bir adamla aynı sofrada oturup karşılıklı yemek yediğime takılmayacaktım. Ah, aynı zamanda benim bir casus olduğumu düşünüyordu ve beni öldürmek gibi bir niyeti de vardı. Elbette tüm bunları göz ardı edip onunla yemek yiyebilirdim. Bunu yapmak oldukça basit olsa gerekti.

“Hiçbir şey yapamazlar. Ortada delil yok, bizim olduğumuzu bilemezler. Düşünürler ancak kanıtlayamazlar. Gerçi bu iyi, Büyük Piramit’imizin içerisindeki kraliçemiz, ensesinde soğuk bir nefes hissetsin,” derken sesi oldukça alay dolu çıkmıştı. “Merak etme, hiçbir bok yapamaz o itler. Anca piramidi ve yakında tekmeyle basacağım kıçlarını korumaya çalışırlar.” Bakışları beni bulurken her ne kadar onu dinlemiyor gibi yapsam da gizli gizli onu izlediğimi anlamıştı. “Tamam, kapat,” dedikten sonra telefonu masanın üzerine bıraktı. “Sana ajan demekte çok haksız sayılmam, değil mi?”

Sorusuna cevap vermeden ona bakmaya devam ettim. Bakışlarımı olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışıyordum. “Belki evet, belki hayır,” diyerek masadan hızla kalktım ve sürekli uyandığım odaya ilerledim. Yatağa doğru ilerlerken havanın oldukça sıcak olduğunu fark ettim. Altımdaki eşofman oldukça sıcaklatmıştı. Bu yüzden bacaklarımdan yavaşça çıkardım. Üzerimdeki tişört zaten uzun geliyordu. Bununla uyusam sorun olmazdı. Yatağın içerisine girdikten sonra göz kapaklarım daha fazla uykuya direnemeyerek usulca kapandı.

Yerimde hafifçe kıpırdandıktan sonra yavaşça açtım gözlerimi. Oda, pencereden içeriye süzülen ay ışığı haricinde karanlıktı. Ağzım kurduğundan su ihtiyacıyla yataktan inip kapıya ilerledim. Uyku, bir süreliğine düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlıyordu. Bir nevi kaçış görevi görüyordu benim için. Karanlık koridorda ilerlerken içeriden gelen seslerle adımlarımı salona yönelttim. Geniş kapının önünde durup, koridora nazaran daha aydınlık duran salona çevirdim bakışlarımı.

Aytun, geniş camın önünde duruyordu. Sırtı bana dönüktü ve belden yukarısı çıplaktı. Islak saçları ve dağılmış hali ansızın

odasından çıkmış izlenimi yaratıyordu. Kaslı sırtı tamamen görüş açımdayken bu sefer onun arkasında, koltukta oturan kızı gördüm. Açık kahverengi saçları vardı ve adım seslerini duyunca başını bana çevirmişti. Beni gördüğü an ayağa kalktı ve dudakları sevecenlikle kıvrıldı. “Ben Aytun’un ikiz kardeşiyim,” diye açıklama yaptığında kaşlarım şaşkınlıkla kavislendi. Kardeşi olduğunu bilmiyordum. Gerçi ben bu adam hakkında ne biliyordum ki? Adı haricinde hiçbir şey. Ki adının Türkçe olması da ayrı bir muammaydı ya.

“Ben de Ayliz,” dedim hafif bir gülümseme ile. İnsanları nan-kör oldukları için sevmezdim, ancak bu kızdan hoşlanacak gibiydim. İnsanı kendine çeken değişik bir aurası vardı.

“Biliyorum, Ayliz ve şey...” derken söyleyeceği şeyden çekiniyor gibiydi. Doğru kelimeyi bulmak için birkaç saniye kıvrandı. “Hikâyenî de biliyorum. Hiç bilmediğimiz bir ülkeden gelmişsin. Aytun ve Menes anlattı.”

Ah, anladım! Diğerleri gibi kaçığın teki olduğumu düşünüyordu. “Evet, deliyim sanırım,” derken sesimdeki yoğun alay karşısında kız, gözlerini hafifçe kırıştırdı ve elini koluma panikle koyarken suçlu bir çocuğun annesine attığı bakışı attı.

“Hayır, kesinlikle öyle değil. Anlattıklarına inanıyorum. Yani bu, her gün yaşadığım türden bir şey değil ama burası Mısır ve her şey olabilir. O yüzden yadırgamıyorum, diğerlerinin aksine. Sadece nasıl olduğunu bilmiyorum,” dedikten sonra hafifçe gülümsedi.

“Bunu ben de bilmiyorum, her şey birden gelişti ve hâlâ inanmak istemiyorum. Sonuçta benim geldiğim ülkeyi nasıl duymamış olabilirsiniz ki?” dedim. Bu olanlara sahiden inanamıyordum.

Kız, gözlerini hafifçe kısarak salonda duran dolaba ilerleyip içinden bir kitap çıkardı. Kitabı bana uzatırken, “Al, kendin bak ve bize inan,” dedi.

Gözlerim elindeki ince kitaba bakarken kaşlarımı hafifçe çat-tım. Kız, *bana güven*, der gibi gözlerini açıp kapatınca elindeki kitabı aldım. Bir haritaydı. Bir hışımla açıp bakarken gördüklerimle donakaldım. Mısır hariç her yer farklıydı. Kıtaların konumu, denizler, okyanuslar... Daha önce hiç duymadığım ülke isimleri vardı

ve ne kadar arasam da 'Türkiye'ye dair hiçbir iz bulamamıştım. Bu nasıl olabilirdi? Karmakarışık düşüncelerime ek olarak aslında hâlen umudumun olduğunu fark etmem bir kez daha sarstı beni. İçten içe onların yalan söylediğini düşünmüştüm, fakat gördüklerim bunu asılsız çıkarıyordu. Zihnimden yükselen 'Ya kandırıyorlarsa seni?' sesine kulak asarken kitabın değiştirilmiş olup olmadığını sorguladım bir an.

"Bana sunabileceğiniz başka bir kanıt var mı ülkenin olmadığına dair? Alınmayın ama iki yabancıнын sözlerine anında güvenemem."

Kız ne yapacağını bilemez bir şekilde Aytun'a bakarken boş bakışlarımı onların üzerinden çekip yeniden kitaba indirdim ve değişik ülkeleri inceledim. Bir kadın sesi duymamla başımı kaldırdığımda Aytun'un televizyonu açarak bir yerde durmasını dikkatlice izledim. Hava durumu sunumuna benzeyen programda yine bir harita vardı ve elimdekiyle kıyaslayınca bire bir aynıydı.

"Sana bundan başka nasıl bir kanıt verebilirim bilmiyorum."

Şoktan açılmış gözlerim Aytun'u bulurken kaşlarının hafif çatık olduğunu gördüm. Her zamanki ifadesinin aksine sinirli gibi duruyordu, ancak nedenini sorgulayacak vaziyette değildim. Boğazımı temizleyip, "Biz hangi tarihteyiz?" diye sorarken bazı cevaplar alabilirim diye düşünüyordum. Geçmişte olmamız imkânsızdı. Sonuçta teknolojilerine yakından şahit olmuştum, bizimkiyle neredeyse eşdeğerdeydi ve bu da fantastik bir dizinin içine düşüp zamanda yolculuk yapma olasılığımı sıfıra indiriyordu. Gelecekteksek insan geçmişte bulunan ülkeleri nasıl bilmezdi? Her koşulda düşüncelerimin yanlış olduğu yüzüme çarpıyordu.

Dudaklarını büzdü. "Birinci Sirius doğumu ayındayız."

Yutkundum ve "Ne?" diye sordum.

Aytun'un kardeşi, söylediklerini anlamadığımı görmüş olacak ki elini havaya kaldırıp rastgele salladı. "Sanırım yanlış bir biçimde anlattım. 26 Ağustos 2016. Ateş ayındayız."

Ateş ayı saçmalığını es geçip doğruca tarihe odaklandım. Ben piramide 18 Ağustos'ta girmiştım. Fark ettiğim şey vücuduma şiddetli bir deprem getirmekten başka işe yaramazken nutkum tutuldu.

Nefes almak unutulur muydu? Unutmuştum işte! “Ben buraya geleli sekiz gün oldu ve ailem tamı tamına sekiz gündür benden haber alamıyor, öyle mi?” dedim boğulurcasına.

Zaten boğuluyordum!

Delirecek gibiydim.

Bu nasıl bir işti böyle?

Kafamın içinde dikenlerle kaplı bir top vardı ve yuvarlanıp duruyordu. Hareket ettikçe beynim zarar görüyordu, hissizleşiyordum. Ellerimi yanaklarıma yasladım ve hızla hareket eden gözlerimi desenli halıda gezdirdim. Kaçıkların olduğu bir yere düşmüştüm. Onlarda sorun vardı. Ben mi yalandım, burası mı yalandı anlayamıyordum. Her şey birbirine girmişti ve ne yazık ki ayırt edemiyordum.

Hayır, benim geçmişim sahte değildi. Olamazdı. Peki ya, bu neydi?

“Herkes öldüğümü mü düşünüyor acaba?” diye fısıldarken boşluğa savrulmuş gibiydim. “Doğum günümde öldüğümü mü düşünüyorlar?” diye devam ettirdim sözlerimi zorlanarak. Aldığım nefesler bana düşman kesilmişti, öyle ki ciğerimi yakmaktan başka bir şeye yaramıyorlardı. Bitap düşene kadar ağlamak istiyordum fakat ne sürekli ağlayabilen biri idim ne de şu an hissettiğim korku buna izin verecek gibiydi.

Kız, hiçbir şey söylemeden odadan çıkarken yanımdaki koltuğa hızla çöktüm. Ben gerçekten buraya ait değildim, burası benim dünyam değildi. Burası benim evim değildi. Nasıl gidecektim peki? Evime nasıl dönecektim?

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, ancak oda iyice aydınlık bir hale bürünmüştü. Ay, çoktan yerini güneşe bırakmış, sabah olmuştu. Aytun karşımdaki koltukta oturuyor, saatlerdir bakışlarını bir an olsun üzerimden ayırmıyordu. Ben ise gözlerimi tam karşımdaki cama dikmiş, piramitten başka yere bakmıyordum. Beni buraya sürükleyen yer orasıydı.

Nihayetinde uzun zaman sonra dudaklarımı araladım. “Ne olacak bundan sonra?”

"Elbi bir şeyler bulmaya çalışacak. Öncelikle seni zehirleyen kişiyi bulmamız lazım, sonuçta öldürmeye çalıştı ama o kişi buradan olmayabilir. Daha önce yaşadığın yerden biri de yapmış olabilir. Diğer meseleyi de halletmeye çalışacağız." Sesi her zamanki gibi düzdü. İçinde hiçbir duygu kırıntısı barındırmıyordu.

"Yardım et bana lütfen," derken âdeta yalvarıyordum fakat bunu umursamadım. Gidebileceksem her şeyi yapmaya dünden razıydım. Tüm olanlara rağmen evimi, ait olduğum tek yeri istiyordum.

Aytun, birkaç saniye suskun kaldı. "İsis," diye mırıldandı. Ayağa kalktı ve zaten gösterişli olan bedeni, alttan baktığım için devleşti.

Gözlerim onu takip ederken boynum hafifçe yukarıya doğrulmuştu. "Ne dedin?"

"Bir arkeolog olarak bir Mısır tanrıçasını bilmemen komik. Onun gibisin." Sesi kinayeliydi.

"İsis'in kim olduğunu biliyorum ama onun gibisin derken ne demek istedin?" deyip gözlerinin içine merakla bakmaya devam ettim.

"Çünkü o da doğum gününde öldü ve sen doğum gününde bu dünyaya gelerek eski dünyanın için öldün. Aynı zamanda isminin anlamı gecenin parıltısı, yani yıldız demek ve o da bazı yıldızlara hükmederdi," deyip derin bir nefes aldı. "Seni onunla tanıştırmak isterdim ama asırlardır ölü," dedikten sonra hızlı adımlarla salonu terk ederek beni düşüncelerim ve yalnızlığımla baş başa bıraktı.

İsis.

Mısır'ın en büyük tanrıçası.

Gözlerimi bir süredir takılı kaldığı boş duvardan ayırmak için herhangi bir çaba içerisine girmek istemiyordum. Hoş, zaten bunu yapamıyordum da. Düz ve boş duvar düşündürtmüyordu. Ah, kimi kandırıyordum ki? Saatlerdir yaptığım tek şey duvarı izlemek ve yaşadığım olayları bir kılıfa sokmaya çalışmaktı. Rüyamda görsem inanmam diyebileceğim bir durumun tam ortasına düşmüş, sarsak adımlarla kaçış yolu bulmaya çalışıyordum. Düşünmekten beyin damarlarım çatlayacaktı artık, hiç geçmeyecekmiş gibi hissettiren

bir ağrı sarmıştı başımı. Aynı zamanda karnımdaki dikişler de sızlıyordu. Bana uyuşturucu verdikleri barizdi, ancak etkisi yavaş yavaş geçiyordu.

Sırtımı yasladığım soğuk duvardan ayırıp ayağa kalktım. Bunu yaparken dikişlerim canımı yakmıştı ama umursamadım. Acı, eskiye dair bir şeylerin hâlâ aynı kaldığına tekabül ettiği için rahatlatıcıydı. Yalnızca bu kadar yoğun olmamasını tercih ederdim.

Çıplak ayaklarımla koyu renk parkenin üzerinde yürüdüm ve odanın diğer köşesinde bulunan boy aynasının tam karşısında durdum. Yansımamı ifadesiz, açık kahverengi gözlerimle izlerken gözlerimi çevreleyen mor halkalar göz ardı edilecek gibi değildi. Yüzüm de bu yorgun görüntümü pekiştirmek istercesine solgun duruyordu. Kiraz rengi dudaklarım beyaza yüz tutmuştu. Elimî dağınık, sarı saçlarımda gezdirdim ve düğümleri beceriksizce açmaya çalıştım ancak olmuyordu. Ayrıca saç diplerim uzun zamandır yıkanmadığını kanıtlarcasına güneş misali parlıyordu. Kesinlikle bir duşa girmem gerekiyordu, ancak bu dikişlerle ne kadar mümkündü acaba? Daha önce bu tarz derin bir yaralanma yaşamadığım için konudan epey uzaktım.

Üzerimdeki bol kazağı yukarı sıyrıp sargı beziyle sarılan yaraya baktım. Neredeyse belimin tamamı sarılmıştı. Biraz daha uğraşsalar beni bir mumyaya çevireceklerini görünce kaşlarımı çatıttım. Gerçi bu değişik olaylar silsilesini yaşamaktansa mumyalanıp bir lahde konmayı defalarca yeğlerdim.

Odanın kapısı tıklatıldığında başımı iki yana sallayıp kazağı indirdim. "Gel," deyip kapıya doğru döndüm.

Açılan kapıdan Aytun'un kardeşi girdiğinde gülümsemeye çalıştım, ancak ne kadar becerdiğim merak konusuuydu. "Selam, nasılsın?"

Benden dürüst bir cevap beklemediğini bildiğim için yalana başvurarak ona duymak istediği şeyi söyledim. Hep böyleydi. Kimse nasılsın derken aslında gerçekleri sormazdı. İyiyim demeni isterlerdi ve kendileri de üzerinde durmadan başka konulara geçerlerdi. "İyiyim."

Kız dikildiği kapıdan yatağımın yanına geçip oturdu. “Bir şeyleri hazmetmen için zaman vermek istedim. Bu yüzden biraz yalnız kalmana izin verdim. Yeterince düşünmüş ve de kabullenmişsindir dedim.” Sıkıntılı bir gülümseme yolladı. “Şimdi gerçeği söyle bana. Nasılsın?”

Derince nefes aldım ve ayakta durmaya devam ederek sırtımı duvara verdim. Kollarımı göğsümde kavuştururken onun hakkında yanıldığımı anladım. O herkes gibi sahte değildi anlaşılan. “Karışığım,” diye itiraf ettim ben de sahteliğe son vererek. Ardından aklıma gelen ayrıntıyla devam ettim. “Bu arada adını söylemedin bana.”

Kız bana şaşkınca bakarken, “Kusura bakma, aklımdan çıkmış olmalı. Ben Simge,” dedi.

Simge mi? Bu kızın adı da Türkçeydi ve hâlen o ülkeyi bilmediklerini savunuyorlardı.

“Senin adın ve Aytun’un adı Türkçe. Benim geldiğim ülkede kullanılıyor,” dedim kaşlarını çatarken.

Simge, kaşlarını kaldırıp dudaklarını birkaç defa aralayıp kapattığında sözlerimin onu ne denli şaşırttığını görebiliyordum. Kaşlarını çatıp alnındaki çizgileri belirginleştirirken, “Daha önce bizimle aynı isime sahip birileriyle hiç karşılaşmadık ama bu, biraz garip oldu. Senin geldiğin yerde kullanıldığına emin misin?” diye sordu.

Ellerimi belimin iki yanında açarken, “Elbette eminim,” dedim. “Bu konuda yalan söyleyecek değilim.”

“Bizim ismimizi annem seçmiş. Yabancı bir kadından duyduğunu, değişik olduğu için sevdiğini söylemişti,” derken mimiklerinde var olan afallama ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu.

“Yabancı dediği kadın benim ülkemden gelmiş,” dedim bastıramadığım bir heyecanla. “Bunun başka bir açıklaması olamaz.”

Başını omzunun üzerine doğru eğerken dudağını ısırdı. “Bu dediğin gerçekten de söylediğin ülkenin varlığını kanıtlıyor. Sonuçta bu durumu yaşayan biri daha olabilir,” dedi dalgınca.

“O kadını bulmalıyız. Annen onun hakkında başka hiçbir şey söylemedi mi?”

“Çok uzun zaman önce gördüğü bir kadından bahsediyoruz, farkındasın, değil mi? Yani bulmak çok zor. Kadına dair hiçbir bilgimiz yok.”

“Annene sormaya ne dersin?” dediğimde gözlerini kaçırıp, “Belki Elbi biliyordur,” dedi. Annesine neden sormadığını anlamasam da aralarında bir sorun olabileceğini için ses etmedim. Beni ilgilendiren gördüğü kişiydi. Cebinden telefonunu çıkardıktan sonra Elbi’yi arayıp beklemeye başladı. Telefon açıldıktan sonra hızla konuya girdi. “Elbi, annem bizim adlarımızı birisinden duyduğunu söylemişti. O kişinin kim olduğunu biliyor musun, ona nasıl ulaşırız?”

“Ha-hayır, bilmiyorum. Annen kalabalık arasında gezmekten çok hoşlanırdı, biliyorsun. Alışveriş yaparken gördüğünü, sizin isimlerinizi de ondan duyduğunu söylemişti. Mısır’ın dışındaki ülkelerden birinden gelen bir yabancı olduğunu düşünmüştük, hiç ilgimizi çekmemişti bu yüzden,” diyen Elbi’nin sesindeki gerginlik, beni anlam veremediğim bir şüphenin içine sokarken kaşlarımı kaldırdım. “Bunu neden soruyorsun ki? Nereden çıktı bu isim mevzusu?”

“Bizim isimlerimiz Ayliz’in geldiği yerde kullanılıyormuş. Annem, Ayliz gibi buraya gelen birini görmüş olabilir diye düşündük.”

“Bu iyi bir şey aslında. Çünkü Ayliz’in tek olmadığını öğrendik ama o kadın hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Annen bir daha hiç görmedi onu.”

Simge, sönen heyecanıla telefonu kapatırken benim asık ve şüpheli ifademi gördüğünde yanıma yaklaşarak moral vermeye çalıştı. “Hemen asma yüzünü. Bir ipucumuz oldu en azından. Bunu Aytun’la da paylaşacağım. Zaten araştırmaya başlamıştı, şimdi buna göre hareket eder.”

“Aklım almıyor gerçekten. Nasıl hiç bilmediğiniz bir ülkeden geldim anlamıyorum. Kusura bakma ama sizin kaçık olduğunuzu düşünmek istiyorum. Daha doğrusu bunu yapmak kendi akıl sağlığım için daha kolay geliyor. Öteki türlü beni en yakın akıl hastanesine yatırmanız gerekebilir.”

Gözleri anlayışla bakmaya başladı. İfadesi gittikçe yumuşuyordu. Çünkü ikizi gibi ifadesiz bir yüze sahip değildi. Onun aksine Simge,

yaşadığı her şeyi dışarı yansıtıyordu. Kahverengi saçları dalgalar halinde beline kadar dökülüyordu. Çok açık olan yeşil irislerini iri gösteren uzun kirpiklere sahipti. Zaten kusursuz olan beyaz tenini makyaj sayesinde daha güzel hale getirmişti. Dış görünüşüyle Aytun'a pek benzemiyordu. Yalnızca yüz biçimi ile saç rengi onu andırıyordu ama etrafına yaydığı havalı tavırlar Aytun'u anımsatıyordu.

Biz yine o adama nereden gelmiştik?

"Emin ol, o hastaneye gitmek istemezsin," dedi kıkırdayarak.

"Neden?"

"Sonra anlatırım. Birilerine açıklama yapmaktan nefret ediyorum ama sanırım bunun normal olmadığını kabullenmem gerekiyor." Simge, "Sana gösterdiğim haritada Mısır hariç başka bir yerin adını biliyor muydun?" dediğinde duraksadım ama bu çok uzun sürmedi.

Haritayı gözümde canlandırıdığım an cevap aklımda şekillenmişti bile. "Hayır."

"O zaman biz kaçık değiliz. Sana olan şeyi gösterdik. İnanmamakta ısrarcıysan dışarı çıkıp başka haritalara da bakabiliriz. Ancak insanlarla konuşup başka bir yerden geldiğini söylemeyeceksin."

"Yani başkalarına soramayacağım?" dedim doğru anlayıp anlamadığımı teyit etmek için. Onların haricinde birine soramayacaksam dışarı çıkmanın ne anlamı kalırdı ki?

Omuzlarını silkti. "Yaşadığım yer fazlasıyla sıra dışı olabilir ama senin olayın, Mısır halkının bile kaldıramayacağı bir şey. Çünkü daha önce kimse böyle bir şeyle karşılaşmadı ve ne tepki verirler tam olarak kestiremiyorum. Sanırım bir ilksin." İnce parmaklarıyla çenesini sıvazladı. Dudaklarını bükerken gözlerinde muzip bir heyecanın gölgesi dans ediyordu. "Bir yandan da senin yerinde olmak isterdim. Resmen dünyada ilksin ve belki de hep tek kalacaksın. O kişi ben olsaydım... Yaşayacağım havayı düşünmek bile mükemmel hissettiriyor." Abartıyla gözlerini büyüttü ve hülyalı bir edayla seslice nefes aldı. "Gerçekten muhteşem!"

Evet! Sanırım şu an bir ego patlamasıyla karşı karşıyaydım. Fakat Simge ne kadar umursamaz görünse de tavrının iyi geldiğini

inkâr edemezdım. Birkaç dakikalığına bile olsa kafamı meşgul etmesi güzeldi.

“İnan bana, imkânım olsa seve seve yerime geçmene izin verirdim. Zira artık tek olmaktan sıkıldım.” Kaşlarını çatıp dediklerimi idrak etmek için beni süzerken sorgulayacağını anladım ve ondan hızlı davranarak az önce söylediklerine gönderme yaptım. “Sıra dışı derken neyi kastettin?”

Dikkat dağıtıcı hamlem işe yaramış olacak ki Simge gözlerini kaçırıp eliyle oynamaya başladı. “Hımm, şey... Bence şu an için sana fazla bilgi yüklemesi yapmamak mantıklı olur. Bunları daha sonra konuşsak?” derken sorudan ziyade alttan bir kesinlik cümlesi olduğunu sezdim. “Çünkü anlattığım an bayılabilirsin ve şu an bunu istemiyorum. En azından karşımdaki şu...” derken eliyle kafamı içine alan hayali bir çember çizdi. “...yağlı saçlarınla. Bak tatlım, bir kadın her zaman temiz ve bakımlı görünmelidir. Ha kendi dünyanda ha başka dünyada hiç önemi yok, anlatabildim mi?”

Gözlerim kısıılırken dudağımın içini dişledim ve aklımda gezinen fikrin nasıl daha önce uğramadığını düşündüm. “Simge?”

“Hım?”

“Acaba uzaylı olabilir misiniz?”

Simge gözlerini pörtletti ve dudaklarından büyük bir kahkahayı serbest bıraktı. Hatta hızını alamayıp başını geriye attı ve elini karnının üstüne koyarak gülmeye devam etti. “Ay! Sen ne şakacısın ya. Ayliz gerçekten, sabah aynada kendime baktığımdan beri ilk kez bu kadar eğlendim.” Sırıtmaya devam ederken elini havada salladı ve “Ayna demişken, gidip bir kendime bakayım,” deyip odadan çıktığında ağzım bir karış açık, arkasından bakakaldım.

Pe-kâ-lâ! Sanırım uzaylı düşüncesi bunca şeyin yanında daha mantıksız olmuştu.

Dudağımı dişleyip, gözlerimi odada gezdirirken aynaya yansıyan mavi parlaklıkla yatağın altına eğildim ve uzanıp mavi cismi elime aldığımda vücuduma bir rahatlama dalgası yayıldı. Bu, Murat’ın bana piramitteyken verdiği bileklikti. Üzerindeki sembollerin anlamını

pek bildiğim söylenemezdi çünkü sembol bilimi konusunda uzman olan kişi Murat'tı; ben değildim.

Bileklik normal zamanlarımı, yani buraya gelmeden öncesini hatırlattığı için tekrar eski yerine taktım. Açık camdan içeri giren rüzgâr bedenimi yaladığında ayağa kalktım ve koridora çıktım.

Düz ve uzun koridoru yavaşça arşınlayarak alt kata indim. Hızlı hareket ettiğim an dikişlerimin patlamasından korktuğum doğrudur. Salona indiğimde geniş camdan görünen manzara oldukça hoştu fakat oturup bunu izleyecek zamanım yoktu. Bir an önce Simge'yi bulup karnımdaki yara ile nasıl duşa gireceğimi öğrenmeliydim.

"Simge?" diye seslendiğimde bir yanıt gelmedi ancak mutfaktan tıkırtılar duyuluyordu. Simge'nin orada olduğunu tahmin ederek salondan çıktım. Büyük mutfak kapısını açacakken içeriden gelen sesleri duyunca aniden duraksadım çünkü konuşan Aytun'du ve hakkında konuştuğu kişi de benden başkası değildi.

"Hâlâ odasında, Menes. Biri göndermiş olsaydı şimdiye kadar çoktan öterdi. Yanındaki küçük kızın kime çalıştığını biliyorum ama kaç gündür arayıp soran olmadı. Kimse yaklaşık on gündür ulaşamadığı birini hiç soruşturmadan duramaz. Bu da kızın doğru söylediğine işaret. Ayrıca hiç giremeyecek olduğu piramidin içinde kendinden emin dolaşması ve yolunu yardımsız bulması da şaşırtıcı." Birkaç saniyeliğine duraksadı. "Belki de doğrudur. Birkaç kişiye haber yolladım. Elllerinde böyle bir bilgi varsa bana ulaştıracaklar." Tıkırtılar kesildi.

"Tamam," dedi ve ardından telefonu masaya koyduğunun sesi duyuldu.

"İşlerime karışılmasından haz etmem, küçük ajan. O yüzden çık şu kapının arkasından ve her ne diyeceksen de."

Yakalanmıştım.

Evet, yine.

Gerçi refleksleri bu kadar iyi olan bir adamın beni yakalamasını beklemek ahmaklık olurdu ve sanırım ben bir aptaldım. Her defasında kendimi ifşa etmeyi beceriyordum.

Kapıyı açıp onu görüş alanıma soktuğumda kahverengi gözlerini üzerinde gezdirdim. Tezgâhın başında bir şeylerle uğraşırken sırtı bana dönüktü. Lacivert tişörtünün gizleyemediği kasları kumaşın altından bile belirgindi. Siyah kotu ince uzun bacaklarını sarıyor, onları sergilemekten kaçınmıyordu. Geniş ve yapılı omuzlarının üzerinden başını çevirdiğinde, gözlerim gözlerine takılı kaldı. Sert çehresinde bir dalgalanma olmadan kaşlarını kaldırdığı zaman bir cevap beklediğini anladım.

“Simge’yi arıyordum. Mutfaktan tıkırtılar geldiğinde burada olduğunu düşündüm. Kapıya geldiğimde sen olduğunu anladım. Simge’yi soracaktım ama telefonla görüşüyordun. Bu yüzden de konuşmanın bitmesini bekledim.”

“Yani beni dinlemiyordun?” Sesinde belirgin bir alay yoktu ancak cümleleri sanki alay ediyormuş gibi çıkmıştı.

Evet. “Hayır, kesinlikle dinlemiyordum.” Ortamdan kaçmak ister gibi sabırsızca “Simge nerede?” diye sordum.

Bu adamın yakınında olmak tuhaf hissettiriyordu. Ürküyordum ve bunun kaynağı da kesinlikle ilk karşılaştığımızda yaptığı muamelelerdi. Bangır bangır tehlikeyim diye bağırması yetmezmiş gibi gözleriyle de belli ediyordu ve bu, ondan ekstra korkmama neden oluyordu.

Gri gözlerini çevreleyen gür kirpiklerini birbirine yaklaştıarak gözlerini kıstı. “Bahçeye çıktı. Birazdan gelir. Ne derdin varsa onunla hallet, beni karıştırma ve bir daha benim telefonlarımı dinlemeyi aklından geçirme. Bir tekrarı daha olursa canını yakmaktan hiç çekinmem, dinleyen kulaklarını koparırım. Ki eminim bunların yalnızca blöf olmadığının farkındasındır.”

Sinirle gözlerimi kırıştırdım. Lanet olsun ki farkındaydım. Dişlerimi birbirine bastırırken iç sesim kendini gösterdi. Bu kesinlikle öfkelendiğimde ortaya çıkan asabi tarafımdan başkası değildi. ‘Gerçekten bu adamın tehlikesi bize söker mi? Ver şunun ağzının payını,’ dediğinde ne denli haklı olduğunu düşünüyordum ki dış kapının açılma sesi ve onu takip eden Simge’nin sesi tüm evde yankılandı.

"Hiç kimse Simge Karavera'dan önce bir kapıdan geçemez, tatlim. Zaten benden özenerek saçlarını kahverengi yapmışsın ama söyleyeyim, boya olduğu çok belli. Sarı dip boyan gelmiş."

Aytun, omzumun üzerinden koridora baktı ve uzun bacakları sayesinde birkaç adımda mutfaktan çıktı. Peşi sıra ilerlediğimde Simge'yi bir kadının önünde ellerini beline koymuş söylenirken buldum, ancak karşısındaki kadın tüm dikkatini Aytun'a vermiş, dış dünya ile bağlantısını koparmıştı. "Aytun," dedi bir kedi gibi mırılayarak.

"Neden geldin Ivana?"

Ivana sırnaşık bir tavırla gülümseyerek kirpiklerini kırpıştırdı. Böyle yaparak çekici olduğunu mu sanıyordu? "Seni özledim ve biraz takılırız diye düşünerek yanına geldim ama şu kız, anında pençelerini üzerime geçirmeye çalıştı."

Takılmaktan kastının ne olduğunu sorgulayamadan Simge yeniden araya girdi. "Bana bak köle gülü! Seni o efendine geri satarım ve bunu yaparken her saniyesinden zevk alırım. Şimdi o saçlarını yolmadan çık git!" diye cırladığında Aytun'la ikiz olduklarına tamamen emin olmuşum. Aynı tehdit ve aynı ses tonu...

Aytun, iki kız arasındaki gerilimi umursamadan, "Beni takip et, Ivana," diyerek olaya el attı, merdivenleri çıkarken arkasından salyalarını akıtan kadını da aldı.

Simge arkalarından bakarken başını iki yana salladı. "Erkek değil mi, hepsi aynı. Tek uğraşınız işinizi görüp kadınları postalamak."

Birkaç saniye daha söylendikten sonra benim orada olduğumu fark etmiş olacak ki bana döndü. Kaşlarını kaldırdığında, "Duşa gireceğim ama dikişlerime zarar gelir mi?" diye sordum.

"Gel benimle. Odamda suya dayanıklı sargı bezi var. Onu yaranın üzerine yapıştırırsan bir şey olmaz."

Simge, odasına girdiğimizde sargıyı verdi ve nasıl kullanacağımı anlattı. Aynı zamanda banyodaki temiz havlu ve şampuanların da yerini göstermiş, kendi dolabından çıkardığı siyah bir pantolon ile askılı beyaz bir bluzu da elime tutuşturmuştu.

Koridorun sonundaki banyoya girdiğimde Aytun'un odasının önünden geçmek zorunda kalmamdan daha acısı, Ivana'nın kıkırtısını duymamdı. İçeride ne yaptıklarını tahmin etmek hiç zor değildi ve bunu kız kardeşi ile tanımadığı birinin olduğu çatı altında yapması mide bulandırıcıydı.

İnsan bir sorardı. Az önceki asabi iç sesim aniden bilgeliğe girdiğinde *'Salak mısın, Ayliz? O herif böyle bir şeyi sorar mı sence?'* dedi.

Pekâlâ, haklıydı.

Sıkkin bir nefes alıp kapıyı kilitleyebildiğim kadar kilitledim ve sargıyı sarıp uzun zamandır hasret olduğum suyun altına girdim. Bir saatin ardından buruşuk tenimle sudan çıktığımda üzerimde inanılmaz bir ağırlık vardı. Öyle ki her an yere yığılıp sonsuz bir uykuya dalabilecek gibi hissediyordum. Elimini çabuk tutarak üzerimi değiştirdim ve dolaptan bir havlu alarak başıma sardım. İşim tamamen bittiğinde odama geçmek için banyodan çıktım ve birkaç saniye durdum. Etrafın inanılmaz derecede sessiz olması, acaba yalnız mıyım sorusunu getirdi aklıma, fakat buna aldırış etmeden odaya girdim ve vakit kaybetmeden yatağın üzerine kıvrıldım.

Karnımda aniden beliren yanma hissinin su değdirdiğim için olduğunu tahmin ediyordum. Belki de bilmeden fazla zorlamıştım, bu yüzden dinlenmem iyi olacaktı. Yumuşak yastığa başımı koyduğumda kendimi uykuya sorgusuzca teslim etmeden önce gördüğüm son şey bilekliğimden yansıyan ufak, parlak bir ışıktı.

Uykunun güçlü kolları, yatağın sıcaklığını ve yumuşaklığını bahane ederek bilincimi bana vermek istemiyordu. Ancak bedenimdeki acı fazla ısrarcıydı ve beni uyandırması uzun sürmemişti. Gözlerimi açmadan kıkırtısız yattığım birkaç saniye sonunda elimi karnımın üzerine koyarak sırtüstü yattım ama parmak uçlarımda hissettiğim ıslaklık rahatımı bozdu. Acaba sıcaktan dolayı terledim mi derken keskin bir acı karnıma saplandı, beni baştan aşağı kıvrandırdı. İri gözlerimi açıp başımı hızla yükselttim ve karnıma baktım. Beyaz bluz tamamen kırmızıya boyanmıştı.

Lanet olsun, ben kandan korkardım!

Karnıma şiddetli bir ağrı daha saplandığında dikişlerimin açıldığına emin olmuştum. Ardı ardına karnıma bıçaklar saplanıyormuş gibi gelirken kendimi tutamadım, canhıraş boğuk bir inilti dö-küldü dudaklarımdan.

"Ah!" demem ile kapının açılması aynı anda oldu. Sanki zaman durmuştu o an çünkü Aytun'un, gözlerini açık karnımdan ayıramamasının başka bir sebebi olamazdı.

Kapıyı kapatıp güçlü adımlarla yanıma gelirken, "Dikişlerini patlatacak kadar nasıl dikkatsiz olabilirsin?" diye azarladı. Keskin bakışları karnımda oyalanırken engellememe fırsat tanımadan bluzu iyice sıyırdı ve sargıyı kaldırdı. Öfkeyle yüzüme baktı. "Bunu nasıl becerdin?"

"Sadece düş almıştım," dedim fısıltıdan farksız bir sesle doğrulmaya çalışırken.

Aytun, omuzlarımdan bastırdı ve kalkmama engel oldu. "Tekrar dikmek gerekecek. Kıpırdamadan dur, malzemeleri alıp geleceğim," dediğinde şokla ona baktım.

"Sen mi dikeceksin?"

Odadan çıkacakken durup bana baktı, ancak konuşmadan çıktı. Bu adamın doktor olduğunu falan sanmıyordum. En azından geçen günkü kadın gelebilirdi. Ayrıca Simge dikişlerimi koruması için sargı vermişti. Ona rağmen açılması mümkün müydü?

Düşüncelerimle boğuşurken Aytun tekrar odaya girdi. Elindeki ufak çantaya bakarken, "Sen mi dikeceksin?" diye yineledim sorumu.

Bıkkınca nefesini bıraktı. "Evet. Simge burada olsa uğraşmazdım ama ortalarda yok."

Çantadan bir iğne çıkardığında korku dolu gözlerle ona baktım. Şu iğne ile beni zehirlemeye kalkışsa karşı koyamazdım.

"Bakma öyle saf saf. Seni öldürmeye değil, yaşatmaya çalışıyorum."

Gözlerimi dahi kırpmadan, "Bundan nasıl emin olacağım?" dedim.

Tek kaşını imayla kaldırırken şırıngadaki ilacın bir kısmını püskürttü. "Öldürmek isteseydim en başından kanımı vermezdim. Şimdi aç şu kolunu, morfin vereyim. Yoksa iğnenin her giriş çıkışını hissedersin."

Ona güvenmiyordum. Ama güvenmekten başka çarem de yoktu. Bu yüzden dediğini yaptım ve kolumu açıp iğneyi vurmasına izin verdim. Farklı bir karıncalanma hissi beni ele geçirdiğinde yanaklarımı dişledim. Etkisi çok hızlıydı. Dikiş yapacağı iğneyi eline aldı ve gözleri yüzüme tırmandı. "Acıyı asla hissetmeyeceksin. Kendini acıyacak diye şartlandırma ve vücudunu kasma."

"Ta-tamam." Kekelemem sözlerime inanma ihtimalini zayıflatırken başını hafifçe salladı. Uzun soluklu bir nefes aldım ve Aytun'un sağ eline makas alıp bluzu kesmesini şaşkın bakışlarla izledim. Pekâlâ, şaşırmamalıyım. Sonuçta üzerimde kıyafet varken bunu yapamazdı. Onun karşısında yarı çıplak kaldığımda bakmaması gereken yerlere göz değdirmemesi rahatlatıcıydı. Tabii ne kadar mümkünse...

İğneyi derime batırdığını hissettiğimde refleks olarak kendimi sıktım. "Kendini kasma demiştin."

"Çok kolaydı sanki," diye homurdandım.

"Benim için de değil." Ona tuhaf tuhaf baktım. Anında bu bakışlara karşılık verdi. "Oradan bakınca her gün yaralandığı için kendini diken bir psikopat gibi mi görünüyorum?"

Cevabım kesinlikle netti. Tereddüt etmeden, "Evet," dedim.

Dudaklarında esrarengiz bir gülüş belirdi. "Yerinde olsam bu psikopatı zorlamazdım. Sonuçta karnın benim elimde. Ayrıca bunu nasıl becerdiğini merak ediyorum. Su ile açılacak şey değil. Simge'nin verdiği sargıyı sarmadın mı?"

"Sardım. Duştayken kendimi çok yorgun hissettim, odaya gelip uyudum. Uyandığımda bu haldeydi."

Dikkatini karnımdan çekti, çok kısa bana baktı. "Zorlayacak bir şey yapmadın yani?"

"Hayır."

"Tuhaf. Elbi'nin yaptığı dikişler kolay kolay açılmaz."

Sessiz kaldım ancak zihnimin sesleri bana ayak uydurmuyordu.

"Kahretsın!" Aytun'un öfkeli sesini duyunca başımı kaldırdım şüpheyle.

"Ne oldu?" dedim yorgunca. Ağrım yoktu ama bedenimdeki yorgunluk çok fazlaydı.

"Dikiş tutmuyor. Elbi en başta bununla dikmişti ve gayet iyi tutmuştu. Daha kalın bir iple dikeceğim."

Aytun, dediği gibi en baştan yarayı dikmeye başladığında parmaklarını izledim. Fazla tecrübeli görünüyordu. Aynı zamanda hızı da gayet iyiydi.

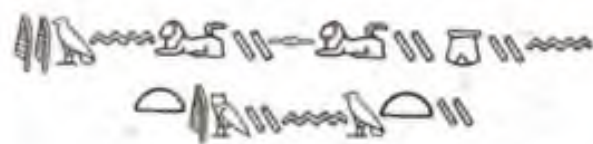
"Bileğindeki nereden çıktı?"

Murat'ın hediyesine baktım. Hatta bununla yetinmeyip parmaklarımı mavi taşların üzerinde gezdirdim. "Murat vermişti. Doğum günü hediyem."

Aytun, biçimli kaşlarını çattı ve bir elini uzatarak bilekliğe dokundu. Bilekliğin ortasındaki daire şeklindeki sembolde duraksarken bakışları atmaca gibi dikkatliydi. Üstten alta inen iki V ve onların tam zıttı yönde çıkan V harfinin olduğu daireye bakarken yüz ifadesi sertleşti. Sonra kanımı donduran o cümleyi söyledi.

"Bu bileklikte kara büyü var."

Yalnızlığın Teminatı

BÖLÜM 5

Bilinmezlik ve şaşkınlık buraya geldiğimden beri hayatımın vazgeçilmezlerinden olmuş, en az nefes almak kadar ihtiyaç duyduğum bir kavram haline gelmişti. Sanki artık o ikisi olmadan yaşayamayacak, hayatıma devam edemeyecektim. Eski yaşantımın bir kısmı sürekli elimden kayıyordu ve ne kadar çabalarsam çabalayayım onu durdurmayı başaramıyordum. Tam oldu deyip yoluma devam edecekken yeni bir pürüzle karşılaşıyordum ve günlerim heba oluyordu. Attığım her adımda yeni bir şey duyuyor, yeni bir bilinmezlik çukuruna sürükleniyordum. Olduğum yerde saymaktan ötesine gidemiyordum ve görünen o ki asla da gidemeyecektim.

Soluğum kesilmişti.

Şu anki halimi özetleyen en iyi tabir buydu. Yüzümde ifadesizliğin kol gezdiğine emindim, zira Murat ile geçirdiğim her anı sorgulatacak cinsten sözlerine nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. Sevgilimin verdiği hediyede bir kara büyü olduğunu söylüyordu. Kesinlikle delirmişti. Belki de ona gülmem gerekliydi, sonuçta bu sözlerinde doğruluk payı olamazdı. Yerimden kalkmak isteğimde karnım, engel olmak ister gibi acısının varlığını belli etti.

Ben büyüye bile inanmazken o kara büyüden bahsediyordu. Hele ki Murat'ın verdiği bileklikte! Bu imkânsızdı. Bu, ciddi anlamda imkânsızdı!

Hiç kibar olmadığını bilsem de "Saçmalık," diye tısladım yüzüne karşı. Kibarlık şu an son sorunumdu.

Çatık kaşlarıyla bakışlarını bileklikten ayırmadı. "Çıkar onu."

Bu saçmalığa dayanamayarak gülmeye başladığımda hırıltılı nefeslerimin arasından, "Ne? Bunu asla yapmayacağım. Senin büyü saçmalığı sözlerine inanmıyorum," dedim.

Kızgınca bağırduğunda sahiden çok öfkeli duruyordu. "Aptal! Ortadaki sembol zehir anlamına geliyor. Kendini yorgun hissetmen de dikişlerinin ansızın açılması da bu yüzden."

Gülüşümü durdurarak onun sinirli ifadesine karşın sesimi yükselttim. "Benimle dalga geçme. Büyü diye bir şey yoktur."

Derin bir nefes aldı ve sabır diler gibi yüzüme baktı. "Simge anlatmadı mı sana?"

"Neyi?" dediğimde sesim titrekti. Gerçekten delirecekmiş gibiydim ve onun da bu gerçeği fark ettiğini çatırdayan ifadesizlik maskesi sayesinde anladım.

"Görünen o ki, bu işi sevgili kardeşim benim üzerime yıktı," dedi iğneleyici bir tavırla. "Büyü lafına fazlasıyla alışsan iyi olur çünkü Mısır'da çok fazla büyücü vardır."

Şu an alık gibi görüldüğümünden emindim. "Ne?"

"Detayları Simge açıklar. Şimdilik bilmen gereken şey bileğinde yoğun halde kara büyü dolaştığı ve her geçen saniye iyileşmeni engellediği." Parmakları bilekliğe uzandığı an kolumu geri çektim.

"Dokunma." Elimi mavi taşların parladığı gümüş bilekliğin üzerine koydum karşımdaki adamdan korumak istercesine.

"Kızım, büyü var diyorum, bunun nesini anlamıyorsun? Çıkar şunu."

Direttim. "Murat asla böyle bir şey yapmaz." Biliyordum, yapmazdı.

"Üzerindeki büyüü hissediyorum." Elini havaya kaldırdı, bilekliği vermemi bekledi. "Murat denen piç yaptı ya da yapmadı. Orasıyla ilgilenmiyorum. Biri bunu ona vermiş de olabilir. Artık sen de çıkar!" dedi son sözlerine bastırarak.

Büyücülerle ilgili söyledikleri, Murat hakkında söylediklerinden daha hafif kaldığı için onu arka plana attım. Dürüst görünüyordu

fakat ona inanmak için herhangi bir sebebim yoktu. Hiç bilmediğim bir yerde hiç tanımadığım bir adamın deli saçması laflarına kanacak ve buraya gelmeden önce aldığım, şu anda sahip olduğum tek şeyi ona verecek değildim. Bu yüzden de yapmam gereken şeyi yaptım. Bağırdım ve onu odadan kovdum. Evet, bunu adamın kendi evinde yaptım.

"Hemen çık dışarı. Bu saçma sözlere inanmıyorum." Hareket etmediğinde canıma susamış olmalıyım ki, sesimin volümünü yükselttim. "Çık dedim!"

Aytun, gözleri saf bir öfkeyle dolup taşıtığında ayağa kalktı. "Ne yaparsan yap!" Sözlerini tükürür gibi sarf etmişti. Kelimeleri beni baştan aşağı sarsan bir vurgun gibiydi.

Odadan çıkıp gözden kaybolduğunda elimi bileklikten çektim ve tedirgince etrafıma bakındım. Bu gerçekten de büyük bir yalan olmalıydı. Dikişlerin olduğu yere acı bir sancı yerleştiğinde dişlerimi sıkıp gözlerimi yumdum.

"Ayliz?"

Duyduğum ince kadın sesiyle kapalı olan gözlerimi araladım ve kapı pervazına yaslı olan Simge'ye boş gözlerle baktım. "Senin bu abin kesinlikle akıl hastası. Bugün bundan fazlasıyla emin oldum."

Simge, şaşkınlık kokan tavrıyla yanıma geldi. "Ne oldu ki?" Yatağın ucuna oturduğunda biçimli kaşları merakla çatıldı.

"Duş aldıktan sonra dikişlerim açıldı. Sanırım suda fazla kaldım," diyerek kendi tahminimi de ekledim. "Sonra Aytun geldi ve dikiş attı..."

Simge elini havaya kaldırdı. "Bekle bir saniye. Bu kadar aceleci olma. Dikişlerin nasıl açıldı? Sana verdiğim sargıyı sarmadın mı yoksa?" Kuşkuculuğu merakın önüne geçmiş gibi görünüyordu.

"Sardım ama..."

Sözümü kestiğinde ona kötü kötü baktım. "Bu mümkün değil o zaman. Ee?"

"Daha sonra abin dikmeye çalıştı ama bir türlü tutmadığı tarzında şeyler zırvaladı. Geçen günkü doktor da o iple dikmiş falan filan," Elimi boş ver dercesine havada salladım. "Bilekliğimde kara büyü olduğunu söyledi. Yok Mısır'da çok fazla büyücü varmış falan

fistan." Ona ciddi bir bakış gönderdim. "Bence abin hâlâ çocukluk-tan çıkamadı, hayal dünyasında yaşıyor."

Simge, gözlerini tavana dikti ve Aytun oradaymış gibi konuştu: "Pat diye büyücüler mi söyledi yani? Ah, Aytun! Zaten kızın aklı karışık, bir de niye bunu araya sokarsın ki?"

Büyücüler mi?

Siktir! Bu doğru muydu?

Aytun yalan söyleyebilirdi ama Simge...

"Önce şu bilekliğe bakalım da bu konuyu daha sonra konuşuruz. Uzat bileğini de Aytun doğru mu hissetmiş anlayalım. Gerçi o yakışıklı herif yanılmaz ama neyse..."

Simge elini bilekliğinin üzerinde gezdirdi ve gözlerini kapattı. Bu haliyle sanki bir şeye odaklanmaya çalışıyor gibiydi. Sessiz kalıp yaptığı şeyi anlamaya çalıştım. Birkaç saniye geçmeden ellerini hızla bileklikten çekti ve gözlerini fal taşı gibi açtı. Suratında beliren dehşet, içten içe ürkmeme ve tedirgin bir soluk almama neden oldu.

Dudaklarından yalnızca tek bir cümle döküldü. "Aytun haklı."

Gözlerimi kırptırdım. "Simge, saçmalama," dediğimde gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Her an bir histeri krizindeymiş gibi kahkahalara boğulabilirdim. Bunu gerçekten yapabilirdim.

"Bunu daha sonra da konuşabiliriz ama bilekliği çıkarman gerekiyor. Hadi canım, çıkar." Bir yandan da üzerime örttüğüm pikeyi sıyrıyordu. Dikişleri incelediğinde hoşnutsuz bir şekilde dudaklarını büzdü. "Sağlam dikmiş ama her an açılabilir."

Simge'yi daha yeni tanıyor olabilirdim ama yüzüne yerleşen korkunun ona yakışmadığını ilk görüşte anlamıştım. Sessizlik tufanı aramızda koptuğunda bunu bozan şey onun telefonu oldu. Arayana baktığında gözleri parladı.

"Buna bakmam gerekiyor, sen de çıkar şu bilekliği," dedi ve cevap vermemi beklemeden odadan çıktı.

Yalnızlığımınla yine baş başaydım.

Murat, büyücü değildi ve bilekliğe kara büyü yapmamıştı.

Ya yaptıysa, diyen iç sesime ve karnımda kol gezen acıya aldırış etmemeye çalışarak gözlerimi kapattım. Kendimi uykunun güvenli

olduğuna inandırarak ona sığındım. Tek limanım uyku ve eski yaşantıma dair yanımda olan tek şey, bu bileklikti.

Karnımdaki acı uykumdan sıyrılmamı sağlayacak kadar büyük bir kuvvete büründüğünde üzerine tonlarca ağırlık binen göz kapaklarımı açtım.

Allah'ım, bu nasıl bir acıydı böyle?

Başımı kaldırmaya çalışarak acının kaynağına baktım. Birkaç saat önceki sahnenin aynısı yine gözlerimin önüne serildiğinde titrek bir nefes aldım ve elimi yaraya bastırarak doğruldum.

Güç bela yataktan kalkmayı başardığımda acı, bedenime sinyaller gönderiyor, durmamı emrediyordu.

Odanın geniş kapısını aralayıp koridora çıktım. Simge'nin odasının nerede olduğunu hatırlamıyordum ama bu katta olduğundan emindim. Üzerimdeki hırkanın altındaki yaraya daha büyük baskı uyguladım. "Simge? Neredesin?" dedim bağırmaya yakın bir sesle. Bir an önce ortaya çıkmalı ve bana yardım etmeliydi.

Birkaç denemeden sonra hâlâ ondan bir ses gelmediğinde evde olmadığına karar verdim ve güçsüz adımlarımı Aytun'un odasına yönlendirdim. Başka şansım yoktu. Aytun'dan yardım istemekten başka bir seçeneğe sahip değildim. Duşa girmeden önce önünden geçtiğim kapıya ulaştığımda bu halde bile kibarlıktan ödün vermeden kapıya vurdum. "Aytun?"

Bir kez daha vurduğumda kapı açıldı ama beklediğim kişi ile gördüğüm kişi aynı değildi. Aytun'un odasına aldığı kız, Ivana kapının önünde duruyor ve küçümseyen bakışlarla beni süzüyordu. Saçı başı dağınıktı ve üzerinde Aytun'un olduğunu tahmin ettiğim bir gömlek vardı. İfadesi takılmak kelimesinin anlamını bir sözlük gibi açıklarken yutkundum.

"Aytun'un önemli işleri var, sarışın."

Zorlukla aldığım nefeslerin arasında, "Ona ihtiyacım var," dedim.

Gizemli bir tebessüm filizlendi dudaklarında. "Aytun'un ihtiyacı olan şey de benim. Şimdi ortalıktan yok ol!"

Kapıyı sertçe suratıma çarptığında aralık dudaklarımla geri geri adımladım, sırtım duvara çarptığı an yürümeyi kestim ve beni daha fazla taşıyamayan bacaklarımın güçsüzlüğüne yenilerek yere çöktüm.

Yardım eden kimsem yoktu.

Kimsesizdim.

Hayatım boyunca hemen hemen her dönem kimsesiz hissetmiştim ama hiçbiri bu kadar yoğun değildi.

Hiçbiri bu denli yalnız ve ortada kalmış hissettirmemişti.

Annemin geceleri kardeşlerimin üzerini örtüp beni es geçmesi bile bu kadar yalnız hissettirmiyordu.

Şimdi ise...

Lanet olsun!

Gözlerimden firar eden yaşların hangisine yetişeceğimi bilemezken hıçkırıklarımla da beni kovalıyordu. Aytun da Simge de haklıydı. Bu dikişlerin hiçbir şey yapmadığım halde yeniden açılmasının başka bir anlamı yoktu işte.

Canım acıyordu. İçim acıyordu.

Hangisi daha çok sarsıyor bilmiyordum.

Murat'ın ihaneti mi? Aytun'un haklılığı ve söyledikleri mi? Yoksa kimsesizliğim mi?

Yalnızlık ve çaresizlik bütünleşip bir sigara dumanı gibi ciğerlerime sızıyordu. Bilincim kapanıp sonsuz yıldızların arasına karışırken bir ses duydum.

"Siktir! Ne oluyor?"

Aytun'un elleri, bacaklarımın altına ve sırtıma konduğunda sert zemini hissedemeyerek havalandım ve o an burnuma onun kokusu doldu.

"Ivana, bu kız burada ve sen onu duymuyor musun?"

Sırtım yumuşak bir yatakla buluştu ama sesimi çıkaramıyordum.

"Bizi rahatsız edecekti."

"Ben seni rahatsız etmeden defol, Ivana. Bunun hesabını sonra vereceksin." Kalın sesi feci öfkeliyken birden kısıldı ve ılık nefesini kulağımın dibinde hissettim. "Bir defa da kafanın dikine gitme, beni dinle."

Sonsuz karanlık beni misafir etmeden önce bilekliğimin düşerken çıkardığı tok ses zeminde yankılandı.

Yine zor kazanmaya çalıştığım bilincim, öncelikle işitme organıma işlevini kazandırdı. Yüzümde dolaşan ince parmakların sahibinin üzgün çıkan sesi, kulaklarımı arşınladığında uyuyormuş gibi davranmaya devam ettim.

“İvana sürttüğüne gerçekten inanamıyorum. Kızın karnındaki kanı gördüğü halde nasıl sana haber vermez ve onu kapıdan kovar?”

“Kovma olayı bugün pek yabancı gelmedi bana,” diyen ses kesinlikle Aytun’a aitti.

Simge’nin çatılan kaşlarını zihnimde canlandırabiliyordum. “Kim kimi kovdu ki başka?”

Ben Aytun’u kovmuştum.

“Onu bırak da nerede olduğunun hesabını ver bana.”

“Hiç, okuldan bir arkadaşım ile buluştum. Biliyorsun, birkaç hafta sonra okula dönmem gerekecek.”

“Uyuyuş Töreni’ne katılmak zorundasın. Bir hafta geç gidersen okulunun sorun yaratmayacağına eminim.”

“Öff! Bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ediyorum.”

Uyuyuş Töreni de neydi?

“Ama zorundasın, Simge.”

“Biliyorum. Dikişlerini sağlam diktin, değil mi? Çok fazla kan kaybetmiş, umarım bir an önce gücüne kavuşur.” Yataktan kalktı. “Sormayayım dedim ama dayanamayacağım. Kıza büyücülerden söz etmek de ne demek oluyor? Zaten kafasında çözümleyemediği çok şey var, bunu da anlatarak iyice kafasını karıştırmışsın. Geldiği yerde büyücülere alışkın olduğunu zannetmiyorum.”

“Geldiği yerdeki insanlar da onun kadar beceriksizse bu kavrama yabancı olduğu ortada. Daha fazla uyuyor numarası yapma.”

Tekrar yakalanmıştım ve artık bir kısır döngüye düştüğümü düşünüyordum. Numara yapmanın artık bir işe yaramadığını fark edince gözlerimi araladım ve Aytun’a bakmaktan kaçınarak Simge’ye odaklandım.

"Ayliz, beni gerçekten çok korkuttun. Sana o bilekliği çıkar dediğim halde çıkarmadın. Şu haline bir bak, resmen güçlü bir kara büyüye maruz kaldığını bas bas bağıyor. Aytun seni erken bulamasaydı ne olacaktı biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Kan kaybından öldürdün ve ben de o Ivana'nın ağzını burnunu dağıtırdım," deyip Aytun'a yandan bir bakış attı. "Ah, bunu zaten yapacağım."

Başımı öne eğdim. Hâlâ şaşkındım ancak gerçek göz ardı edemeyeceğim kadar ortadaydı ve bunun inkârının neye yol açtığı da. "Murat'ın böyle bir şey yapacağına ihtimal vermiyordum. Sonuçta o..."

Aytun, asabiyetle gözlerini devirdi. "Grup şefin miydi?"

Bu kadar alaycı davranmasına gerek yoktu. Onun ifadesini yıkabilmeyi umut ederek kibirle, üstten bir bakış gönderdim. "Hayır, aynı zamanda sevgilimdi."

Ayı mesken edinen, belki de taklit eden gözleri kısıldı. Vücudum adlandıramadığım bir titremeye maruz kaldığında gözlerimi ondan, güvenli olduğunu düşündüğüm Simge'ye çektim.

"Ups! İşlerin gittikçe ilginçleştiğini düşünen yalnızca ben miyim, yoksa ortak bir karara varacak mıyız?" Açık renk gözlerini ikizine çevirdi. "Bu konuyla ilgili kanıta ulaşabileceğimiz adam burada değil. Ayliz'in gelirken Murat denen adamı yanında getirmediğinden eminim. O yüzden, şu başını anlattığın büyücülerin devamını da getir kıza."

Aytun, ifadesizce durmaya ve gözlerini benden ayırmamaya devam etti. "Büyücü, doğuştan büyü yeteneği olan kişilere denir. Eline geçen kitaplarla veya karışımlarla büyü yapan kişilere büyücü demeyiz. Mısır'da yüzyıllardır büyücüler ve halk iç içe yaşadı, ancak bunu kötüye kullanmak isteyen kişiler de oldu. Ruhlarını tamamen kötülüğe teslim ederek insanlara zarar vermeye başladıklarında Kraliçe Neftis, ki kendisi yüzyıllardır tahtta, bunu engellemek için büyü kullanımını onlar için yasakladı. Kendilerinin normal büyücüler olmadıklarını biliyorlardı. Bu yüzden de kendilerine Nigra demeye başladılar. İsimleri de çok uzun yıllar öyle kaldı."

Aytun kendini kaptırmış, çok iyi bildiği bir şeyi benim gibi yabancı birine anlatıyorken elimi kaldırdım ve araya girdim. "Dur bir saniye, yavaşla. Kraliçe Neftis dediğin kadın yüzyıllardır tahtta mı?

Bildiğimiz yüzyıllar? Ne bu, ölümsüz falan mı?" diye sordum gülmeğe çalışarak, fakat Aytun'da bir değişim boy göstermedi. Ve işte o an ciddi olduğunu anladım.

"Evet, ölümsüz. Şu an dünya üzerindeki tek ölümlü olmayan kişi o. Bunun için birkaç sırrı olduğu da doğrudur," dedi tam olarak gözlerimin içine bakmaya devam ederken. Bağlantıyı asla koparmıyordu. Etkileyici bir pazarlamacı nasıl ürününü satıyorsa, aynı onun gibi açıklıyordu.

"Sanırım o sırrı daha sonra öğreneceğim," dedim devam etmeyeceğini sezerek.

"Nigraların şu an büyü yapmaları yasak. Yaptıkları an bedelini canlarıyla ödeyeceklerini bildikleri için kraliçe korkusuyla buna yanaşmıyorlar. Ancak iyi büyücüler için bir kısıtlama mevcut değil. Onlar halkın haberi olmadan istedikleri şekilde güçlerini kullanabilirler."

"Halk, büyücüler ve Nigralarla beraber yaşadıklarını bilmiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Eskiden gizli değilmiş ama kraliçenin emriyle birkaç nesildir ortaya çıkarılmıyor."

"Peki ya siz, tüm bu olanları nereden biliyorsunuz? Sonuçta siz de halktansınız ve..."

Simge, Aytun'a kapalı bir bakış atarak araya girdi. "Kraliçeye yardım eden soylar var. Biz de onlardan biri olduğumuz için biliyoruz," dediğinde ses tellerinin arasına gizlenen nefreti ustalıkla çıkardım ama şimdilik kendime saklamayı tercih ettim.

"Nigralar eğer kötüyse büyü yapmadan da insanlara zarar veremezler mi?"

"Eğer halk ile birlikte yaşasalardı bu dediğin olabilirdi ama kraliçenin emriyle kendilerine verilen bir bölgede yaşıyorlar. Yalnızca onların yaşadığı bir yer. Başka bir sorun var mı?"

Başımı iki yana salladım. Büyücü ve Nigraların varlığını öğrenmiştim. Ne gibi bir sorum olabilirdi ki? "Yok," dedim kısaca.

"Güzel. O halde ben odama gidip uyuyorum. Aytun, eğer Ayliz'in ağrısı olursa yandaki iğnelerden birini vur. Ama rica ediyorum

nazikçe. Şimdi size iyi geceler,” deyip odadan çıktığında şaşkınca arkasından baktım.

Ve o an fark ettiğim bir gerçek boğazıma düğümlendi.

Şu an Aytun’un odasındaydım.

Koyu ceviz rengine hâkim olan odanın kasvetli görüntüsü, aksine boğucu durmuyordu. Salondaki gibi büyük, tüm duvarı kaplayan bir cam vardı ve kanadının biri açıktı. Gördüğümü hissettirmek ister gibi içeri rüzgâr girdiğinde ürpererek üzerimdeki pikeyi istemsizce daha sıkı kavradım. Sağ köşedeki tekli koltukta oturan ve gözlerini bir an olsun benden ayırmayan Aytun, bu hareketimi fark ettiği an normal birinin yapması gerekenin tam aksini yaptı. Koltuğa daha çok yayıldı.

Yaptığı harekete karşın göz devirdim. Kibarlıkla ikisini yan yana getirmek aptallığımı güçlendirmekten başka bir işe yaramaz gibi duruyordu. Bu yüzden yapmam gerekeni yapıp, buram buram Aytun kokan bu yatakta uyumaya çalışacaktım. Tabii, onun sesi engel olmasaydı.

“Bir daha dediklerimi yapmamak gibi bir hataya düşme. Gördüğümüz gibi zararlı çıkan sen oluyorsun.”

Başımı yana yatırdım. “İyi ki bir şeyde haklı çıktın. Ben gidene kadar bunu sürekli hatırlatacak mısın?”

Aytun ruhsuzca gülümsedi. Bu, birçok cinayet kanıtını içinde bulunduran bir kıvrılmaya benziyordu. “Gitmek mi? Nereye, evine mi? Sana dediğim gibi, buraya nereden ve nasıl geldiğini bilmediğim gibi gidiş yolunu da bilmiyorum.” Cebinden sigara çıkarırken devam etti. “Yine de Elbi, bu konuyla ilgili araştırma yapıyor. Neler olduğunu anlarız yakında.”

Belki bir boyut farkı vardı. Olamaz mıydı? Her zaman paralel evrenlere inanmıştım, belki de inandığım durumun tam da ortasına düşmüştüm.

Artık ne kadar düşünceli duruyorsam, Aytun öne eğildi ve dikkatle bakmaya devam etti. “Mantıklı bir açıklama düşünme. Teoriler üretmek seni yormaktan başka bir işe yaramaz. Aklındaki *neler oluyor* sorusunu her şey ortaya çıkana kadar geri plana atmanı

öneririm. Belki de bir büyüünün işidir. Şimdilik böyle sanman sana yardımcı olur.”

Kaşlarımı şaşkınca kaldırdım. “Diyorsun ki kendini kandır.”

“Hayır, düşünme diyorum. Bunu yapabilecek bir kızsın. Akıldan çıkarabilirsin.” Esrarengiz bir ışık belirdi irislerinde. “Kendi iyiliğin için.”

Kendimi yine, ‘*Acaba haklı olabilir mi?*’ diye düşünürken bulduğumda Simge, büyük bir patırtıyla içeri girdi. “Aytun?”

Aytun, başını hızla kaldırdı. “Ne oldu?”

“Kraliçe Neftis, Uyuyuş Günü’nü erkene almış. Tören haftaya yapılacaktı.”

Kaşları çatıldığında duyduklarının onun üzerindeki etkisini anlayamamıştım. “Neden?”

“Bilmiyorum. Sence neden?”

Aytun tersçe yanıtladı. “Ben nereden bileyim? Gidip Menes’le konuşacağım. Sen de bilekliği al bir yere sakla. Kızın bulamayacağı bir yer olsun ki, *sevgilim verdi*, diye tutturup yeniden takmaya çalışmasın. Dikişlere zarar gelirse üçüncü defa dikmem söz konusu olamaz.” Sözlerinin hedefi ben olmama rağmen bana bakmıyordu.

O şeyi bir daha koluma takmayı ise gerçekten istemiyordum. İki defa acısıyla yüzleşmiş biri olarak diyordum ki gerçekten berbattı. Bile isteye bir daha asla dokunmazdım ona.

“Senden dikmeni isteyen olmamıştı,” dedim iğneleyerek.

Omzunun üzerinden bana döndüğünde alaycıydı. “Bu yüzden mi odama gelmiştin?”

“Odana Simge’yi sormak için gelmiştim ama sevgilin müsait olmadığını, sizi rahatsız etmememi söylemişti.” O kadını hatırlayınca tüm bedenimden bir titreme geçti. Benim onları rahatsız etmemden çok, o beni rahatsız etmişti.

Aytun’un gözlerinde ölümcül bir ifade belirdi ama fazla silikti. “Yaptığı hareket için onu rahatsız edeceğime emin olabilirsiniz.”

Ne sıfatla yapacaktı ki bunu? Sırf evinde kaldığım için mi?

“Ivana’yı dövmek benim için büyük zevk olacak,” dedi Simge yine araya kaynayarak.

"Sen karışma. Çıkıyorum ben."

Aytun gittiğinde Simge yanıma oturdu. "Sanırım sana konuştuklarımızı açıklamam gerekiyor ama çok uykum var. Sen de saatlerdir uyumana rağmen gözlerin her an kapanacak gibi," dedi ve yatağa yayılarak gözlerini kapattı. "O yüzden konuşma işini daha sonraya erteleyebiliriz."

Evimdeydim.

Kendi odamda halının üzerine oturmuş, bir yere bakıyordum.

Hayır, bir yere değil; birine! Anneme.

"Senden nefret ediyorum, Ayliz. Sen, tüm hayatımı mahveden bir ayak bağısın."

Bu sahneyi hatırlıyordum. Zihnimin en ücra köşelerinden birinde olan bu kesit çok tanıdıktı. Kaç yaşındaydım? Beş, altı?

"Ama anne ben bir şey yapmadım ki sana."

O yaştaki bir çocuğun annesine atabileceği en üzgün ve yürek burkan bakışı atıyordum ama umurunda değildim.

"Sen bana çok şey yaptın, Ayliz. Çok şey..."

Küçük Ayliz' in başı büyük bir hayal kırıklığı ile öne düştü. Ortaya çıkan uğultu hareketinin sesi değil, yok olan anne sevgisinin başlangıç çattırtısıydı. O gün anlamıştı küçük kız, annesinin gerçek bir anne gibi olmayacağını.

"Allah senin canını alsın da içimdeki yangın sönsün."

İşte bu, en çok acıtanıydı.

Bu en çok yaralayanı ve en çok üzeniydi.

Bir mezar taşına çarpan rüzgârlar, kızın kulaklarına bu cümleleri savurduğu an kız gözlerini yumdu. Bu, onun tek hareketiydi. Şu kelimeler bundan sonra duyacaklarının ilkiydi. Bileklerinde örselenecek olan yakıcı kelepçelerin anahtarı bugün yok olmuştu.

Gördüğüm rüya uzun zamandır hatırlamadığım bir anıyı su yüzüne çıkardığında nefes nefese kalmış bir halde gözlerimi araladım ve yatakta hızla doğruldum.

Aytun'un odasındaydım ve yanı başımda, yatağın diğer tarafında duran kişi oydu. Uyurken yanımda olan Simge, şimdi burada değildi ve nerede olduğundan haberim yoktu.

Aytun, "Sakin ol," dedi, göğsüm hâlâ şiddetle çarparken. Kalbim korkuyla atıyor, küçüklüğümdeki anıların üzerimde bıraktığı sancıyla yanıyordu. Hüzün her yerimi dağlıyordu.

"Sadece bir kâbustu."

Beni teselli etmeye çalışan Aytun'a şaşkınca, ne ara dolduğunu bilmediğim gözlerimle baktım. Hangisi rüyaydı bilmiyordum. Annemin yıllar boyunca alışık olduğum tavırlarının olduğu sahne mi; yoksa Aytun'un ilgili davranıp beni sakinleştirmeye çalıştığı şu an mı? Hangisi bilincimin saçma bir oyunuydu?

"Siktiğimin kâbusları," diye tısladı, şoka girmiş gibi onu izlerken. Ardından sert nefesi yüzüme vururken elini omzuma koyarak beni yeniden yatağa yatırdı. "Dikişlerini zorlama."

Karnımın ağrısı, kalbiminkinin yanında bir karınca kadar hafif kalıyordu. Bu yüzden zıtlaşarak yeniden doğruldum ve sırtımı yatak başlığına yaslayıp dizlerimi kendime çektim. Çenemi kırgınlıklarımın şahidi olan diz kapaklarıma yaslariken gözlerimi yumdum gizlenmek istercesine. Yalın olduğum, ruhumun çıplaklığını gizlediğim yerim bu iki çıkıntıydı. Her ağlayışında ilk onlar yerle buluşurdu, sert düşüşümden beni onlar korumaya çalışırdı. Ömrüm boyu annemin yapması gereken görevi dizlerim üstlenmişti.

Bir kez bile okşamamıştı saçımı. Bir kez bile sarılmamıştı. İçinden gelerek hiç kızım dememişti. Seni seviyorum lafını hiç duymamıştı kulaklarım. Dudaklarım hiç tatmamıştı tenini. Anılar üzerime yağıyor, annem olmasına rağmen yaşadığım annesizlik şiddetli fırtınaları salıyordu.

Dayanamıyordum. Gözyaşlarım direnemiyordu. Bir uçurumdan benim gibi atlamak istiyorlar, son bulmasını diliyorlardı.

Ve en sonunda intihar ettiler.

Art arda gözlerimden süzülen yaşlar, bir ağlama krizinin eşine attı ruhumu.

"İyi misin?"

Aytun'un ilk kibarlık örneği olan bu sorusuna yanıt vermedim. Suskunluk tek mihrabımdı. Onu umursamadan ağlamaya devam ettiğimde sertçe bir nefes aldı. Hoşuna gitmiyordu bu durum. Beğenmiyorsa gidebilirdi. Zaten yalnızlık istiyordum. Her zaman olduğu gibi yine yalnızdım. Hangi dünyada olduğumun bir önemi yoktu. Orası da burası da aynıydı. Benliğim her daim yalnız kalmaya mahkûmdu. Kaderim yer fark etmeksizin değişmiyordu.

"Yalnız kalmak istiyorum," diye fısıldadım ağlayışımı belli eden çatlak sesimle. Güçsüzlüğümün biricik yansıması her zaman bu olmuştu zaten. Ağlayışımın temini sesim ve onun duyurduğu cümlelerdi.

"Tamam, ağla, gecenin parıltısı. Ama odadan çıkmayı düşünmüyorum, haberin olsun." Ve ardından belli belirsiz fısıldadı. Öyle ki ne dediğini şiddetli hıçkırıkları yüzünden zar zor seçebilmiştim. "Gecenin hâkiminin parıltısı..."

İsmimin anlamını biliyordu.

Dudaklarım titrerken dişlerimi o dolgunluğa gömdüm.

Annem bile bunu bilmezdi.

"Adının anlamı ne?"

Bir defasında uzak bir akrabamızın ona sorduğu soruydu bu. Onları gizlice dinlediğim kapının hemen ardından duymuştum cevabını.

"Bilmiyorum. Hastanedeki bir hemşire koydu."

Onun bilmediği şeyi, beni kısa süredir tanıyan bu adam biliyordu.

Zaman aktı. Saniyeler durmadı.

Konuşmuyorduk. Aramıza aldığımız kanlı alfabenin harfleri, sessizlik zırhını kuşanarak dilsiz kalmıştı. Her şey, herkes suskundu. Rüzgâr dahi uğultusunu keserek ayak uyduruyordu.

Bize. İkimize.

Sanki şu an onunla aynı hisleri taşıyordum. Sanki beni anlıyordu. Sessiz kalışı bunun kanıtı değildi de neydi? Sessizlik, ikimizin şu an hayata meydan okumasıydı. Berelendiğimiz yaşamımıza sunduğumuz katıksız nefretin dışı vurumuydu.

Benim sessiz yalnızlığımın teminatı annemdi.

Peki ya onunki kimdi?

Suskunluk

BÖLÜM 6

Gözlerimdeki yaşların bitmek bilmediği saatler geçerken gecenin temsilcisi olan ay, gökteki sarsılmaz tahtına oturmuş, kontrolü eline almıştı. Etrafa yaydığı ışığı, geniş camdan üzerime düşüyordu. Ve yanımda oturan Aytun'a...

Kaç saat geçmişti ama o gitmemişti. Tek bir yorumda bulunmadan önümüzdeki camdan dışarıyı, ormanı izlemiştik. Eğer acılarının yakma gücü olsaydı orman çoktan tutuşmuş olurdu. Yanaklarıma tuzlu bir his bırakan gözyaşlarım dindiğinde parmaklarımla yüzümü kuruladım.

“Dindiler mi artık?”

Kurduğumuz sessizlik duvarını tek bir darbesiyle yıkan Aytun'un, saatler sonra dudaklarından dökülen ilk cümlenin ne anlama geldiğini anlamamıştım. Başımı ufak bir açıyla ona çevirdim ve gözlerimi kırıştıtırıp durmama neden olan o görüntüsüyle karşı karşıya kaldım. Sırtını yatağın deri başlığına yaslamış, başı geriye doğru düşerek saçlarını duvarla buluşturmuştu. Bacaklarını boylu boyunca uzatmış, rahat bir oturuşa sahipti, ancak ifadesizliğinden sızan tuhaflık çok da rahat olmadığını gösteriyordu. Neydi bu gördüğüm? Acı mı, hüznü mü, umutsuzluk mu? Hiçbir kılıfa sokamadığım ifadesi yüreğime yabancı bir izin ağırlığını sürükledi.

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Tavanı izlemeye devam etti. "Gözyaşlarını kastediyorum. Beş saattir aralıksız ağlıyorsun."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Ben..."

"Her neyse," dedi ve ayağa kalkmak için hareketlendi. "Muhtemelen uzun süredir ağladığın için birazdan uyuyakalacaksın. Kendi odana gitmeye çalışma. Bu sakarlıkla yine dikişlerine zarar verecek bir şey yaparsın. Burada uyu, ben çıkıyorum zaten."

Dolgun dudakları o kadar mekanik bir şekilde hareket ediyordu ki bakışlarımın istemsizce oraya kaymasına engel olamıyordum. Kapıya doğru ilerlerken odadan çıkacağını anlayıp hızla konuştum. Borçlu kalmayı sevmezdim. "Teşekkür ederim."

Evet, şu an Aytun'a teşekkür ediyordum. Hani şu, etkileyici tehlikeli tavırlara sahip olan ve ilk geldiğimde beni öldürmeyi ima eden adama. Omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerini çerçeveleyen gür kirpiklerini birbirine yaklaştırdı, *ne demek bu*, der gibisinden başını salladı.

"Beş saat için." Sesimin yeteri kadar yüksek çıkmadığını fark ederek boğazımı temizledim. "Yanımda durduğun için."

"Bazen anlattıklarını dinleyecek bir dosta veya yalnızlığa ihtiyaç duymazsın. Sessizliği seninle bölüşecek, seni yargılamadan acını misafir edişini izleyecek birini istersin yanında. Bugün ben..." İmayla tek kaşını kaldırdı. "...yarın sen. O yüzden teşekkür etme. Sözlü bir teşekkürden ziyade eyleme dökmek her zaman daha iyidir."

"Anladım," dedim düzce. Ona borçlanmıştım. Neyse ki nasıl ödeyeceğimi de belirtmişti de zor değildi.

Odadan çıkmadan önce son kez gözlerime derince baktı ve o an göz kenarlarındaki yorgunluk belirtilerine takıldım. Uzun zamandır uyumuyor gibiydi. "Güzel," dedikten sonra kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Tüm gece evden tek bir ses gelmemişti. Bu da demek oluyordu ki Aytun hâlen gelmemişti. Geceyi nerede ya da kiminle geçirdiği sorusu zihnime geldiği gibi onu geri gönderdim. Beni ilgilendirmeyen şeyi merak da etmemeliydim.

Yine de şu an Aytun'un odasındaaydım ve o evde yoktu. Bu da demek oluyordu ki odasını doyasıya karıştırma fırsatına sahiptim. Elimin altına kadar gelen bu şansı tepmedim ve kendimden beklenmeyecek bir şeyi yaparak odasını kurcalamaya başladım. Yalnızca onun nasıl biri olduğunu merak ediyordum.

Odada yatak, onun yanı başında küçük bir komodin, siyah deri berjer ve dolaptan başka eşya yoktu. Komodinin çekmecesini açtığımda boş olduğunu görmek ufak bir hayal kırıklığı yaşattı. Geniş kıyafet dolabında birçok tişört vardı. Birkaç beyaz tişört hariç rafların tamamı koyu tonlarla kaplıydı. Yan tarafında duran pantolonlar da aynı şekildeydi. Dolabın diğer tarafına geçtiğimde burada da aynı görüntüyle karşılaştım. İlgi çekici hiçbir şey yoktu. Elbette ilgi çekiciden kastım, silah ya da öldürmeye yarayacak herhangi bir aletti.

Berjere oturup başımı geriye yasladım. Aytun gerçekten de tuhaf bir adamdı. Önce beni öldürmeyi ima etmiş, ardından bakışlarıyla bunu yapabileceğini beynime kazımişti. Daha sonra ise açılan dikişlerimi yeniden dikmiş, Murat'ın bana verdiği bilekliğin sırrını açığa çıkarmıştı. Sevgilisini beni odaya almadığı için azarlamış, bunu ona ödeteceğini belirtmişti ve en garibi de dün yalnızlığım ortak olmuştu. Onu çözemiyordum. Neyi ne amaçla yaptığını bilmediğim gibi, yüzüne yerleştirdiği maskenin arkasına sığındığı için onu anlamıyordum.

Aytun'un yanında anlayamadığım bir adam daha vardı ki o kişi şüphesiz Murat'tı. Bana kara büyü lü bir bilekliğı doğum günü hediyesi olarak vermişti. Onunla ilişkim normal insanların sevgililik anlayışından epey uzaktı esasında. Murat'ı beklenen manada sevmiyordum ve ona âşık değildim. Sadece gruptakilerin zorlamasıyla birbirimizi tanımak adına, sevgililik denen bir ilişkiye başlamıştık. Daha ötesi yoktu ve bu olanlardan sonra onu zerre tanımadığımı çok iyi anlıyordum. El ele tutuşmanın ya da mesajlaşmanın ötesine gitmemiştik. Bana ilgisi olduğunu, bir şeyler hissettiğini biliyordum ama ona hiç karşılık vermemiştim. O da bunu biliyordu. Annemden hiçbir zaman alamadığım sevginin dışı vurumu olan soğukluğum, bir yerden sonra onu da etkilemiş olmalıydı ki kendisi

de geri çekilmiş, ona yaptığım gibi bana soğuk davranmaya başlamıştı. Sessiz bir biçimde ilişkimizin biteceğini düşünmüştüm. Ta ki o güne kadar.

Doğum günümün sabahı hiç olmadığı kadar nazikti. Gruptan gizlice yapacağımız ufak gezinti için fazlasıyla istekliydi. Zaten Murat ile tek ortak yanımla arkeolojyeydi. İkimiz de işimize, Mısır'a âşıktık. Sürekli gecenin harika geçeceğinden bahsediyordu. Şimdi sağlıklı kafayla düşününce mantıklı geliyordu hareketleri. Simge, bilekliğe iki kişiden başka kimsenin elinin değmediğini hissettiğini söylemişti. O bilekliği kara büyü saçmalığıyla dolduran kişi Murat'tan başkası olamazdı ama hâlâ bir şeyler mantıksızdı. Onda bir büyücü -ya da buradakilerin tabiriyle Nigra- tipi yoktu. Daha önce büyü konusu açılmamıştı ama yine de...

Başımı iki yana sallarken derin bir nefes aldım. Kabullenmemenin mantıklı tarafı yoktu. Murat, kara büyü yapmıştı ve bununla bana zarar vermeye kalkışmıştı. Evime döndüğüm an bu konuyla ilgili onunla konuşup amacının ne olduğunu soracaktım. Benim için hiç başlamayan bu sevgililik olayını tamamıyla bitirmeden önce bununla alakalı bir açıklama yapmak zorundaydı.

Odanın geniş kapısı açıldığında Simge içeri girdi. Oldukça dinç görünüyordu. Giydiği siyah kısa elbise onu daha genç göstermişti. O an yaşını daha önce hiç sormadığım aklıma geldi.

"Uyanmışsın. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Ağrım da yok."

Memnun olarak gülümsedi. "Güzel. Gece sana Elbi'nin özel karışımıyla iğnesinden yaptım. Yarına kendini toparlayacaksın. Hatta karnın bir ay sonra olması gereken halde olacak."

"Nasıl yani?"

"Dedim ya sana, burada büyücüler var diye. Elbi'nin kocası da onlardan biri ve şifa üzerine harika büyüleri var. Kesinlikle görmem lazım," dedi abartıyla gözlerini devirirken. "Ah, bekle. Yarına dek zaten görmüş olacaksın."

Hmm, büyü demek...

"Elbi dediğiniz doktorla yakınsınız anlaşılan."

Dudaklarını öne uzattı ve sanki çok gereksiz bir soru sormuşum gibi baktı. "Tabii ki. Sonuçta teyzem."

Şaşkınlıkla soludum. Teyzesi miydi?

"Bilmiyor muydun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Daha önce kimse bahsetmemiştii."

"Teyzem, Teb'deki halk hastanesinde doktordur. Eşiyse piramitte, kraliçenin şifacılarından biri."

"Kraliçe piramitte mi yaşıyor?"

"Piramit bizim merkezimiz. Kraliçenin ülkeyi yönettiği tahtı orada, ancak herkes piramide giremez. Piramidin olduğu alana girmek bile, en azından özel törenler hariç, yasaktır. Tabii bu yasağın dışında kalanlar, hatta o bölgede yaşayanlar var."

"Özel soylar mı?" dedim devam etmesini isteyerek. Fazla açıklayıcıydı ve merak ettiğim bu Mısır hakkında ne öğrenirsem kârdı. Kendi dünyama döndüğüm an, eğer insanlar bana inanırsa anlatacağım şeyler olurdu.

"Evet. Soylu kana sahip kişiler. Tahta yardım eden soylar var ve bu soylardan olan herkes içeri girebilir. Büyücüler de aynı şekilde ve köle sahibi zenginler."

"Peki ya Nigralar?"

"Onlar dışlanmışlar. Kraliçenin kendilerine ayırdığı şehirde yaşıyorlar ve genelde oradan çıkmazlar."

"Anladım," dedim başımı sallarken. Ardından aklıma Simge'nin okuduğu gelince başımı kaldırdım. "Sen nerede okuyorsun?"

Güldü. "Mısır'ın dışındaki bir ülkede. Doktor olacağım."

"Ne güzel. Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dört, ama yakında yirmi beşime gireceğim. Zaman gerçekten de çok hızlı gidiyor, değil mi? Daha çocukluğum dün gibi aklımda."

Bir cevap vermek istemedim. Çocukluğum, bir annenin sevgisizliğinde büyümeye çalıştığım için kırıklıktan geçilmiyordu.

"Hadi, benimle mutfığa gel. Akşamı için yemek yapacağımı, yanımda olursan sıkılmazsın."

Samimi sözlerine karşılık yavaşça ayağa kalktım ve odadan çıkan Simge'yi takip ettim. Üzerimdeki erkek kıyafetleri bol geliyordu. Eşofmanın yere sürünen paçasını yukarı kıvırdım. Giysilerin Aytun'un olduğu en başta kokusundan belliydi, fakat belli olmayan şey bunları kimin giydirdiği idi. Umuyordum ki bunu yapan Simge'ydi. "Simge?" diye seslendim koridorda önümden yürüyen kıza. "Üzerimdekileri kim giydirdi?"

Başını çevirip yüzünü göstermese de anlık duraksama yaşayan vücudundan duyacağım cevabın hiç hoşuma gitmeyeceğini anladım. Mutfak kapısının önüne geldiğimizde arkasını döndü. "Aytun değiştirmiş. Seni yerde bulduğunda her yanının kan olduğunu söyledi. Bu yüzden dikiş attıktan hemen sonra sana kendi kıyafetlerini giydirmiş."

Utanç keskin bir bıçaktı. Kör tarafı yaralayıcı olmaz, yalnızca varlığını yüzeysel olarak hissettirirdi. Ancak keskin olan yanı fazla örseleyiciydi. İçine girmekle kalmaz, her yerini delik deşik ederdi. Yüzümün kızarmasına mani olamayacağımı anlayınca gizlemek için başımı yere eğdim. Üzerimi değiştirmişti. Vücudumun hemen hemen her yerini görmüştü. Belki bilinçsizliğimden faydalanmak...

Düşüncelerimi Simge'nin gergin sesi durdurdu. "Eğer bir tereddüdün varsa sil at kafandan. İkizim olduğu için değil, tanıdığım için bunları söylüyorum. Çünkü Aytun, ne kadar acımasız ve halk arasında kötü biri olsa da şerefsiz bir adam değil. O an yaralı ve kendinde olmayan bir kızı kötü emellerine alet edecek bir adam hiç değil. Kapısında bunu kendi isteğiyle yapacak binlerce kız varken sana bakmaz."

Sana bakmaz!

Bu söz bir bilye halini alıp kafamın içine bırakıldığında zihnimin taştan duvarlarına çarparak yuvarlanmaya başladı. Aytun'un bana bakmasını isteyen yoktu ki.

Yüzüm düşüncelerim yüzünden nasıl bir hal aldıysa artık, Simge gözlerine pişmanlığı yerleştirdi. "Yani öyle demek istemedim. Sen de Ivana'yı gördün. Aytun onu çağırmadan kendisi geldi ve emin ol bunlardan daha nicesi var."

“Ivana onun sevgilisi değil mi?”

Simge, kahkaha atarak başını iki yana salladı ve ani bir manevrayla mutfığa girdiğinde peşinden gittim. Buzdolabını kurcalarken beni bilgilendirmeye devam etti. “Hayır. Aytun’un sevgilisi olabilecek biriyle tanışmadım henüz,” dedi başını çevirip beni süzerken.

Beni niye süzüyordu bu kız?

“Kadınlar kendileri arasında böyle söylüyor olabilirler ama Aytun hiçbirine o sıfatı vermedi. Onun sadece takıldığı kadınlar olur. Daha fazlası değil.”

Tek gece olsun, havam olsun diyenlerden miydi yani?

Simge, keyifli bir kahkaha attığında bunu aslında içimden düşünmediğimi fark ettim. “Hayır. Aytun kimseyle havası olsun diye birlikte olmaz. Sadece takılıyor. Ayrıca tek gecelik olmayanları da gördüm. Mesela Ivana uzun zamandır var.” Sırıltması tebessüme dönüştü. “Yalnızca üzerini değiştirdiğine eminim. Bunu sorun etme.”

Onu onayladım ama bunu geçiştirmek için yaptığımı ikimiz de biliyorduk. Sorun olmayacak bir şey değildi. Sonuçta o hiç bilmediğim bir erkekti ve şu an fazlasıyla utanıyordum.

“Hadi şuraya geç.”

Simge’nin gösterdiği masaya oturdum ve onun yemek yapışını izledim. Bilmediğim bir yemeği masaya koyduğunda tabağa tuhaf bakışlar atarken gülümsemeye çalıştım. “Eline sağlık, güzel duruyor. Nedir bu?”

“Egnor. Kıymayı patlıcanla beraber kavuruyorsun ve özel sosuyla makarnanın içine karıştırıyorsun.”

Kulağa güzel geldiği kesindi ama göz zevkim için aynı şeyi söyleyemeyecektim ne yazık ki. Masaya üçüncü tabağı da koyduğunda kaşlarımı kaldırdım. Halimi görünce, “Aytun gelecek,” diye beni bilgilendirdi.

Birkaç dakika geçmeden dış kapının açılış sesi gelmişti. Saniyeler geçmeden Aytun kapıda görüldü. Konuşmadan masaya geçip oturdu, bakışlarını bir kez olsun bana değdirmeyi. Pekâlâ, bu iyi bir şeydi. Çünkü yüzüme baktığı an beni neredeyse çıplak gördüğü gerçeğini yeniden aklıma getirebilirdim.

"Sana da merhaba, Aytun."

Simge'nin iğneleyici sesine karşın Aytun'un sesi fazla düzdü. "Merhaba, Simge."

Yemeğe başladığımızda masada büyük bir sessizlik vardı. Öyle ki tek gürültü çatalın tabağa değerken çıkardığı sestti. Buna alıştım, en azından kendi adıma. Çünkü sofralarımızda annem ve kardeşlerimin konuşma sesleri duyulurdu yalnızca. Ben her zaman, aynı şimdiki gibi sessizce yemeğimi yer, karşımda bir tiyatro sahneleliyormuş gibi onları izlerdim. Yüz kıvrımlarım şimdiki gibi ifade-siz olurdu ve yemeğin en sonunda gösterilerini en ön sıradan sessizce alkışlardım.

"Yarın alışverişe çıkın, Simge. Kıza giyecek bir şeyler al."

"Ne için?" diye soran Simge düşüncelerime tercüman olmuştu.

"Uyuyuş Günü'ne o da gelecek. Törene uygun bir elbise al."

Benim orada ne işim vardı?

"Ayliz görevli mi olacak?"

"Evet." Başını kaldırıp kardeşine baktı. "O, biz oradayken yalnız kalmayacak. Gözümün önünde olur böylece."

Kız, o, bu... Bana bakmadan benim hakkımda kararlar alan ve bana hiç sorma zahmetine girmeyen adama öfkeyle baktım. Elimdeki çatalı masaya sertçe koyduğumda Simge, tedirgince titrek bir nefes aldı fakat onu umursamadım. "Benim hakkımda kararlar alma hakkına sahip değilsin. Ayrıca ben, senin 'o' diye hitap edebileceğin bir kadın değilim."

Sert çıkan sesim öfkemin gölgesiydi ve bu kesinlikle ateştendi. Sinirlendiğimde gözüm kararırdı ve önüme gelen her şeyi yakıp yıkabilirdim. Sabahki adamla şu anki arasında dağlardan bile büyük bir fark vardı. Kibarlaşan Aytun, yerini her zamanki haline teslim etmişti.

"Benim evimdeysen aldığım kararlara saygı duyacak ve çenenı kapatacaksın."

"Senin bana saygın var mı ki?"

Öyle buz gibi bir bakış attı ki tonlarca ağır buz kütlesi üzerime fırlatılmış gibi hissettim. “Olması mı gerekiyordu?”

“Evinde kalıyor olabilirim ama bunu ben istediğim için yapmıyorum. Senin şu kan, düşman ve ajan zırvalığın yüzünden buradayım. Gitmek istiyorum ama göndermiyorsun. Dış kapının sürekli kilitli olduğunu fark etmedim mi sence? Bu tutsak etmek değil de ne?”

Elindeki çatalı aynı benim gibi masaya sertçe bıraktı. Yüzündeki ifadesizlik ölümcül bir boyuta ulaştığında geri adım atmam gerektiğini anlayıp susmalıyım ama yapmadım.

“Evet, bana yardım ettin ama inan senin gibi biriyle karşılaşacağımı bilsem başka bir yoldan giderdim. Yine de bu, benim üzerimde bir hak iddia edebileceğin anlamına gelmez. Nereye gelip nereye gideceğimi sana soracak değilim.”

“Benimle olduğun sürece bana soracaksın. Tartışmaya açık bir konu değil bu.”

Simge, “Aytun, sakın ol,” dedi ve bana döndü. “Aylız, sen de.”

“Dışarı çıktığın an neler olacağını o küçük kafan almıyor mu, kızım?” sandalyede geriye yaslandı ve kollarını birbirine doladı. Rahattı. “Bir adama denk gelirsin. Önce senin tadına bakar ve bunu yaparken hiç merhamet göstermez, ardından köle pazarına götürür ve iyi bir paraya zengin herifin tekine satar. Sarışınsın, yüzün güzel, fiziğin de iş görür...” derken gözleri üzerimde tekinsizce dolaştı. Rahatsız olarak yerimde kıpırdanamayacak kadar öfkeliydim. “Herif sana her şeyi yapar. Döver, söver, becerir.” İfadesizliğini bozarak öfkелendi. “Ve kimse engel olmaz. Olamaz. Seni ondan kurtaran kimse olmaz. Seni arayacak bir ailen yok. Buraya ait bir kimliğin de yok. Kimsenin umurunda olmazsın. O herifin elinde öleceğin günü beklersin. Şu zayıf bedeninin gerçekten bunu kaldırabileceğini mi zannediyorsun? Sana her şeyi yaparlar.” Aniden yerinden kalktı. Hızı yüzünden masadaki eşyalar yerinden oynadı. Simge de aynı şekilde irkilmiş, ikizine bakmıştı. Yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama korkmuş olması muhtemeldi.

Ben ise...

Ben, donmuş maskemle ona bakıyordum. Bir tepki veremiyordum. Edecek tek lafım dahi yoktu.

"Ben bunlardan hangisini yapıyorum? Seni kölem olarak mı kullanıyorum? Köleliğin anlamını biliyorsun, değil mi?"

Bağırımıyordu ama bağırırsa bu kadar donmazdım. Ölümcül bir sakinliği vardı. Sanki en büyük silahı buydu ve insanları böyle alt edebileceğini iyi biliyordu. Başını usulca sallarken, "Biliyorsun. Bu anlattıklarım hikâyenin en iyileştirilmiş hali. Kendini şu anlattıklarım ile bir canlandır bakalım neler olacak. Söyle bana, o heriflerin yapacakları gibi mi davranıyorum sana?" dedi.

Sustum.

Yalın bir suskunluk sirayet ettiğinde biliyordu ki insanın suskunluğu gerçeğe en yakın olardı.

Mutfaktan çıkarken sandalyenin arkasına astığı ceketini de aldı. Dış kapıyı gürültüyle çarpıp çıktığında omuzlarımı düşürdüm.

Gidişi, suskunluğumdan ve sözlerinden daha gerçekçiydi.

Kraliçe

BÖLÜM 7

Piramidin kendine özel odasının geniş balkonundan dışarı bakan kadın, gökteki yıldızları seyre daldığında düşünceyle gözlerini kısıtı. Gece gündüz demeden göğü süsleyen büyük yıldız bakarken yüzüklerle dolu ince parmaklarını kütletti.

“Sence de Sirius birkaç haftadır fazla parlak değil mi, rahip?” diye sorarken sesi fazla sorgulayıcı çıkmıştı.

“Bence değil ama siz en iyisini bilirsiniz, kraliçem.”

Kraliçe Neftis, itiraz edercesine başını usulca salladı. “Öyle. Bir süredir daha parlak.”

Uzun elbisesinin eteklerini uçuşturacak hızla arkasına döndü. “Dışarıda bir sorun var mı? Halkım ne durumda?”

Rahip başını iki yana salladı. Daha sonra bunun kraliçeye yetmeyeceğini fark etti ve konuştu: “Şimdilik bir sorun yok. Halkınız her şeyden memnun. Sabırsızlıkla Uyuyuş Töreni’ni ve sizin onlara sunacağınız nimetleri bekliyorlar.”

Kraliçe, yürümeye devam ederken içine saplanan huzursuzluğu geride bırakamıyordu. Elini, beline kadar uzanan simsiyah saçından geçirdi. “Bir şey var. Hissediyorum. Belki de asırlar önce olanlarla ilgilidir. Sirius’a baksana. Bu, o parlaklık değil. Ayrıca havadaki nemi fark etmemiş olman da imkânsız.” Biçimli kaşları özenle çatıldı. “Belki de Ay Düğümü laneti sekteye uğruyordur. Yapalı çok uzun zaman -hatta asırlar- oldu. Yılda bir kez yenilemek artık az

geliyordur. Etkisini kaybediyor olabilir mi sence?” Başını asırlardır yanında olan adama çevirdi, onun cevabını beklemeden kararlar emirlerini sıraladı. “Uyuyuş Günü’nü erkene aldınız, değil mi? Hemen hazırlıkları bitirin. Büyünün en kuvvetli olduğu zamanda, birinci Sirius doğumu ayında olacak. Eğer her şey yetişmezse bunun sorumlusu olarak seni bilirim.”

Rahip, itiraz etmek için anında dudaklarını araladı fakat kraliçe, tek bir el hareketiyle onu durdurdu. “Dediklerimi yap, rahip. Haftaya bugün tören olacak.” Tahtına otururken güneş ve yılan figürlü altın tacını başına geçirdi. “İlan, Osiris’in mızrağını çalanları buldu mu?” diye sorarken sesi olabildiğince gergindi.

Osiris, kral olduğu dönemlerde görevini gerçekleştirmek için yer altı dünyasına o mızrak sayesinde yolculuk yapmıştı. Osiris’in yaşamamasına rağmen mızraktaki güç varlığını hâlen koruyordu ve Nef-tis de Uyuyuş Töreni sırasında gücünden faydalanmak için Osiris’in tapınağında bulunan mızrağı istemişti. Ancak mızrak Osiris’in tapınağındaki güvenli yerinden çalınmıştı. Günlerdir İlan, bunu yapanları araştırıyordu ve artık bir sonuca ulaşmasını umuyordu kraliçe.

Rahip başını salladı. “Evet, kraliçem. Dışarıda bekliyorlar.”

“Getir bana onları.”

Rahip, kraliçenin isteğini yerine getirmek için dışarı çıktı. Çok geçmeden geri geldiğinde yanında dört tane adam vardı. Her biri korkudan titrerken Neftis, gözlerini kıstı. “Demek mızrağı çalanlar sizsiniz. Hemen söyleyin bana, mızrak nerede?”

“Bilmiyoruz. Biz sadece tapınaktan çıkardık. Daha sonra hiç görmedik.”

“Bu sizin cesaret edebileceğiniz bir olay değil. Şimdi söyleyin bana, çalmanızı kim istedi?”

Adamlar kendi aralarında bakıştılar ancak suskun kaldılar. Neftis, korkularını gözlerinden okuyabiliyordu. Kim için çalıştırlarsa ondan çekiniyorlardı ama asıl korkmaları gereken kişi ta kendisiydi. O, bu ülkenin kraliçesi, evrendeki en büyük tanrıçaydı.

Gözlerini dört adama birden çevirdiğinde ısınan gözbebekleri iyi geliyordu. Büyü yaparken oluşan yakıcı histen ziyadesiyle memnundu. Damarlarındaki kan akışı hızının değişmesi, kendini daha

güçlü hissetmesi... Hepsi asırlar sonra bile heyecanlandırıyordu onu. Çünkü büyü güç demekti ve Neftis en çok bunu seviyordu.

Adamların burunlarından ve ağızlarından aniden kan gelmeye başladığında yüzlerinde oluşan dehşet ifadesine sertçe karşılık verdi. "Bunu kimin yaptırdığını söyleyin ve ölmekten kurtulun."

"K-kraliçem, bilmiyoruz. Onu hiç görmedik, bize rüyamızda ulaştı. Yapmak istemedik, biz..." Adamlar elleriyle kanı durdurmaya çalışırken kan ağızlarına dolduğu için nefessiz kalıyorlardı. Son demlerinde olduklarını gören Neftis, büyü yapmayı kesmedi ve birkaç dakika bile geçmeden adamlar nefessiz bir biçimde yere yığıldılar. Birkaç muhafız, adamları sürükleyerek çıkarırken arkalarından öfkeyle bakmayı ihmal etmiyordu.

Rahip, kraliçeye dönerken, "Hemen öldürmeseydiniz bir şeyler öğrenebilirdik," dedi.

"Mızrağın yerini bilmiyorlar, sadece çaldılar. Bu Seth'in işi, rahip. Görünen o ki çölün efendisi güç toplamaya çalışıyor. Güçlenmesi de bana ve tahtıma karşı savaş açması demek."

"Buna cesaret etmezler, kraliçem. Tanrı Seth, Ra tarafından ona verilen görevini yapmak zorunda. Krallık için çabalayamaz."

Neftis başını iki yana salladı. Onunla beraber yaratılan adamı iyi tanırdı. Seth, doyumsuzdu ve güce âşıktı. Bu nedenle onun planlarını çok önceden tahmin edebiliyordu. Önce büyülerle güçlerini artıracak, ardından zekâsıyla sinsi bir plan kuracaktı ve tahtı ele geçirecekti. Tıpkı kendisi gibi... Nasıl Neftis tahtı almak için Osiris'e aynılarını yaptıysa; Seth de ona yapacaktı.

"Anlaşmanız sizin asıl tahta geçmeniz, Tanrı Seth'in ise çölde kendi hâkimiyetini kurmasıydı. Size savaş açması aynı zamanda anlaşmaya uymadığını gösterir. Anlaşmayı o dönemin rahiplerinin önünde yapmıştınız. Uymazsa rahipler gazabını onun üzerine salar. Bunu göze alamaz. Her ne kadar tanrı olsa da rahipler sayıca ondan üstün."

Kraliçe, rahibin kendini teskin etmeye çalışmasına içten içe güldü. Bir tanrı ve tanrıçanın gücünü hafife alıyordu. Hele ki bu tanrı, güce asla doymayan ve kara büyü yapabilen biriye karşısındaki rahiplerin sayıca üstün olmasının hiçbir önemi kalmazdı. Tek hamlesiyle hepsinden kurtulabilirdi Seth.

"Seth'in tapınağındaki hizmetkârlarıma haber ver. Orada olduğunu sanmıyorum ama mızrağı arasınlar," deyip yerinden kalktı. "Dışarıda bekleyen Aytun ve Ian'ı da içeri al."

Rahip, kadının dediklerini uyguladı. Aytun ile Ian içeriye girip bilindik selamı sundular. "Kraliçem," diye bir ağızdan seslenirlerken Neftis gülümsemedi ve başını dikleştirdi. Gözüne takılan giyiniş tarzlarına aldırınmaması gerektiğini hatırlattı kendine. Seneler geçmesine rağmen yenilikçi kıyafet tarzına alışamamıştı. Yalnızca kendinin ve piramit halkının eski kıyafetlere bağlı kalma kararı onun olabilirdi ama hemen alıyacak değildi. "Törenin erkene alındığı haberi sizlere ulaşmıştır. Hazırlıklarınızı hemen bitirin ve kendinizi yokluğumda olabilecek her şeye hazırlayın. Ian, sen Memfis'ten sorumlu olacaksın. Aytun sen ise burada kalacak, Teb'i koruyacaksın." Uzun tırnaklarını tahtın yılan motifinin üzerinde gezdirdi. "Sizler, benim en güvendiğim hizmetkârlarım, en güçlü liderlerimsiniz. Ülkemi ve halkımı sizden başka kimlere emanet edebilirim ki? Burarlarda olmadığım vakitler boyunca bilin ki ruhum sizlerle olacak, sizlere yardım edeceğim. Şimdi sen çekilebilirsin, Aytun. Gidip işlerini hallet. Ian'a Memfis'i anlatmalı, orayı nasıl yöneteceğiyle ilgili bilgiler vermeliyim."

Aytun, başını uysalca salladı ve sessizce odadan çıktı. Piramidin koridorlarında gezerken hâlen yakıcı bir öfke damarlarındaki kanı süslüyordu. Sinirliydi.

Bu genç adam evinde kalan, hayatlarına ansızın dalan kıza fazlasıyla öfkeliydi. Liderlik sıfatına sahip olduğu için kendinden çekinen, adını duyduğu an geri adım atan insanlara alışıkı. Fakat bir türlü Ayliz'e söz geçiremiyor, diğerlerine yaptığı gibi onu ezemiyordu. Aytun Karavera'nın baskın genleri, o sarışın karşısında işe yaramaz hale geliyordu. Bilekliği söylemişti. Ondaki keskin kara büyüü yıllardır aldığı eğitim sayesinde çok iyi anlamıştı fakat kız anlamamakta ısrar etmiş, canı yanana kadar da söylediklerine kulak asmamıştı. Hayatının her anında sözünün dinlenmesine ve emir vermeye alışkın olan Aytun için bu kız fazla zorlayıcıydı.

Hâlâ gizemi çözölemeyen biriydi kız. Buradan olmadığını söylüyor, hatta adını hiç duymadığı bir ülkeden geldiğini vızıldıyordu. Hepsi saçmalıktan ibaretti. Ama yine de Aytun ona inanıyor gibiydi.

Kendince haklı olduğu sebepleri de vardı. Kızı onca zaman soruşturan kimse olmaması ve hareketlerinde şüphe olmaması bu sebepleri güçlendirmişti. Onunla ilk karşılaştığında yanında gördüğü küçük kız, ünlü bir köle tüccarının yordakçısıydı. Kimsesiz olan insanları kandırarak kölesi yapar, ardından da zenginlere satardı. Ayliz'i de o kızın yanında gördüğünde onlardan biri olduğunu zannetmişti.

Piramidin koridorunda ilerlerken bir görevlinin elinde gördüğü çanta duraksamasına neden oldu. Yanından geçip gitmek isteyen adamı kolundan tutarak durdurdu. Sertçe, "O ne?" diye sorduğunda karşısındaki muhafızın yutkunduğunu işitti.

"Kuzey yönünde buldum, efendim. Kraliçeye götüreceğim."

Kaşlarını çattı. "İçine baktın mı?"

"Evet. Değişik bir kart var. Kartvizit gibi bir şey olmalı çünkü üzerinde isim ve fotoğraf var."

"Ne ismi?"

"Ayliz Kılıç."

Aytun'un kaşları alnındaki çizgiyi belirginleştirerek birleşti. Bahsettiği, sarışın bela olmalıydı.

"Kraliçe'ye bunu vermem gerekli. Bu ara daha fazla tedbirli olmamızı ve en ufak şeyi doğrudan kendisine haber etmemizi istedi, efendim."

Gri gözlü adam, derin bir nefes aldı ve gözlerini koridorda gezdirdi. Koridor ıssızdı. Kızın açığa çıkması Uyuyuş Günü öncesinde her şeyi alabora edebilirdi. Hele ki gördüğü rüyaların gerçeklik payı varsa...

Kendine düşünme imkânı bırakmadan adama son bir bakış atıp arkasını döndü ve yürümeye başladı. Muhafızın da yürümeye başladığını keskin kulaklarıyla duyduğunda koridora bir kez daha bakıp ters istikamette ilerledi. Çantayı taşıyan muhafızın yanına bir ruh sessizliğinde ulaştı ve dirseğini adamın ensesine sertçe geçirdi. Adamdan kısa bir *ahlama* döküldüğünde bayıldığını anladı, soğukkanlılıkla onu ilerideki küçük depoya götürdü.

İşi bittiğinde elindeki çantayla kimseye görünmeden dışarı çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. Şehrin görüntüsünü bozmasın diye kraliçe araç kullanımını -at arabası hariç- yasaklamıştı. Fakat şehrin

dışındaki yollarda ve ülkenin geri kalan şehirlerinde ve yer altındaki tünellerde kullanılıyordu. Neyse ki kraliçe acele dediği için arabasıyla gelmişti bugün.

Hızlandı ve etrafın sakin olmasından faydalanarak birkaç kişiyi atlatarak kimseye görünmeden aracına ulaştı. Arabasının camlarına film çekildiği için kimse içeriyi göremezdi. Buna dayanarak çantayı açtı. İçinde bir cüzdan vardı. İsim veremediği ama para olduğunu tahmin ettiği kâğıt parçalarını es geçti. Elini pembe renkteki kimliğe attı. Muhafız doğru söylüyordu. Bu sarışındı. Üzerindeki fotoğraf da bunun kanıtıydı.

Demek ki kız gerçekten yalan söylememişti. Cüzdanı bırakıp diğer şeylere bakmaya çalıştı. Bir fener, fular, su, makyaj çantası ve bir harita vardı. Haritayı eline aldı ve açtı. Hiç bilmediği isimler vardı fakat iki tanesini biliyordu. Biri avucunun içi gibi bildiği Mısır; diğeri ise son zamanlarda duyduğu, Ayliz'in ülkesiydi.

Haritayı yeniden çantanın içine koydu ve arabayı çalıştırıp eve doğru yola koyuldu. Gidip sarışının ne yaptığına baksa iyi olacaktı.

Ayliz Kılıç

Aytun, kapıyı çarpıp çıktıktan sonra Simge, birkaç saniye sessiz kalmış, ardından ayağa kalkıp "Birkaç saatlik işim var. Ben gelince dışarı çıkarız, olur mu?" diye çekinerek sormuştu.

Aytun ile aramda geçenlerden sonra bana temkinli yaklaşacak gibiydi. Sanırım onunla da aramda bir gerginlik çıkacağını düşünüyordu. Düz bir sesle cevap vermiştim: "Olur."

Birkaç saat çoktan geçmiş, hatta akşam olmuştu. Günlerim boş bir şekilde yitip gidiyordu resmen. Ama Simge hâlâ yoktu. Onu arayabileceğim bir telefon ya da ulaşabileceğim hiçbir şey yoktu. Havalar sıcaktı. Bu yüzden bana verdikleri odadaki camı açmış ve içeriye biraz rüzgâr girmesini sağlamıştım.

Esinti saçlarımı geriye savuruyor, yüzüme çarpıp geçiyordu. Güzel histi. Derken alt kattan gelen bir tıkırtı yüzünden olduğum yerde sıçradım ve tedirgince arkamı döndüm. Ardından bu yaptığım harekete karşılık başımı iki yana salladım. Aytun ya da Simge gelmiş olmalı diye düşünmeme rağmen kendimi odadan çıkarken

buldum. Sıcak koridoru yavaş adımlarla geçip merdivenleri indim. Bir yandan da "Simge?" diye sesleniyordum. "Sen mi geldin?"

Geniş salon görüş açımı girdi fakat kimse yoktu. Bir ses duyduğuma emindim. Bu yüzden tekrar, "Simge?" dedim ama bir yanıt gelmedi.

Neler olduğunu kavramaya çalışırken saç diplerime çarpan sıcak bir nefes tüm bedenimi kaskatı etti. Simge değildi. Aytun da olamazdı. Onun boyu böyle kısa değildi. Endişeyle yutkundugumda arkamdaki kişi derin bir nefes aldı ve "Hmm," diye bir homurdandı. Hızla öne ilerleyip yüzümü ona döndüm ve anında korkuyla geriye sıçradım.

Üzerinde siyah ve gümüş çizgilere sahip, dizlerine kadar uzanan bir etek giyen adam, kuşkuyla bana bakıyordu. Üst tarafı çıplaktı ve değişik desenli dövmeleri gün gibi ortadaydı. Başına örttüğü örtü yüzünden saçlarını göremiyordum ama ten rengi esmerdi. Sağ elinde tuttuğu Ç şeklindeki hançeri sıkıca kavradı.

"Sen kimsin?" diye endişeyle sordum.

"Şu an benim değil, senin kim olduğun daha önemli, küçük, sarışın kız." Dudaklarına çarpık bir sırıtış yerleştirdi. "Karavera kokusu geliyor senden. Aytun piçinin neyisin söyle bakalım," dedi üzerime doğru bir adım attığında. Geriye kaçmak istedim ama bacaklarımın değdiği koltuk hiç de yardımcı olmuyordu.

"Sizi ilgilendirmez. Ayrıca buraya nasıl girdiniz? Hemen çıkın."

Adam söylediklerime aldırmadı. Üzerime gelmeye devam etti ve bir şeyi koklar gibi derin bir nefes aldı. Gözleri karnıma indiğinde midem korkuyla düğümlendi. "Senden Karavera kokusu geliyor. O piçlerden biri misin?" deyip elini bana uzattığında arka taraftan sert bir ses duyuldu.

"O piç, seni birazdan mahvedecek!"

Adamın yüzündeki sırıtış dondu kaldı. Omzunun üzerinden tek bir noktaya, Aytun'a bakarken derince bir iç çekti. "Ben de seni arıyordum ama bu güzellikle karşılaştım. Diyorum ki önce onun tadına bakayım, ardından senin başına bela açayım."

Aytun ruhsuzca sırıttı. Yüz ifadesi, her an adamın sonu olabilecek gibiydi. "Sen kimsin ki benim başıma bela olasın?"

“Geçen gün seni piramitte gördüm. Yanlış bir Nigra alarmı verildiği an o arkadaşın ve bu kızla beraber içerideydin. Kraliçe bunu duyarsa ne olur sence? En çok güvendiği adamın aslında arkasından iş çevirdiğini öğrense? Seni öldürecek ve ben bunu izlemekten büyük zevk alacağımı. Sonun baban gibi olacak, ölümünüz arasında hiçbir fark olmayacak.” Bana bakıp göz kırptı. “Ama izninle önce şu güzellikle ilgileneyim.”

Aytun, adamın üzerine doğru büyük bir öfkeyle ilerlerken konuştı. Kesinlikle muhatabı bendim. “Dışarı çık. Arabaya geç.”

Aslında dediklerini asla uygulamazdım fakat burada durmam iyi olacaktı. Bu yüzden dediğini yapıp dışarı çıktım. Aytun’un adama ne yapacağını bilmesem de onun için pek hayırlı şeyler olmayacağı açıktı.

Arabaya geçtim ve dudaklarımı tedirgince dişledim. Endişeyle etrafıma bakınırken arka koltukta gördüğüm tanıdık çantayla gözlerim irileşti.

Bu benimdi.

Uzanıp çantayı elime aldım. Tüm eşyalarım yerli yerindeydi ama bunun Aytun’da ne işi vardı? Piramitte birlikte aradığımız çanta onun arabasındaydı. Belki de çantam en başından beri ondaydı, hatta ve hatta bana tüm söyledikleri yalandı.

Simge de Aytun da birer sahtekârdan ibaret olabilirler miydi?

İç sesimin ürkekçe fısıldadığı kaygılı cümlelerin doğruluğunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

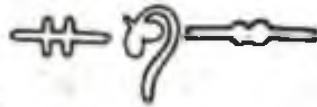
Arabadan inip kapıyı sertçe kapattım ve az önce çıktığım eve ilerledim. Çıkarken dış kapıyı tam kapatmadığım için doğruca açtım ve o an hayatımda ilk kez bu kadar şaşırdığım başka bir an olmaz dediğimde yanıldığımı anladım.

Aytun, elindeki silahı beline sokarken yerde cansız yatan adama ifadesiz bir bakış attı.

“Hiih!” Dudaklarımdan yayılan hayret nidasıyla başını bana çevirdiğinde gözleri yüzümü taradı, ardından elimdeki çantaya düştü. Yüzü şok ifadesiyle sarsılırken hangimiz daha şaşkındık bilen yoktu.

Onun birini öldürdüğünü gören ben mi; benden sakladığı ve yalan söylediğinin kanıtını elinde taşıyan beni gören o mu?

Söz

BÖLÜM 8

Gözlerime yansıyan dehşet bedenime tehlike sinyalleri yollarken Aytun bir adım atarak bana yaklaştı. Elini temkinli bir şekilde kaldırırken, “Şu an aklından geçen şeyleri tahmin ediyorum ama hiçbir şey sandığın gibi değil. Öncelikle sakın ol,” dedi.

Üzerime doğru gelmeye devam ettiğinde sözlerini duymuyordum. Tamamen o adama yaptığı gibi bana da zarar verebileceği gerçeğine odaklanmıştım. Bundan başka bir şey düşünemiyordum.

İlk geldiğim gün yaptığı tehdidi gerçekliğe dökebilirdi. O adama yaptığı gibi beni de öldürebilirdi.

Korkuyordum.

Bu yüzden en mantıklı gelen seçeneği seçtim ve arkamı dönerek koştum. Evin kapısındaki anahtarla kapıyı kilitledim. Bunun onu durdurmayacağını elbette farkındaydım ancak en azından bana zaman kazandırırdı. Anahtarı kapının üzerinde bırakıp ormana zıt yönde koşmaya başladım. Hedefim piramit veya şehirdi. Birini bulup yardım isteyebilirdim.

Hızlıydım ve onun bana yetişmesi ihtimalini en aza indirmek için ciğerlerim ne kadar yansa da umursamıyordum. Üzerimde Simge'ye ait kıyafetler haricinde buraya ilk geldiğim gün gibiydim. Sık ağaçların arasından geçerken şehrin buradan çok uzak olmamasını

umuyordum. Nil yakınlarında olduğumu, duyulan uğultulu seslerden ve yerde biten otlardan anlayabiliyordum.

Ne kadar koştum bilmiyordum ama eve benzeyen, taştan birkaç yapı gördüğümde duraksadım. Şehir içinde değildim ama Aytun'un evinin yakınında da değildim. Ağaçların seyrekleştiği bir bölgeye yapılan altı yedi kadar tek katlı evler vardı. Bir tanesi diğerlerine nazaran daha büyüktü ve içeriden gürültülü, basık bir müzik sesi yükseliyordu. Hiçbir camı yoktu ve tahminimce tek girişi tahta kapıydı. Düşünmeye fırsat bırakmadan çantamın askısını sıkıca kavradım ve içeri girmeye yeltendim. Aynı anda içeriden bir çift çıkmıştı. Kadın normal bir pantolon ile tişört giymişken adam biraz önce Aytun'un öldürdüğü adamın kılığındaydı. Ne diye hitap etmişti ona? Muhafız mı? Piramitten biri olabilirdi. Hatta bana yardım da edebilirdi. Kadınla ilerlemeye devam ederlerken, "Affeder-siniz," diye seslendim ancak duymadı.

Yan taraftaki küçük eve ilerlemeye devam ederken yanındaki kadına, "Bu gece çok güzel geçecek, bebeğim," dedi.

Kadın kıkırdarken adamın göğsüne daha çok sokuldu ve "Bundan hiç şüphem yok. Geçen gece bir harikaydı," dedi. Ardından evin kahverengi ahşap kapısını aralayıp içeri girdiler, sertçe kapattılar.

Pe-kâ-lâ!

Büyük olan evin basamaklarını çıktım ve büyük kapısını araladım. Gördüğüm şeyle kaşlarım çatılırken gözlerimi kırptırdım. Burası bir ev değildi. Bardı. Her yerde dans eden ve içki içen insanlar vardı. Etrafı incelerken birden omzuma birisi sertçe çarptı ve iri yarı bir adam yanımdan geçti. Dengemi sağlayamayıp mekânın içine doğru sendelerken bana bağırdı. "Kapının önünde fazlalık yapma."

Ne yapacağımı bilemeyerek etrafı inceledim. Genel olarak siyah muhafız kıyafetleri giyen adamlar vardı ve hepsinin yanında da oldukça açık giyinişe sahip kadınlar vardı. Her biri adamlarla fazla yakındı. Beni utandırıp bakışlarımı kaçırmama neden olacak kadar hem de. Ama nereye baksam aynı manzara beni karşılıyordu ve bu durum midemi bulandırıyor. Çıkmak için hareketlendiğimde dans eden birkaç kişiye çarptım. Onları güç bela itekleyerek

geldiğim kapıya ulaştığımda önüme yapılı, kumral bir adam çıktı. Otuzlu yaşlarının ortalarında gibi görünüyordu. Ayrıca bakışları hiç de tekin değildi.

“Kimliğini göster bana. Buraya her isteyen giremez.”

Adamın sorusu karşısında soğukkanlılığımı korumak amacıyla başımı dikleştirirken gerginliğimi örtbas etmeye çabalıyordum. Bu ülkeye ait bir kimliğim yoktu sonuç olarak. “Kalmaya niyetim yok, gidiyorum zaten.”

Bana doğru bir adım atıp, “Kimliğini göster,” diye direttiğinde rahatsız olarak dudağımın içini dişledim.

“Çekilir misiniz?”

Adam sırtarak başını iki yana salladı ve dibime kadar gelerek gitmeme engel oldu. “Hayır, çekilemem.”

“Gideceğim. Çekil,” dedim sesimi daha da yükselterek. Müzik yüzünden konuşulanlar zor seçiliyordu.

“Peki, dediğin gibi olsun.”

Adamın sözleriyle bir nebze nefes alabildiğimde çekilmesini fırsat bildim ve yürüdüm. Sanırım ne istediğimi belli edebilmiştim. Ahşap kapı daha ben arkamdan kapatamadan açıldığında başımı omzumun üstünden çevirdim ve yine aynı adamla göz göze geldim. Bir elini ağzıma bastırırken diğer elini belime doladı ve beni kendine çekti.

“Bırak beni,” diye bağırışım elinin altından boğuk bir inilti olarak çıktığında daha kuvvetli debelenmeye başladım.

“Şş, sakın ol, güzellik. Senden çok para kazanacağım. Senin için bana kiloyla altın verebilecek onlarca adam tanıyorum.”

Adamın gevşek tutuşundan faydalanarak tırnaklarımı eline geçirdiğimde, “Bırak beni hemen! Yoksa...” diye çığırdım. Kalbim korkuyla atıyordu. Vücudumdaki adrenalin seviyesi zirvedeydi. Bana zarar verebileceği düşüncesi ödümü kopartıyor, kendimi suçlamama yarıyordu. Lanet olsun ki Aytun haklıydı. Bunu şu an fark ediyordum ve bunu böyle tecrübe etmemiş olmayı diliyordum. Ama ne yazık ki artık çok geçti.

“Yoksa ne? Seni ailen mi bulur? Hiç sanmıyorum. Kesin başka bir ülkeden kaçak olarak girdin ve bir kimliğin yok. Elimden onlarca insan geçti ve senin de onlar gibi olduğuna eminim.” Tırnaklarını bir kez daha derisine sapladığımda, “Fazla haşınsın ama sevdim. Şimdi şu evlerden birine gireceğiz ve ben senin için birini bulmaya çalışırken sen bana itaat edeceksin. Sesini çıkartmadan uslu bir kız olarak oturacaksın,” dedi.

Gözlerim birinden medet ummak için etrafta umarsızca gezindiğinde kimsenin olmayışı boynumu bük müştü. Bana yardım edebilecek kimse yoktu. Bu adamdan kurtulmam imkânsızdı.

Adam, bir çuval gibi taşıdığı vücudumu bahsettiği taş evlerden birine soktuğunda korkuyla etrafa bakındım. Belki bir çıkış yolu bulabilirdim. Pis odada beyazdan griye çalan bir çarşafın serili olduğu geniş yatak, onun hemen iki yanında komodin ve duvardaki küçük yuvarlak bir pencereden başka hiçbir şey yoktu. Adam kapıyı kapattıktan sonra beni yatağa doğru savurdu. “Estoni? Neredesin?”

Adamın kime seslendiğini anlamayarak duraksadığımda yatağın uç kısmında, zeminde bir kapak açıldı ve kızıl saçlı bir kız çıktı. “Buyurun, efendim,” deyip adamın karşısında eğildiğinde yüzünü zorlukla seçtim ve buraya geldiğim ilk gün bana yardım eden kız olduğunu fark ettim.

Hayretle, “Sen...” derken kızın bakışları bana döndü ve beni dikkatle süzdü. Ardından heyecanla bağırdı. “Bu o, efendim. Ormanda gördüğüm ve sonra Aytun Karavera ile karşılaştığımda yanımda olan kadın! Onu büyük efendime sunacaktım ama bayıldı ve o adamla bırakmak zorunda kaldım.”

Neler olduğunu anlayamayarak endişeyle kıza bakarken adam gür bir kahkaha attı. “Bu senin kaderinmiş, güzelim! Baksana her türlü bizim elimize düşecekmişsin zaten!” Gülüşünü durdurup kıza dönerken, “Artık asıl bedenine bürünebilirsin,” dedi.

Kız, gözleri parlarlarken ellerini vücudunda ahenkle gezdirdi ve yüz hatları değişmeye, vücut hatları gelişmeye başladı. Boyu uzarken artık on yaşında değil de daha çok yirmi yaşında gibi duruyordu. Hayretle ona bakarken bir önceki haliyle olan benzerliği

dikkatimden kaçmamıştı. Büyücülerin bir de beden değiştirme özellikleri mi vardı?

“Sen önden git ve kızı yanına verebileceğimiz soylu bir aile bul! Ben de kızı alıp geleceğim,” dedi.

Kız başını sallayıp evden çıktığında adam, “Seninle biraz eğlensek mi acaba? Ben sorayım, sen de cevapla istersen. İlk soru: Aytun Karavera ile ne işin vardı?” dedi.

O an Aytun’un bir defasında şahit olduğum telefon konuşması aklıma geldi. Benim hakkımda Menes ile konuşuyordu ve yanımdaki kızın kim için çalıştığını bildiğini söylemişti. En başta beni ona gönderenin de o kişi olduğunu ima etmişti.

“Cevap ver!”

“Uzak dur benden. Yaklaşma,” dedim üzerime gelen adamı durdurmak için.

“Ah, hiç sanmıyorum, bebeğim. Madem konuşmuyorsun, dilinin bağını çözmesini iyi bilirim.”

“Sakın bana dokunmaya cüret etme. Seni buna pişman ederim.”

Adam tekrar gür bir kahkaha attı. “Demek öyle. Görmek isterdim doğrusu ama öncelikle soruma cevap vereceksin.”

Üzerime gelip dizini yatağa yasladı ve tek eliyle iki bileğimi kavrayıp sıktı. Can acısıyla yüzümü buruşturdum. Gözlerimden akan yaşlar yanağımı çoktan ıslatmıştı. Yaşadığım pişmanlık devasa bir boyuttaydı. Aytun’a inanmayarak salaklık etmişim. Belki de doğmak haricinde yaptığım en büyük yanlış buydu.

Adamdan kurtulmak için bileklerimi hareket ettirmeye çalıştım ama o kadar kuvvetli sıkıyordu ki hareket bile edemiyordum. “Bırak beni, gideyim.”

“Artık gitmeyi unut, güzellik.”

Sinirle adamın bacak arasına denk gelecek şekilde dizimi savurdum. Canhıraş bir inilti dudaklarından döküldüğünde, bileklerimi gevşetmesiyle boşluğundan faydalanıp hızla kalktım. Kapıya doğru hızla koşmaya başladığımda, adam bacağımı sıkıca tutunca yere kapaklandım. Saçlarım önüme düşerek görüşümü kapatırken dudağımı dişledim.

"Siktir. Bu dövme..."

Adamın şok içinde söyledikleri kulağıma dolduğu an ensemeye büyük bir serinlik çarptı. Aynı anda yan tarafımda duran kapının açılma sesi geldi.

"Lanet olsun!" diye söylenen bu sesin sahibini çok iyi tanıyordum.

Adam, "Efendim, bu kız," diye başladığı cümleye devam edemezken Aytun, kapının önünden yanımıza geldi ve adamın suratına güçlü bir yumruk indirdi.

"Sen kime dokunuyorsun lan?"

"Efendim, kızın ensesindeki dövme... Anlamıyorsunuz. O işaretli. O bir..."

"Kes sesini," deyip adamın yüzüne öyle bir yumruk attı ki çıkan sestten dolayı burnunun kırıldığını anladım. Acıyla geriye düşen adam gözlerini kapattı. Yattığım yerden olan biteni izlerken Aytun yanıma geldi ve sıcak ellerini koluma koyarak beni yerden kaldırdı. Bunu yaparken hiçbir güç sarf etmemiş gibi bir hali vardı. Gri gözleri dikkatle üzerimde gezinirken, "İyi misin? Sana bir şey yaptı mı?" diye sordu.

Cevap veremedim. Âdeta korkudan dilimi yutmuş gibiydim. Hipnoz edilmiş gibi ona bakmaya devam ettim. Ellерinin altındaki kollarım titriyordu. Yüksek dozda korkuya maruz kalmamın sonuçları buydu sanırsam.

Aytun sesini yükseltti. "Konuşsana!"

"İ-iyiyim," dedim zorla.

Sözlerimin doğruluğunu sorgularcasına bakmaya devam etti. Ardından arkasında yatan adama baktı ve cebinden bir anahtar çıkararak elime tutuşturdu. "Güzel. O halde şimdi evin arkasındaki arabama gidiyorsun ve ben gelene kadar orada kalıyorsun." Bakışları kararırken devam etti. "Ayrıca ben gelene kadar başını o arabadan çıkartma ve kapıyı kilitle. Anladın mı?"

Başımı salladım. Anlamıştım. Hatta öyle iyi anlamıştım ki başıma aynılarının gelmesini istemiyorsam uzun bir süre sözünden çıkmayabilirdim.

"Anladın mı?" diye sorusunu yinelediğinde yutkunarak cevap verdim.

"Anladım," dedikten sonra gözlerim yerdeki adama kayınca devam ettim. "Beni ilk gördüğün zaman yanımda olan küçük kız bu adamla beraberdi."

Aytun'un gözleri düşünceli bir hale bürünürken başını salladı hızla ve beni kapıya ilerletti. "Şimdi git ve beni bekle."

Yere savrulan çantamı alıp bu tek göz evden çıkarken yerde yatan adama tedirgin bir bakış attım. Her an uyanıp yeniden üzerime atlayabilirmiş gibi geliyordu. Sorunsuzca evden çıkıp Aytun'un arabasını ararken etrafta hiç araba görememiştim. Evin arkasına ilerleyecekken gözüme çarpan adam duraksamama neden oldu fakat kendimi topladım. Hızlı adımlar eşliğinde yanından gidecekken, "Sen?" dedi, hafif şaşkınlık barındıran bir tonlamayla. Başımı çevirdiğimde buraya ilk geldiğimde gördüğüm adam olduğunu fark ettim. "Daha önce karşılaşmıştık. Hatırlıyorsun, değil mi? Piramidin arkasındaki ormanda."

Etrafıma göz atarken, "Evet," dedim mesafeli bir tavırla. Bu lanet olası yerde daha fazla kalmak istemiyordum.

"Tanışmamıştık. Buralardan mısınız? Bu arada ben Ian."

"Aylız," dedim kısaca. "Ve pek sayılmaz."

Ian gülümsedi. "Nasıl pek sayılmaz?"

Omuz silkip onun gibi gülümsemeye gayret ettim ama ne kadar becerebildiğim belirsizdi. "Buralardan değilim."

Ian, bana doğru gelmeye başladığında arka taraftan bir ses duyuldu: "Ian, buradaki işimiz bitti. Memfis'e dönmeliyiz artık."

Konuşan adama başını sallayıp tekrar bana döndü. "Sanırım tarih kendini tekrarlıyor. Bir türlü konuşamıyoruz," dedi ve başını iki yana sallayıp güldü. Her ne kadar ona karşılık vermek istesem de bunu yapamıyordum. "Yine de tanıştığıma çok memnun oldum, Aylız. Bunun alelade bir söylem olmadığını fark etmişsindir umarım. Başka bir yerde yine karşılaşacağız ve eminim ki bu sefer konuşma imkânımız olacak."

Bir şey söylemediğimde lan arkasını döndü ve gitmeye başladı. Bu esnada duyduğum adım sesleriyle kalbim yine korkuyla büzüldü. Kimdi gelen?

“Korkma, benim,” diyen ses tanıdıktı. Yanıma yaklaştığında, “Fazla uyuşuksun,” diye yakındı.

“Adama ne yaptın?” diye sordum hakaretvari söylemlerini es geçerek.

“Cezasını çekti.”

“Ne yaptın?”

Gözlerini kısıtı ve bakışlarından bunu asla söylemeyeceğini anladım. “Boş ver. Bundan sonra benim sözümünden çıkmaman gerektiğini anlamışsındır umarım.” Elini siyah kotunun cebine soktu ve gözlerimin içine baktı. “Çantayı piramitteki bir muhafızın elinde gördüm bugün. Eve geldiğimde sana verecektim ama o muhafızı görünce aklımdan çıktı. Büyük ihtimalle seni kandırdığımı zannettin. En başından beri seni tutsak ettiğimi, belki de kaçırdığımı...” Başını yana yatırdı ve gözlerimin içine büyük bir özenle bakmaya devam etti. “Bunu yapmadım. Dışarının nasıl bir yer olduğunu kendi gözlerinle gördün. O adam bu evden sonra seni bir köle tüccarına götürecekti ve iyi para kaldıracaktı. Aynısını yapabilecek yığınla kişi var ve her biri etrafta geziniyor. Senin dünyanın nasıldığını bilmiyorum ama benim yaşadığım yer böyle bir ortam. Başka bir yerde olsanız bunu ulu orta yapmaya cüret edemezdi belki ama geldiğin bu yerin arkası köle pazarı. Resmen adamın inine girmişsin.”

Haklılığıyla gözlerimi yere indirdim. Gözümün önüne az önce yaşadıklarım geldiğinde boğazıma oturan yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım ama başarısız oldum. Gözlerime dolan yaşlar görüşümü bulanıklaştırdığında irkilerek sarsıldım. Ağlarken tırnaklarımı avuç içlerime gömdüm ve “Ben... ben çok korktum. O adamın bana yapabilecekleri bile dehşete düşmeme yetiyor. Sana başta inanmadım ama haklıymışsın. Senin söylediklerini yapacakmış,” dedim hıçkırıklarımın arasından güçlkle.

Aytun, bir süre kararsız kalsa da oyalanmadan birkaç adım attı bana doğru. “Şş, tamam, ağlama. Geçti.”

Yanıma yaklaştığında bir güven ihtiyacı hissederek ne düşüneceğini umursamadan kollarımı boynuna doladım. Kaskatı kesildiğinden bir an için beni iteceğini düşünsem de bunu yapmadı. Ona sarılıp ağlamaya devam ederken içimdeki her ses susmuş, şaşkınca donakalmıştı. Tıpkı onun gibi...

"Senden korktuğum için kaçtım ama gün sonunda daha kötüsüne rastladığım için yine sana sığındım."

Sustu ve sarılışıma karşılık vermeden benim ağlamamın bitmesini bekledi. Şaşkın olduğunu hissediyordum, bunu benden beklememişti. Eh, ben de beklemiyordum ya neyse... Elimin altındaki sırtı gerildiğinde ve biraz olsun kendimi toparlayıp hıçkırıklarımı kontrol altına aldığım da geri çekildim. Gözyaşlarım hâlen düşüşlerine devam ediyordu.

"Kimsem yok. Hiç bilmediğim burada hiç kimsem yok. Yapayalnızım. Eğer sen olmasaydın beni o adamın elinden kimse alamazdı. Bana neler yapacağını aklım bile almıyor. Eğer sen gelmeseydin..."

"Ama geldim." Sesi katıydı, kesindi. Beni susturacak güçteydi.

"Gelmeyebilirdin," dedim nihayet konuşabildiğim de. Ona büyük minnet duyuyordum. En başta bana kendisi zarar vereceğini söylemişti ama şimdi beni zarar görmekten alıkoyan da o olmuştu. Aytun Karavera, çelişkileri içinde yaşatan bir adamdı.

"Geldim." Gözleri yüzümü karış karış gezdi. "Gelirim."

"İyi ki geldin," dedim güçsüzce. O, şu an yalnızca beni bu gece kurtaran adamdı. Karanlık bir odadaki kimsesizliğime cılız ışığı sunan adamdı.

Birkaç saniye sessiz kaldık. Gözleri, gözlerimi bir an olsun bırakmıyordu.

"Aytun?"

"Efendim?"

"Evime gitmek istiyorum. Bana yardım et, evime gideyim."

Soğuk parmak uçları sıcak tenime ulaştı. İrkildim ama bunu ona yansıtmadım. Yanağımdaki tuzlu yaşları silmeye başladığında dumura uğramış bir halde ona bakmaya devam ettim. Bu hareketi, içinde çokça şefkat barındırıyordu. Aytun'dan hiç görmeyeceğimi

sandığım büyük bir hamleydi. Ama gözleri yine aynıydı. Boş bakıyordu. Dudakları ifadesizliğini bozup bir an için kıvrılır gibi oldu. "Bana bir kez daha borçlandın. Umarım borcuna sadık birisindir. Çünkü bu yardımların karşılığını almakta ciddiylim."

"Borçlu kalmayı sevmem."

Esrarengiz bir ifade belirip kayboldu kemikli çehresinde. "Ve umarım sözünü tutabilen birisindir."

"Yardım edecek misin bana?"

"Edeceğim, cehennem ateşi."

"Söz ver," diye direttim kalbim hızlanırken. Evime gidebilirdim.

"Söz. Seni ait olduğun evine götüreceğim."

Bal

BÖLÜM 9

Başımı yasladığım araba camından dışarıyı izlerken etrafın ıssızlığı sayesinde biraz olsun kafamı dinleyebilmiş-tim. Bir sürü düşünce, zihnimi meşgul tutarken yan tarafımda oturan Aytun'a çok kısa bir an için kaçamak bir bakış attım. Arabaya bindiğimizden beri aramızda hiçbir diyalog geçmemişti.

Üzerindeki siyah, kısa kollu tişörtü kaslı kollarını sergilemek-ten kaçınmıyordu. Koyu renk saçları dağılmış, birkaç tutamı ense-sine düşmüştü. Dikkatini tamamen yola vermişti. Hareketlendiğinde bana dönecek düşüncesiyle başımı tekrar önüme çevirdim ve o an yolu kapatan muhafızları gördüm. Gerilirken koltuğa sinmiştim.

"Sakin ol. Her şey yolunda."

Aytun'un sert sesini işittiğimde hayretle ona baktım. Bugün on-lardan birini öldürmüştü. Diğer adama ise ne yaptığını bilmiyor-dum ama hiç istifini bozmuyordu.

"Nasıl yolunda?" diye korkakça mırıldandım.

Başını bana çevirip ters bir bakış attı ve arabanın hızını düşü-rerek insanların önünde durdu. Camı açtığında içeri yayılan sıcak rüzgâr yüzüme çarptı.

"Efendim, siz miydiniz? Kusura bakmayın siz olduğunuzu fark etmedik."

Bu adam Aytun'a niye efendim diye hitap ediyordu ki? Ona saygı duyuyor gibiydi ve hareketleri çekingendi. Bu da Aytun'un

önemli biri olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Aksi halde bu kadar ezi-
lip büzülmezdi onun karşısında. Ayrıca bardaki adam da onu ilk
gördüğü an *efendim* diye seslenmişti.

"Bir sorun mu var? Fazlasınız bugün."

"Astrapol'den bir grup, arabayla gelmiş. Onları durdurmak için
buradayız. Yaklaşık altı araba varmış. Şehre giremeyecekleri için
araçlarını güvenli bir yere yönlendireceğiz ve onlara da merkeze
kadar at arabasıyla eşlik edeceğiz."

"Tamam, dikkatli olun. Şunlara da söyle, arabamı öğrensinler
artık. Bir daha durdurulmak istemiyorum." Sesi buz gibi katıydı.

Muhafızın bakışları bana kayarken bir baş selamı verdi. Anında
gözlerimi kaçırdım. Bu gece erkek cinsinden nefret edebileceğim sa-
yıda kişiyle karşılaşmıştım.

"Çevir gözlerini önüne ve bakışlarını kendine sakla."

Aytun'un uyarıcı ve sert sesi adamı ikaz ettiğinde, "Kusura bak-
mayın, efendim," diye geriledi. "Ben şey için..." diye geveledi ağ-
zının içinden.

Aytun, adam gittiği an gazı kökledi ve eve doğru hızla yol aldı.

"Şehir içinde araba neden yasak?" dedim aklımdaki düşünce-
lerin odağını değiştirmek için.

"Geldiğin yerde araba vardı yani?" Pek de merak ediyormuş
gibi durmasa da sormuştu.

"Evet. Teknolojilerimiz hemen hemen aynı seviyede." Dudak
büküp bana soru sorduğu gerçeğini göz ardı etmeye çalışım. "Yani
gözlemlediğim kadarıyla."

"Şehir içi yüzyıllardır aynı. Teb, Mısır'ın başkenti olduğu için
otantik havasını bozmamış. Bu yüzden de burada araba kullanımı
yasak. Yalnızca şehrin dışındaki bu tek yolda ve acil durum anında
yer altındaki tünellerde kullanılıyor."

"Anladım," deyip bakışlarımı öne çevirdiğimde şu efendim
meselesini de sormak istiyordum ama ne tepki vereceğini tam ola-
rak kestiremiyordum. Yine de ne zaman bu kadar normal bir in-
san olacağını bilemediğim için sormaya karar verdim. "Şey, bir so-
rum daha var."

“Oradan bakınca sorularının hepsini yanıtlayacak biri gibi mi duruyorum?”

Pekâlâ, hoş geldin ruhsuz adam. Ben de nerede kaldığını merak ediyordum. Birkaç saattir görüşemiyorduk, nasılsın?

Aytun, tek kaşını tehditkârca kaldırıp arabanın hızını düşürürken başını bana çevirdi. Bakışları sertleşmişti. Ne olmuştu ki şimdi? “Ya da alay edebileceğin biri gibi?” diye sorduğunda yine dışımdan konuştuğumu anlayarak başımı yere eğdim.

“Şey...”

“Oyalanmadan in arabadan.”

O an dışarı baktım ve eve çoktan geldiğimizi anladım. Dediğini yapıp aşağıya indim ve onu beklemeden eve doğru ilerledim. Verandaya geldiğimde kapıyı nasıl açacağımı bilmediğim için durdum ve onu bekledim.

Huysuzca, “Geçsene, ne diye dikiliyorsun?” dedi.

“Kapıyı neyle açacağımı söyler misin?”

Kaşlarını kaldırdı. “Senin dilin fazla uzun. Çok konuşma da zile bas.”

“Simge’nin yine evde olduğunu bilmiyordum.”

“Evde ve şimdi gidip sabah nerede olduğunu öğreneceğim,” deyip zile bastı.

Birkaç saniye geçmeden Simge kapıyı açtı. Yüzünde süregelen endişe ve korkuyla üzerime atlayıp kollarını boynuma doladı.

“Ayliz, deli gibi korktum. Nereye kaçtın sen, ya başına bir şey gelseydi? Biri bir şey yaptı mı?” diye sorularını sürdürdü koala gibi bana yapışmışken.

Nefes almakta güçlük çekerken, “Simge, kimse bir şey yapmadı ama biraz daha zorlarsan sen yapacaksın. Nefes alamıyorum,” dedim.

“Ah, çok özür dilerim. Benim hatam. Geçin hadi içeri. Şu haline bak, resmen dağılmışsın.”

Koluma girip beni eve yönlendirirken hâlâ nasıl olduğumu soruyordu. Ona üstü kapalı cevaplar verip bu konuyu kapatmaya niyetliyken Simge tam aksi şekilde davranıyordu. “Ayliz, artık konuşsana, birisi bir şey yaptı mı?”

Ondan kaçamayacağımı anlayınca, "Yapmaya çalıştı ama..." ona kaçamak bir bakış attım. "Aytun geldi."

"Niye kaçtın, Ayliz?" Simge sitemli bakıyordu. Bu yaptığımı hiç onaylamadığı aşikârdı. Ne tesadüf ki artık ben de onaylamıyordum.

"Çantamı onun arabasında görünce ve eve gelen adamı da öldürdüğünü görünce korktum. Beni kaçırdığınızı ve bunca zaman yalan söylediğinizi düşündüm. Bu da beni kaçmaya itti."

"O adam derken?" Sorgulayan bakışları Aytun'a döndüğünde eli hâlâ elimin üzerinde duruyordu.

"Muhafızlardan biri. Kız ilk geldiğinde bizi piramidin içinde görmüş. Ortada delil bırakıp her şeyi riske atamazdım, Simge."

Bir insan açıklama yaparken bile dövecekmiş gibi konuşabilir miydi?

"Anladım. Ayliz, bak; Aytun, çantamı piramitte bir muhafızın elinde bulmuş. İçinde kimliğin de var ve birisi bunu anlarsa kötü şeyler olabilirdi."

Ona boş boş baktığımda ofladı ve konuşmaya devam etti. "Kraliçe bunu öğrenirse seni ortadan kaldırmak isteyebilirdi ya da bir odaya tıkar nasıl ve nereden geldiğini öğrenmeye çalışırdı. Seni resmen deney faresi olarak kullanabilirdi. Böyle bir şey ilk kez başımıza geliyor sonuçta, halk korkabilir. Kraliçe de bunu istemez."

"Ama bu, yine de onun bir insanı öldürmesini haklı kılmaz ki."

Aytun, sıkılmışçasına iç çekip ayağa kalktı. "Size iyi konuşmalar. Ben çıkıyorum ama öncesinde sevgili kardeşim, bana bugün nerede olduğunu söyleyecek. Kızı neden yalnız bıraktın?"

"Şey... Okuldan bir arkadaşım gelmişti. Onun yanıdaydım."

"Bir daha olmasın ve ayrıca yarın kız için sahte bir kimlik hazırlat. Bu işleri yapan bir arkadaşın vardı."

"Aynı isimde mi olsun?"

"Dikkat çekmemek için başına bizden bir isim eklet, devamı sorun olmaz. Ama hemen halletmeleri gerektiğini söyle. Kimliği olduğu sürece köle tüccarlarına karşı dokunulmazlığı olacak."

"Tamam, yarın erkenden yaptırırım."

Aytun, salondan çıktığında Simge gözlerini devirdi ve bana döndü. "Ayliz, muhafızlar insan değil."

"Ha?" Ne?

"Muhafızlar gerçekten insan olan bir anne babadan olmadılar. Kraliçe, kendine asla sadakatsizlik etmesinler diye onları büyüyle var etti ve asırlar içinde çoğaldılar. Ayrıca öldükleri zaman bedenleri kalmaz, çok kısa bir süre içinde yok olurlar."

"Şimdi onlar aslında insan değil mi? Ama görünüşleri..." derken nasıl devam edeceğimi bilemediğimde susup şaşkınca Simge'ye bakmaya devam ettim.

"Görünüşleri aynı insan gibi, evet. Ama değiller. Akılları var, bizim gibi düşünüyorlar ve ne kadar doğum yoluyla var olsalar da onlar bir büyü sonucu oluştu. Muhafız türü anlayacağın."

"Gerçekten bazen buranın hızına yetişemiyorum," diye yakındığımda Simge anlayışla gülümsedi.

"İnan bana, çok yakında hepsine alışacaksın. Anlayacağın, Aytun bir insanı öldürmedi. Teknik olarak bu onu katil yapmaz."

Bilgiç tavrı az da olsa içimi rahatlatmıştı. En azından gerçek insanları öldüren bir katil ile aynı çatı altında değildim.

"Ama beni öldüreceğini söylemişti. Hatta parçalarımı, beni ona gönderen kişiye yollayacağını da kati bir şekilde eklemişti."

Simge omuz silkti. "Ama seni düşmanı göndermedi."

"Belki de hâlâ böyle düşünüyordur. Bu yüzden benim burada olmama izin veriyordur. Olamaz mı?"

Başını iki yana salladı ve umutsuzca yüzüme baktı. "Çantadaki değişik kimliği görmüş. Böyle düşünmüyor yani. Biraz önce anlattığım gibi ortaya çıkarsan olacakları o da çok iyi biliyor ve bu yüzden seni yanımızda tutarak gizliyor. Yine de onun ne düşündüğünü, ikizi olsam da ben bile asla tam olarak bilemem."

Onu neyin bu hale getirdiğini merak eden yanıma kesip atmak isterken dişlerimi sıktım. Bir insanın bu ifadesizlik kılıfına girmesi için büyük bir şey yaşamış olması gerekirdi. Mesela ben annemin sevgisizliğinin eseriydim. İnsanlara karşı olan suskun ve kısmen asi tavırlarımın tüm sebebi buydu. Erkek ve kız kardeşlerime verdiği

sevgiye, bir gün bile niye sahip olamadığımı düşündükçe agresifleşmişim. Kendimi insanların kötü biri olduğuna inandırıp onlardan soyutlanmışım. Bir tane bile arkadaşım diyebileceğim kimse yoktu. Yalnızca Murat'a güvenmişim, diğerlerine nazaran onda somut hale gelmişim ancak onun da nasıl biri olduğunu buraya gelince öğrenmişim. Beni zehirleyen kişinin bile o olma ihtimali çok yüksekti. Böyleyken de yanlış insanlara güvendiğim göz önünde tutulursa iletişim kurmamam, en azından yaşamam açısından önemliydi.

Tüm bu olaylar yüzünden kimseye güvenmemişim ama Simge ve Aytun'a artık güvenebilirdim sanırım. Aytun'un bu gece beni o adamın elinden alması, Simge'nin benim için yaşadığı endişe... Bunların hepsi gerçektir. Sezgilerime güvenen biri olarak bunu artık çok net hissedebiliyordum. Bu koca evde yaşayan iki kişi bana çok yardımcı olmuştu. Hiç bilmediğim bu yerde, artık bildiğim iki kişi vardı. Ama niye iki kişilerdi, aileleri neredeydi soruları hâlen gizemini koruyordu. En basitinden isimlerini annesinin, birinden duyup koyduğunu söylemişti ama bunu sormak için annesini değil de teyzesini aramıştı.

"Aileniz nerede?"

Simge, yutkunurken başını öne eğdi ve parmaklarıyla oynamaya başladı. Anında yanlış bir soru sorduğumu anlarken yüzümü buruşturdum. "Şey... ben özür dilerim," dedim pişmanlıkla.

Özrüme karşın ruhsuz bir tınıyla, "Babam öldü. Annem ise yok," dedi.

"Nasıl yok?" Ah, ben ve şu tutamadığım lanet olası çenem.

"Altı yaşımızdayken annem bizi terk etti. Ondan bir daha hiç haber alamadık. Babam öldüğünde bile gelmedi." Dudaklarını kırgınlıkla büktü. "Yok olmuş gibi. Eğer bizi doğurduğunu bilmesem öyle biri hiç var olmamış derdim." Belirsizlikle çatıldı kaşları. "Kayıtlarda bile yok. Doğumu, eğitimi, babamla evlendiği ve bizi doğurduğunun haricinde hiçbir şey yok. Sanki öylece ortadan yok olmuş gibi."

Simge, üzüntüyle mırıldanırken onun kapanmayan yarasına derin bir çizik attığımı fark ederek elini sıktım. Eş zamanlı olarak güzel gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Özür dilerim, bilmiyordum."

"Sen niye özür diliyorsun ki? Beni terk eden sen değilsin sonuçta."

“Sormamam gerekiyordu.”

“Saçmalama. Evinde kaldığın insanları tanımak senin en doğal hakkın. Bunun için seni yargılayamam.” Buruk bir tebessüm yayıldı dudaklarına. “Korkmanı da anlıyorum ama asıl korkman gereken dışarıdakiler. Bu arada, yaran nasıl? Şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydı.”

Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü. “Ben onu tamamen unutmuşum,” deyip üzerimdeki tişörtü kaldırdım ve eskiden dikişin olduğu, artık ufak bir izin bulunduğu yere baktım. Gün boyu bana hiç zorluk çıkartmamış olması iyileştiğini anlamam için yeterliydi, ancak o kadar meşguldüm ki aklıma dahi gelmemişti.

“İz için benim odamda krem var. Onu da sürersen tamamen geçecektir.”

“Beni kimin zehirlemiş olduğunu hiç anlamıyorum, Simge,” diye itiraf ettim dalgınca karnımı izlerken. Aytun’un evde olduğu ve her an buraya gelebileceğini fark ettiğimde tişörtümü düzelttim.

“Ben de bilmiyorum. Belki de yediğin bir şeydedir, olamaz mı? Ya da buraya gelmeden önce bir yerinde keskin acı var mıydı?”

Simge’nin sorusuyla hafızamı zorlayıp ilk geldiğim günü hatırlamaya çalıştım. Çalılıkların arasında uyandığımda ensemden çok şiddetli bir ağrı vardı. Hatta onun acısına dayanamayarak bayılmıştım. Bunu Simge’ye söylediğimde kaşlarını çatı. “Ağrısı devam ediyor mu?”

“Hayır,” deyip başımı iki yana salladım.

“Çoktan iyileşmiştir,” dedi.

“Ben artık odaya çıksam iyi olacak. Bir duş alıp uyumak istiyorum.”

“Tamam, canım. İyi geceler. Yarın kendini iyi hissedersen alışverişe gidelim. Hem törende giyeceğin kıyafeti alırız hem de günlük bir şeyler.”

“Şu sürekli duyduğum törenden biraz bahseder misin?” dedim merakıma yenik düşerek. Sıkça adını duyuyordum ama hiç kimse açıklamaya yeltenmemişti.

“Sana daha önce de kraliçenin güzelleşmek için birkaç sırrı olduğunu söylemiştim. İşte bu, o sırlardan birinin en önemli oluşumu.

Kraliçe senenin yarısında büyüler sayesinde uyutuluyor, cildi güzelleşiyor, büyülerini sağlamlaştırıyor ve kendini tamamen Ra'ya adayarak yüce tanrı için teşekkürlerini sunuyor. Halkının daha huzurlu bir ömür geçirmesi için ona dua ediyor. Her şey bir anda olmuyor, hepsinin bir sırası var. Önceliği güzelliğine verirken geri kalan zamanlarında Ra ile görüşüyor. Yani en azından böyle olduğu söyleniyor."

"Bunların hepsini uyumadan da yapamaz mı? Her sene altı ayını kaybetmeye ne gerek var ki?"

"Ra ile görüşmek için bilincinin tamamen kaybolması, rahat bir şekilde gökte yaşayan Ra'yı ziyaret etmesi gerekir. Gökyüzü dünyası ve yer altı dünyasına geçiş bizler için imkânsız ama Neftis için de bir o kadar zorlu. Bu geçişleri sorunsuzca yapabilenler sadece Osiris ve İsis idi. Zaten onlar da görevleri gereği bu güce sahiplerdi ama Neftis'in böyle bir gücü yok. Bu yüzden uyuması şart. Bedeni dünyada kalırken ruhu gökyüzüne çıkıyor."

Muhtemelen bir gün duyduğum olağanüstü şeyler karşısında şaşırmadığım ya da en azından garip hissetmediğim zamanlar gelecekti. "Anladım," deyip üst kata çıktım.

Kaldığım odadan havlu ve Simg'e'nin kıyafetlerinden alıp, koridorun sonundaki banyoya ilerledim. Aytun'un kapısının önünden geçerken bakışlarımın oraya kaymasına ne yazık ki engel olamadım. Adımlarımı hızlandırıp banyoya girdim ve boy aynasının önünde durdum. Şakaklarımdaki ufak bir çizik haricinde sağlam ama yorgun görünüyordum. Bu da herhalde adam beni yere düşürdüğünde olmuştu. Kaşlarımı çatarak o ana dair bir kesitin zihnime süzülmesine izin verdim. Aytun geldiğinde enseme bir dövme olduğundan bahsetmişti. Ama benim bir dövmem yoktu ki.

Saçlarımı tepemde tutup sırtımı aynaya döndüm. Omzumun üzerinden enseme bakarken dehşetle gözlerimi irileştirdim. Bu dövme de neyin nesiydi böyle? Bir çemberin içinde tek çizgi halinde bir piramit, onun içine denk gelecek şekilde de koyu renkte, çapraz iki odundan yükselen bir alev ve tam olarak ne olduğunu kavrayamadığım iç içe girmiş şekiller vardı. Bu ne zaman olmuştu? Adam, 'O bir...' deyip devam edememişti. Aytun onu susturmuştu. Belki de

onun bir fikri vardı bununla ilgili. Banyodan çıkıp onun odasının önünde durdum, kapıyı sertçe tıklattım. Birkaç saniye sonra açılan kapıdan onu gördüğümde kahverengi irislerim üzerinde gezindi.

Siyah pantolonu hâlâ yerindeydi ama tişörtü kayıptı. Kumral tenini süsleyen kasları sayesinde vücudu çok heybetli duruyordu. Adeta bir Yunan tanrısı gibiydi. Öyle ki az daha bakarsam *Yüce Zeus* diye üzerine atlayabilirdim. Kolunda bir dövme vardı ama loş ışık oraya gölge düşürdüğü için ne olduğunu seçemiyordum.

“Konuşacak mısın yoksa beni süzmeye devam mı edeceksin?”

Sözlerine karşın utansam da bunu dışarı yansıtmadım. “Ensemdeki dövme nasıl oldu?” diye sordum doğruca. Dolambaçlı yollara gerek yoktu çünkü sorum gibi açık bir yanıt almak istiyordum.

“Bunun cevabının bende olduğunu sana düşündürten nedir?”

Kaşlarımı meydan okuyan bir tavırla kaldırdım. “O adamı susturman.” Sanki bu yeterli gelmemiş gibi devam ettim. “Devam etmesine izin vermedin. Şimdi de bana açıklamayı istiyorum.”

“Arkanı dön.”

“Ne?”

Yüzüme boş boş baktı. “Dövmeye bakacağım.”

Ona aynı şekilde baktığımda bıkkınca soludu ve beni omuzlarımdan tutarak arkama döndürdü. Saçlarımı tutup boynumu açığa çıkarırken bana doğru eğildiğini hissetmek yanaklarımı kızarttı. Tam o anda soğuk parmak ucu tenime değdi, dövmemin olduğu yerde gezindi. İrkildim ve bunu onun da fark ettiğini kısa bir an için duraksayan elinden anladım. Yeniden gezintisine devam ettiğinde dokunmasının gerekli olup olmadığını sorguluyordum içten içe. Dokunmadan da bakabilirdi, değil mi? Soğuk parmak uçları bir daire çizdiğinde derin bir nefes aldım. Tenim karıncalanıyordu. Soğuk, bir teni nasıl ateşte kavurabilirdi?

Dokunduğu yerde büyük bir hissizlik, aynı zamanda da derin bir his peyda oluyordu. Karnım içe doğru çekilirken nefesimin hızlanışına bir anlam veremiyordum. “Ne yapıyorsun?”

“Dövmeyi inceliyorum.”

"Bunu gözlerinle de yapabilirsin," dedim midem kasılırken. Lanet olsun, ne oluyordu böyle? İlk defa bir erkeğin böyle dokunmasının sonucu muydu bu olanlar?

Sesi düzdü. "Dövmeyi hissetmeye çalışıyorum." Dikkatle birkaç kez daha daire çizdi ve ardından saçlarımı serbest bırakıp yerinde doğruldu. Arkamı dönerken yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna emindim. Nitekim yanılmadığımı onun, yanaklarıma kayan gözlerinden anladım.

Dikkatini dağıtmak için "Ee? Ne olduğunu söyleyecek misin?" dedim.

Aytun, kollarını göğsünde birleştirdi. Yüz ifadesinden belli belirsiz bir alay geçti. "Bilmiyorum. Yalnızca bu senin piramide koşulsuz giriş biletin. Teninde piramit ile ilgili işaret taşıyan herkes piramide rahatlıkla girebilir ama daha önce böylesini görmemiştim." Yalan söylüyordu! İç sesim, *kesinlikle yalan söylüyor*, diye kendi yorumunu da kattığında gözlerimi kırptırdım.

"Ne zamandan beri var bu dövme?"

"Bilmiyorum. Bugün o adam söyleyince fark ettim. Yeni olmalı ama kim bana dövme yapar ki? Ayrıca ne zaman?"

"İlk geldiğinde ensenin ağrıdığını söylemiştin. O zaman belki de dövmenin acısını hissetmiştin. Ensende olup görünmediği için de bugüne dek hiçbirimiz fark edemedik."

Pekâlâ, bu mantıklı bir teoriydi. "Kim yapmış olabilir peki?"

Omuz silktili. Bu kayıtsız tavırları yalan söylediğini gizleyemiyordu. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun."

Ciddileşti. "Bak, şu anlık tek bildiğim bu dövmenin herkeste olmayacağı veya bunu alelade birinin yapamayacağı. Sana bazı şeyleri düşünme dedim. Sözlerimi ciddiye al. Yoksa bedelini ödeyen sen oluyorsun," dedi bana üstten bir bakış atarken. "Bu akşam da bunu gördük. O yüzden bu dövme işini sonraya ertele. Tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum. Elbi araştırmamız için birkaç kitap getirdi. Uyuyuş Günü'nden sonra hepsine bakacağız ve ne olduğunu anlayacağız."

"Neden daha önce değil?"

Tek kaşını kaldırdı ve arkasını dönmeden hemen önce, "Çünkü ben öyle istiyorum," dedi.

Şaşkınlıkla aralanan dudaklarım, bu kendini beğenmiş tavırlar karşısında bir şey diyemeden yeniden kapandığında, Aytun kapıyı suratıma kapattı. Kabalığına inanamayarak, "Öküz," diye tısladım ve arkamı dönerek yeniden banyoya gidecektim ki kapı tekrar açıldı.

"Ne dedin sen?"

Hmm, sesi bile fazla tehditkâr çıkıyordu. Yapacaklarından korkarak, "Hiç," diye geveledim aceleyle ve kendimi banyoya attım.

Uykumdan sıçrayarak uyandığımda ıslak saçlarım yüzüme çarptı. Duş aldıktan hemen sonra yorgunluktan dolayı yatağa girmiş ve uyumuştum. Odada saati öğrenmeme olanak sağlayacak bir şeye bakındım ama bulamadım. Hava hâlâ karanlık olduğuna göre geceydi. Gözlerimi tekrar kapattım, uyumaya devam etmek için birkaç dakika boyunca yatakta debelenip durdum. Uykumun kaçtığını hissederken ayaklandım ve terlediğim için banyoya yöneldim. Yüzümü yıkasam hiç fena olmayacaktı. Simge'nin kısa şortunu her ihtimale karşı çekiştirerek odadan çıktım. Çıplak ayaklarım ahşap zeminde belli belirsiz bir ses çıkarırken etrafı taradım. Koridorun sonuna geldiğimde Aytun'un odasından gelen mırıltılar beni yerime mıhladı. Başımı yan çevirip hafif aralık olan kapıdan sızan loş ışığa baktım.

"Hayır... Anne... Gitmemelisin..."

Duyduklarımınla yerime mıhlanırken kapıya yanaştım. Ben meraklı bir kızdım. Elbette özel hayata sonsuz saygım vardı, ancak içinde bulunduğum durum normal olmadığı için bazı anormal şeyler yapabilirdim. En azından buna hakkım olmalıydı, değil mi?

"Baba, gitmesin annem. Söyle ona, bizi kimse için terk etmesin."

Simge annesinin onları terk ettiğinden bahsetmişti. Bununla ilgili bir rüya görüyor olmalıydı. Yüzündeki ifade onun adına üzülmemeye neden olmuştu. Hüzünlü görünüyordu. Fark etmeden kapıyı tamamen açtığımda Aytun da yerinden sıçrayarak uyanmıştı.

“Siktir! Yine mi?” Dirseklerini dizlerine yasladı ve başını ellerinin arasına aldı. Düşünceliydi. Rüyanın etkisinden çıkmak için sakinleşmeye çabalıyordu.

“O kim anne? Kim için gittin? Söylesene.”

Sanki hâlâ o rüyanın içindeydi. O sahne devam ediyor gibi davranıyordu. Giden annesinden hesap soruyordu ancak bunu öfkeyle değil, anlayışla yapıyordu. Ayrıca bahsettiği kişinin kim olduğunu da merak ediyordum. Ama burası sınırimi aştığım yerd. Daha fazla bu anlara şahit olmamak için arkamı dönüp gidecekken Aytun başını kaldırdı ve bana baktı. Tek kelime etmeden burada ne aradığımı gözleriyle sorduğunda yutkundum ve onu gizlice gözetlememin nedenini aramaya koyuldum.

Yanağımın içini dişlerken gözlerimi kırıştırdım ve hayatımın en saçma lafını söyledim. “Şey... Geçiyordum, uğradım.”

Aytun, başını geriye doğru atarken, “Geçiyordun, uğradın,” dedi yavan bir sesle.

Bir başkasından duyunca saçma olduğu bir kez daha yüzüme çarptı. “Hı hı,” diye mırıldandım gülümsemeye çalışırken. “Ben artık gideyim.” Arkamı dönmüş gidiyordum ki Aytun’un dudaklarından ilk kez duydum adımı.

“Ayliz?”

Kirpiklerimi ardı ardına kırıştırdım ve kendi adımı onun ağzından duymanın verdiği küçük heyecan dalgasından kurtulmaya çabaladım. Başarabildim mi? Elbette hayır!

“Efendim?” Kekeleyemediğim için kendimi daha sonra tebrik edecektim.

“Havuçlu tarçınlı kek yapmayı biliyor musun?”

Şaşkınlıkla başımı salladım. “Evet.”

Yataktan kalktı ve üzerine lacivert bir tişört geçirdi. Dağınık saçlarını eliyle düzeltti. Gri gözleri ay ışığından dolayı açık bir tona bürünmüştü. “O zaman, geçen gün rüya görürken borçlandığın iyiliği böyle ödeyebilirsin.”

Gözlerimi kısıp yanıma gelişini izledim. “Nasıl yani kek mi yapacağım sana? Bu saatte?”

“Evet.”

Eğer o günkü borcu böyle kolay ödemek mümkünse yapardım. Yemek konusunda pek iddialı değildim aslında. Bana bunu öğretecek bir annem olmamıştı sonuçta ama karşı komşumuzun yaptığı her yemeği izlerdim ve bu sayede bir şeyler öğrenmiştim. Havuçlu tarçınlı keki de öyle öğrenmiştim ve bu konuda kendime güvenirdim. Hatta Gülfem Abla, çoğu zaman ondan bile güzel yaptığımı söylerdi.

“Tamam,” dedim ama hareket etmeden ona bakmaya devam ettim.

“O zaman mutfağa inelim.”

Başımı sallayıp önden alt kata indim. Üzerimdekilerin farkına vardığımda değiştirmek için çok geç kaldığımı anlayıp dişlerimi sıktım. Kısa şortun üzerinde askılı bir bluz vardı ve yakası çok açıktı. Şimdi değiştirmek için bir bahane yaratıp ortadan kaybolamayacağımın bilincindeydim. Bu yüzden sessizce mutfağa girip ışığı açtım.

Aytun, kendini bir külçe gibi sandalyeye bıraktığında dolapları karıştırıp gerekli malzemeleri çıkardım. Onları tezgâha koyduktan sonra bir kap bulup keki yapmaya başladım. Aytun, bu süre boyunca sessizce camdan dışarıyı izlemişti. Tabii bir ara gözlerinin bacaklarıma kaydığını hissettiğimde ada tezgâhın öbür tarafına geçerek kendimi saklamıştım. Keki fırına koyduğumda düğmelerin fazla karışık olduğunu gördüm. Isı ayarını yapmıştım ama bir türlü çalıştıramamıştım. “Bu nasıl açılıyor?” diye söylendim Aytun’a hitaben. Bir yandan da hâlâ uğraşıyordum.

“Beceriksiz,” dedi küçük bir alayla. Arkama geçip fırının ayarını yaparken duyduğum deniz kokusu hem bir daha nefes almak hem de derin bir nefes almak istememe neden oluyordu.

“Bu lafı, sen keki yedikten sonra sana yedirmeyi düşünüyorum.” Elbette ki en çok güvendiğim şey hakkında övünecektim.

“Göreceğiz.”

Fırını çalıştırdıktan sonra geri çekildi ve tekrar sandalyeye yerleşti. Ben de bu süre zarfında etrafı toparlarken kek pişti. Keki fırından çıkarıp dilimledim ve bir tabağa koyarak Aytun’a uzattım. Ne barındırdığını anlayamadığım bakışlarla tabağı aldı, bir parçayı ağzına attı. Ne diyeceğini merak ederken dikkatle onu süzdüm. Ama o bir şey demiyordu.

“Nasıl olmuş?” dedim kendimi tutamayacağım bir noktaya geldiğimde.

“Umduğumdan daha güzel. Ya da hakkını yemeyeyim; yediğim en güzel havuçlu kek.”

“Afiyet olsun ama hâlâ bu saatte niye istediğini anlayamadım.”

Tabakta olan bakışlarını bana çıkarırken duraksadı. Bedeni kas-katı kesilirken yalın bir tonla konuştu. “Rüyamda annem yapıyordu. Canım çekti. Simge hiç beceremez. Nasıl olduğunu hiçbir zaman anlamasam da her defasında yakmayı başarıyor. Ben de senelerdir hiç yemedim zaten. En son altı yaşımıdayken yemiştım. Ama tadı aynı, hiç değişmemiş.”

Ne yani, seneler sonra ilk kez yediği kek benim yaptığım mıydı? Ben soruma bir yanıt alamazken beni şoka sokarak ilk kez uzun konuşmasına devam etti.

“Simge’den isteyemezdım çünkü o berbat yapıyor. Onun yaptığını bir kez daha yemek isteyen olmaz, o kervana katılmak istemedim.” Güldüm, gözleri dudaklarımı buldu ve dudakları titrer gibi oldu. “Ben de şansımı senden yana deneyeyim dedim. Neyse ki şanslı bir adamım. Umduğumdan, hatta belki de annemin yaptığından bile güzel olmuş.” Gözleri koyulaşırken devam etti. Başını küçük bir eğimle yana eğmişti. “Bol tarçın kokuyor. Sevdım.”

Dudakları titredi, sonra yukarı kıvrıldı. Aytun Karavera, en güzel insanı bile kışkandıracak şekilde gülümsedi. İfadesizliği, gözümdeki sükûtunu ilk bu halde bozguna uğrattı. Kalbim yoluna çıkan tümseğe takılıp tökezledi, atışı tekledi ve ardından daha güçlü atmaya devam etti. Nefesim ciğerlerime yetmemeye başlar oldu. Gözlerim bu olağanüstü görüntü karşısında güzellekle parladı.

Puslu sesi kulaklarımı delip geçerken ilk kez duyduğum bu sözlerin baskısı çok keskin ve acımasızdı. “Bu kek aynı senin gibi kokuyor, tarçın gibi. Rengi bal damlası harelerin gibi.” Gitgide kısılan sesiyle devam etti. “Ne demiş şair: Bal rengi harelerinde beni yıkıp geçen parıltılar var, ne derin. Kalbimi sarsan suretinde ne eşsiz gözlerin.”

Koku

BÖLÜM 10

Ruhumun acımasızca hırpalandığı, yara aldığı yerlerden hiç iyileştirenim olmamıştı. En ufak acımı silip süpürecek kişi, her zaman o yarayı açan kişi olmayı tercih ederek beni yalnız bırakmış, kendi başlattığı savaşın içine beni sürüklemişti. Her defasında katledilerek yenildiğim savaştan bir türlü çekilemeden yenilmeye mahkûm edilmiştim. Yeni bir yara açılmaması için uğraş verirken eski yaraların kapanması için bir girişimde bulunamamış, onları ilk günkü gibi taze bırakmak zorunda kalmıştım. Her şeye deva gösterilen zaman, bir bu konuda işe yaramamıştı bahsedilenin aksine.

Sarıp sarmalayanım, huzuru bahşedenim olmamıştı yaşamım boyunca fakat buraya geldiğimden beri Aytun'un bilinçsizce sarf ettiği sözler, bu ihtiyacımı karşılıyor gibiydi. İtinayla sakladığımı yalnızlığın çürüdüğünü, onun tarafından acımasızca katledildiğini hissediyordum. Fakat ilk kez bir acımasızlık bana iyi geliyor, ilk defa benden koparılan şeylerle hafiflediğimi hissediyordum.

Az önceki tok sesi yankı yapıyordu kulaklarımda. Bir dalga çarpıyor, rüzgâr uğulduyordu ama onun sesi öylesine netti ki diğer her şeyi susturuyordu. Söyledikleri, dur durak bilmeden benimle alay edercesine zihnimde dört dönüyordu.

Bal rengi harelerinde beni yıkıp geçen parıltılar var, ne derin. Kalbimi sarsan suretinde ne eşsiz gözlerin...

Daha önce gözlerimi bu şekilde betimleyen olmamıştı. Kardeşim Melih, her zaman kum kahvesi derdi. Bundan yola çıkan az sayıdaki akrabalarımız da böyle demeye başlamıştı. Ama Aytun, ilk defa gözlerime başka bir sıfatı yakıştırmıştı: Bal rengi. Hem de bunu duygu yoğunluğu fazla olan bir şiirden alıntılamıştı.

Kirpiklerimi şaşkınlığın tesiriyle birkaç defa kırıştırdım. Ondan beklenilmeyecek bir harekete maruz kalmıştım sonuçta. "Ben..." diye başladım tam olarak ne diyeceğimi bilemeyerek.

Ayağa kalktığında başımı kaldırıp ona bakacak kadar cesaretim yoktu. Sanki hâlâ az önceki anda esir kalmıştım. Parmaklıkların ardından ona bakamayacak kadar utanıyordum. Bu utanç şekli bana yabancıydı. Genelde annemin sevgisizliğinden utanan ben, ilk kez bir adamın hakkımda söylediklerinden utanç duyuyordum.

Yüzünü göremiyordum fakat sesi canlıydı. "Yarın sabah erken kalkacaksın, artık uyusan iyi olur. Eğer kalkamazsan başından aşağı su dökerim." Aniden sesinde bir sadistlik oluştu. "Ama sıcak su. Kalk hadi."

Anlamamıştım. "Niye erken kalkacağım ki?"

"Törende giyeceğin kıyafeti almamız gerekecek. Bu yüzden Memfis'e gideceğiz."

"Ben gelmek zorunda mıyım? Simgede de alabilirdi."

"Evet, zorundasın." Netti. "Yarın işlerim var ve seni burada yalnız bırakacak değilim. En azından orada gözümün önünde olursun."

"Ben ne yapacağım törende? Görevim ne olacak?"

"Kraliçe uyutulurken soylu kana sahip olan kişiler lahdin içine çiçek atacak. Bu, onun kanının akışının devam edeceğini temsil ediyor. Sen de bu çiçekleri tutan kişi olacaksın. Bizimle beraber birkaç aile daha aynı şeyi yapacak. Onlara çiçekleri vereceksin."

Hazır sorularıma yanıt almaya başlamışken araya birkaç şey daha sıkıştırabilirim diye düşünerek, "Kraliçe kendini mumyalatıyor mu ciddi?" diye sordum merakla.

"Normal mumyalama işlemi uygulanmıyor. Vücuduna özel şifalı kremler sürülüyor ve onların üzeri sarılıyor. Organlarına dokunulmuyor anlayacağın. Bu yüzeysel bir mumyalama. Ardından

da büyücüler ve ona yardımcı olan kara büyücüler sayesinde uzun bir uykuya yatırılıyor.”

Dalgınca konuştum: “Anladım.”

“Anladıysan daha fazla oyalanma da yukarı çık.”

Sözlerini söyledikten sonra beni mutfakta yalnız bırakıp üst kata çıktı. Gözlerim masanın üzerindeki keke kayarken güzel gelen tarçın kokusuyla hemen bir dilim attım ağzıma. Kekin keskin tadı damağıma yayılırken elimdeki çatalın Aytun’un olduğunu fark ettim. Dumura uğradığımda ağzımdaki parça büyüdü, derin bir nefes almaya çalıştım ve o an kekten büyük bir parça boğazıma kaçtı. Öksürürken çatalı hemen tabağın içine koyarak geriye yaslandım. Kollarımı da birbirine dolayıp göğsümde bitiştirirken başımı arkaya doğru eğdim. Birkaç saate sabah olacaktı. Muhtemelen Aytun, sabah erkenden başıma dikilip beni uyandıracığından zaten olmayan uykum için çabalamaya gerek yoktu. Odaya çıkmam, yatakta bolca dönüp durmamdan başka bir şeye yaramayacaktı.

Gözlerimi tavana dikip kaç saattir orada öylece oturduğumu bilmiyordum ama birkaç tıkırtı geldiğinde yerimde düzeldim ve kapının girişine baktım. Mutfağın içi çoktan aydınlanmıştı. Simge, elinde uğraştığı telefonuyla hızla mutfığa girdi. “Ah, burada mıydın?” dedi nefes nefese. “Odana baktım ama bulamayınca...”

Gülümsedim. “Yeniden kaçtığımı mı düşündün?”

Gözlerini kaçırdığında zaten cevabını bildiğim sorum teyit edilmişti. “Şey, kahvaltı yapalım, daha sonra dışarı çıkacağız.”

“Olur,” deyip ayağa kalktım ama Simge ellerini omzuma bastırdı ve beni tekrar sandalyeye oturttu.

“Sen dur. Ben hazırlarım çabucak. Bildiğin gibi hava çok sıcak. Gideceğimiz yol da uzun sayılır. Bu yüzden benden bir elbise giy. Zaten daha sonra günlük şeyler alacağız.”

Simge, dolaptan bir şeyler çıkarırken el çabukluğunu izlemeye devam ettim. “Benim paramın burada geçerli olduğunu zannetmiyorum.”

Bana inanmaz bir bakış attı. “Herhalde senden para isteyeceğimizi düşünmüyorsundur, Ayliz. Saçmalama.”

"Size ödeyebilmem için evime dönene kadar bir işte çalışabilirim," diye mırıldandım dalgınca. Pek çalışma deneyimim olmasa da kendime uygun bir iş bulabilirdim belki.

"Otur oturduğun yerde."

Sert erkek sesi, hemen koridordan duyulurken görüş açımı girmesini bekledim sahibinin. Aytun, koyu renk kotu ve gri tişörtü ile her zamanki halindeydi yine: Kusursuz. Siyah saçları alnına dağınıkça dökülüyordu. Göz altları çok uyumadığını bangır bangır dile getirse de hali dinçti. Masanın üzerindeki sürahidenden su alıp içti ve masada tam karşıma geçip oturdu. Dikkati elindeki telefonda idi fakat sözlerinin muhatabı yine bendim. "İşe falan girmeyeceksin. Olabildiğince evde oturacaksın. Göz önünde olmamalısın."

Tek kaşımı kaldırdım. Yine başlamıştık işte üzerimde söz hakkı olduğunu sandığı anlardan birine. "Dedi, beni Uyuyuş Töreni'ne götüren adam. Kraliçenizin deli güzellik uykusuna yattığı yerde insan yok mu acaba?"

Başını kaldırdı. Gri gözleri imayla parlarken telefonu masaya bıraktı. "Seni evde yalnız bıraktığımda neler olduğunu gördük, değil mi? En azından gözümün önünde ve benim alanımda olacağın için bir sorun olmayacak." Nasıl bu kadar emin olabiliyordu ki kendinden?

"Ayliz, bize yük olman gibi bir şey söz konusu değil. İşe girmene gerek yok." Simge, bana güven verici bir gülümseme gönderdikten sonra elindeki tabakları önümüze koydu. Bardaklara meyve suyu doldururken Aytun'a baktı. "Ama ben gidince ne yapacak Ayliz? Sen de işlerin nedeniyle çoğunlukla evde olmayacaksın." Sesi ne kadar düz olursa olsun çatlakların arasına sıkışan tedirginlik ortadaydı. Bunu fark etmesini umdum.

Aytun, gözlerini kardeşine çevirdi ve kısaca süzdü. "Sen gidene kadar buradayız ama daha sonra bu evde tek kalmaz. Benim ne zaman gitmek zorunda olduğum belli olmaz. Kapıya adam diksem bu insanları şüphelendirir. Ev ne kadar göz önünde olmasa da herkesin çok iyi bildiği bir yerde sonuçta."

Aytun, neden sürekli evde olmayacaktı ki? Bir yerde mi çalışıyordu acaba? Merakla onu süzdüğümü fark edince gözlerimi yere indirdim. *Anlamamıştır umarım.*

“Ne yapacaksın peki?” Simge, törenden sonra okula dönecekti. Bu yüzden de burada kalmayacaktı.

“Buluruz bir yer. Şu günü atlatalım da...”

Kahvaltımızı yaptıktan sonra Simge’nin de dediği gibi üzerime ondan bir şeyler geçirdim. Askılı, gri elbise oldukça kısaydı. Kumaş kalça kısmında bollaşıyordu. Kısığını sorun etmiyordum, ancak etek olması biraz zorlayıcıydı. Çoğu zaman güneşin altında, yüksek sıcaklıkta arkeoloji çalışmaları yaptığımız için haliyle serin tutacak şeyler giymemiz gerekiyordu. Bu yüzden tercihim genelde şort ve tişört olurdu. Ama eteği sevmezdim, çünkü etekle rahat hareket edemiyordum, en azından şort kadar rahat olmuyordu. Sürekli, *acaba bir rüzgâr esse eteğim açılır mı*, düşüncesiyle gezmek pek hoş değildi.

Simge, giyinme odasındaki paravanın arkasından süslü bir halde çıktı. Takmış takıştırmıştı resmen. Giydiği kırmızı dizüstü elbisesi incecik fiziğini sergiliyordu. Takıları fazlaydı ve güneşin altında parlayacağına emindim.

“Biraz makyaj yapsana. Böyle mi geleceksin?” dedi şaşkınca. “Evdesin diye bir şey demedim bugüne kadar ama bari dışarı çıkarken yap. Unutma, bir kadın her zaman muhteşem görünmelidir ve makyaj seni olduğundan daha güzel gösterecek eminim ki.” Elime siyah renkte büyük bir çanta uzattı. Ona boş boş bakmaya devam ettim. Bu sıcakta makyaj yapamazdım ki.

Simge, “Hadi,” diye directti hareket etmediğimi görünce. “Makyaj yapmak her zaman rahatlatır. Küçükken hiç mi annenin makyaj malzemelerini aşırıp kırmızı ruj sürmedin dudağına?”

Sözleri ufak bir anı silsilesini çarklar halinde hareket ettirdi ve zihnime doluşan anılarla derince nefes aldım.

Beş yaşındaydım ve annemin makyaj malzemelerini denemek için delice bir sevinç duyuyordum. Çok güzel olacaktım ve babam eve gelince onu böyle karşılayacaktım. Yavaşça yatak odasına süzüldüm ve annemin şifonyerdeki malzemelerine yöneldim. Hepsinin ismini biliyordum. Allık, far,

ruj... Gözüme çarpan pembe bir rujun kapağını açtım ve aynanın karşısına geçerek sürmeye başladım. Çok güzeldi rengi.

Derken aynadan bana bakan bir çift kahverengi gözün sahibi öfkeyle haykırdı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Anneciğim, babam gelecek ya, çok güzel olmalıyım. En az senin kadar," diye konuştu küçük Ayliz saf heyecanla. Saftı. Saftım. Ama daha beş yaşındaydım.

"Benden izin aldın mı?" diye bağırdı.

Gülüşüm dudaklarımda solduğunda elimdeki ruju, parmaklarımı kırmak istercesine sıkarak aldı.

"Konuş! Benim eşyayı kullanırken izin aldın mı?" Çıldırılmış gibiydi ama bunu çocuk aklımla anlamıyordum. Bu hareketlerinin sebebini bilmiyordum.

"Beni kullanırken benden izin aldın mı?" diye son kez bağırdı ve elindeki rujun kapağını açıp bir köşeye fırlattı. "Demek güzelleşeceksin, ha? Al sana güzellik!"

Pembe ruju yüzüme rastgele sürerken geri kaçmaya çalıştım ama sırtımdan sertçe tuttu.

"Al sana! Güzellikmiş!"

Boynum, yanaklarım, gözlerim... Her yerim pembeye bulanmıştı. Karanlık yazıların yazılı olduğu alnım bile benimle dalga geçercesine pembeydi. Ne komikti ama değil mi?

İşi bittiğinde, "Çok güzel oldun," dedi alayla ve ruju odanın bir köşesine savurdu. Çıkan o ses hâlen zihnimde yankılanıyordu.

Başımı iki yana sallayarak düşünceleri savuşturdum. "Yaptım ama sonucu ağır oldu."

Artık sesim nasıl bir haldeyse Simge endişeyle baktı ama bir şey sormadı. Yalnızca elini anlayışla koluma koydu ve nazikçe sıktı. "Tamam, makyaj konusunda zorlamıyorum ama saçlarını yapacağım." Hemen parmağını kaldırdı. "İtiraz edersen Sirius şahidim olsun ki seni oraya yollarım."

"Sirius mu?"

“Gökte görebileceğin en büyük ve en parlak yıldızdır. Ayın yanında durur.”

Sustu ve kararsızca bakışlarını kaçırdı. Bunun ardından yine bir şey geleceğini anlayıp Simge'nin işini kolaylaştırmak adına mı rıldandım: “Çekinme, söyle.”

Yerdeki gözlerini bana çevirdi. Hâlâ emin değildi. Cesaretlenmesi için hafifçe tebessüm ettim. “Ah, pekâlâ. Sirius aynı zamanda ölen kişilerin ruhlarının Ölüler Şehri'ne götürülmesi için bir araçtır.”

Gözlerimi devirdim. “Demek bir de Ölüler Şehri'niz var. Ölülerle irtibat da kuruyor musunuz bari?”

Söylediklerim çok komik gelmiş gibi kıkırdadı. “Hayır tabii ki. Oraya giden hiç insan yok.”

Tamam, her geçen gün yeni bir şeyler öğrendiğim bu fantastik dizi misali yer beni azıcık korkutmaya başlıyordu. Hayatım birden nasıl bu denli değişti anlayamıyordum.

“Daha ne kadar oyalanacaksınız?”

Aytun'un heybetli bedeninin gölgesi üzerimize düştüğünde ikimizin de bakışları o yöne çevrildi. Başımı kaldırdığım an onunla göz göze gelirken içime doğan yutkunma ihtiyacını zorlukla bastırdım.

“Oyalanmıyoruz, sevgili ikizim. Hazırız.” Biz Aytun'la birbirimize bakarken Simge, elime bir çanta uzattı. “Hadi gidelim,” dediğinde çantayı kavradım ve arkasını dönüp giden Aytun'un peşinden ilerledim.

Dışarı çıktığımızda önümüzde Aytun'un siyah arabası vardı. O akşam karanlık yüzünden nasıl bir şey olduğunu görememiştim. Spor, mat bir arabaydı. Dokusu, insanda elleme isteği yaratıyordu ama tabii ki böyle bir şey yapmadım. Doğruca arka koltuğa bindiğimde Simge de yanımdaki yerini almıştı. Çantasından telefonunu çıkarırken, “Memfis'e gideceğiz, değil mi?” diye sordu.

“Evet. Benim birkaç işim var zaten. O ara halledersiniz.”

“Ne işin var?”

“Memfis'teki tapınağa gidip birkaç şeyi kontrol edeceğim. Kraliçe törenden önce raporları istiyor.”

"Bu lan'ın işi değil mi? O tapınağı onun yöneteceğini sanıyordum."

"Evet, ama şimdi ülke dışında. Kraliçe Neftis krizantem istemiş."

"Bir çiçek için dünyayı dolaşmak, ha? İyiymiş."

Tüm bu konuşmalar esnasında sessiz kaldım ve camdan dışarıyı izlemeye devam ettim. Ormanlık alandan çıktığımızda şehrin ortasında kalan piramide baktım. Aynı anda ön kısmı dikkatimi çekti. Aytun ile geldiğimizde bu tarafını görememiştim.

Cama yaklaşıp gözlerimi kıstım daha iyi görmek amacıyla. Yüksek duvarlar kare bir biçimde çevreliyordu o bölgeyi. Duvarların üzerinde Ölüler Tanrısı Anubis'in ve piramidin koruyucusu Sfenks'in resmi vardı ama onu görememiştim. Teb'den ayrışan, daha otantik bir duruşu vardı. Duvarın arkasından görünen yüksek sütunlar ve tanrı/tanrıça heykelleri arşa uzanıyordu. Arka tarafta ise kraliçenin kaldığı piramit vardı. İçerisini tam olarak göremiyordum ama çok güzel olduğu su götürmez bir gerçektir.

Aniden Simge üzerime eğildi. "Orası yüksek kademe zenginlerin ve soylu ailelerin yaşadığı yer. Piramide en yakın ve en korunaklı olan bölgedir. Piramide ve kraliçenin tapınağına giden merdiven o küçük şehrin ortasından geçer."

"Siz neden orada kalmıyorsunuz? Anladığım kadarıyla o bahsettiğin soylu kademedensiniz."

"Aytun da ben de genel olarak sessizliği tercih ettiğimiz için bu evde kalmak istedik. Merkezdeki eğlenceler bazen çok yorucu oluyor ve okuldan arta kalan zamanlarımda dinlenmeyi tercih ederim. Ayrıca orada yaşıyorsak bazı kurallara da uymamız gerekiyor."

"Ne gibi mesela?"

"Şehrin içinde yalnızca at arabasıyla yolculuk yapabiliriz, merkezin havasını bozmamak için yapılmış bir şey ve bana sorarsan gereksiz. Arabamdan gayet memnunum ve ondan vazgeçmeyi düşünmüyorum. Ayrıca birkaç gün sonra göreceğin geniş bir alan olacak piramidin önünde. Orada zenginler, köleleri üzerinden iddiaya girerler ve savaş hünerlerini görmek isterler. Bana göre çok yanlış bir davranış. Kısacası yaptıklarını tasvip etmediğim insanlarla aynı yerde olmak istemiyorum."

Şehre dalan ilgi dolu bakışlarımı fark ettiğinde, "Merak etme birkaç gün sonra oraya gideceğiz zaten," dedi.

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçip gittiğinde, Aytun bizi yol kenarında bırakmış ve işini halledip geleceğinden bahsetmişti. Simge ile yalnız kaldığımda etrafı inceledim. Normal, benim dünyamdaki bildiğim Mısır gibiydi.

"Burası şehir merkezi. Memfis'in en büyük dükkânları burada bulunur," diye beni bilgilendirdi Simge. Ardından aklına bir şey gelmiş olacak ki "Geldiğin yerde teknoloji nasıldı? Yani mesela şu elimdekinin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ona *hadi ama*, der gibi baktığımda omuz silkti. "Tabii ki biliyorum. Gördüğüm kadarıyla hemen hemen aynı. Yani televizyon, buzdolabı, fırın falan... Şehir bile neredeyse aynı. Benim geldiğim yerden farklı olarak bu şehrin görüntüsü daha otantik." Gözlerimi dolaştırdım etrafta. "Sanki... çok canlı. Yani ne bileyim... tuhaf işte."

Simge dudaklarını büzdü. "Teknoloji falan aynı olmasa zamanda yolculuk yaptın diyeceğim ama olmuyor." Koluma girerken iç çekti. "Neyse elbet öğreneceğiz ama önce alışveriş!"

Birkaç saat içinde Simge beni her mağazaya sokmuş, bana bir sürü şey almıştı. Tabii kendine de... İç çamaşırından ayakkabısına kadar her türlü şeyi benim için almıştık. En gereksiz şeyleri dahi lazım olur diyerek zorla elime tutuşturmuştu. Artık yorgunluktan devam edemeyeceğimi anlarken Simge, okulla ilgili bir sorunu olduğunu ve onu halletmek için eve gitmesi gerektiğini söyleyerek beni azat etmişti. Bu durumdan şikâyetçi olduğumu asla söyleyemezdim, zira bir daha Simge ile bu tarz bir aktivite içinde bulunmayı istemiyordum.

Şimdi ise bir mağazanın önündeki bankta oturuyor ve Aytun'un gelmesini bekliyordum. Simge gitmeden önce onu aramış ve durumunu anlatmıştı. O da bir yerde beklemem gerektiğini Simge vasisıyla iletmişti.

Birkaç dakika geçmeden yere diktiğim bakışlarım siyah bir asker botunu karşıladı. "Kalk."

Bana bu emri verecek tek bir adam tanıyordum. Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda da tahminimde yanılmadığımı anladım. Gözlerimi devirip kalktığımda ilerlemeye başladı. Bankın yanına koyduğum poşetleri kavrayıp peşinden ilerledim. "Törende giyeceğin elbiseyi aldınız mı?"

"Hayır. Vakit kalmadı," dedim soğukça.

"Elbiseyi aldıktan sonra eve geçeceğiz."

Dalgınca yürürken aniden omzumda hissettiğim sert basınçla geriye doğru sendeliyordum ki bir el belimden kavrayarak düşmeme mani oldu.

"Ne bok yiyorsun lan sen?"

Aytun, gürlediğinde ne ara kapattığımı bilmediğim gözlerimi açtım ve sarışın genç bir adamla göz göze geldim. Ellerini cebine sokmuş lakayit bir tavırla bize bakıyordu.

Elimi ağrıyan omzuma götürdüm ve yere saçılan poşetlere kısaca göz attım.

"Kız önüne baksaydı. Ben mi suçluyum?"

Adamın ters yanıtıyla Aytun'un gözlerinin delici baskısı tenimi karışladı. Başımı kaldırdım, göz göze geldik. Dikkatle omzumu süzdü ve elini belimden çekerken sarışın adama doğru bir adım attı. Arındansa yumruğunu onun suratına geçirdi.

"Kız görmediyse sen geri çekilecektin."

Adam geriye doğru sendelerken, "Kimsin lan sen?" diye sordu. Aytun'a bir yumruk atmaya çalışırken bu girişimi başarısız olmuş, Aytun tarafından çevik bir hamleyle engellenmişti.

Adamın boynunu sıkarken adeta tıslayarak, "Ben Aytun Kara-vera. Tanıdık geldi mi?" dedi.

Yüzü allak bullak olan adam korkuyla yutkundu ve başını yere eğdi. "Efendim, affedin. Ben siz olduğunuzu bilemedim. Çok özür."

Çenesinin ucuyla beni işaret eden Aytun, bu haliyle soğukkanlı bir avcıya benziyordu. Adama her türlü şeyi yapabilecek kadar tehlike doluydu. "Benden değil; ondan özür dileyeceksin." Ses tonu dahi zalimdi.

Dehşetle karşımdaki bu görüntüyü izlerken Aytun'un gücü karşısında şoke olmuşum. Sadece ismini vermesiyle adamı korkudan ölecek hale getirmişti. Gözle görülür bir şekilde titreyen adam hızla bana döndü. "Özür dilerim. Çok özür dilerim," dedi çabucak. Bir an önce buradan kurtulmak istiyordu sanki. Fakat Aytun buna izin verecek gibi değildi. Adamın boynunu tüm gücüyle, nefes alamamasını umursamadan sıkarken kafasını eğdi ve gözlerinin içine tehdit eder gibi baktı.

Gözlerim, etraftaki korkak bakışlarla çakışırken hiçbirinin yardım etmeyeceğine emin olmuşum ama birinin Aytun'u durdurması gerekiyordu. Aksi halde yüzü kıpkırmızı kesilen adam boğularak ölecekti. Bu yüzden kendime bir kez daha düşünme şansı tanımadan öne atıldım ve "Onu öldüreceksin," diye ikaz ettim.

Aytun, bana dönmeden yüzünü adama yaklaştırdı ve "Bir daha sakın karşıma çıkma. Çünkü ilk gördüğüm yerde o boynunu keseceğim," deyip adamı sertçe yere fırlattı ve adamın öksürük sesini dahi bastıracak şekilde bağırdı. "Hadi Simge!"

Simge mi?

Bana ikizinin adıyla seslenmesi garibime giderken belki de öfkeyle ağzından öyle çıkmıştır diye düşünerek eğildim ve yerdeki poşetleri toplayarak Aytun'un peşinden ilerledim. Etraftaki ürkek ve meraklı gözleri umursamamaya çalışarak ona yetişmek için koşturmaya başladığımda insanlar adamın başına toplanmıştı çoktan. Kalabalıktan uzaklaştığımızda, "Acele et," dedi yandan bir bakış atarken.

"Çok hızlı yürüyorsun. Biraz yavaşlamayı denesen? Elimde bir sürü poşet var, sana yetişemiyorum," diye sızlandım. "Ayrıca benim adım Simge değil."

Çatık kaşlarımla sırtına bakarken birden beni kolumdan tutup dar bir çıkmaz sokağa çekti. Burası daha çok iki bina arasında kalan boşluk gibiydi. Sırtımı sert duvara yaslarken kendi de üzerime eğilmişti.

"Poşetleri yere bırak ve kolunu boynuma dola," diye fısıldadı düzce. Bir yandan da geldiğimiz tarafa bakıyordu.

Şaşkınlıktan donakalırken daha farklı şeyler söylemek istiyordum ama sesim bile çıkmıyordu. "Ne?"

"Dediğimi yap."

"Aytun, ben..." derken hızla bana döndü ve kollarımı tutup ensesine koyduğunda kalbim neredeyse duracaktı. Çok yakınımdaydı. Oyle ki ılık nefesi yüzümü yakıyordu. Titrek harelerimle onu izlerken yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Şu an neredeyse sarılıyorduk. Tamam, bedenlerimiz temas etmiyordu fakat ellerim onun ensesindeydi. Onun elleriyle başımın iki yanından duvara yaslıydı ve saçları alnıma değiyordu. Şaşkınlığı barındıran bir ürkeklikle fısıldadım. "Ne yapıyorsun?"

"Biri bizi takip etti. Onun gitmesini bekliyorum."

"Peki, neden bu haldeyiz?"

Gri gözleri kararırken bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sanki karşısında çıplakmışım gibi baştan aşağı kızarıırken sesini duydum. "Bizi görürse kuytu köşede oynayan bir çift olduğumuzu sanacak. Şahsi algılama, görünmemek için yapıyorum bunu."

Tanrım, yüzüm yanıyordu! Konuyu değiştirmenin bir faydası olur muydu acaba? "Bana neden Simge diye seslendin?"

Başını sallarken nefesini hırıltıyla verdi. Çok soru sormamdan hoşnut değildi ama şu an yapacak bir şeyi yoktu. "Çünkü sokakta yanımda bir kız gezdirmeyeceğimi herkes iyi biliyor. Simge olduğunu sanırlarsa yadırgamazlar."

Açıklaması mantıklı gelirken başımı sallayıp onayladım ve içinde bulunduğumuz durumdan kurtulmak istercesine derince nefes aldım. "Anladım. Takip eden kişi gitti mi?"

"Gitti." Dikkatle bana bakıyordu. Ne düşündüğünü anlamıyordum. Yine ifadesizlik maskesini geçirmişti üstüne.

"O zaman neden hâlâ bu haldeyiz? Çekilsene."

Sesimi yükselttiğimde bundan hiç etkilenmemiş gibi yanağımın bir kısmını kapatan saçlarıma elini uzattı ve bir tutam saç parmaklarının arasına kıştırdı. Yüzünü biraz daha bana yaklaştırırken dudaklarımız arasındaki mesafe iyice azalmıştı ve nefesi

tenime çarpıyordu. Saç tutamını elinden ayırmadan gözlerime bakarken bu hareketi karşısında elektrik çarpmışa dönmüştüm âdeta.

“Benim şampuanım sende nasıl farklı kokuyor, onu anlamaya çalışıyorum.”

Kıpırdamadan ona bakarken kısık sesle, bastırarak, “Ne?” dediğimde geri çekildi. Gri gözleri ufak bir alayla parlarken omzunun üzerinden arkasını kontrol etti. Birkaç saniye orada oyalandıktan sonra yere düşen poşetleri çevikçe kavradı, başını kaldırdığında göz göze geldik.

“Şampuanım dedim. Sende farklı kokuyor.”

Sesi umursamazdı. Tıpkı yüzüme dökülen sarı saçlarım gibi. Ancak kalbim için aynı şeyi söyleyemezdim. Nedenini bilmediğim bir şekilde hızlıca atışlarını yapıyor, göğsüme ardı ardına bitirici darbeler vuruyordu. Sık nefeslerimi kontrol altına almak adına birkaç saniye duraksadım. Ardından da “Banyoda bu şampuan vardı,” dedim utana sıkıla. Onun olduğunu tahmin etmişim zaten ama bu gerçeği duş alana kadar göz ardı etmeye karar vermişim. Suyun altına girdiğimde bundan başka şampuan olmadığını görmüştüm ve el mecbur kullanmışım. Tabii bunu yaparken bahsini edeceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Eminim öyledir,” dediğinde inanmamış gibiydi ama üzerinde daha fazla durmayarak itirazıma engel oldu. “Çıkalım şuradan.”

Bir cevap vermeme beklemeden uzun bacaklarıyla tekrar caddeye çıktığında istemeden de olsa onu takip ettim. Başka bir şansım yok gibi duruyordu. Omzunun üzerinden bana bakarken aksice söylendi.

“Önüne bakarak yürü. Senin yüzünden bir adamı daha benzetmek istemiyorum.”

Uyuyuş Töreni

BÖLÜM 11

Uyuyuş Günü denen tören gelip çatığında yatağın üzerindeki elbiseye kaşlarımı çatarak baktım. Bana yabancı olan bu yerdeki saçma bir törene gitmek istemediğimi çok iyi biliyordum. Aynı Aytun'un gelmeme ihtimalime bile izin vermeyeceğini bildiğim gibi...

Bir önceki akşam Simge, tören anında yapmam gereken şeyleri anlatmış, söylediklerinin dışına katiyen çıkmamam gerektiğinin de üzerine basmıştı. Çünkü herkes bu törende neler yapılacağını adları kadar iyi biliyormuş ve en ufak bir yanlışım, beni hiç arzulamadığım durumlara götürebilirmiş. Kraliçe uyutulduktan sonra ben gelecektim ve sırtım halka dönük olacağı için pek fazla kişiye olabildiğince gözükmeyecektim.

Bu düşüncelerle boğuşurken Simge'nin sesi kulaklarımı arşınladı. "Ayliz, hazırlan hadi." Birkaç saniye sonra odaya girdiğinde memnuniyetsiz bakışları üzerimde dolandı. "Neden hâlâ giyinmedin?"

"Çünkü gelmek istemiyorum," dedim bıkkınca, yatağın üzerine kendimi bırakırken. İsteksizliğim gün gibi ortadaydı ama Simge'nin yapabileceği bir şey yoktu. "Daha önce hiç bilmediğim bir ortama girmek yetmezmiş gibi bir de tüm insanların gözünün önünde olacağım. İster istemez geriliyorum."

"Biz de orada olacağız. Aytun, Menes ve ben. Hatta teyzem. Uzakta olsak da seni izleyeceğiz ve olası bir sorunu o anda ortadan kaldıracacağız. Hepimizin gözü senin üzerinde olacak."

Parmaklarımla oynarken Aytun'un beni daha çok gerdiğini söyleyip söylememe konusunda kararsızdım. "Ben..." deyip devamını nasıl getireceğimi bilmediğim için sustum.

Simge, yanıma oturdu ve elini elimin üzerine koyarak güven vermek istercesine sıktağında ona ruhumun boşluğunu yansıtan gözlemlerle baktım. "Aytun ile hiç iyi bir başlangıç yapmadığını biliyorum. Sana kötü davrandığını ve seni sıkça terslediğinin de farkındayım ama bu o. Yapısı böyle ve bu saatten sonra değişemez. Güven problemi olan bir adamın etrafa gülücükler saçması çok saçma olurdu."

Güven, akli denge gibiydi. Fazlası da zarardı azı da. Bu teraziyi tutturmayı artık beceremediğinde güven problemi yaşayan bir insan olarak yeniden doğardın. Mesela ben... Annemin yaşattıkları, daha doğrusu yaşatmadıkları yüzünden o güven duygusunu kaybetmişim. Annesinden sevgi alan kızlara imrendikçe o güven kırıntılarının teker teker döküldüğüne şahit olmuşum. Ve en kötüsü de bunu kalbimin en derininde bizzat yaşamışım.

"Bak," diyecekken koridordan gelen ses beni susturdu.

"Simge, buraya gelsene."

Simge derince iç çekip ayağa kalktı. "Masanın üzerinde saçını yapabileceğin bir maşa var. Sen yapmaya başla, sana yardıma geleceğim. Daha makyaj yapacağız."

"Sade bir şeyler yaparım," dedim onun yüzümde çok oynama yapmasını engellemek için.

"Tatlım, her zaman dediğim gibi, bir kadın her an muhteşem görünmeli. Kaldı ki bu yaptığın makyaj hiçbir işe yaramayacak. Çünkü törenlerde özel makyaj malzemeleri ile farklı makyajlar yaparız."

"Ne gibi?" diye sormama zaman kalmadan odadan çıktığında oflayarak bezgince masaya gittim ve dediği gibi saçımı yapmaya başladım. Çok geçmeden tüm saçımı hallettiğimde ayağa kalkıp beyaz elbiseyi üzerime geçirdim.

Düz, beyaz elbise, ince ip askılıydı. İpler sırtıma doğru devam ediyor, çapraz bir şekilde orada birleşiyordu. Sırtımın neredeyse tamamı açıktaydı ve dövmemi açığa çıkarmaması için saçımı salık bırakmıştım. Göğüs kısmından aşağısı bollaşyordu ve elbise ayak bileklerime kadar iniyordu. Elbisenin güzel olduğunu inkâr edemezdim fakat biraz açıktı. Hele ki sırtındaki cüretkâr dekoltesini tamamlayan göğüs dekoltesi. V yakası derindi ve zaten dolgun olan göğüslerim böylece fazla dikkat çekiyordu. Beyaz renkli düz sandaletleri de giydiğimde olabildiğince hazırdım. Aynada bir hareketlilik hissettiğimde başımı kaldırdım ve Simge'yi gördüm.

"Çok yakışmış, çok güzel görünüyorsun. Ancak..." dedi elindeki ufak çantayı sallarken. "Seninle işim bittiğinde muhteşem olacaksın."

Hafif bir korkuyla yutkundum ve ürkek bakışlarımı ona diktim. Elindeki çantayla üzerime gelirken ondan korkmamam kaçınılmazdı. "Bana ne yapacaksın?"

Sırıttı. "Tabii ki makyaj."

"Niye ses tonun öyle demiyor?" Hâlâ tedirgindim.

"Ne diyormuş sesim?"

"Seni birazdan mahvedeceğim, Ayliz."

Şen şakrak bir kahkaha koyverdi. Omzuna dökülen düz saçlarını geriye attı ve yanıma gelip ellerini omuzlarıma yerleştirdikten sonra bir kez yavaşça vurdu. "Seni birazdan günün en güzel kızı yapacağım, Ayliz. Şimdi arkana yaslan da göz makyajını yapayım."

Boş bir itirazla, "Ama..." dediğimde, "İşime karışma lütfen. Kendini bana bırak," diyerek sözcükleri ağzıma tıktı.

Bilinmezliğe gözlerimi yumduğumda tenimde hissettiğim fırça darbeleri, mayıştıracı bir etki yarattı. Sıcak hava da en büyük yordakçısı olmalıydı. Öyle ki her an şuracıkta uyuyabilirdim ama uyursam Simge tarafından biraz sonra tekrar uyandırılacağımı biliyordum. Bu yüzden bilincimi olabildiğince açık tutmam gerekiyordu. Sonunda Simge üzerimden çekildiğinde gözlerimi araladım ve aynada bana fazlasıyla yabancı olan biriyle karşılaştım.

Her zaman duruluktan yanaydım. Kıyafetlerimde de makyajımda da değişmeyen tek şey buydu. Yalın olmayı severdim fakat

şu görüntüm eski benden kilometrelerce uzak gibiydi. Yüzüme sürdüğü fondöten tenimi olduğundan katbekat kusursuz gösteriyordu. Kadifeyi andıran yüzümde siyah kalemle yapılmış birkaç sembol vardı. Ve gözlerim... kaşlarımın başlangıcına kadar kırmızı ve koyu tonlarda boyanmıştı. Kalın bir kalem, kirpik diplerimden geçiyordu. Eğer bu şekilde Türkiye’de sokakta dolansaydım, insanlar beni palyaço zannederdi.

“Ah, tam bir Mısırlı oldun.” Elindeki altın sarısı, yılan desenli, kıvrak tacı saçlarıma tutturdu. Yılanın kuyruğu ile başı aynı noktada kesişiyordu. Saçlarımın rengiyle olan uyumu benim gözüme bile fazla güzel gelmişti.

Alnımın ortasındaki ince çizgi belirginleşirken, tamahsız bir iç çektim. Ben Mısırlı değildim ve asla da olmayacaktım. Eve gitmenin bir yolunu bulacaktım en kısa sürede ve eski hayatıma dönecektim. Ruhen sefalet denizinde yüzdüğüm, sevgisizliğin asi dalgalarının vurduğu, sokak kaldırımındaki taşların düşmeden bile dizimi yaraladığı eski hayatıma dönecektim.

“Bu makyaj sence de fazla abartılı değil mi?” Yüzümün hali aynı Mısır Tarihi kitaplarında betimlenen suratlar gibiydi. Pürüzsüz bir ten, aşırı yoğun bir göz makyajı.

Simge, bana üstten bir bakış attı. “Bu yalnızca tören için. Günlük hayatta bu makyajı yapmıyoruz.”

“Anladım,” diye mınıldandım daha fazla irdelemeyerek. Çünkü Aytun’un da daha önce söylediği gibi düşünmek ve irdelemek benim durumum için gereksizdi.

Masanın üzerinde, makyaj malzemelerinin yanında duran birkaç aksesuara baktım ve çenemle onları işaret ettim. “Ben mi takacağım bunları da?”

“Evet, ama öncesinde işimiz bitmeli.”

“Daha ne kaldı, Simge? Zaten şu halimle boya küpüne düşmüş gibiyim. Bu sıcakta daha fazlasını taşıyabileceğimi sanmıyorum.”

Simge, gözlerini devirdi ve uzun saçlarını geriye iteledi. Üzerindeki kan kırmızısı elbise ona çok yakışmıştı. Keskin vücut hatlarını tamamiyle saran elbise, onu her zamankinden daha seksi bir hale getirmişti. Bu hayatta Simge kadar güzel olsam yeterdi.

"Ben gidip makyajımı yapacağım. Birazdan gelirim," deyip bir soru sormama izin vermeden odadan sıvıştığında aynadaki yansı-mama bakakaldım. Bu kızın ortadan kaybolmaları meşhurdu sanırım.

Sıkıntıyla ayağa kalkıp odanın içine bakınırken Aytun odaya girdi. Gri gözleri beni bulduğu an başımdan aşağı usul usul, tüm bedenimi süzdü. Göğüs dekoltemde fazla oyalandığı dikkatimden kaçmamıştı. Gözlerinde yanıp sönen o ışıklar neyin belirtisiydi?

Beğenmenin mi?

Hayranlığın mı?

Yoksa benim hayalimin mi?

Tek kaşı belirgin bir biçimde kalkarken başını dikleştirdi ve bir kez daha süzdü beni. Dudağının kenarı milimlik bir açı ile kıvrılır gibi olduğunda inanamayarak bu sefer de ben onu süzdüm. Krem renginin içindeydi âdeta. Üzerine giydiği ince gömlek tenini belirginleştirmişti. O an bir şeyi fark ettim. Elinde fırça, palet ve boya diye düşündüğüm birkaç şey vardı.

"Otur şuraya," diyerek yatağı işaret etti.

Emrivaki tavırlarına alışmıştım ama hâlâ kabullenmiyordum. Yine de olası bir tartışmayı önlemek amacıyla dediğini yaptım. Ayrı-yeten elindekilerle ne yapacağını da merak ediyordum. Fırçaları ya-tağın üzerine atıp elindeki boyayı açtığında dikkatle yüzünü ince-liyordum. Küçük, dik burnu sanki karakterini açıklıyordu. Elmacık kemikleri belirgin ve çıkıktı. İnce yüz hatlarına sahipti ve gerçek-ten yakışıklı duruyordu. Derince iç çektiğimde ciğerlerimde ağırla-nan deniz kokusu genzimi yakmıştı.

"Daha ne kadar beni inceleyeceksin?"

Dalgınca, dudaklarımdan ne döküldüğünü bilmeden konuş-tum. "Senin şampuanının nasıl bendekinden farklı koktuğunu çöz-meye çalışıyorum."

Palette olan bakışları dondu. Kafasını ani bir hızla kaldırdığında şaşkınlığını saklama konusunda çok geç kalmıştı. "Ne?"

"Yani... Şey..."

Kurtaramadığımı anlayınca çenemi kapattım. Böylesi daha iyiydi.

"Cesur bir sarışın, ha?" Alayla başını iki yana salladı. "Ve benim lafımı bana satıyor."

Fırçayı karıştırdığı boyaya daldırdı ve "Saçlarını geriye çek," dedi.

"Ne yapacaksın?" Anlamayarak sordum.

"Tören için kollarını boyamam gerekiyor." Dudaklarımı isyankârca araladım ancak kahverengi fırçayı sallayarak, "İtiraz etme boşuna. Bunu her türlü yapacağım. İster kolay yolla, ister zorla," dedi.

"Hep böyle sinir bozucu musundur?" dedim yenilgiyi kabullenerek. Gözleri bunu yaptırabileceğini bağırıyordu ve zıtlaşmak boşunaydı.

Dizini yatağa yasladı ve gözlerini boynumda gezdirdi. "Bakıyorum da sesin çok çıkıyor. İlk geldiğindeki uysal kedcik nereye gitti? Pençelerini çıkarmışsın."

"Dikkat et de o kedcik pençeleriyle seni tırmalamasın."

Pe-kâ-lâ...

Sanırım yürek yemiştım. Çünkü bu gereksiz cesaret gösterisinin başka bir açıklaması yoktu. Olamazdı.

Aytun'a bakmaya tırsarken fırçayı tenime sertçe sürttü. "Sesin cidden çok çıkıyor. Karşındakinin kim olduğunu unutmasan iyi edersin. Zira benim hatırlatmam canını yakabilir."

Gözlerimi kırıştırdım ve sessiz kaldım. Bir şey demeyecektim. Dudağımı dişlerken Aytun, ara sıra boşluklar bırakarak dirseğime kadar indi. Koluma yandan bir bakış attığımda siyah, kesik şeritler olduğunu gördüm.

"Kolunu uzat."

Dediğini yaptım ve aynı şeritleri bu sefer bileklerime kadar indirdi. Daha sonra yataktan daha ince uçlu bir fırça aldı ve bileklerimden elimin üzerine uzanan kıvrak bir yılan çizdi. Yılan ile dertleri neydi acaba? Saçlarımda da yılan figürlü bir taç vardı.

Paleti ve fırçayı yatağa koymak yerine yere bıraktı, ardından diğer alete uzanıp çok daha ince bir fırçayı aldı. Kesik bıraktığı yerlere altın sarısı boya ile değişik semboller koyarken en başta güneşe benzeyen bir şekil vardı. İkinci kesğin içine bir çember çizdi, ardından ise bir ağaç koydu içine. Üçüncü kesikte büyük bir spiral

labirent vardı ve ona bakmak dahi gözlerimi yoruyordu. Dördüncü de bir Mısırlı kanadı vardı. Bunu Antik Mısır Tarihi kitaplarında görmüştüm. Adalet tüyü diye geçerdi. Beşinci, yani son kesikte iki tane Ç hançeri iç içe girmişti.

“Bunlar ne için?” diye sordum merakla.

Aytun’un cevap vermeyeceğini tahmin ediyordum. Az önce sinirli gibiydi sonuçta, ancak beni yanılttı ve cevapladı. “Törende görevli olanların yaptırdığı bir şey. Her birinin kraliçe için anlamı var.”

“Anlamları ne?”

Fırçaları yere bıraktıktan sonra yatağa oturdu. Artık yanımdaydı. “İlki, güneşe hükmettiğini gösteriyor. Bu onun gücünü simgeler. İkinci de bir incir ağacı var. Onun sonsuzluğunu, hayata yeniden geleceğini anlatır. Üçüncü, lanetli labirent diye geçer. Kraliçenin uyuyuşu boyunca kötü ruhlardan saklanması anlamına gelir. Dördüncü, bir tüy. Kalbinde bir kuş kanadının tüyü olduğu söylenir. Bir gün gerçek ve yalan arasında seçim yapması gerekirse ve bu tüy kalbindeki temizlikten ağırsa ona doğru yolu gösterecektir. En sonuncu ise hançer. Onun bazı zamanlar zalim olması gerektiğini hatırlatır.”

“Gerçekten çok ilginç,” diyerek düşüncemi belirttim.

Aytun, benim aksime bir yorumda bulunmadı. Ayağa kalkıp yerdekileri toplarken koluma bir kez daha baktım. “Çok düzgün çizmişsin. Dövmeci falan mısın?” dedim meraklanarak.

Durup bana baktı. “Hayır, sadece çizimim iyidir. Törende kimseyle konuşmayacaksın. Soran olursa Memfis’te yaşıyorsun. Bir yılın satıcısının kızıydın ve kraliçe de seni bu yüzden seçti.”

Yılan, Mısır kültüründe önemli bir yere sahipti. Hatta çoğu tanrı ve tanrıça başında onun tacını taşırdı ama bir görevliyi bu yüzden seçmek gereksizdi. “Bu kadının yılanlarla derdi ne?”

“Zaafı,” diye kestirip attığında konuşmanın burada bittiğini anladım.

“Birlikte yer altındaki tünellerden araba ile gideceğiz. Bu saati diğer görevlilerin gelişine göre ayarladım. Onların dikkatini dağıttığımda arkaya geçeceksin ve oradan ayrılmayacaksın.”

Gerginleşerek, "İyi de ne yapacağım ben orada? Simge'nin tüm dedikleri aklımdan çıktı," dedim. Panikliyordum ve bir şeyi kötü yapmaktan korkuyordum. Eğer öyle bir şey yaparsam Aytun beni kesin yok ederdi.

"Sakinleş." Elini pantolon cebine soktu. "Yapman gerekenleri orada tekrar anlatacaklar. Zaten mühim bir iş değil. Stres ve heyecan yaparsan işi eline yüzüne bulaştırırsın ve o zaman..." deyip üzerime eğildi. "Hiç hoş olmaz, küçük kız."

Sesi tehlikeydi. Sesi ölümün soğuk cesedini taşıyan bir tabut kapağıydı. Ve sesi... tehditkârdı.

Onu yanıtızsız bıraktığımda odadan çıktı. Birkaç dakikanın ardından Simge, odaya girdiğinde beni yatağa tünemiş bir baykuş vaziyetinde bulmuştu.

"Şu takıları da taktıktan sonra çıkacağız."

Masanın üzerindeki aksesuarları üzerime rastgele yerleştirirken şu günün bir an önce bitmesini istiyordum.

"Hazırsın," dedi kocaman bir gülümseme eşliğinde. Yarattığı eserden memnuniyet duyan bir sanatçı edasındaydı.

Aytun'un sesi alt kattan duyulurken dişlerimi sıktım. "Simge, hadi artık."

"İnelim mi?"

Başımı sallayıp önden çıktım. Alt kata inen merdivenlerin sonunda bekleyen Aytun, adım seslerini duyunca elindeki telefondan dikkatini çekti. Bugün üçüncü kez bedenimi baştan aşağı süzdüğünde başımı dikleştirdim ve önünden yürüyüp geçtim. Sırt dekoltemi kapatan uzun saçlarımı, sıcakladığım için omzumda topladım.

Dışarı çıkmadan önce tek duyduğum, onun kısık sesli karmaşık sesiydi.

"Siktir!"

Aytun, Simge'nin ısrarları sonucu arabasını şehrin girişine bırakıp yürümeyi göze almıştı. Şehrin içinden piramit bölgesine gidene kadar her ayrıntıyı aklıma kazımaya çalışmışım. Ama asıl gösteriş

giriş kısmındaydı. Daha önce yalnızca yan tarafını gördüğüm duvarın girişini görünce gözlerim heyecanla açılmıştı.

Duvarın önünde kare şeklinde sütunlar vardı ve her sütuna büyük heykeller yerleştirilmişti. Heykellerin başı yere eğikti ve elleri göğüslerinde çaprazlanmıştı. Heykellere giden yol ise dik bir merdivenden geçiyordu. Sütunların arasındaki kapıdan geçtiğimizde gülümseyerek şehrin içine baktım. Burası da olağanüstü büyüklükteki heykellerle doluydu. Sadece sağ tarafta kalan duvarda heykel yoktu. Onun yerine büyük bir Ra'nın Gözü konmuştu. Bu sembol buraya gelişimi hatırlattığında anında gözlerimi çevirdim.

Soyluların tek katlı evleri sıra sıra dizilmişti. Dışları sarı taşlardan yapılmıştı ve her birinin önünde bir muhafız bekliyordu.

Dik merdivenli uzun yolda kalabalık halkla beraber ilerlerken Aytun kulağıma doğru eğildi. "Piramidin yanındaki tapınağa gideceksin ve sana verilen görevi söyleyeceksin. Buradan sonra tek devam etmen gerekiyor. Bir sorun olursa ben etrafta olacağım."

Aytun'un söylediklerini dinlerken gözüme çarpan şeyle beraber adımlarım sekteye uğradı. İri yarı bir adam, üstü açık bir tahtırevana oturmuş, meyve yiyordu. Garip olan bu değil; tahtırevanı altı kişinin omuzlarında taşımasıydı.

Aytun, bakışlarımı takip ederek oraya baktığında iç geçirdi. "O adamdan daha zenginim ama ben bile böyle bir gösterişe gerek duymuyorum," dediğinde Simge atıldı.

"Ben duyuyorum şahsen. Yürümekten yoruldum. Bir tahtırevan da ben alayım ve sen beni omuzlarında taşı Aytun, nasıl olur?" dediğinde Aytun'un ifadesine gülmemek için dudaklarımı dişledim.

"İstersen seni bir lahde kapatayım, Simge. Tahtırevandan daha çok görür işini."

"Komik değildi. Ayliz, şimdi neden bu gösteriş meraklılarıyla yaşamak istemediğimi anlamışsındır."

Ona cevap vermediğimde üstelememişti. Zaten kısa bir süre sonra onlardan ayrılıp yerime geçmiştim.

Tören başladığından beri piramidin yan tarafında kalan tapınağın içinde bekliyordum. Önümüzdeki yüzlerce kişi, sırası geldiğinde

tören alanına gitmişti ve bana sıranın gelmesine çok az kalmıştı. En başta kraliçe bir konuşma yapmıştı ve sesi hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Ses tonu öyle kudretliydi ki insanı etkisine alan bir büyü var gibiydi.

“Sevgili halkım, hoş geldiniz. Sizlerle asırlardır gerçekleştirdiğimiz bu törende yine buluştuk. Uzun bir süre aranızda olmayacağım fakat ruhum ve dâhi hizmetkârlarım her zaman burada. Sizlerle. Ian Starkuv, Mısır’ın en önemli yerleşkelerinden Memfis’in yönetiminden sorumlu olacak. Aytun Karavera ise merkez Teb’in yönetiminden sorumlu ben yokken. Uyuduğum günler boyunca ruhum iki parçaya bölünüp ikisinin yanında yer alacak. Bir karar verdiklerinde sorgulamayın, çünkü bilin ki onlar ben demek. Sadakat benim için her şeydir. Ülkem, piramitlerim ve tapınaklarım size emanet. Onları koruyun ve bu sayede bana itaatkâr olduğunuzu kanıtlayın!”

Başımı iki yana sallayıp kraliçenin sesinden kurtulmaya çalıştım. Aytun’un önemli biri olduğunu saygı görmesinden ve insanların ondan tedirgin olmasından dolayı zaten anlamıştım ama lider olmasını ve Teb’i onu yöneteceğini tahmin edememiştim.

Tapınağın ön tarafı açıldı, yalnızca bir sürü sütun yan yana dizilmişti ve bu sayede içerisi dışarıdan net görülmüyordu. Aynı sütunlardan eş hızda iç tarafta da vardı ve her birinin üzerinde kabartmalı semboller vardı. Anlamalarını bildiğim sembollere bakarken önümde beliren bir muhafız, “Çiçek atılacak. Yerinize geçin,” dedi.

Yanımdaki esmer kızı takip ederek dışarı çıktım. Güneş ışığını birkaç saattir görmeyen gözlerim bu değişim yüzünden kararsa da kendimi çabucak toparladım. Uzun merdivenin sonunda binlerce insan vardı. Bu yükseklikten şehrin neredeyse tamamı görülüyordu. Manzaranın ne kadar muazzam görüldüğünü anlatamazdım.

Simge, burada yaşamak istemediğini söylemişti, ancak bana kalsa anında buraya yerleşirdim. Teb’in soylular için ayrılan kısmı bence çok güzeldi.

Ortada gösterişli bir lahit vardı. İçinde kraliçenin olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Lahdin etrafında üç tane kadın vardı ve sürekli dudaklarını oynatarak bir şeyler mırıldanıyorlardı. Durmadan lahdin etrafında daire çizerken sağ ellerini kraliçenin bedeninin

biraz yukarısında gezdiriyor, parlak gözlerini ondan bir an olsun ayırmıyorlardı. Sanırım büyücü denen kişiler bunlardı. Ama hani halk onların varlığını bilmiyordu? Bunu daha sonra Simge'ye sormayı aklıma not ettim. Lahdin yanına geldiğimde gözlerimi aşağıya indirdim. İlk defa canlı, daha doğrusu yeni mumyalanmış bir mumya görüyordum. Kadının saçları da dahil her yeri sarılmıştı ve kolları çapraz bir halde göğsünde duruyordu. Lahdin içinde bir sürü değerli taş ve krizantem çiçeği vardı.

Esmer kız karşıma geçtiğinde kraliçenin bedenine kaçamak bir bakış attı ve nedense ürpertiyle titredi. Lahdin yanındaki masadan farklı renklerde çiçeklerin bulunduğu kâselerden ilkinin elime aldım. Yanımıza yaklaşan sarı saçlı, orta yaşlı bir adam aynı Aytun gibi açık renkli giyinmişti. Karşımdaki kızdan çiçekleri alıp kraliçenin bedeninin yanına attı. Bu sırada büyücü kadınlar hâlâ konuşmaya devam ediyorlardı. Masadaki toplam sekiz kâsenin sahiplerinden altısı gelmişti. Ardından yedinci kişi geldi ve gözlerini ısrarla üzerime diktiğinde bakışlarından rahatsız olarak başımı kaldırıp ona baktım. Bu Ian idi.

Gözlerini benden ayırmadan şaşkınca bakarken elini kâseye uzattı ve çiçekleri aldı. Şaşkın irisleri titreşiyordu ve oradaki hayranlık ulu orta belliydi. Dudak kenarları yavaşça kıvrılırken diğer kızdan da çiçekleri aldı. Lahdin kenarına koyarken göz temasını kesmemişti ve bu, yutkunma ihtiyacımın artmasına neden oluyordu. Bu his de nereden çıkmıştı şimdi?

İnce kaşlarım çatılırken Ian, birkaç adım geri geri gitti ve ardından arkasını dönerek uzaklaştı. Onun gittiği yere bakarken sütunların arasından çıkan Aytun, görüş açıma girdi ve o an gözlerimiz buluştu. Ertelemediğim yutkunma hissini artık geçiştiremediğim için yutkundum ve başımı öne eğdim. Önce Simge geldi, kâseye elini daldırırken yüzü ifadesizdi ve kraliçeye bakıyordu. O gözleri ilk defa bomboştı. Çiçekleri serpiştirirken dikkatle onu izlediğim için dudaklarını oynattığını gördüm ve ne dediğini net olarak seçebildim.

"Umarım uyanamazsın."

Titrek ancak derin bir nefes ciğerlerime kaçamak ettiğinde Simge, aniden arkasını döndü ve uzağa giderek başını göğe kaldırdı. Ona

bakmaya devam ederken Aytun da onunla aynı işlemi yaptı. Başını yavaşça yan eğip birkaç saniyeliğine gözlerimizi buluşturdu.

İşte burada gitmem gerekiyordu. Boşalan kâseyi yerine koyduktan sonra Aytun'un yanından geçip tekrar içeri girdim. İşim buraya kadardı, ancak düşünceler aklımı meşgul ediyordu. Ian'ın bakışlarını ve Simge'nin niçin öyle dediğini anlamaya çalışıyordum. Kendisi kraliçeye yardımcı olan ailelerden biri olduklarını söylemişti. Bu yaptığı biraz kendisiyle çelişmek oluyordu. Her ne kadar nedeni merak edip sormak istesem de içimden bir ses bunu yapmam gerektiğini fısıldıyordu. Sezilerime güvenip susmalı mıydım yoksa eve gidince bunu sormam mı gerekiyordu? Kararsızlıkla sırtımı duvara yasladım ve başımı geriye dayadım.

"Bir kez daha karşılaştık," diyen erkek sesini duyana kadar ne yapmam gerektiğinin tartışmasını yaşamıştım içimde. Sağa baktığımda Ian'ı gördüm. Yüzünde hantal ve sıcak bir tebessüm vardı. "Görevli olduğundan haberim yoktu. Buradan da Teb veya Memfis'te yaşadığın sonucunu çıkarıyorum."

Aytun, birisi sorarsa Memfis'te yaşadığımı söylememi istemişti. Onu dinleyerek ezberlediğim şeyleri söyledim. Ian'ın yüzündeki şaşkınlık somutlaştı. "Desene sık sık görüşeceğiz."

Ne demek istediğini anlamadığım için ona bakmaya devam ettim. Mimiklerim beni ele vermiş olmalı ki "Memfis'in yönetimi bende olacak. Bu da karşılaşmalarımızın sıkça devam edeceğini gösteriyor," dedi.

İşte buna verecek bir yanıtlım bulunmuyordu. Bu yüzden aklıma ilk gelen seçeneği uyguladım ve "Benim gitmem gereken bir yer var," deyip hızlı adımlarla oradan sıvıştım.

Nereye gittiğimi bilmeden taştan koridorların arasında dolaırken sert bir bedene çarptığımda geriye doğru sendeledim. Karşımda orta yaşlarda bir adam vardı ve yüzündeki pis sırıtışla bana bakıyordu. Yanından geçmek istediğimden hemen bir adım atarak yolumu kesti. "Hemen nereye, güzellik? Biraz sohbet etseydik."

Sertçe, "Çekilir misiniz?" dedim öfkelendiğimi hissederken. Bir adamı daha kaldırabileceğimi sanmıyordum. Hele ki bu تنها koridorda.

Elini koluma uzattı ve yavaşça okşadı. "Güzel bir miktar verirsem bir gece geçirir misin benimle?"

"Ne saçmalıyorsun sen?" Şokla geri çekildim ve dişlerimi sıkıp arkama dönecektim ki yeniden sesini duydum.

"Bir gece benim ol, diyorum. Şu beyaz teninin elimin altında kızarışına şahit olmak isterim."

"Şerefsiz," diye tısladım ve tiksinierek yüzümü buruşturdum. İğrençti!

"Geri bas. Kız benimle."

Bu, arkadan gelen katı ses yabancı değildi. Az önce yanından kaçtığım adamındı. Başımı yavaşça çevirdim ve Ian'ın sinirli yüzüyle burun buruna geldim. Çok yakındı. Öyle ki bedenlerimiz arasında sadece birkaç santimlik mesafe vardı. Geriye doğru adım atmam o pislik herife beni yanaştıracak için olduğum yerde kaldım.

"E-efendim, kusura bakmayın. Ben..."

Ian, gözlerini kıstı ve esrarengiz bir tıslamayla bağırdı. "Kaybol ve bir daha hiçbir kadına böyle davranma. İkinci kez aynısına şahit olursam seni buradan silerim."

"Ta-tabii."

Adamın gittiğini adım seslerinden anlarken Ian kafasını eğdi ve bana üstten bir bakış attı. "Nereye gideceksen çabuk git. Burada tek başına çok dolanma. Bugün kimlerin buraya girip girmeyeceği belli olmaz."

"Teşekkür ederim," dedim sesinin düzlüğünü umursamayarak.

"Hadi git."

Hızlı adımlarla gösterdiği yere yürürken Simge ile Aytun'un beni beklediklerini gördüm. Adım sesleriyle yüzü bana dönen Aytun, arkamı kontrol ederken aniden yüzü karardı. Ne olduğunu kavrayamazken yüz ifadesi her adımımle daha ölümcül bir hâl alıyordu. Feci öfkeli duruyordu ve sanki beni her an katledebilecekmiş gibiydi. Tedirginlikle ürperirken dişlerini sıkarak Simge'nin yanından bana doğru geldi.

"Kim dokundu Ian sana?" diye gürlediğinde korkuyla sıçrayarak geriye kaçmaya çalıştım, ancak kolumu sıkarak buna mani oldu.

“Ne?” deyip kolumu elinden kurtarmaya çalıştım. “Bırak kolumu. Ne yapıyorsun?”

Simge, araya girme ihtiyacı hissederek yanımıza geldi. “Aytun, neler oluyor? Bırak Ayliz’i.”

“Kes sesini, Simge. Bana cevap ver, Ayliz. Kim. Sana. Dokundu?” diye her kelimeye özenle bastırarak bağırdı.

Kimse bana dokunmamıştı. Bu da nereden çıkmıştı? Dudaklarım bir şey söylemek için aralandı ama kolumu biraz daha sıkıldığında yalnızca ufak bir inleme dökülmüştü. “Cevap ver!”

“Sana kolumu bırak dedim.”

Öfkesi katlanarak arttı. “Kim sana dokundu dedim,” diyerek yüzüme doğru âdeta gürledi. Sesi öylesine sertti ki kaçacak bir delik aramama neden oluyordu.

Cılızca, “Ne saçmalıyorsun?” diye sordum. Sesim narinliğin bir tık ötesindeydi. Bir yandan da kolumu çekiştiriyordum ama kurtulmama izin vermiyordu.

“Kolundaki boyaya biri dokunmuş. Söyle kim?”

Meşalelerin altında kırmızıya çalan gri gözleri, şahin gözleri gibiydi. Avını parçalamak için pusuya yatan bir avcıdan tek farkı, ürkütücü görünmenin onda büyüleyici durmasıydı. Dikkatle kaldırdığı koluma baktım. Adamın dokunduğu yerdeki boya silinmiş, muntazam çizgiyi dışarı taşırıyordu.

Başımı tekrar ona çevirdim. Çenesi seğiriyordu. Dişlerini sıkıldığı için elmacık kemikleri belirginleşmişti. Ve eli hâlâ acı veriyordu.

“Canımı yakıyorsun,” dedim dişlerimin arasından.

“Eğer konuşmazsan canın daha çok acıyacak. Sana dokunan kim? Tenine parmak izini bırakan ve az sonra ölü olacak adam kim?”

“Ta-tanımıyorum. Koridorda karşıma çıktı. Kolumu bırak, acıyor.”

Aniden tutuşu gevşedi ve kolumu bıraktı. Gözünün önündeki kızılık bir perde gibi kalkarken gözlerini koluma indirdi. “Sana dokunan o eli kırıp adama montelemekten bana rahat yok bu gece.”

Büyücü

٩٩٩٩٩٩

BÖLÜM 12

Vakti zamanında aklımın ücra köşelerine ektiğim yalnızlık, gün geçtikçe yeşermiş, sarmaşıklarını etrafa yaymıştı. Seneler boyu bana eşlik eden şeyler müzikler, kitaplar, diziler ve arkeolojydi. Asla yaşayamayacağım hayatlarda bir sahne edinmiştim bunlar vasıtasıyla. Yeri gelmiş, bir şarkı ile aşk acısı çeken kız karakterine bürünmüştüm. Bazen bir kitap veya dizideki en önemli sahneye dahil olmuştum. Bazen ise benden binlerce yıl önce yaşayan o hayatta kendime yer bulmuştum. Yaşayamadığım hayatı onların dünyasına girerek yaşamak istemiş, hayatın bana asla tanımayacağı ikinci şansı orada aramıştım.

Şimdi ise buradaydım.

Bilinmeyen bir dünyaya hapsolmuş benliğimle oldukça sahici duran bir piramidin içindeydim. Antik Mısır geleneğinin hâlen devam ettiği bu yerde bir nevi kapana kısılmıştım. Evet, hayat farklıydı, ancak ben aynıydım. Hayali bir dünyanın içine girmek daha kolaydı.

Şaşkınlıktan deli gibi atan kalbim, Aytun'un geri çekilmesiyle bir nebze yavaşlarken elimi koluma götürüp sıktığı yeri ovaladım. Simge, anında yanıma gelip kolunu bana sararken, "Ne yaptığını zannediyorsun sen, Aytun?" dedi kızgınlıkla. "Ayliz'e böyle davranmaya hakkın yok. Kes şunu artık! Onu böyle hırpalayamazsın. Kimseyi böyle hırpalayamazsın!"

Aytun, ikizine dik dik bakarken parmağını kaldırıp sinirle, uyarırcasına salladı. "Benim işlerime burnunu sokma, Simge. Durman gerektiği yeri bil."

"Aytun!"

"Oyalanmadan çıkın şuradan. Birilerinin görmesiyle uğraşamam," dedi arkasını dönüp giderken. Bu esnada bana kötü bir bakış atmayı da ihmal etmemişti tabii. "Beni takip edin ama geriden gelin. Birini görürseniz saklanacak yer bulun ve sakın görünmeyin. Simge, sen de kızı yalnız bırakma, malum bela mıknatısı gibi dolaıyor ortada. Birini daha başına sarar, uğraştırmayın."

Aytun'un dengesizliğine karşın yalnızca öfkeyle dişlerimi sıkıp suskun kalacaktım ama bir an için bunu yapamayacağımı hissettim. Derken kelimeler bilinçsizce dudaklarımdan döküldü: "Ben mi dedim buraya geleyim diye? Eğer sen zorlamasaydın o adamla karşılaşmayacaktım."

Simge'nin sesli yutkunuşu tık sesi çıkmayan odaya bomba gibi düştüğünde güçlü kalmaya çalışarak omuzlarımı dikleştirdim. Aytun, ağır çekimle yüzünü döndü, dudaklarını araladı ve birkaç saniye öylece kaldı. Ne diyeceğini bilemiyor gibi durduğu o saniyelerin ardından da dudaklarını birbirine bastırdı ve hızlı adımlarla çıkışa yöneldi. Görüş alanımızdan çıktığında Simge, başını geriye atarak inledi. "İkizim diye söylemek istemiyorum ama bazen çok sinir bozucu olabiliyor. Sahiden bir gün öldürecek beni."

"Ya da ben onu öldüreceğim," dediğimde kıkırdadı ve kol kola olduğumuz için yanında beni de sürükledi. Önden giden Aytun'u takip ederken en ufak bir çıt sesinde Simge beni sütunların arkasına saklıyor ve birkaç saniye çıkmama izin vermeden etrafı kontrol ediyor, terslik olmadığı kanaatine varınca çıkarıyordu. Tapınağın altındaki loş koridora girdiğimizde Aytun duraksadı ve birine baş selamı verdi. Simge, beni yeniden bir sütunun arkasına çekti.

"Setu."

Adamın adını söylediğinde başımı sütunun arkasından çıkarıp onlara baktım. Konuştuğu kişinin az önceki adam olduğunu fark edince ister istemez gerilmiştim.

“Nasılsın Aytun?” diyen Setu, elini uzatırken karşılaştığımda yüzünde olan sırıtış yerine ciddi bir ifade vardı.

“İyiym, siz?” Aytun’un adamın eline baktığını başını eğmesinden anlamıştım. Kalbim korkuyla atarken bir şeyleri anlamamasını umdum. Çünkü az önceki kızgınlığı gerçekse bu adamın sonu hiç iyi görünmüyordu.

Gerginleşen ense kaslarını buradan bile seçerken yüzünü arkasına çevirdi ve göz göze geldik. Sanki yüzümde bir cevap bulacaktım gibi incelerken Simge’nin arkasına saklanarak bakışlarından kurtuldum, ancak üzerime asit dökülmüş hissinden kaçamamıştım.

Simge, kirpiklerini kırıştırdı ve şaşkınca Aytun’a bakarken, “Omuydu?” diye sordu.

Kimden bahsettiğini ve neyi sorduğunu çok iyi anlamıştım. “Evet.”

Simge kırmızıya boyanmış dudaklarını birbirine bastırırken “Hadi gidelim arabaya, yoksa birine yakalanmamız kaçınılmaz olacak,” dedi.

“O?”

Birinin düşme sesi gelince oraya gidecektim fakat Simge önüme geçerek bana engel oldu. “Aytun’un işi uzun görünüyor. Burada beklememiz büyük bir risk.”

“Ama...”

“Hadi Ayliz, yoksa yakalanacağız.” Koluma girip peşi sıra çektiği bedenim, ona parmak kuklası misali itaatini sunduğunda çoktan aracın önüne gelmiştik. Simge, arabanın kilitli olmayan kapısını benim için açtığında bedenimi koltuğa külçe gibi attım. Sabahattan beri ayakta duruyordum ve haliyle de yorgun düşmüştüm.

Yanıma yerleşen Simge, dirseklerini arabanın derisine yasladı ve başını yan çevirerek bana döndü. “Bugün nasıldı?”

“Ne gibi?” Yüzüme gölge düşüren uzun kirpiklerimi kaldırdım ve gözlerime yansımalarının düşmesine kati suretle izin verdim.

“Tüm bu gördüklerin... sana oldukça yabancı şeylerdi sonuçta. Nasıl hissettirdiğini merak ediyorum.”

Başımı salladım ve yayılarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Tuhaf. Sanki bir dizinin ya da kitabın içindeymişim gibi geliyor. Benim yaşadığım dünyadaki Mısır böyle değildi. Zaten her yerin adı farklıyken niye yalnızca Mısır aynı anlayabilmiş değilim ya, neyse. Bizim oradaki piramitler binlerce yıl önce yapılmış ve haliyle içi bakımsız. Firavunların mezarları ve hazineleri saklı. Anlayacağın sizinki gibi kullanıma açık değil."

"Arkeologdun, değil mi?"

"Evet, öyleydim," dedim usulca. Ardından aklıma gelen şeyle dikleştim ve sorgu dolu bakışlarımı ona diktim. "Halkın büyücülerden haberi olmadığını söylemiştin ama lahdin etrafındaki kadınlar alenen büyü yapıyorlardı."

İnsan ifadelerini çözme konusunda iyiydim. Eskiden camın önüne oturur, gelip geçen insanlar hakkında yüzlerine bakarak bir şeyler uydururdum ve küçükken yalnızca oyun diye adlandırdığım bu şey artık bir rutin haline gelmişti. İşte tam da bu yüzden Simge'nin afallamasını iliklerime kadar hissediyordum. Donakaldığında nefes aldığından bile emin değildim ve bu beni iyice meraklandırıyordu. Acaba anlamayacağımı ya da bu bilgiyi unutacağımı mı sanmıştı?

"Sen büyücülerini gördün mü?"

"Evet."

Koltukta ileri kaydı ve tereddütle gözlerime bakmaya devam etti. "Aylız, o sürekli bir şeyler mırıldanan kadınları gördün mü?"

Sorusunu tekrarladığında kafa karışıklığıyla suratımı buruşturdum. "Gördüm diyorum ya, Simge. Ne bu halin?"

Elini saçlarının arasından geçirdi ve kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. "Bu... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum." İrisleri titreyirken bize doğru gelen Aytun'a baktı. İkizi arabaya binip hiçbir şey söylemediğinde dikkatle onu inceledim. Bedeninin kaskatı oluşu buradan bile anlaşılıyordu.

"Aytun."

Arabayı çalıştırıp hareket ettirdi. "Sonra, Simge," derkenki öfkeli tınısı Simge'yi durdurmaya yetmeyecekti.

"Ayliz, büyücüleri görmüş."

Ve o an daha önce hiç başıma gelmeyen bir şekilde araba ani fren yaptı. Bedenim öne savrulurken tekerleklerden çıkan ses kulağımı tırmalamıştı. Uzun tırnaklarım arabanın pahalı koltuğunu zedelerken dudaklarımdan fırlayan küçük çığlık camlarda yankılandı.

Aytun, hızla arkasını döndü ve beni olabildiğince şaşırtan bir halde yüzüme baktı. "Gördün mü?"

"Daha kaç defa söyleyeceğim bunu?"

"Kes sesini de soruma cevap ver."

Hem sesimi kesip hem de soruya nasıl cevap vereceğimi bilemezken kaşlarımı çattım. "E-vet," dedim heceleyerek. "Kör değilim, görebiliyorum!"

Aytun'un alnındaki çizgi, sırat köprüsü inceliğinde ortaya çıkarken Simge ile arasında anlam veremediğim tuhaf bir bakışma vuku buldu. İki kardeşin gözlerinde sadece kendilerinin anladığı sessiz sözcükler belirirdi.

"Ee, anlatacak mısınız?"

Aytun, kasılmış çenesiyle oldukça sert görünüyordu. "Onları görmemen gerekiyordu. Büyücüler büyü yaparken insanlara karşı görünmez olurlar."

"O kadınlar büyü yapıyorlardı ama ben gördüm."

"Biz de görüyoruz fakat biz soylu kana sahibiz. Bu da bizleri ayrıcalıklı yapıyor ama senin görmemen gerekiyordu."

Kafa karışıklığıyla söylediğim, "Bende soylu kanı olduğunu hiç sanmıyorum," lafına karşılık önüne dönmeden önce bana manidar bir bakış attı.

"Ben de."

Arabayı yeniden çalıştırırken Simge dalgınca, "Bunu teyzemle konuşmalıyız ve siz artık araştırmalara başlamalısınız. Yarına kadar yardım edebilirim ama ondan sonra gitmem gerekiyor."

"Nereye?"

"Okula gideceğim ne yazık ki," dedi bezgince iç çekerek. "Seni burada bırakmak istemiyorum ama başka şansım yok. Yine de her

tatili ve boşluğu değerlendirmeye çalışacağım ve sürekli yanına geleceğim."

Simge gidince ben o evde Aytun ile yalnız mı kalacaktım? Daha önce bunu hiç düşünmediğimi fark ederken içten içe aptallığıma saydırdım. Yüzüme çarpan bu gerçek, soğuk nefesiyle iliklerimi titretirken dudağımı dişledim. Ben onunla ne yapacaktım? Simge olduğunda en azından bir nebze rahatlıyordum, ancak Aytun'un yanında kendimi sürekli diken üstünde hissediyordum.

Simge, sanki aklımdan geçenleri anlamış gibi baktığında yardım istercesine gözlerimi üzerine diktim ama başını öne eğerek bundan kurtuldu. Umutsuzluğun dargın arbedeleri buz gibi alazları üzerime yıktığında başımı cama çevirdim ve geçtiğimiz yer altı tünelinin beton duvarlarını seyretmeye başladım. Aytun ile o evde baş başa kalmanın hiç iyi şeyler yaşatmayacağını şimdiden sezebiliyordum ve ne yazık ki bunu hissetmek dahi bedenimi biçare duruma sokuyordu.

Simge, görmemem gereken fakat gördüğüm büyücüler konusunda teyzesinden yardım almak için onun evine, Memfis'e gitmişti. Ben ise eve geldiğimiz gibi kendimi sıcak bir duşa atmış, bedenimi süsleyen gereksiz boyalardan kurtulmuştum. Saçlarımı kurutmaya gerek görmeyerek askılı mor bir tişört ile siyah bir tayt giymiştim. Ayaklarıma bir şey giymeyi es geçerek yalın ayak koridora çıktım. Aytun, yığınla kitap, dosya ve kayıt getirmişti ve Simge gelene kadar onların birazına bakacaktık.

Bir cephenin tamamen cam olduğu salona girdiğimde gözüme çarpan şey, sportif bir Aytun'du. Altına geçirdiği gri eşofmanın üzerine siyah bir tişört aldı ve sırtı bana dönükken giydi. Yaptığının dikizlemek gibi kötü bir ismi olabilirdi ancak daha önce yalnızca televizyonda gördüğüm, meşhur kaslı bedenlerden birine gerçek hayatta rastlamamıştım. Kesinlikle televizyon ekranından daha güzel bir kaliteye sahipti.

Aytun, geldiğimi hissetmiş olacak ki “Geç şuraya ve araştırmaya raporlardan başla. Bazı gezginlerin günlüklerinde bir şey bulabiliriz belki,” dedi.

Sessiz kaldığımda arkasını bana dönmeden koltuğa geçip oturdu ve eline kahverengi ciltli bir defter aldı. Masanın üzerindeki onlarca ciltten birini alıp karşısındaki tekli koltuğa geçtim ve cildin kapağını açtım. Dediği gibi bir günlük vardı karşımda. Defterde bilmediğim çok kelime vardı ama umursamadım. İşime yarayacak yeri bulmam gerekiyordu, baştan sona okumam değil.

Hava kararmaya başladığında duyduğum şimşek sesiyle, kafamı gömdüğüm defterden âdeta sıçrayarak uzaklaştım. Geniş camdan dışarıya bakarken aniden bastıran şiddetli yağmurun sesi kulaklarımı dolduruyordu. Daha birkaç saat öncesinde hava güzelken birdenbire bastıran yağmur da neydi? Aytun’un da baktığım yere kayan bakışlarını hissettiğimde ona döndüm. “Mısır’ın yazında yağmur ne alaka?”

Gayet rahat bir tavırla elini zaten düzgün olan saçlarından geçirdi ve bedenini koltuğa iyice gömdü. “Yaz, bu güneş batışıyla beraber son buldu.”

“Nasıl yani?”

“Kraliçenin olduğu zaman berekettir, fakat o uyuduğunda yaşam solar. Nil Nehri taşmaz ve insanların yetiştirdiği yiyecekler için suya ihtiyacı olur. Kraliçe de uyuduğu zaman boyunca büyü ile kışı getirir ki insanlar rahat etsin. O uyanana kadar yaz bitti; kış devri başladı.”

“Çok... tuhaf,” dedim ne söylemem gerektiğini tam olarak bilemeyerek. “Kraliçe bencil değil anlaşılan,” dedim gözlerimi ondan bir an olsun ayırmayarak. Bunu bilerek soru sorar gibi söylemiştim. Simge’nin kraliçeyi sevmediği, tören esnasında söylediklerinden belliydi ama Aytun aynı şekilde düşünüyor muydu emin değildim. Sonuçta merkezin yönetimi kendisindeydi ve kadına sadık olması gerekirdi. Eh, bir insanın da hoşlanmadığı birine sadık kalması pek görülmüş şey değildi.

Odağı dışarıdaydı ama sözlerimi duyduğunu sıkmaya başladığı çenesinden anladım. Yüzünde başka hiçbir değişim yoktu. "Öyle," dedi uzunca bir sürenin ardından.

O esnada çalan telefon dikkatlerimizi aşağı edince Aytun ekrana baktı ve aramayı yanıtlayarak telefonu masanın üzerine koydu. "Aytun, nasılsın?"

"İyiyim teyze. Sen?"

"İyiyim," diyen Elbi'nin sesi canlıydı. "Simge geldi ve dövme ile bugünkü büyücü olayını anlattı. Öncelikle araştırma yapmaya devam edin ve elinizi çabuk tutun. Dövmeye gelirsek ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum, ancak birkaç tahminim var. Nasıl bizim de dövmelerimiz varsa onda da var. Sadece daha önce hiç görmediğimiz bir şekilde. Yüzyıllar önce ayaklanmalarda tükenen yüzlerce soylu insan vardı. Onlardan birinin soyundan geliyor olabilir."

Aytun, gözlerini kısıp telefona dik dik baktı. "Büyücüleri görmesini de buna mı bağlayacaksın?"

"Tam olarak öyle yapacağım. Büyücüleri görebilecek kişilerin kimler olduğunu çok iyi biliyorsun." Elbi'nin sesindeki imayı anlamamak büyük salaklık olurdu ama ne anlama geldiğini tam olarak anlamak için Aytun'dan gözlerimi ayırmadım.

Dudağına ruhsuz bir gülüş yerleşti ve "Çok iyi biliyorum," dedi.

"O zaman araştırmaya devam edebilirsiniz. Ben, Somatlis ailesini mumyalamak için Altın Mumyalar Vadisi'nde olacağım. Bu arada merkezde başarılar, oğlum."

Aytun, bir yanıt veremedi telefon kapandığında kaşlarını çatarak ona baktım. "Ben bu dünyadan değilim farkındaysan. Bir soylu olmamın imkânı yok."

Mimiklerinde herhangi bir oynama olmadı. "Her duyduğuna inanacak kadar aptal olma, küçük kız. Şimdi, şu beyaz kapaklı kitabı al ve ona bak."

Her duyduğuna inanma mı? Teyzesinin söylediklerinin doğru olmadığını mı vurguluyordu? "Ne demek bu?"

"Önündeki kitaba bak demek."

"Peki şu mumyalama olayı nedir?"

“Soylu ailelerden birisi ölürse bedeni tekrar diriliş için mumyalanır ve Ölümler Şehri’ndeki Altın Mumyalar Vadisi’ne gömülür. Teyzem de mumyalama işlemini yapacak.”

“Neden altın mumyalar diyorsunuz peki?”

“İçine kondukları lahit ve eşyalarının yerleştirildiği ev, saf altından yapılıdır çünkü,” dedi sabırla bilgilendirirken.

“Teyzen sizin de dövmeniz olduğunu söyledi. Görebilir miyim?”

Başını sallarken sağ tarafını döndü ve kolundaki şekilleri görebileceğim bir konuma geldi. Bugün fazla açıklayıcı görünüyordu. Gözlerimi kısıp dikkatle dövmesine bakarken bilinçsizce ayağa kalktım ve yanına ilerledim. Dövmesi çok büyük değildi fakat oldukça ilgi çekici olduğu yadsınamazdı.

Piramidin iki yanında yılan figürü vardı ve kuyrukları piramidin duvarlarına tırmanıyordu. Bu sembolleri içine alacak şekilde iki kanat, yılanların baş kısmına dek uzanıyordu. Aklımı yitirmişçesine elimi dövmesine uzatıp kanatlara dokundum ve dövmenin işçiliğine karşın hayranlıkla doldum.

“Herkeste aynısı mı oluyor? Yoksa farklı mı?”

Başını bana çevirdi. “Soylara göre farklılık gösteriyor. Simge’ninki belinde ve benimkiyle aynı.”

Bakışlarım yüzüne tırmanırken yaptığım şeyi fark ederek elimi hızla kolundan çektim ve konuşmadan yerime oturdum. Az önce bahsini ettiği kitabı kavrayıp kapağını inceledim. Sırasıyla isimler ve karşılarında sayılar vardı. İlk sayfasını açtığımda bunun bir nevi kayıt defteri olduğunu gördüm. İlk satırlara şöyle başlanmıştı:

“Bugün gördüğüm ejderha, bana birlikte akşam yemeği yemek istediğini söyledi. Kendi ateşinde pişirdiği etleri bana yedirmekten büyük bir zevk alacakmış. Ne kadar da romantik, değil mi?”

Gözlerim dehşetle irice açılırken başımı hızla kaldırdım ve alaycı bakışlara sahip Aytun ile göz göze geldim. “Bu ne?”

Küçük çılgılığım ile gözlerini kısarken, “Hastane raporları. Baştan sona hepsine baksan iyi edersin, içinde seni ilgilendiren birtakım şeyler olabilir,” dedi.

"Ben deli değilim, tamam mı?" deyip tımarhane raporuna benzeyen kitabı sertçe kapattım.

"Sana deli olduğunu söyleyen olmadı."

"Bu kitabı vererek ima ettiğin şey tam olarak bu ama."

Omuz silkti. "Hiç de bile." Başını yana eğdi. "Şimdi onu okusan iyi edersin. Daha önce başına böyle bir şey gelen birisi varsa orada yazması çok yüksek bir ihtimal."

Derince iç çektim ve sinirle kitabı okumaya başladım. Sayfaları her çevirdiğimde hayal gücüne yeni bir şey daha ekleniyordu ve biraz daha devam edersem buradaki kişilere dönmem kaçınılmaz olacaktı. Ayrıca işe yarar hiçbir şey yoktu. Kitabı bir kenara fırlatacağım esnada yan taraftaki mumdan yansıyan ışık, bir sayfadaki yazıları karışık gösterdiğinde eğildim. Sayfayı çevirdiğimde ise yazılar düzgündü. Ayrıca sayfanın diğerlerinden daha kalın olduğu da gözüme çarparken, "Bu sayfa yapıştırılmış," dedim heyecanla.

O an koridordan içeri giren Aytun, yanıma yaklaşırken, "Bıçak var mı?" dedim.

Çenesiyle sayfanın başını işaret etti. "Bu değişik bir kâğıt, bıçakla zarar veririz. Kenarını mumla eritip aç."

"Mum daha çok zarar vermez mi?"

Gözlerini devirirken mumu elime verdi. "Dediğimi yap sen."

Mumun ucunu dikkatle kâğıda tuttum ve değen yerler bal mumu gibi erirken alev almadığı dikkatimden kaçmamıştı. Aytun, koltuğun arkasına geçerken, "Çek," dedi.

Mumu tekrar yana koydum ve eriyen yeri açacakken, "Sıcaktır. Dur," deyip kolunu omzumun üzerinden uzatarak sayfayı kendi açtı. İnce bir centilmenlik içeren bu hareket hiç ona göre değildi ancak sorgulamadım. Kâğıdı ikiye ayırdığında değişik bir dilde yazılan uzun metne dikkatle baktım. Hiç tanıdık değildi. Kafa karışıklığım yüzüme yansırken, Aytun sanki ana diliymişçesine okumaya başladı.

"Hastanın bilgileri çok gizlidir. Tenebis Karavera'nın emriyle gizlenmiştir."

Aytun duraksadığında başımı kaldırdım ve yüzüne alttan baktım. Gri gözleri bir girdabın içine girmiş gibiydi, dalgınca kitaba bakıyordu.

“Karavera?”

Yutkundu ve âdemelması hareket etti. Kısık bir sesle, “Dedem,” dedi. Dedesi ile tımarhane dosyasındaki gizlilik arasındaki bağı çözemediyordum. Ki Aytun’un da çözemediği belliydi. Bu yüzden sessiz kaldım ve onun bu dili nereden bildiği hakkında da meraklanırken konuşmasını dinledim.

“Hasta adı Nigâr Shoryola. Birinci Sirius doğumu ayında Teb’de görülmüştür. Gittiği tüccara gördüklerini anlatması sonucu ertesi gün hastaneye yatırılmıştır.

Hastalık belirtileri: Hayal Dünyası.

Mısır’daydım ve piramit bölgesinde geziyordum. İçeriye girdiğimi hatırlıyorum. Daha sonrası belirsiz. Tek hatırladığım bir taşın parlaklığı. Nereye geldiğimi bilmiyorum. Benim dünyamdaki ülkeler yok burada. Evim yok.”

“Bu...” Sözcükler boğazıma dizilmiş, dilime kepenk vurmuş gibiydi. Buraya daha önce benim gibi gelen birinin olduğunu Aytun ve Simge’nin isimleri sayesinde öğrenmiştik, ancak o kişiye dair hiçbir kanıt yoktu elimizde. Bu kadınla alakalıysa yazılı bir delil vardı. Gelişimize dair detaylar her ne kadar tıpa tıp benzemese bile sonuç aynıydı ve bu bile içimin ümitle dolmasına yetmişti.

Artık yüzümde nasıl bir ifade varsa, Aytun boynunu eğdi ve “Yerinde olsam bu kadar sevinmezdim. Kadının, gitmenin bir yolunu bulup bulmadığını bilmiyoruz ya da hayatta olduğuna emin değiliz,” dedi hevesimi vahşice katlederek. Gerçi şaşırılmaması gerekiyordu. Ondan da tam bu acımasızlık beklenirdi.

Başımı oynatmadan, yalnızca gözlerimi hareket ettirerek mesafeyle ona baktım. Onun başı kibrini kırarcasına aşağı eğik; benim gözlerim ürkekliği bastırmak ister gibi yukarı dönüktü. Kollarını koltuğun iki yanına yasladığından yüzlerimizin arasındaki mesafe oldukça azalmıştı. Bal rengi diye adlandırdığı irislerim, onun gri-den rol çalan irislerinde gezinirken, bu zerre emniyeti olmayan durumdan kurtulmak için başımı tekrar kitaba çevirdim. Nemlendirici

kullanmadığımdan mıdır bilinmez, kuruyan dudaklarımı ıslatmak gibi bir ihtiyaç duyuyordum. Aytun, özel alanımdan çıktığı an ihtiyacıma karşılayacaktım ama geçen saniyeler onun uzaklaşmasını sağlamıyordu. Nefes alış verişlerim gitgide tekdüze halinden sıyrılırken kendimi daha fazla dizginleyemedim ve dudaklarımı ıslattım. Aytun'un derin bir nefes aldığını işittiğimde yutkunarak, "O zaman kadın hakkında bilgi edinebilirsin. Sonuçta kraliçenin sağ kolu gibi bir şeysin. Onunla ilgili bir şeyler öğrenmek senin için çok zor olmasa gerek," dedim.

Arkamdan geri çekildiğini koltuktaki baskının kaybolmasıyla fark ettiğimde gözlerimi tavana çıkardım. Karşıma geçerek elini cebine soktu ve küstahça baktı. "Bunu yapacağım. Ama sanma ki sen istedin diye. Kendim için yapıyorum, sarışın." Yüzündeki küstahlık, payidar olan ifadesizliğine bağlandığında alçalan ses tonuyla devam etti: "Bir söz verdiysem tutarım. Seni evine götüreceğimi söyledim. Şimdi bir telefon etmem gerek. Sen kitaba iyi bak. Bunun gibi bir sayfa daha olabilir."

Alelade bir hızla odayı terk ettiğinde dediğini yapıp defteri incelemeye kaldığım yerden devam ettim. Sayfaları hızla geçmiyor, arasında herhangi bir şey olup olmadığına önem gösteriyordum. Bu tarz bir vaka yoktu, ancak satırlar arasında gördüğüm *Ruhsuz Kemikler* sözcüğü ilgimi fazlasıyla çekmişti. Bir adam elli yıl önce onları gördüğünden bahsediyordu. Küçük bir grup halinde dolaşıyorlarmış. Üzerlerinde siyah, yüzlerini bile kapatan, uzun bir cübbe varmış ve çok sessizlermiş. Adam onlara yaklaştığı sırada birbirlerine böyle hitap ettiklerini duymuş ama çok geçmeden gözden kaybolmuşlar. Gerçekten güzel hayal gücüydü.

İlgimin neredeyse tamamı kitaptayken duyduğum şangırtı irkilmeme neden oldu. Bir taş, odanın camını kırarak içeriye düşerken cam kırıklarından kaçmak için defteri bir kenara attım ve geniş masanın arkasına saklandım. Kalbim korkuyla güm güm atarken önüme serilen cam kırıklarına dehşetle baktım. Boydan boya olan cam, tuzla buz olmuştu ve iki tane adam eve girmeye çalışıyordu. Ne yapacağımı bilemeyerek Aytun'u bulmak için ayaklanmıştım ki

adamların cama tırmandıklarını gördüm. Adımlarımı iyice hızlandırdığımda ayağım koltuğa takılınca düştüm ve yerdeki cam parçalarının verdiği o keskin acıyı hissettim. Dudaklarımdan kaçan tiz çığlığı takip eden canhıraş yakarış, bileğimden çekilip camla dolu zeminde kaymamla gerçekleşti. “Ahh!”

“Kes sesini,” diyen adam, elini ağzıma bastırdı ve “Karavera’yı bul,” dedi.

“Bulmasına gerek yok. Buradayım.”

Aytun’un sesini duyduğum an içime dolan rahatlık, tüm bedene yayıldığında bileklerimi tutan adam, beni acımasızca kaldırdı ve aynı anda boğazıma bir hançer dayadı.

İşte bu, ölümün insana en yakın olduğu haldi.

Yutkunmaya korkar halde beklerken Aytun’un yüzü sinirle kasıldı. “Kızı bırak.”

“İşimizi halletmemize izin ver, bırakayım. Ters bir hareketinde kızın boynunu keserim.”

“Kes hadi!”

Aytun gürllediğinde arkamdaki adam, bıçağı boynuma iyice yasladı. Korkuyla Aytun’a bakarken onun bir an bile bana bakmaması içime oturmuştu. Dizlerim ve kollarım acıyla sızlıyordu.

“Gitmenize asla izin vermem.”

Adam gülerek, “O zaman kıza veda et, Karavera,” dedi.

“Benim evime gelip buradaki bir eşyaya ya da birine zarar vereceksin ve ben de seni öylece bırakacağım, öyle mi? Olmayan beynini sikeyim senin, akılsız!”

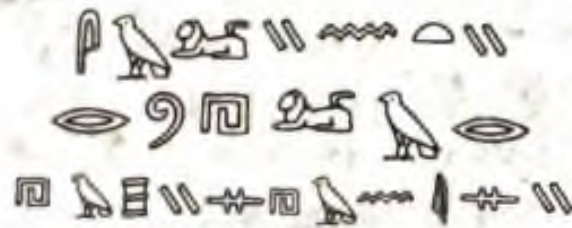
Ve o an, hiç beklemediğim bir şey oldu. Aytun, ona doğru koşmaya başlayan diğer adama bir bakış atarak onu geriye savurduğunda tek bir şeye odaklanmıştım.

Parlayan gri gözlerine...

Ve bu parlama kesinlikle bir duygu yoğunluğundan değildi.

Tıpkı bugün kraliçeye büyü yapan kadınların gözleri gibi parlıyordu.

Çalıntı Ruhlar Hastanesi

BÖLÜM 13

Ses tellerim boğazıma yaslı olan bıçağı umursamadan kuvvetli bir yaygara koparmak istedi fakat kendimi frenlemeyi başardım. En ufak bir hareketimle tenime saplanacakmış gibi hissettiren bıçak öyle tehditkârdı ki... Şu birkaç haftada o kadar çok şey görmüş olabilirdim ama bu açık ara en fazla geleniydi. Bunca zamandır evinde yaşadığım adam bir büyücüydü ve gözlerinden parlak bir ışık saçarak karşısındaki adamı ekarte etmişti.

Başını yana yasladı ve çehresine bu durumdan memnun olduğunu işaret eden bir gülümseme yerleşti. Tenimi anında buz kesen bu gülümseme, arkamdaki adamda da aynı etkiyi yaratmış olmalı ki bıçak elinden kayarak yere düştü ve boynumu tahriş eden o noktada ufak bir sızı duydum. Adam geriye kaçarken Aytun, bize doğru bir adım attı ve elini uzatarak bileğimden sıkıca tuttu. Beni arkasına çekip duraksamadan güçlü adımlarla devam etti.

Karşısındaki adam alenen titrerken, "Ben..." diye konuşmaya çalıştı. Aytun'dan korkuyordu. Gözlerim yerdeki adama kaydı. Kıpırdanmaya başladığını görünce ölmediğini anlamak, ürkütücü bir rahatlık hissi verdi.

"Efendim, yapmayın..."

"Kim gönderdi seni? Hangi piç?"

Aytun'un yüzünü göremiyordum ama ifadesinin korkutucu olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Aksi takdirde karşısındaki adam bu halde olmazdı.

"Bilmiyorum. Para verdi, eve gir dedi. Yüzünü göremedim. Pelerini vardı."

Aytun, başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum."

O an yerde yatan adam, sert zeminden hızla kalktı ve Aytun'a doğru ilerlemeye başladı. Kendime düşünme payı bırakmadan yanımda duran orta boydaki heykeli hızla alıp yüzünün yanına çarptığımda adam sendeledi. Dengesini kaybetmesini fırsat bilip ayağımla diz kapağına sertçe vurduğumda tekrar yere düştü. Çıkan sesle Aytun, adama yandan umursamaz bir bakış attı. O sırada adam, yerden kalkıp kapıya doğru koşturmaya başladı. Dudaklarımdan bir çığlık çıkarken Aytun başını geriye attı ve koşan adamın arkasından boş gözlerle baktı. "Geri zekâlı," diye tıslarken onun kendine bakmamasından faydalanan diğer adam, "Konuşamam. Beni öldürürler," dedi ve arkasındaki kırık olan camdan dışarı atladı. Korkuyla irkilirken Aytun gözlerini devirdi ve elindeki hançeri masaya bırakarak üzerime geldi.

"İki dakika yalnız bırakmaya gelmiyorsun, değil mi? Doğru söyle, belayı çekmek için özel bir şey mi yapıyorsun?" Kolumun yaralanmadığı kısımdan tutup, camlarla bezeli koltuğa çektişirdi yorgun vücudumu. Sesimi çıkaramadım çünkü hipnotize edilmiş gibi ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. O büyü yapmıştı ve uzun süre bu gerçeğin etkisinden çıkamayacak gibiydim.

"Gerçi benimki de soru. Bu bela çekiciliğiyle dünya değiştirmiş kızsın sen." Koltuğun üzerindeki camları eliyle temizledi ve bir kukla gibi oynattığı bedenimi oraya oturttu. Televizyonun altındaki dolaptan bir kutu çıkardı ve yere dizlerinin üzerine çöktü. Bir makas çıkarırken taytımın en altından başlayarak dizlerimin bir karış üzerine kadar kesmeye başladı. İtiraz edecek gücüm yoktu. Öyle ki konuşmayı bile unutmuş gibiydim.

"Sen..." dedim, o makası yere bırakırken. Eli bir an duraksadı ama bunu hemen kamufle etmek ister gibi bir parça pamuk aldı. "Konuşmayacak mısın?"

Gözleri bana döndü. "Eğer cümlenin devamını getirirsen belki. Söylemekten çekinme."

Tüm cesaretimi toplayıp aklımdan geçeni dile getirdim. "Büyü yaptın. Büyücü müsün?"

Pamuğa beyaz renkli bir sıvı döktü ve parmaklarıyla yaydı. "Evet" "Simge?"

"O da. Annemizden geçen bir özellik."

Aklıma doluşan anıyla konuştum. Bir şeyler şimdi mantıklı gelmeye başlıyordu. "Bilekliğimdeki büyüü bu sayede fark ettin. Sen de onlardan biri olduğun için..." Sustum ve beni teyit etmesini bekledim. Elindeki pamuğu dizimin kanayan yerine sertçe bastırdığında duyduğum acı karşısında inlememek için kendimi son anda durdurdum.

"Ben kara büyücü değilim. Bugüne kadar hiç yapmadım ve emin ol yapsaydım bunu ayırt edebilirdin."

"Nasıl edeceğim?" dedim dişlerimin arasından. Pamuğu gezdirdiği yara çok acıyordu. Daha önce defalarca kanatmışım dizlerimi ama hiçbiri temizlenirken böylesine yakmamıştı.

"Onların yüzleri, ne kadar karanlıkta olduklarını belli edersine farklıdır. Onlardan birini görünce ne demek istediğimi anlayacaksın."

Acı artık iyice can yakıcı bir hal alırken, "Bu da ne böyle? Çok acıtıyor," dedim geriye kaçmaya çalışırken ama eli bacağımın üzerine hızla kondu ve "Rahat dur. Camı neyle kırdıklarını bilmiyorum, zehirli olabilir. Bu da Elbi'nin yaptığı bir iksir. Zehir varsa temizleyecek ve yaranı birkaç saat içinde yok edecek," dedi.

"Taşla kırdılar camı. Zehirli olamaz," dediğimde bana ters bir bakış attı.

"Taşı sen mi attın, nereden biliyorsun? O yüzden dayanmak zorundasın. Zaten acelemiz var bir de kaprislerinle uğraştırma beni."

"Acelelerimiz mi var?"

Soruma cevap vermeden bacağımla temizlemeyi bitirdi ve koluma geçti. Cam kırıklarını el yordamıyla hızlıca çıkarıp bir kenara attı ve bu sefer orayı temizledi. El çabukluğuna ve sözlerinin sertliğine rağmen dokunuşları öylesine şefkat doluydu ki kendimi porcelen bebek gibi hissetmiştim. "Kaçan adamlar onları gönderene, evde tek olduğumuzu söyleyecek ve az sonra onlardan daha fazlası gelecek. Bu yüzden gideceğiz."

Gözlerimi kırıştıtırıp ona bakarken dış kapının açılma sesi ve ardından Simge'nin sesi duyuldu. "Ayliz? Aytun?"

"Salondayız."

Simge, salona girdiğinde yüzünde beliren şaşkınlık, beni görmesiyle yerini korkuya bıraktı. "Ne oldu burada?" derken haykırmıştı.

"Birileri eve saldırdı ve gittiler."

"Kimdi?"

"Tanımıyorum ama başlarındaki kişi hakkında birkaç fikrim var."

"Ne yapacağız? Ayliz varken burada kalamayız. Hem şu salonun haline bak."

"Farkındayım. Bu yüzden bir çanta hazırla. Sen doğruca valizini al, okula giderken daha buraya gelmezsin. Ayliz için de kışkıllardan al ve yol için üzerine kalın bir şeyler giydir. Yarın Ruhlar Şehri'ne gideceğiz."

Benim burada olduğumu unutmuş ya da umursamıyormuş gibi konuşturlarken kaşlarımı çattım. Ruhlar Şehri de neydi?

"Orası neresi?" dediğimde, Simge beni yeni fark etmiş gibi döndü.

"Her büyücünün ruhu insanlardan farklı olarak daha zapt edilemezdir. Hele ki kara büyücülerin... Sana daha önce kara büyücülerin kendilerine ait olan bölgede yaşadıklarını söylemiştim. Bölgede onlarla beraber bazı değişik türler de mevcut. Ama bizim niye oraya gittiğimizi anlamış değilim."

"Hepimiz değil; Ayliz ve ben. Sen gelmeyeceksin."

"Tamam, düzeltiyorum. Niye oraya gidiyorsunuz o halde?"

“Çünkü bu dünyadan olmadığını söyleyen kadın oradaki hastanede yatıyor ve hâlâ hayatta.”

Başım olağanüstü bir hızla Aytun’a dönerken, “Gerçekten mi?” dedim. Kadının yaşadığına çok sevinmişim. Ondan her şeyi öğrenebilir, hatta evime nasıl gideceğimi de bulabilirdim belki.

“Evet. Simge, gerekli şeyleri al ve hemen valizi hazırlayın. Bu gece Menes’de kalacağız, sen de oradan gidersin.”

Aytun, ikizinden gelecek yanıtı beklemeden salonu terk ettiğinde Simge, kaşlarını kaldırdı. “Hangi kadınmış bu?”

Ona olayın kısa bir özetini geçtiğimde Simge oldukça şaşırmıştı fakat bir yorumda bulunmamıştı. Odaya geçtiğimizde Simge, el çabukluğuyla bana ufak bir valiz hazırlamaya koyuldu. Geneli kışlıklardan oluşan kıyafetlere hızlı bir geçiş yapmak tuhaf geliyordu. Sonuçta daha bu sabah deli gibi bir sıcakla boğuşuyorduk.

“Her şey tamam olduğuna göre gidebiliriz,” diyen Simge, valizleri kapının önüne bıraktı ve ardından bana döndü. Yüzünde kocaman bir gülümseme varken yanıma geldi.

“Bugünden gitmeye karar verdim. Aytun ile de konuştum. Sizinle beraber çıkacağım ama doğruca okula gideceğim.”

“Bu kadar erken mi?” dedim garipseyerek.

“Evet, derslerim başlayacak. Seni böyle tek başına bırakmak istemezdim ama Aytun ile güvende olacaksın. Bu yüzden içim rahat.”

Suratımı asarken sıkıntıyla ofladım. “Aytun, eline fırsat geçtiği an beni öldürür. Sen ise güvende olmamdan bahsediyorsun.”

Simge, neşeyle kıkırdarken, “Yapmaz,” dedi. “Sana iyi davranacaktır diyemiyorum çünkü onu tanıyorum. Kabul ediyorum, biraz kaba ama emin ol, onunla hiç olmadığın kadar güvendesin. Aytun zordur, karmaşıktır, Ayliz, ama kimse onu çözmeye yeltenmedi. Çözmeye çalışmak yerine değiştirmeye çabaladılar. Belki tam tersi olsaydı-” derken sözünü kestim.

“Bana neden bunu anlatıyorsun?” Aytun’un iç dünyasını neden bana açtığını merak etmişim. Merak etmediğimden değildi, zira karmaşık tavırları onu ilgi çekici yapıyordu fakat Simge’nin durduk yere onu anlatması tuhaftı.

Dudaklarında cansız bir gülümsemenin hayaleti belirsizliğini sürdürdü. "Hiç. Yalnızca... Aytun, seni ne pahasına olursa olsun koruyacak, ne söz verdiyse yerine getirecektir. Bundan emin olabilirsiniz."

Simge, söylediği gibi evden çıktığımızda okula gitmek için bizim yanıımızdan ayrılmıştı. Aytun'un arabasında, Menes'in evine giderken aniden eliyle koltuğumun yan tarafını işaret etti. "Şuradaki kimliği al ve çantana koy. Bir terslik olursa ya da biri sorarsa bunu gösterirsin," dediğinde bahsettiği yerden beyaz kartı çıkardım. Üzerinde adım ve soyadım yazıyordu. Geldiğim yer olarak Astrapol ülkesi yazıyordu. Başka bir bilgi yoktu.

"Teşekkür ederim," deyip çantama koyarken gözlerini yoldan ayırıp bana baktı.

Alnına düşen saçlarını eliyle arkaya gelişigüzel taradığında, "Teşekkür gerektirecek bir şey yapmadım. Sadece yasağını kendi koyduğum sahte kimliği ben yaptırdım. Bu kadar," dedi iğneleyici bir şekilde ama üzerime almadım. Çünkü bu tavrının bana olmadığını, kendine söylediğini bilecek kadar tanımıştım onu.

Masum görünmeye özen göstererek ince bir tınıyla söylendim. "En azından artık bu işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmiş oldun, sonuçta işin içine sen de girdin. Artık daha dikkatli olursun, sahte kimlik olaylarını daha rahat çözersin."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç de bile. Sadece içini rahatlatmak istedim."

Aytun, cevap vermeye tenezzül etmeden sabır diler gibi başını iki yana salladığında, omuz silkerek ilgimi yeniden yola verdim.

Uzun sayılabilecek bir yolculuk yaptıktan sonra geceyi arkadaşı Menes'in evinde geçirmiştik. Onu görememiştik çünkü bir iş olduğundan şehir dışında olduğunu öğrenmiştim Aytun'dan. Onun misafir odasında gözümü kırpmadan yatmış, başıma gelenleri ve sabah olduğunda yanına gideceğimiz kadını düşünmüştüm.

Dizlerimdeki ve dirseklerimdeki yaralar Aytun'un sürdüğü merhem sayesinde birkaç saat içerisinde kapanmıştı. Şimdi ufak,

belli belirsiz izi kalmıştı. Acı ise yok denecek kadar azdı. Adamlar yüzünden tenimde oluşan emareler o anları hatırlatırken, aklıma üşüşen fikirlere engel olamamıştım. Eğer buraya ilk geldiğim gün Aytun ile karşılaşmasaydım bugüne kadar yaşadıklarımı yaşamayacaktım. Bunun en yakın örneği de bugündü. Eğer o olmasaydı bu yaralar olmayacaktı. Ah, ne kadar aptaldım! Bir başkasına gitmiş olsam başıma neler geleceğini bilmiyordum ki. Belki daha beteri olacaktı, şu an olduğum konumu mumla arayacağım bir noktada olacaktım. Belki de bulduğumuz kadın gibi bir yere kapatılmış olacaktım. Bunların her biri karmaşık birer düşünceden öteye gidemiyordu.

Şimdi ise Aytun'un arabasının ön koltuğunda oturuyor, dışarıdan gelen soğuğa rağmen ısınmaya çalışıyordum. Kansızlık nedeniyle üşüyen bir yapım vardı ve arabanın soğuk olması da işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Aytun'dan da klimayı açmasını isteyememişim. Üzerimdeki kırmızı pelerinin de beni çok ısıttığı söylenemezdi. Aytun, buraya gelmeden önce bana kırmızı kadifeden geniş bir pelerin giydirmişti. Kendi üzerinde de siyahı vardı. İçimizdeki kıyafetleri göstermeyecek kadar boldular ve içinde kendimi oldukça tuhaf hissediyordum.

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye sordum ona yandan bakarken. Saatlerdir yoldaydık ve gerçekten sıkılmıştım. Yollar bomboştu ve arabada tek bir laf edilmemesi de durumu daha boğucu bir hale getirmişti.

"Az kaldı. Ruhlar Şehri, merkeze ve diğer şehirlere en uzak noktadadır."

"Kara büyücüleri halktan olabildiğince uzak tutmak için, değil mi?" diye yorumumu kattığımda başını salladı. "Onlar çok mu kötüler?"

"Şu sevgilinin az daha seni öldüreceğini düşünürsek hesaplamayı sen yap."

Murat'ı aklıma soktuğu için ona ters bir bakış atıp önüme döndüm, ancak sonra bir ara sormayı not ettiğim soruyu ona yönelttim. "Kara büyücüleri normallerinden ayırt edebileceğimi söylemiştin.

Eğer Murat senin dediğin gibi onlardan biriye ben nasıl anlamadım? O da senin gibi biriydi işte, hiçbir farkı yoktu.”

“Belki de senin geldiğin yerde öyle görünüyordu ya da kara büyüyü kendi yapmadı, yaptırdı.”

“Bunu neden yaptırısın ki? Ne gibi bir amacı olabilir?”

“Adam benim değil, senin sevgilin. Ben nereden bilebilirim?” Ses tonunun tıslar gibi oluşu, cümledeki yanlış düzeltmemin esas nedeniydi.

“Sevgilimdi,” diye belirttiğimde bana manasını çözemediğim bir bakış atıp tüm dikkatini yeniden yola verdi. Bu hareketi, daha fazla üstelememem gerektiğinin göstergesiydi. Bu yüzden ben de sessiz kaldım ve onun gibi yola odaklandım, ancak çok geçmeden kararın havaya şaşkınca baktım. Biz bu yolculuğa sabah çok erkenden başlamıştık.

Yaşadığım kısa süreli afallamanın ardından, “Hava niye kararıyor?” diye sordum.

Aytun, tüm dikkati yoldayken “Ruhlar Şehri’ne yaklaştık,” dedi. “Pusulamız bu.”

Birkaç dakika geçmeden sık, uzun ağaçların bulunduğu bir yere gelmiştik bile. Ayton, arabayı kenara park ederken, “Burası mı?” dedim.

“Hayır, ama bundan sonrasını yürümek zorundayız. İn aşağı,” deyip beni beklemeden dışarı çıktığında ona uydum. Arabanın kapısını kapattığımda başıyla ileriye işaret etti, “Bu taraftan,” dedi.

Yürümeye başladığımızdan bu yana birkaç dakika geçmemişti ki yerlerde simsiyah, diz kapağıma kadar uzanan taşların olduğu bir alana gelmiştik. “Bunlar ne?” dedim onların tam ortasındaki aralıktan geçerken.

“Nigraların mezarları. İçeriye girdiğimizde onlardan görmeyeceksin, ancak diğer türlerle karşılaşacaksın. Onlara korkunu hissettirmemeye çalış.”

“O türler tam olarak ne?” diye sordum etrafımdaki kasvetli ormana bakarken. İçeride neyle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim

yoktu, ancak yanımda duran Aytun'un varlığı korkumu silip atıyordu. Neyle karşılaşsam karşılaştığım o yanımda olacaktı, değil mi?

"Şu kapıdan geçtiğimizde ilkiyle karşılaşacaksın."

Hangi kapıdan bahsettiğini anlayamadığım için ona soracakken gözüme çarpan şeyle araladığım dudaklarımı birbirine bastırdım. Mezarlığın en sonunda oldukça büyük, demir bir kapı bulunuyordu. Devasa bir uzunluğa sahip olan kapının tepesinde Ç şeklindeki iki büyük hançer iç içe girmişti. Her an düşecekmişçesine eğreti duran hançerlere tedirgince baktım ama yürümeye devam ettim.

"Dur. Bekle."

Aytun'un sesini duyduğumda ona baktım. *Ne oldu*, der gibi başımı salladığımda kapıdaki gözlerini bana çevirdi ve dikkatle yüzümü inceledi. Elini cebinden çıkardığında metal bir anahtar tuttuğunu gördüm. Anahtarın şekli epey değişikti ve üzerinde küçük, kırmızı bir çiçek vardı, ancak tam olarak ne olduğunu bu uzaklıktan seçemiyordum.

"Buraya sadece soylu kanı taşıyorsan girebilirsin. Evet, büyücüler görebiliyorsun, bedeninde piramide ait bir dövme de var ama soylu olman yalnızca bir ihtimal." Dilini alt dudağında gezdirdi ve gözlerinden karanlık bir ışıltı geçti. "Eğer o kana sahip değilken bu kapıdan girmeye kalkarsan şu gördüğün hançerler seni parçalara ayıracak," derken çenesiyle kapının üst tarafını işaret etti.

Bir süre içimdeki düşüncelerle boğuştuğundan sonra, "Bana kanını vermiştin," dedim fısıltıya yakın bir tonla. "Sonuçta sen bir soylusun, bende de soylu kanı oluyor."

"Bu işler öyle yürümez. Sana kan nakli yaptık ama burası büyümlü bir yer ve büyümleri yanıltamayız. Aksi halde Ruhlar Şehri'ne herkesin girişi mümkün olurdu. Çok önceleri bu yöntemi deneyen olmuş, hatta bunun ticaretini yapmaya başlamışlardı ama kapıdan içeri girdikleri an sonuç değişmedi." Duraksarken derin bir nefes aldı. Sanki bu durumdan hoşnut değil gibiydi. Gerçi hoşnut olsa onda gerçekten bir sorun olduğunu düşünebilirdim. Çünkü tepemizdeki hançerler tarafından gözünün önünde birkaç parçaya ayrılabilirdim. "Buraya gireceksen tamamen senin kendi kanınla olmalı."

Teyzesinin ortaya attığı bir ihtimaldi soylu olmam ve bu ihtimalin düşüklüğü o kadar fazlaydı ki şu kapıya vardığım an ölmem kaçınılmaz olabilirdi. Omuzlarımı düşürerek başımı yere eğdiğimde Aytun, bana doğru bir adım attı ve yumuşak bir sesle, "İstersen gidebiliriz. Seni tekrar eve bırakırım ve kadınla, tek başıma gelip konuşurum. Bu seçim sana kalmış," dedi.

Gitmeli miydim? Burada ne aradığımı öğrenebileceğim kadın oradayken gidebilir miydim ki? Olmazdı. Evime nasıl döneceğimi bilen tek kişi o olabilirdi, bu olasılığı göz ardı edemezdim. Kaldı ki geri dönemezsem zaten bir ölüden farkım kalmayacaktı. Daha sonraları *keşke* dememek için hayatım boyunca her şeyi yapmışım ve sonucuna da katlanmışım. Yine aynı şeyi yapacaktım. Bu yüzden Aytun'a kararlılıkla baktım ve soğukkanlılıkla söyledim kelimeleri: "Hayır. İçeri gireceğim."

Aytun, gözlerimin içine derince bakıp kararlılığımı ölçtüğünde başını sallayıp sorgulamadı. Söylediklerimin üzerine elindeki anahatarı çevirdi ve kapının demir parmaklıklarında bulunan kafatası görünümünü yuvaya yerleştirip kapıyı araladı. Kanatlar iki yana açılırken Aytun, kapının öteki tarafına geçip düz, bomboş bir ifadeyle gözlerime baktı. Eğer ölürsem son gördüğüm onun gözleri mi olacaktı? Bu düşünce midemi rahatsızca burkarken kendime cesaretli olmam gerektiğini güçsüzce fısıldayarak kapıya bir adım attım. İçimden şiddetli soğuk bir rüzgâr geçtiğinde gözlerimi kırıştıtarak bedenime baktım. Sağlamdım.

Şaşkınca, "Bu..." diye mırıldanırken Aytun'un yanında durmuştum.

"Bu senin gerçekten de soylu kanı taşıdığının kanıtı. Sana bunu hazmetmen için zaman vermek isterdim ama mümkün değil. O yüzden şimdi olacaklar karşısında korkmamamı ve bana ayak uydurmanı tavsiye ederim."

Kaşlarımı çattığımda görüş alanıma giren bir iskelete, şokla irileşen gözlerimle bakakaldım. Bir saniye... Bu gerçekten bir iskeletti. Ve yürüyordu.

Resmen yürüyordu!

Bize doğru yaklaşan iskelet, Aytun'a garip bir hareket yaptığında bunun selamlama olduğunu sonradan idrak ettim. Kemikten çenesi hareket etti ve çatallı bir sesle konuştu: "Aytun Karavera. Ruhlar Şehri'ne hoş geldiniz."

Aman Allah'ım...

Ve konuşuyordu!

Aytun, bir baş selamı verdi iskelete ve "Hastaneye girmeye geldim. İzninle..." dedi.

"İzin sizin lider, fakat kuralı unutmadınız, değil mi? Buraya ilk kez gelenler benimle dans etmek zorundadırlar."

"Müsaade senin," diyen Aytun'a ne halt ettiğini soran gözlerle karşılık verdim. Yürüyen ve konuşan bir iskeletle dans mı edecektim? Adımlarım geriye giderken aniden arkama geçip sırtımın göğsüne çarpmasına neden olan Aytun'a yalvaran gözlerle karşılık verdim. "Onunla dans edemem," diye çıkışırken başını sağ omzunun üzerine eğip beni belimden ittirdi.

İmkânı yoktu.

Asla dans etmeyecektim!

Bunu kesinlikle yapmazdım.

Ve evet...

Bunu diyen ile şu anda bir kemik yığınının kollarının arasında olan kişi aynıydı. Aytun'un dediğine göre bunu yapmazsam içeriye girmemin imkânı yoktu.

Sanki diken üzerindeymiş gibi iskeletle dans etmem, saydığım yüz yirmi sekiz saniyenin ardından bitmişti. O yanımdan ayrılırken yüzümü sıvazlayarak söylediklerini dinlemiştim. "Ruhlar Şehri'nin Kemikler Bölgesi'nde istediğiniz her yerin kapıları size açıktır."

"İyi görevler," diyen Aytun'a kaşlarımı çattım. "Bu taraftan gideceğiz hastaneye," diyerek önüme geçtiğinde peşine takıldım.

Elimi saçlarımın arasından geçirirken yüzümü buruşturdum. "Resmen bir iskeletle dans ettim. Bu çok... mide bulandırıcı." İskelete değen avuç içlerime iğrenerek bakıp başımı havaya doğru kaldırdım.

"Abartma. Bunu hepimiz yaptık. Eğer bu şehre geldiysen sonuçlarına katlanacaksın."

Ofladığımda beni umursamadan yürümeye devam etti. "O kapıdan geçersen sonuçlarına katlanırsın, Ayliz, iskeletle dans etmezsen de bu şehre gelirsene de... Eğer böyle devam edeceksek bu iş benim doğmama kadar gider yalnız." Yine umursamadığını gördüğümde kendi kendime söylendiğimi fark ettim ve çenemi kapatarak peşinden ilerlemeye başladım.

Bir süre boş fakat kasvetli arazide ilerledik. Etrafta ağaçlar ve çalılar haricinde hiçbir şey yoktu. Tamamen terk edilmiş gibi duran ormanlık alanın öyle olmadığını biliyordum ama o iskeletten başka kimseyle karşılaşmamamız da garipti. Kadının kaldığı yer neredeydi? "Bu iskelet nasıl öyle... yani, şey... yürüyebiliyor ve dans edebiliyor?"

Aytun, sorunun üzerine başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Büyü sayesinde. Kraliçe, en yüksek rütbeli büyücü. Bir iskeleti canlandırması onun için zor olmasa gerek. O iskelet ile dans etme nedenin de sana dokunarak ruhunun hangi tarafa yakın olduğunu anlamak. Nigra mı yoksa sadece ziyaretçi mi olduğunu öğrenmek için yapılır. Buna göre hangi bölgelere girip giremeyeceğini anlıyor."

"Madem soylu olmayanların girişi yasak bu kadının kaldığı yerdeki herkes de mi soylu?"

"Soylu olmayarak girişin tek yolu o kadın gibi burada kalmaktır." Tek kaşı kalkarken, "Eğer isteseydin seni, buraya sokarak da alabilirdim Ruhlar Şehri'ne. O kadınla geçinip gidersin," dedi. Dudakları titrerken bir an gülümseyecek gibi hissettim ama hızla önüne döndüğünde sözlerinin anlamı dank etti. Normal şartlar altında bu sözlerine alınabilirdim belki ama alayla söylediği için sadece iğnileyici cevap vermekle yetindim.

"Beni buraya tıkmak için hevesli olduğunu bu kadar çok belli etmesen keşke."

Aklıma takılan diğer şeyleri de sormak istiyordum fakat aniden önümüzde beliren yapı buna engel olunca gerginlikle dudaklarını

dişledim. Oldukça yüksek, kirli gri duvarlara sahip bu bina, korku filmlerinden fırlamış gibiydi.

“Burası Çalıntı Ruhlar Hastanesi.”

“Hastane mi?” dedim. Esasen yadırgamıştım. Çünkü karşımdaki bu görüntü hapishaneden bozma bir tımarhaneyi andırıyordu. Soluk gri taşlarla oluşan bu yapı oldukça devasaydı ve lanetli şato-lara benziyordu. Büyük bir kapısı vardı ve onun üzerine çalışmayan bir saat konumlandırılmıştı. Binanın farklı taraflarından yukarıya kadar uzanan sivri mızraklar vardı.

“Büyüye dair bir şey görenler, diğer insanların akıllarını bulan-dırmaları diye buraya getirilirler. Aynı zamanda Nigralar buradaki insanlardan beslenirler. Tüm kötülükler ve büyü görüleri onların ihtiyaç kaynaklarıdır. Yılda birkaç defa buraya gelip onların büyüye dair görülerinden bir parça alırlar ve onunla yaşarlar. En sonunda insanlar öldüğündeyse geriye yalnızca kemikleri kalır ve Nigralar da onları kendi içlerinde kaynaştırarak güçlenirler. İsmi bu yüzden Kemikler Bölgesi.”

Eğer karşımda bir erkek olmasaydı ve ben de küfür eden bir kız olsaydım, küfrün en okkalısını ederdim. Bu bilgileri sindirmek istercesine derin bir nefes aldım ve pelerinin başlığını düzelttim.

“Kraliçe neden onların güçlenmesine izin veriyor ki? Nigralar onun düşmanı sonuçta ve...”

Aytun, sözümü yarıda keserek, “Bu sessiz kalmaları için yapmalarına göz yumduğu bir şey,” dediğinde sessiz kalmıştım. Ayaklanma yaşanmasın diye sus payı veriyordu yani. “İçeri girelim. Sen kadının yanına girene kadar ağzını bile açmayacaksın.”

“Tamam.”

Aytun, siyah, yıpranmış demir kapıyı açtığında içeri geçtim. Anında karşıma kel, garip giyimli bir adam çıktığında irkilmek için kendimi zor tuttum. Beyaz elbisesi bu binadaki tek açık renk olabilirdi. Elbisesinin bazı kısımları yırtıktı, ancak adam bu paspal görüntüsünü sorun ediyor gibi görünmüyordu. “Efendini? Hoş geldiniz.”

"Daha önce ismini verdiğin kadınla görüşmeye geldim. Ama unutmama, aramızda kalacak," dedi ve adama siyah beze sarılı bir şey uzattı.

Adamın yüzündeki memnuniyeti fark etmemek elde değildi. "Elbette," deyip siyah bezi aldı ve cebine attı. "Beni takip edin."

Aytun, başıyla yanına gelmemi işaret etti ve ölüm sessizliğinin karış karış gezdiği koridorda birlikte ilerlemeye başladık. Bir yandan da etrafı inceliyordum. Tavan oldukça yüksekti. Gri ve mavi rengi arasındaki bir taştan yapılmış duvarlarda hiyeroglifler ve bazı biçimsiz şekiller yer alıyordu. Etraf, yerlere konan mumlar ve duvarlar arasına konulan ince tahtadan sarkan mumluklar sayesinde aydınlanıyordu ama çok yeterli değildi. Koridoru geçip spiral bir merdivenden indiğimizde yuvarlak ve boş bir alan karşıladı bizi. Alanın tam ortasında ise uzun bir kadın heykeli vardı. Tüm bu kasvete rağmen heykel o kadar canlı görünüyordu ki onu merakla izledim.

Bu esnada kulağıma çarpan sıcak nefesi hissettim. "Kraliçe Nef-tis." Aytun'un dediğiyle heykele daha büyük bir merakla baktım ama kadının yüzü çok seçilmiyordu.

Önümüzdeki adam, "Burası," dediğinde önünde durduğumuz kapıya baktım.

"Kapıyı aç ve yukarı çık. Yalnız kalmak istiyorum."

"Emredersiniz, efendim."

Adam söyleneni yapıp gittiğinde, Aytun odaya girdi. Tabii arkasından ben de... Tek göz küçük bir odaydı. *Pislikten durulmayacak bir yer*, diye düşünürken rahatsız olduğu her halinden belli olan yataкта oturan kadın gözüme çarptı. Üzerinde siyah bir elbise vardı ve uzun, gümüş rengi saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu.

"Nigâr?" diyerek kadına yaklaştığımda kafasını yavaşça kaldırdı ve cam mavisi gözleriyle beni süzdü.

"Siz de kimsiniz? Ne için geldiniz?" Asabi sesi de kendi gibi yaşlıydı.

Aytun'a fırsat bırakmadan söz aldım. Sonuçta bu meselem-di. Yatağın yanına gidip dizlerimin üzerine oturdum ve ellerimle oradan destek aldım. Kadının yüzüne alttan bakıp pelerinin başlığını

indirdim. "Biz sizinle buraya nasıl geldiğiniz hakkında konuşmaya gelmiştik. Bir başka dünyadan geldiğinizi öğrendim. Bana nasıl olduğunu anlatır-"

Kadın yüzünü buruştururken hırladı. "Kes sesini! Benimle dalga geçmeye mi geldin sen de?"

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır. Asla öyle bir amacım yok. Bakın, ben de sizin gibiyim. Bir başka dünyadan geldim. Benim ülkem burada yok."

Kadının çehresine tereddütlü bir ifade yerleşirken beni baştan aşağı süzdü. "Nereden geldin?"

"Türkiye."

Kadının dudakları alayla kıvrıldığında, "Ve sen de bana sormaya geldin. Nasıl gideceğini sormaya geldin, değil mi?" dedi ve dudaklarından şen şakrak bir kahkaha fırladı. "Salak kız!" derken küçümseyen bir ifadeyle bakıyordu kırışık tenine hapsolan mavi gözleri.

Kirpiklerimi afallayarak kırıştırdım. Birdenbire ne olmuştu da sinirlenmişti? Ben neler olduğunu anlayamayarak başımı Aytun'a çevirdiğimde onunla göz göze geldim. Baş hareketiyle yanını işaret ederken Nigâr'ın bağirtisiyle yeniden ona döndüm.

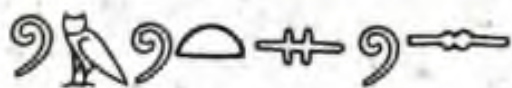
"Buradan çıkış yok. Anladın mı? O kadın da geldi seneler önce. Aynı senin gibi yanıma geldi, nasıl gideceğini sordu. Günlerimi bu delilerin yanında geçiriyorum ve sen nasıl gideceğini soruyorsun. Sence gidecek bir yol olsaydı benim burada ne işim olurdu?" Kadın ellerini omuzlarıma koyup beni sertçe ittiğinde dengemi koruyamadığımdan kalçam soğuk zeminle buluştu. Kalbimin atışı kulağımda gümbürderken en az benim kadar afallamış olan Aytun'un iri elleri, belimi kavrayarak beni ayağa kaldırmaya çalıştı. Ona itiraz etmedim, kaldı ki bunu yapacak bir durumda değildim. O beni bir bez bebek gibi tutarken kadın da ayağa kalktı ve bir kez daha güldü. "Gidecekmiş!" dedi bağırarak. "Gidemezsin. Ben gidemedim, sen de gidemezsin. Seni de buraya getirecekler. Sonun benim gibi olacak. Elli altı yıldır buradayım. Sen de kalacaksın ama gidemeyeceksin."

Vücudum akıl almaz bir şekilde hararetle titrerken Aytun'un elleri beni tutmasa yere çakılacağımdan emindim. Kadın, kendini

kaybetmiş gibi canhıraş çığlıklar savururken Aytun, heybetli bedeniyle beni arkasına sakladı. Titreyen parmak uçlarıma aldırmandan korkuyla koluna tutundum ve dolan gözlerimle kadına baktım.

“Gidiş yolu yok, buraya hapisiz. Bu insanların elinde esiriz. Akıl varsa kendini öldürürsün ve buradan kurtulursun. Eğer yoksa...” deyip ruhsuzca gülümsedi. “Benim gibi olursun ve burada o iğrenç yaratıkların senden beslenmesine izin verirsin.”

Umutsuz

BÖLÜM 14

Hayatının hemen her dönemini umutsuzlukla geçiren bir kız olmuştum. En ufak bir olaya bile karamsar yaklaşmışım. Bu durumda olmamın en büyük etkeni elbette ki annemdi. Onun yüzünden öğrenmişim insanlara güvenmemeyi ve umuda bel bağlamanın aptallık olduğunu. Önemli veya özel günlerimde saatlerce kapıda onu beklerken bellemiştim umutsuzluğu. Ama buraya gelirken uzun zaman sonra ilk kez umut ettiğim bir şeyin karşılığını alacağımı düşünmüştüm. Kadınla konuşacak, eve gidiş yolunu öğrenecektim ve eski yaşantıma kavuşacaktım. Saatler boyu olayların böyle gelişeceğini hayal etmişim, hatta içten içe sevinçliydim bile. Yılların ardından umutsuzluğun kasvetinin çöktüğü sokaklarımda ışıklar oluşmuş, bana kaybettiğim umudun güzel hissiyatını bahşetmişti.

Ta ki bu dakikaya kadar. Her zaman olduğu gibi boşlukta başıboş gezinen hayallerimin, uçuruma ihtiyacı yoktu ölebilmek için. En engebesiz yolda bile ayağı taşa takılırdı zaten yok olmaya meyleden düşlerim.

Umudun parlak ışıkları söndürüldükten sonra camdan bir tabutun içine konup bir okyanusun dibine yollanmıştı. Suyun içinde belli oluyordu tabut lakin ne bende suya atlayacak cesaret kalmıştı ne de o suda yüzmeme sağlayacak en ufak bir bilgi kırıntısı. İçime ektiğim umutlarım karşımdaki kadın tarafından acımasızca

katledilmişti. Keşke şu saniyeler bir kâbus olsaydı. Tüm bu yaşananlar küçüklüğümünden beri peşimi bırakmayan illet kâbuslardan bir tanesi olsaydı ve uyandığımda bitseydi.

Dehşet yağmuru ile ıslanarak birbirine yapışan kirpiklerim artık taşıyamayacağım bir hale geldiğinde gözlerimi sıkıca yumdum. Aytun'un koluna tutunan parmak uçlarım tüm bedenim gibi sızlarken başının bana döndüğünü hissettim.

Kadına hitaben, "Kes sesini," diye ürkütücü bir tonla konuştuğunda gözlerimi araladım.

Her şey gerçektir.

Yutkunarak bu ortamdan soyutlanmak istediğimde, kalan güç kırıntılarımı da kullanarak bacaklarıma koş emri verdim ve Aytun'un arkasından çıkarak geldiğim yönde koşmaya başladım. Kasvetli koridoru arşınlayıp dar merdivenleri çıktım ve çıkış kapısına son süratle ilerlerken bizi karşılayan adamla göz göze geldim. Başımı çevirip dışarı çıktım ve arkamdaki gürültüleri umursamadan koşmaya devam ettim.

Berbat hissediyordum. Yabancılik çektiğim bu yerin havası sanki tonlarca ağırlığa sahipmiş gibi giremiyordu ciğerlerime. Ne demişti kadın, *gidiş yolu yok* mu? Ne yapacaktım öyleyse ben? Hapsoldüğüm bu yerden nasıl gidecektim? O kadın gibi bir yere tıklıp yıllarca yaşayamazdım, orada kesin delirirdim. Ya eve dönüşüm? Nefeslerim boğazıma dizilirken arkamda duyduğum adım seslerinin volümü arttı ve ben son gücümü de kaybederek sert zemine kendimi bıraktım. Ellerim dizlerimin iki yanına konumlandığında başım da öne eğilmişti. Ne lanet bir yerdi burası. Her günüm ayrı bir çözümsüzlük kapısına çıkarıyordu virane bedenimi. Yön yol bilmeden, o kapıları açacak bir anahtara dahi sahip olmadan geçiyordu zamanım. Niye gitmiştim o piramide, niye girmiştim o hiç bilinmeyen yola? Ne vardı sanki evimde otursaydım? Niye, neden soruları aç bir kurt gibi zihnimi yerken kulağıma çalınan sesi taşıyan rüzgâra lanet ettim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Ayliz, dur!"

“Gideceğim,” diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Zorladığım boğazım tahriş olurken adımlarının duraksadığını işittim. “Evime gideceğim ben! Bu kadın gibi olmayacağım.”

Evet, gidecektim. Bu kaçıkların arasından kurtulacak ve bir şekilde gidecektim. Gözlerim ileride görünen evlere kaydığında yerden destek alarak ayağa kalktım. Orası bahsedilen kara büyücülerin yaşadığı yer olmalıydı. Eğer büyü yapabiliyorlarsa bir şekilde beni de evime gönderebilirlerdi, değil mi? Başımı hızla salladım ve o tarafa yönelip birkaç adım atmıştım ki koluma sıkıca sarınan kol- lar buna mani oldu.

“Nereye?”

Kolumu Aytun’un ellerinin arasından kurtarmaya çalışırken gözlerimi siyah çatılı evlerden ayırmıyordum. Çok küçük görünüyordlardı uzakta oldukları için, ama sorun değildi. Burada kalmak- tansa nefret edildiğim evimde kalmayı yeğlerdim ve bunun için her şeyi yapardım.

“Oraya. Onlar bana yardım edecektir,” dedim ve nihayet kollarımı geri çekmenin verdiği güçle vücudumu öne savurdum.

Öfkeyle, “Saçma sapan davranma. Dur şurada!” diye bağırdığında irkilemeyecek kadar kaybetmiştim kendimi.

“Hayır. Evime gideceğim ve onlar bana yardım edecek.”

“Etmeyecekler.”

Dişlerimi sıktım ve arkamı döndüğümde feci halde öfkeli bir Aytun ile karşı karşıya geldim. Çenesi, dişlerini sıkmasından do- layı kaskatı kesilmişti.

“Edecekler,” diye direttim bilinçsizce. Benim buraya gelişim akı- lalmaz bir şekilde olmuştu ve onlar da akıl almaz kişilerdi. Bana onlardan başka kim yardım edebilirdi ki? “Onlar beni evime gön- derecekler. Ben buraya ait değilim. Onlar bana yardım edecekler.” Ne dediğimi bilmeden sayıklamaya, aklıma koyduğum şeyi yap- maya çalışıyordum.

Aytun, sabrının sonuna gelmiş gibi, “Ayliz, kes şunu!” diye ba- ğırdığında korkuyla yerimde sıçradım. “Kendine gel! Onlar sana yardım etmezler. Aksine kötülük ederler.”

Olanları anlamayarak boş gözlerle ona bakarken başımı salladım. Derinden gelen ağlama isteğimi, bir kez daha yutkunarak bastırdım. "Ha-hayır... Yardım ederler ki... Ben, bunu; o kadın gibi olmayı istemiyorum. Senelerimi deli damgası yiyerek geçiremem. Bir köşeye sinip ölümün gelmesini bekleyemem. Tamam, belki çaresizim ama ölümü böyle bekleyemem," dedim gözlerimden artık intihara meyleden yaşlara engel olamazken.

Parmakları omzumu kavrarken şakaklarıma ve yüzüme değen sıcak nefesi, ne ara üşüdüğünü dahi fark edemediğim bedenimi titretirken dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Genizden gelen katı sesiyle, "Ölmeyeceksin," dedi. "Bu hastaneye de girmeyeceksin."

Hıçkırdım. Anbean artan hıçkırıklarıma bir yenisini eklerken başımı iki yana salladım. "O kadın burada."

Gür kaşları çatıldı, ellerini yanaklarıma koyup gözlerimi gözlerine sabitlerken tane tane konuştu. Söyleyeceklerini iyice anlamamı istiyor gibiydi. "Sen onun gibi olmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim ama Nigralara gitmeyi aklından çıkarmak zorundasın."

Söylediklerini umursamayarak, gözlerim ona çiviliyken, "Evimi özledim," dedim fısıltıyla.

"Ve ben de sana yardım edeceğimi söyledim. Bana güvenmek zorundasın, sarışın. Bir söz verdiğem bedeli her ne olursa olsun tutarım," dedi. Hemen sonra kollarından birini bacaklarıma altına, diğerini sırtımda hissettim. Bitap düşmüş bedenimi kollarına aldığı anda, sıcak nefesini saçlarıma bıraktı ve tenimde ufak bir karıncalanma meydana gelirken, derin deniz kokusunu soluyarak gözlerimi kapattım.

Şakaklarımda can bulup yılan gibi kıvrılarak yayılan ağrı beni uykumdan kaldırdığında gözlerimi araladım. Daha ilk andan soluduğum kokusu, Aytun'un hemen yanı başımda olduğunun göstergesiyle kafamı çevirip ona bakma gereği duymamıştım. Parmaklarımı zonklayan şakaklarıma götürdüm ve yavaşça ovdum.

"Biraz sabret, ağrıyı geçirebilecek bir ilaç bulacağım."

Aytun'un tekdüze sesini duyunca gözlerimi, geçtiğimiz karanlık yoldan ayırmadım. "Dayanabilirim."

"Beş saattir uyuyorsun, acısı hemen geçmeyecektir."

Gözlerim duyduklarım ile irice açılırken hayretle ona döndüm.

"Kendinde olmadığın için büyü yaptım ama bir defa daha şahit olduğum gibi vücudun buna dayanıksız ki o kadar saat uyudun."

Cümlelerin neresinden neye tutunacağımı şaşırırken yaptığı eylemde karar kıldım sonunda. "Ne yaptım dedin?"

"Seni uyutmak için büyü kullandım." Gözlerini yoldan ayırmazken umursamaz bir halde sözlerinin devamını getirdi. "O halinle pek dediklerimi yapacak gibi durmuyordun. Bıraksam soluğu kara büyücülerde alacaktın. Bana başka seçenek bırakmadın."

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken gözlerimi kaçırdım ve düşündüğüm şeyin saçmalığına baktım. Gerçekten de kötü diye nitelendirilen kişilerden yardım istemeye gidecektim eğer mâni olunmasaydı. O anlarda öyle kendimde değildim ki neyin yanlış neyin doğru olduğunu ayırt edememiştim. Tek amacım bir yol aramaktı ve bunun için her şeyi yapabilecek kadar çaresizdim. Sıkıntıyla soluduğumda, "Gerçekten yardım edemezler mi?" dedim çekinerek.

Cevabı netti. "Etmezler."

Gözlerimi kırıştırdım ve nihayetinde sözlerini açacağını düşünerek ona biraz zaman verdim.

"Senin hikâyeni duydukları an önce üzerinde büyü deneyleri yaparlar, ardından da bir odaya kapatıp bir yıl orada bekletirler. Nigraların, kendilerine has hastanelerinde seni ağırlamaktan gurur duyacaklarına eminim."

"Niye bir yere kapatırlar?"

"Çünkü bu hikâyeye değerli biri olduğunu düşünürler ve kraliçe uyandığında seni, ona bizzat teslim ederler. Karşılığında da özgür yaşamlarını isterler. Onlar için güzel takas malzemesi olursun."

Yanaklarımın içini dişledim ve önüme döndüm. Tüm bu olanlar fazla değil miydi?

Arabaya yeniden bir sessizlik hâkim olduktan birkaç dakika sonra cama düşen yağmur damlalarına şaşkınca baktım. “Yağmur başladı,” diye mırıldandığımda Aytun direksiyonu ani bir manevrayla sağa kırdı.

“Ne oluyor?”

“Yağmur diğer bölgelerde de yağıyor ve gittikçe şiddetlenecek. Bu şekilde araba kullanamam.”

Gözlerimi profilden gördüğüm kemikli çehresinde gezdirdim. “Ne yapacağız peki?”

Aytun, hızla dar bir yola girdi. “Çeneni biraz kapalı tutmaya ne dersin? Aksi halde seni tekrar uyutmaktan büyük bir zevk alacağım.”

Gözlerimi devirip bir erkeğin nasıl bu kadar kaba olabileceğine kaçınıcı defa şahit olduğumu hesaplamaya çalıştım. Bunu yaparkenki sessizliğimse Aytun’a boyun eğdiğimden değil, yorgunluğumdandı.

Araba taşlı, patika bir yola girdiğinde etrafı incelemekle meşguldüm. Yağmur yağmaya devam ediyordu ve uzunca bir süre de duracağa benzemiyordu. Uzun, kuru dallara sahip ağaçlar etrafımızı çepeçevre sararken ileride gördüğüm tek katlı evle bir şeyler anlamlı gelmeye başlamıştı. Dudaklarım düz bir çizgi zevahirine bürünürken arabanın durmasını sabırla bekledim.

“İn,” deyip arabadan çıktığında ona uydum. Saçlarımın ıslanmaması için pelerinin başlığını kafama örterken Aytun’un keskin gözleri etrafı tarıyordu. Uzun bir gözetlemenin ardından bana dönüp başıyla evi işaret etti. Önden ilerlerken pelerinin yere sürtünen eteklerini, ıslanmasın diye avuç içimde topladım. Verandanın tek merdivenini çıkıp çatı sayesinde yağmurdan kurtulunca, “Burada mı kalacağız?” diye sordum.

Elini cebine attı ve eski görünümlü bir anahtar çıkarırken başını belli belirsiz salladı. Tanıdığım Aytun değildi sanki. Garip bir havası vardı. Durgun gibiydi ve bunun nedenini anlayamamıştım. Yolda bir şeyi yoktu. Ne olduysa buraya geldikten sonra olmuştu. Acaba ev ile mi alakalıydı? Açtığı ve geçmem için yer verdiği kapıya bakarken, “Peki kimin bu ev?” diye ikinci bir soru yönelttim.

Başını kaldırıp evin içine baktı ve kısaca, “Ailemin,” diye yanıtladı.

"A-anladım," diye kekeledim. Ne diyebilirdim ki? Ailesiyle ilgili olayları, Simge'nin anlattığı kadarıyla üstü kapalı bir şekilde biliyordum. Babalarının öldüğünü söylemişti ama aslında eve giren muhafız sayesinde öldürüldüğünü öğrenmiştim. Anneleriye onları terk edip gitmişti. Dudak kıvrımlarım alayla bezendi, acıyla örselendi. Annelerden yana üçümüzün de şansı yoktu.

Gerçi ben hiç olmamasını tercih ederdim. En azından hiç görmemiş olsam kendimi bir yalana inandırmam daha kolay olurdu. Mesela, *babamla anlaşıyor, mecbur kaldı gitti, derdim ya da beni öldü sanıyor*, diye düşünürdüm. Tüm bu yalanlar annemin benden nefret ettiği gerçeğinden daha iyiydi. Hiç değilse tüm yaşamım boyunca kör bir hevesle yaşamak zorunda kalmazdım.

"Artık içeri girmeyi düşünüyor musun yoksa oyalanmaya devam mı edeceksin?"

Pekâlâ, yanılmışım. Her ne kadar durgun olsa da Aytun hâlâ aynı Aytun'du.

"Geçiyorum," dedim iğneleyici bir sesle ve eski eve girdim. Avucumda tuttuğum pelerini kendi haline bırakırken merakla etrafı süzdüm. Minimum düzeydeki eşyalar, küçük olan evi çok boş gösteriyordu. İki tane eski koltuk, ortada geniş bir masa, tavandan sarkan oymalı bir avize haricinde başka bir eşya yoktu. Küçük, Amerikan mutfak odanın en sonunda yer alıyordu. İçeride gördüğüm tek kapı evin ne kadar küçük olduğunu gösteriyordu. Aytun, ayakta dikilmekten sıkılmış gibi kirli koltuğa bıraktı kendini. Oturuşuyla etrafa yayılan tozlara kaşlarını çatarak bakarken burnumu kırıştırdım ve buraya ne kadar zamandır birinin gelmediğini merak ettim.

Aytun, ortada duran sehpanın çekmecesini açtı ve içi mavi sıvı dolu küçük bir cam şişe çıkarıp bana uzattı. "Baş ağrına iyi gelecektir. İçebilirsin."

Şişeye tedirgince bakıp iç çektim. "Bu şey bozulmuştur bence. Yıllardır eve kimse gelmemiş gibi."

Bir erkek için fazla biçimli olan kaşlarını kaldırdı. "Şifalı karışımın yıllara dayanıklıdır. Bozulmuş olması imkânsız."

El mecbur elindeki şişeye uzandım ama birden parmaklarına değen parmaklarımdan garip bir ürperti geçince bakışlarımı eline indirdim. Aytun da benim gibi, temas halindeki parmaklarımıza bakıyordu. Yanaklarım ısınırken ne yapacağını bilemeyen uzuvlarım hemen buradan kaçmak istiyordu. Bu etkiden kurtulmak istercesine boğazımı temizledim. “Bırakacak mısın?”

Loş ışıktaki parlayan gözlerini kıstı. “Alacak mısın?”

“Bırakacaksan, evet.”

Başını salladı. “Alacaksan, evet.”

Bu saçma diyalogun daha fazla uzamaması için şişeyi kaptığım gibi boş olan koltuğa oturdum. Etrafa saçılan tozları umursamadan şişenin mantar tıpasını açtım ve içindekini kokladım. En azından kokusuzdu. Koku hassasiyeti olan biri olarak bir de kötü kokmasıyla uğraşamazdım. “Ne kadarını içeceğim?”

“Birkaç yudum alsan yeter,” dedi başını geriye yaslariken.

Dediğini yapıp içtikten sonra şişeyi bir kenara koydum ve aynı onun gibi, başımı geriye attım ve etraftaki sakin sessizliğin akışına bıraktım kendimi.

İçinde bulunduğumuz küçük ev, uzun zamandır buraya kimsenin uğramadığını belli etse de yaşandığı dönemdeki o sıcak havasını hiç kaybetmemişti. Tuhaf aurası, kasvetli olmasına rağmen huzurlu hissettiriyordu, tabii yalnızca bana. Zira eskiden ailesinin kullandığı bu evde olmak, Aytun’a garip hissettiriyor gibiydi. Öyle ki saatlerdir oturduğu yerden evin küçük salonunu düşünceli bir tavırla izliyordu. Aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Ne düşünüyordu acaba?

Gün akıp uyku iyice üzerime çöreklendiğinde önleyemediğim bir esneme dudaklarımdan fırladı ve saatlerdir bana bir kez bile değmeyen gözleri, yüzümde sabitlendi.

“İçeride yatak odası var. Geç yat, ben de az sonra geleceğim.”

Tam başımı sallayarak onu onaylayacaktım ki cümlesinin sonunu idrak ettim. “Bir saniye, anlayamadım. Nereye geliyorsun?”

Tek kaşını kaldırdı ve umursamaz bir bakış attı. "Yatağa."

Yatağa mı? Bana, *git yat* dediği yatağa mı? "Benimle aynı yatakta yatamazsın," dedim sesimi yükseltirken. Böyle bir şeye izin vereceğimi düşünüyorsa feci halde yanılıyordu.

Tek kaşını kaldırıp, "Bunu hatırlatırım," dedi az bir alayla. İmalı sesindeki anlamı çözemiyordum fakat ağır olduğu barizdi.

"Ne saçmalıyorsun, Aytun?" dedim bastırılmış öfkemle. İsmi seslice telaffuz etmeye hâlen alışamadığım gerçeğini, kirli halının altına iteleyerek gözümün önünden çektim. O kadınla buluşmak bana hiç iyi gelmemişti ve bunun üzerine bir de delici bakışlarını yüzüme dikip, saçma sapan konuşan adamla uğraşamayacaktım.

Suratıma boş boş baktı. "Bu evde yatılabilecek tek bir yatak var ve ikimiz de orada uyuyacağız."

Kafamı iki yana salladım ve ciddiyetimi anlaması için her bir kelimenin üzerine özenle bastırarak, "Benimle aynı yatakta yatmayacaksın, Aytun. Çok ciddiylim!" dedim.

Cebinden sigaraya benzeyen bir şey çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirmeden hemen önce konuştu. "Sırf sen istemiyorsun diye tüm gece şu rahatsız tekli koltukta sürünmeyi göze almayacağım. Şimdi uslu bir kız ol ve o yatağa yat. Dışarıda bir hareketlik olup olmadığını kontrol edip geleceğim."

Hararetle ayağa kalktım ve öfkeyle dişlerimi sıktım. Hızımı alamayıp bir de sol ayağımı, istediğini yaptıramamış küçük çocuklar gibi yere vurduktan sonra onun alaycı bakışlarının eşliğinde odaya yöneldim. Kapıyı, kızgınlığımı gözüne sokarcasına sertçe kapattıktan sonra, aynı salon gibi burada da az olan eşyalara baktım. Geniş yatağın yanına konumlandırılmış iki tane küçük komodin, makyaj masası ve bir kıyafet dolabı vardı. Üşümüştüm ama bu nemli pelerininle daha fazla kalamazdım. Üzerimdeki pelerini makyaj masasının önündeki sandalyeye koyarken yatağın üzerindeki tozlu örtüyü açtım. Üzeri şimdiye kadar örtülü olduğu için çarşafta toz yoktu. Yatağın içine girdikten birkaç dakika sonra kapı açıldı. Aytun, elinde bir kutuyla baş ucuma geldi ve kutuyu uzattı. Dirseklerim üzerinde doğrulurken bunun bir telefon olduğunu gördüm.

“Dün almıştım ama vermeyi unutmuşum. Simge artık yok ve benim olmadığım zamanlarda yalnız kalacaksın. Lider olduğumu biliyorsun, bu yüzden evde olmayacağım zamanlar olabilir.”

Aniden aklıma düşen soruyu seslice dile getirdiğimde Aytun’un bakışlarını üzerimde topladım. “Neden lider olmayı seçtin?”

“Çünkü ben güce aşık biriyim ve şu an en güçlü olabileceğim konumdayım.” Ses tonu muydu tüyleri mi ürperten yoksa söyledikleri miydi bilmiyordum. “Acil bir durumda beni ararsın, olur mu?”

“Ben bunları size nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum,” diye mırıldandım dalgınca. Aslında çalışabilirdim ama ne iş yapabileceğimi hiç bilmiyordum. Arkeoloji benim için bir iş değildi ve onun haricinde hiç çalışma deneyimim olmamıştı.

“Oradan aldığı telefonla batacak biri gibi mi duruyorum?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Telefonda Simge’nin, benim, teyzemin ve Menes’in numarası var. Telefonumu kapatmayacağım ama bir aksilik olur da bana ulaşamazsan onları ararsın.”

“Tamam,” dedim odanın ısısı aniden daha soğuk gelirken. Sıcağa alışan bedenim aniden soğuk havayla karşılaşınca uyum sağlayamamıştı. Bir süredir üzerime bir şey almadan yatarken iki akşamdır kalın giymeme rağmen üşümüştüm. Yorgana sarılırken Aytun, kutuyu komodinin üzerine bıraktı ve kaşlarını çatarak bana baktı.

“Üşüyor musun?”

“Evet, şu hava değişimine henüz alışamadım sanırım,” dediğimde dolaba ilerledi ve rafları karıştırıp bir battaniyeye yanıma yaklaştı.

“Üzerine ört.”

Dediğini yaptığımda yatağın diğer yanına geçip yatmaya hazırlandığında en kararlı halimle doğruldum. “Burada yatamazsın derken ciddiydim, Aytun.” Sözlerimi kale almadan yatağa yattığında şaşkınca ona baktım.

“Ne tesadüf. Ben de o koltukta yatmayacağım derken ciddiydim.” Kolunu başının altına alırken ters bir bakış yolladı. “Daha fazla uzatmadan uyu. Yarın sabah erkenden gideceğiz.”

Pekâlâ, yatak büyüktü. Yattığı yerde uyanan biri olarak bu büyük yatakta ona temas etmeden uyumam zor bir şey değildi. Yorgana sıkıca sarınarak ona sırtımı döndüm ve gözlerimi yumarak uykunun beni ele geçirmesi için bekledim. Fakat fazla uyumuş olmalıyım ki uykunun zerresi yoktu. Kaç saat böyle bekledim bilmiyordum ama sıkılıp arkama döndüğümde Aytun'un uyumuş olduğunu gördüm.

Uyurken hiç de farklı değildi. Gün içindeki ifadesizliği, hiç çıkmayan bir maskeymişçesine uyurken de yüzündeydi. Uzun kirpikleri ardında gölgesini bırakarak tenine düşüyordu. Çok hafif belli olan sakalları vardı. Yakışıklı bir yüzü olduğunu inkâr edemezdim. Ve tabii güzel koktuğunu da...

Yine mi bir rüyanın içindeydim?

Ve yine mi annem vardı?

"Kalk artık, sabah oldu." Annemin bağırın sesi kulaklarımı tırmaladığında uykumdan sıyrılarak ayağa kalktım.

"Kalktım anneciğim," diye seslendim ona doğru. Bugün okul hayatımın ilk günüydü ve gece boyunca heyecandan uyuyamamıştım. Baş ucuma koyduğum tokaları alıp mutfığa annemin yanına koşturdum. Kız kardeşimin saçını ören anneme her şeye rağmen gülümseyerek baktım. Her yeni gün bir umut demekti benim için. Belki bu sabah severdi beni.

"Günaydın, anne. Benim de saçlarımı örer misin?"

Şefkatli parmaklarını kız kardeşimin saçlarının arasından geçirirken bana buz gibi bir tavırla baktı. "Hem geç kalk hem de saçını örmemi iste. Eylül'ün saçlarını örüyorum. Daha sonrası için de vakit yok, okula geç kalacaksınız. Geç bir şeyler ye, hazırlan hemen."

Ardından yüzünü eğip Eylül ile ilgilenmeye devam ettiğinde avucumdaki tokaları var gücümle sıktım. Dışlanan, azarlanan yine ben olmuştum. Dolan gözlerimi saklamak isteyerek mutfaktan çıktım ve erkek kardeşimle burun buruna geldim. Benden bir buçuk yaş küçük olan Melih merakla bakarken, gülümsemeye çalışarak koşar adım odama girdim.

"Abla, neyin var?" deyişlerini umursamadan kapıyı kilitledim ve elimi yüzüme bastırarak ağlamaya başladım.

Yaşlarla bezeli gözlerimi açtığımda gördüğüm tanıdık sima ile nerede olduğumun farkına varırken ne ara onun üzerine koyduğumu bilmediğim kolumu çektim. Yatakta doğrulurken etrafıma bakındım ve komodinin üzerindeki şeyi gördüm. Daha önce bunu nasıl düşünemediğim için hayıflanırken kutudaki beyaz renkli telefonu çıkardım. Hızla açıp kardeşimin numarasını tuşladım ve midedeki burkulma hissiyle kulağıma yaklaştırdım.

Bir erkek sesi, *"Yanlış numara tuşladınız,"* dediğinde gözlerimi kapattım. Yeniden gözlerimi açtığımda Aytun uyanmış, bana bakıyordu.

"Umudum gittikçe yok oluyor."

Yüzümün ıslaklığına her geçen saniye bir yaş daha eklenirken sıkıntılı bir nefes aldı. Ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı ama bir yorumda bulunmadı.

"Burada geçirdiğim her saniye o umudu biraz daha yok ediyor. Her yeni gün, bir umudun daha firar etmesine neden oluyor." Dizlerimi kendime çekerken, *"Kardeşimi özledim,"* dedim yorgunluğun hırpaladığı sesimle. Özlem, ruhumu alabora ederken aklımı kaçırmamanın kıyısında volta atıyordum.

"Annemi?"

Duyduğum kişiyle bal rengi gözlerimden süzülen yaşa takıldı gözleri.

"Özledim," dedim başımı usulca sallarken. *"Onu bile özledim."*

İfadesi sertleşti, söylediklerimi hiç tasvip etmiyor gibiydi. *"Sana bu kadar kötü davranan kadını, her gün ağlayarak uyanmana neden olan annemi mi özledin?"*

Hıçkırdım ve başımı iki yana sallayarak bilinçsizce sesimi yükselttim. *"Sen nasıl sizi terk eden kadını özlediysen ben de özledim. Benden çok da farklı değilsin, Aytun. İkimiz de her gece onlarla ilgili rüyalar görüyoruz."*

Dudakları alayla kavislenirken bir asır bile düşünsem asla tam olarak ne olduğunu bulamayacağım cümleyi kurdu: *"Yanlışın var. Bu gece, bu yatakta onunla ilgili bir rüya görmedim."*

Şüphe

✚ 9 10 11

BÖLÜM 15

“**B**aşka bir rüya mı gördün?” diye sordum sözlerine kendimce bir anlam yükleyerek. Rüya görmedim değil, annemle ilgili bir rüya görmedim demişti sonuçta.

İki kaşını saf sertlikle kaldırdı ve ayaklandı. “Seni ilgilendirse bilirdin,” derken gözleri dikkatle yüzümü taradı.

Kabalığı karşısında gözlerimi devirme isteğimi zorlukla bastırıp yüzümü başka tarafa çevirdim. Haklıydı, burada beni ilgilendiren bir durum yoktu. Ne diye ona böyle bir soru sormuştum bilmiyordum.

“Ben etrafı kolaçan edeyim, sonra çıkarız. Sen de hazırlan istersen.”

Başımı sallayarak onu onayladığımda bir şey demeden çıktı. Kapatıldığı kapıya dalgın gözlerle baktım. Annesiyle ilgili ne düşündüğünü merak ediyordum. Bu kadar sert olmasının nedeni bu muydu acaba? Annesi onları bırakıp gittiği için miydi? Telefon sesi düşüncelerimi bölerken Aytun’un bana aldığı telefondaki isme baktım. Simgе arıyordu. Aramayı yanıtladığımda sesi duyuldu. “Bak sen, kimlerin telefonu varmış artık,” dedi neşeyle. Bulaşıcı enerjisi bana geçerken kısık sesle güldüm.

“Nasılsın?”

Buram buram ego kokan tonla, “Ah, mükemmelim. Her zamanki gibi,” dediğinde gözlerimi devirdim. Erkek Karavera’ya göz

devirememiş olabilirdim ama dişisi kesinlikle işimi görürdü. "Sen nasılsın? Hastanedeki görüşmeniz nasıl geçti?"

"Aytun anlatmadı mı?" dedim bariz bir afallamayla. Ben, ikizine bu konudan çoktan bahsetmiştir diye düşünmüştüm.

"Hayır," diye mırıldandı Simge huysuzca. Nedense sözleri göz devirmiş hissiyatı yaratmıştı. "Ketum herifin tekidir o. Dün arayıp sordum, tersledi, kendi işime bakmamı zırvaladı ve yüzüme kapattı telefonu. Ah, kardeşim olmasa tırnaklarımdan nasibini çoktan almıştı ama bunu yaparsam beni Teb'in orta yerinde, elindeki yetkiyle sallandırır."

Öfkesi öyle tatlıydı ki melankolik havamı dağıtabilmişti. Ona ayak uydurup birkaç dakikalığına da olsa sorunlarımı bırakmak güzeldi. "Eh, benim cesedimi, beni gönderdiklerini düşündüğü adamlara kargolayacak birinden daha azı beklenemezdi."

"Emin ol, bunu yapmaz."

Kuşkuyla kaşlarımı çattım. "Niye?"

Simge'nin güldüğünü işittim. "Ben bilmem. Anlat bakalım nasıl, anlaşıyor musunuz?"

Ona çok kötü bir şey söylemişçesine baktım lakin daha sonra bunu göremeyeceği aklıma gelince anında ifademi düzelttim. "Saçmalama, Simge. Tabii ki anlaşıyoruz. O kabalık abidesiyle asla da anlaşılabileceğimi sanmıyorum."

"Sanırım burada *sen benim ikizime nasıl öyle söylersin*, diye çemkirmem gerekli ama haklılığının karşısında eğilmekten başka yapabileceğim bir şey yok." Aniden duraksadı ve iç çekti. "Biliyor musun, eskiden hiç böyle değildi."

"Nasıl değildi?" diye sordum merakıma yenik düşerek. Aytun ile ilgili olan her bilgi nedense ilgimi çekiyor, içten içe onu merak etme duygusuna yenik düşüyordum. Sanırım bunun nedeni tıpkı benim gibi çevresindekilere karşı kapalı olmasıydı.

"Böyle işte. Kadınlara karşı kaba, insanlara karşı yabani... Annem varken öyle sevgi dolu, öyle nazikti ki bazen o küçük çocuğu özlüyorum. Her şeye, herkese o kadar iyi davranırdı ki onun yanında ben kötü dururdum. Ama ne zaman annem gitti, Aytun bir daha eskisi gibi olmadı. İçine kapandı ve orada yaşamaya devam

etti. Babam öldüğündeyse iyice asabileşti. O içine kapanık hali yerini, herkese sataşan nefret dolu bir adama bıraktı. Bana olan tutumu hâlâ aynı. Yeri geldiği zaman büyük kavgalar edebiliyoruz ya da bir akşam yine kardeş gibi davranabiliyoruz ama kendisi aynı değil ve ben neredeyse yirmi yıldır o adamla yaşıyorum.”

“Senin için üzgünüm,” dedim dürüstçe. “Sevdiğin birinin değişimini görmek senin için zor olmuştur.”

Simge derin bir nefes aldı ve ardından bir sessizlik oluştu kısa süreliğine. “Benim yaşadıklarımı Aytun da yaşadı, Ayliz.”

Anlamayarak kaşlarımı çattım ve kapalı kapıya baktım.

“O nasıl değiştiyse ben de değiştim. Eskiden içine kapanık olan, çok konuşmayan bendim,” dedi düşünceyle.

Şimdi anlamıştım. Bu hali onun korunma yöntemi idi. Ebeveynlerine olanlarla Simge değişerek bu hale bürünmüştü.

“Ama ikimiz de o kadar acılıydık ki, birbirimizde olan bu değişiklikleri fark edemedik. Anladığımız zamansa çok geç kalmıştık.” Dudaklarından neşesiz bir kıkırtı yükseldi. “Her neyse. Ben bu halimle de çok harikayım.”

Rahatlıkla iç çektim. Gülümsememi bastıramıyordum. Bu kız gerçekten çok eğlenceliydi ve içten içe keşke onunla kendi dünyamda tanışmış olsaydım demekten kendimi alamıyordum. ‘Nankör ve bencil insanlar’ düşüncemi yıkabilecek biriydi Simge.

“Beni boş ver de Aytun’la neler yaptığınızı anlatın.”

“Sen gideli daha iki gün oldu, Simge. Bir şey yapmadık. Dün hastaneye gittik, daha sonra çok yağmur var diye sizin ailenizin evine geldik.”

“Ne? Bir dakika, kulübede mi kaldınız dün gece?”

Niye Simge böyle şaşkın şaşkın konuşunca altından bir şey çıkacakmış gibi hissediyordum acaba? Korkuyla beklerken, “Evet,” diye mırıldandım.

“Ayliz, beni acilen aydınlatman gerekiyor. O evde sadece bir tane yatak var ve siz iki kişisiniz. Kim salonda yattı ya da hemen sorumu değiştiriyorum. Siz aynı yatakta mı yattınız? Beraber? İkiniz?”

“Sadece uyuduk,” dedim bunun devamında ne geleceğini kestiremeyerek. Karavera kardeşler mevzu bahis olduğunda tüm öngörülerim kendini bir mağaranın en dip köşesine saklıyordu.

“Hadi canım! Resmen aynı yatakta uyudunuz, öyle mi?”

“Bunu ilk kez yapmadık, Simge. Abartma lütfen. Bir keresinde de onun odasında kaldığımda yanımdaydı.”

“İki kez beraber uyudunuz! Tanrılar bizi korusun!”

“Neler oluyor?”

“Şöyle açıklayayım. Aytun, *işini gör, sepetle*, diyen tipteki erkeklerden. Kızların tüm gece odasında kaldıklarını biliyorum ama uyumadıklarından eminim. Bir defasında odasına aldıklarından biriyle olan konuşmasını dinlemiştim. Kız, ‘Niye kimseyle uyumuyorsun?’ diye çemkirip durmuştu. Aytun da ‘Bugüne kadar kimle uyuduğum görüldü ki seninle uyuyacağım?’ demişti. Eh, bu ne demek oluyor. Çok sevgili ikizim, ilk kez seninle uyudu ve şu an belli etmesem de ne kadar şaşırdığımı sen tahmin et. Ayrıca birisiyle uyumak fazlasıyla özel bir andır.”

Bahsi geçen kız adına ufak bir üzüntü duydum, ancak daha sonra algıladığım gerçekler bunu elinin tersiyle kenara itelemişti. Benimle uyumuş olması tuhaf bir duygu selini de beraberinde getirdiğinde, bunun ne olduğunu anlamayarak kaşlarımı çattım. Rahatlama? Sevinç? Gurur? Yok, daha neler! Kendime gözlerimi devirdim.

“Aranızda bir şey mi var sizin?”

“Ne?! Hayır tabii ki. Sadece yer kıtlığından aynı yerde uyumak zorunda kaldık. Onun haricinde kardeşin bana karşı her zamanki gibi.”

“Hmm...” diye mırıldandığında sanki bu dediklerime inanmıyor gibiydi sesi.

Asabiyetle, “Ne hmm?” dedim seslice. “Doğruyu söylüyorum.”

“Tatlım, Simge Karavera gözlemlerinde asla yanılmaz ve benim gördüklerim senin söylediklerinle bağdaşmıyor.” Sıkıntıyla inledi. “Ah, benim orada olup gözlemi olay yerinde yapmam gerekiyordu aslında. Ne yapsam, okulumu değiştirip oraya mı gelsem acaba?” diye kendi kendine konuştuğunda dış kapının açılma sesi geldi. Birkaç saniye sonra ise tıklatılmadan odanın kapısı açılmış ve saçları

ıslak bir Aytun, görüş alanıma girmişti. Niye ıslak olduğunu çöze-
mezken, *kimle konuşuyorsun* dercesine başını salladı.

"Simge," diye ona yanıt verdiğimde telefonun diğer ucundan
bir ses yükseldi.

"Mükemmeliyetin vücut bulmuş hali olur kendisi."

Başımı iki yana sallayıp sııttım. Bu kızın egosu boyundan bü-
yüktü gerçekten de.

"Konuşmanızı bitirip arabaya teşrif etmeyi düşünüyorsunuz-
dur umarım, kraliçem." Dalga geçerek kollarını göğsünde birleş-
tirdi ve kapıya yaslandı.

Sııttmam silinirken ona tersçe baktım. "Çok komiksin."

Tek kaşını kaldırırken doğruldu ve "Ne kadar tehlikeli oldu-
ğumu da görmek istemiyorsan acele et. Yoksa seni burada bırakıp
giderim ve kara büyücülerin bölgesine ne kadar yakın olduğumuzu
hatırlatmama gerek yoktur herhalde," dedi. "Gerçi birkaç saat önce
senin istediğin şey de tam olarak buydu, değil mi? Söylesene, fik-
rin değişti mi?"

Başımı sol omzuma doğru eğip ona mesafe dolu bir bakış at-
tım. "Simge, daha sonra tekrar konuşuruz. Şimdi kapatmam gerek."

"Benim de işlerim vardı zaten. Seni yine ararım. Kendine dik-
kat et."

"O yanımdayken mi?" dedim Aytun'un uzaklığını fırsat bilip
fısıldarken.

Simge, şen bir kahkaha attı. "Dikkat et derken ondan bahsed-
yordum zaten."

Onu yanıtlayamadan telefonu suratıma aniden kapattığında iç
çektim. Bu kızla işim vardı. Daha fazla oyalanmamak ve Aytun'un laf
sokmasını önlemek amacıyla ayaklandım. Gece sandalyenin üzerine
bıraktığım pelerini tekrar giyince ne kadar sıcak tuttuğunu bir kez
daha anladım. Hazır olduğumda kapıya doğru ilerledim. Yanından
geçerken Aytun'a bakmayacaktım, o kısacık sürede bunu tembihle-
mişim aslında kendime, ama kokusu burnuma dolduğunda gözle-
rim istemsizce ona kaydı. Bana bakan gözleri tüm bu donukluğunun
aksine canlıydı. Saniyelik göz göze gelmemiz nefesimi hızlandırır-
ken bunu, güzel bir kokuyu daha fazla soluma isteğime bağladım.

Kapıyı açıp soğuk havaya giriş yapacağım esnada Aytun, "Dün kullandığın şişeyi yanına al," dedi.

Arkamı döndüm. "Neden?"

"Başın ağrırsa iyi gelecektir. Daha sonra benden isteme, hazır varken al."

"Ona bir daha niye ihtiyacım olsun ki?"

"Eğer böyle çok konuşacak ve beni sinirlendireceksen emin ol, fazlasıyla lazım olacak."

Şu an resmen tehdit ediliyordum! "Şimdi de tehdide mi başladın?"

Kayıtsızca, "Hayır. Yapacaklarımı söylüyorum," dedi.

Dişlerimi birbirine bastırıp şişeyi aldıktan sonra, yeri dövercesine yürüyerek arabaya ilerledim. Öküzlüğüne edecek laf bulamıyordum artık. Menes'in evine yaptığımız yolculuk oldukça sessiz geçti.

Eve girdiğimiz gibi Menes'i gördük. Menes, elini sarı saçlarından geçirirken gözlerini üzerimizde gezdirdi. "Geç kaldınız."

"Yağmur çok yağıyordu. Geceyi kulübede geçirdik o yüzden."

"Tahmin ettim. Bu tarafa yağmadı ama Memfis ve diğer bölgelerde sağanaktı. Birkaç at huysuzlanınca kaza olmuş. Ian onlarla ilgileniyordu."

Duyduklarım, o isimde tanıdığım tek adamı aklıma getirince başımı kaldırdım. Bu benim karşılaştığım Ian olabilirdi. Tören günü anladığım kadarıyla o da liderdi.

Aytun, anlayamadığım bir şeyler homurdanırken salona ilerledi. Onun arkasından bakarken Menes, "İyi misin?" diye sordu.

Benimle normal bir diyalog içine girmesini garipseyerek, "Evet," dedim. Daha önce bir iki kez karşılaşmıştık ve pek muhabbet etmemiştik.

"Solgun görünüyorsun. Bir şeyler yediniz mi?"

Kafamı iki yana sallayınca başıyla koridoru işaret etti. "Gel benimle."

Kuşkuyla onu takip ettiğimde mutfığa girdik. Menes, başıyla yandaki masayı işaret etti ve "Otursana. Bir şeyler hazırlamıştım," dedi.

Dolapları karıştırıp bir tabak çıkardıktan sonra, yaptığı yemeği önüme koydu ve kendi de tam karşıma geçip oturdu.

"Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun," dedi gülümseyerek.

Menes'i pek görmemiştim ama tavırları Aytun'a nazaran daha sıcaktı ve en azından gülümsemekten yoksun değildi. Yemeği tattığımda çok leziz olduğunu fark ettim.

"Eline sağlık, çok güzel olmuş," dedim kibarca.

"Anlat bakalım, nasıl gidiyor buradaki günlerin?"

Tek kaşımı imayla kaldırdım ve kendimi gülmeye zorladım. "Pek iç açıcı olduğunu söyleyemem. Sanki çok kolay bir yaşamım varmış gibi ayrıyeten bunları yaşıyorum."

Menes omuzlarını silkti. "Hangimizin hayatı kolay ki? Hepimiz bir karmaşa döngüsünde nefes almaya çalışıyoruz. Asıl soru, gerçekten yaşıyor muyuz?" Durgunca ona bakarken aniden güldü. "Boş ver. Aytun ile aranız nasıl? Sana karşı davranışları mesela?"

Bugün neden herkes bizim aramızın nasıl olduğuna kafa yoruyordu ki? Simge'nin de Menes'in de neden sorduğunu anlamasam da, "İlk tanıştığımız zamanla neredeyse aynı. Sadece artık beni ona birilerinin göndermediğinden emin olmuş gibi," diye cevap verdim.

"Oldu ama bu konuda onu çok yargılamamak lazım. Çünkü düşmanları, onu kendilerinin yenemeyeceğini anlayınca kadın göndermeye başladılar ve bugüne kadar yanına gelen çoğu kadın da onlardan biriydi. Senin onlardan farkın hikâyendi. Eğer Aytun, anlattıklarına zerre inanmasaydı o gün onca riski göze alıp piramide girmezdi."

"Risk?" diye sordum merakla. Ne riski almış olabilirdi ki? O gün gayet rahat tavırlar sergilemişti ve hiç de risk alan biri gibi durmuyordu.

"Oraya elimizi kolumuzu sallayarak sokamazdık seni. Benim bile piramitte belirli bir bölgeye kadar giriş iznim var. Soylu ve görevli olmayanların piramitte yer almaları katiyen yasak. Cezası ise çok ağırdır. Haliyle seni oraya sokmamız için dikkat dağıtmak gerekiyordu. Bu yüzden civarda Nigra saldırısı olduğu yalanını attık. Çoğu kişi oraya gittiğinde seni içeriye sokabildik. Ama eğer yakalansaydık senin için kesinlikle son olurdu. Aynı zamanda benim için de. Aytun konusunda çok emin değilim ama kraliçenin ona ölümden

beter şeyler yapacağına eminim.” Sandalyede rahat bir oturuşa geçerken başını geriye atarak koridoru kontrol etti. “Demem o ki, Aytun sana en başta güvenmeseydi bu riskleri almazdı. Şunu bil ki o hiç kolay bir çocukluk geçirmede. Burada insanlara, özellikle kadınlara gram güveni olmayan bir adamdan bahsediyoruz. Annesinin ihanetiyle sarsılan biri, tüm kadınların aynı olduğunu düşünür. O, bugüne kadar annesinden ne kadar nefret ettiğini söyleyip durdu ama içindeki çocuk yanı sevmekten hiç vazgeçmedi. Kendi içinde böylesine çatışırken ortaya bazen dengesiz hareketler koyabiliyor ama şu an eskisi kadar yoğun değil.” Gözleri derince bakarken alçak sesle devam etti: “Belki de değişen şeyler vardır.”

Okların işaret ettiği yönü anlamaya çalışırken bir yandan da bana bunları neden anlattığını düşünüyordum. Söylediklerinin merakımı giderdiğini inkâr edemezdim ama bu kadar bilginin sebebi neydi? Kuşkuyla Menes’i izlerken açık olan kapıda Aytun görüldü. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi panikleyerek yerimde sıçradım. Gerçi arkadaşı ile onun dedikodusunu yapmak fazlasıyla yanlıştı ya... neyse.

“Açsan sen de ye.”

Aytun, şüphe dolu bakışlarını ikimizin üzerinden çekmeden, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Ayliz ile yemek yiyoruz. Sana da koydum.”

Gözlerini üzerimden ayırmadan, “Aç değilim,” dedi ağır ağır.

Bir adamın ifadesizliği bile hırçın olabilir miydi?

Oluyordu.

Aytun Karavera, bu ifadeye sonuna kadar uyan kişiydi şüphesiz.

Derin bakışlarla parlayan gözleri, yüzme bilen bir insanı bile en sığ suda boğabilecek güçteyken onun karşısında elden ayaktan kesilmemek imkânsızdı.

Bakışmamızı keserek Menes’e baktığında başımı eğdim ve ta-bağımla ilgileniyormuş gibi yaptım. “Seninle konuşacaklarım var. Salona gel.”

İkisi ortamı sessizce terk edip beni yalnız bıraktıklarında merak duygum kabardı. İnsanların konuşmalarını gizlice dinlemek yanlış olabilirdi ama şöyle bir gerçek vardı ki benim burada olmam dahi

başlı başına bir yanıltı. Ayrıca beni dinlemeye iten şey, Aytun'un ciddi tavrıydı. Önemli bir şeyler söyleyeceği açıkça ortadaydı.

Çakal titizliğinde mutfaktan çıkıp koridora girdim ve boğuk seslerin olduğu tarafa ilerledim. Öylesine sessizdim ki bu defa Aytun'un orada olduğumu anlamasına izin vermeyecektim. Kapısı kapalı olan ama seslerin net duyulduğu odanın önünde, duvara yapışık şekilde durdum ve her an kaçmaya hazır halde bekledim.

"Evin camlarını yaptırdım. Asıl sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Neyi ne yapmayı düşünüyorum, Menes?"

"Teb'i yöneten kişi olarak gününün neredeyse tamamını piramitte geçirmen gerekiyor. Ayliz'i de oraya peşinden sürükleyemeyeceğine göre ne yapacaksın? Sen yokken o mimli evde tek mi kalacak?"

Aytun'un sıkıntı dolu bir nefesini işittim.

"Evinin nerede olduğu bilinen bir şeydi ama bunu umursamıyordun. Şimdiyse yanında Ayliz var ve o gün eve girenler kızı gördü. Bunu çoktan sahiplerine yaydıklarından eminim. Gün gelecek başkaları da öğrenecek. Kız bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilir. Sen yanında olmayabilirsin, Aytun. Tek başınayken ne yapacak? Bir telefon almakla çözülmüyor bu iş."

Menes'in sesi sertken Aytun'un bağırması yankılandı duvarlarda. "Kes sesini!"

"Koruma mı diyeceksin kapının önüne? Bu resmen kendi kendini ele vermek olur. Adamlara, *bakın ben burada çok değerli bir şey gizliyorum, hadi gelin, demek olur.*"

Kaşlarım çatılırken göğüs kafesimde zedelenerek büyüyen filizler baş kaldırdı. Ben mi değerliydim?

"Ne yapayım Menes?"

"Kızı bırak."

"Ne?" Aytun'un şaşkınlığı belki de ilk kez bu denli belirgindi.

"Duydun. Dışarıda daha güvende olacağı kesin. Bırak gitsin."

Ufak çaplı bir gürültü koptu. Sanırım bir şeyler yere düşmüştü. "Sen geri zekâlı mısın lan? O kızı dışarıya bıraksam neler olur düşünemiyor musun? Yanımdan ayrıldı diye başına gelenleri gördük. İlkinde bir pezevenk onu odaya götürmüştü. İkincisindeyse yaşlı

herifin teki ona dokundu. Onu dışarı göndersem daha beteri olmayacak mı?"

"Niye bu kadar düşünüyorsun ki? Sana ne o kızıdan? Ajan olmadığının anladığına göre elini çekebilirsin kızın üzerinden."

"Onu evine göndereceğime söz verdim."

"Ya sen onu gönderemeden başına bir şey gelirse? Düşmanlarının çokluğunu sana hatırlatmama gerek yok, değil mi? Şehri yöneteceksin, düşmanlarıyla uğraşacaksın, kızı koruyacaksın ve onun bu raya nasıl geldiğini öğreneceksin. Her şeye yetebilecek misin? Kızı koruyabilecek misin?"

Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Aytun'un ne diyeceğini bilemezken tüm kanım damarlarımda donmuş bir şekilde bekliyordum.

"Her şeye yetebilirim. Evime saldıran ahmaklar benim kim olduğumu unutmuş olabilirler ama onlara kendimi hatırlatmaktan büyük bir zevk duyacağım. O zaman da kız için bir tehlike kalmayacak."

Adım sesleri duyduğumda mihlandığım yerden hareket dahi edememiştim. Nereye gidecektim ki hem? Bu yüzden duvara iyice sindim ve kaçınılmaz sonu, yani yakalanmayı bekledim ama bu gerçekleşmedi. Aytun, odadan dalgınca çıkıp ters istikamette ilerlerken dudaklarından, "Sikerim böyle işi. Bırakmış! Hadi oradan!" küfürleri döküldü.

Gece yarısının ıssızlığı, inzivaya çekilmiş düşüncelerimin ortalıkta cirit atmasına neden olmuştu. Menes'in ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım.

Vücudum kahve yokluğuyla sınıırken bunu dindirmek için mutfığa yöneldim. Kapalı kapıyı açmamla beraber elimde bir yanma hissederken bir ahlama sesi duyuldu. Başımı kaldırdığımda camdan içeri sızan ay ışığından Aytun'un yüzünü seçtim. Biraz aşağı indiğimde gri tişörtünün ıslaklığını ve elinde tuttuğu fincanı da gördüm.

"Neden önüne bakmıyorsun, kızım?" diye beni azarladığında elimi kaldırdım ve yanan yere üflemeğe başladım.

"Ne bileyim gecenin bir körü dolaşmaya çıkacağını?"

Fincanı bir kenara koyarken üzerindeki tişörtü hızla çıkardı. "Doğru. Sen de zaten şu an yatağındasın."

Ah, pekâlâ! Sanırım yanma hissi elimden yanaklarıma hızlı bir geçiş yapmıştı. Gözlerimi kaçırıp elime odaklandığımda, "Gel şuraya, bela mıknatısı," dedi.

"Ha, kendinin bela olduğunu kabul ediyorsun yani?"

Canım acırken dilimin asla bir ayarı olmazdı ve o an ne düşünüyorsam anında söyledim. İşte şu anda o zamanlardan birini yaşıyorduk.

"Sen de bana çekildiğini kabul ediyorsun o halde?" dediğinde masaya çoktan oturmuştum. Şaşkınca ona bakakaldım. Dolapları karıştırıp bir krem çıkardı ve yanıma geldi. Karşımdaki sandalyeye otururken dikkatle elime baktı ve kremden az bir miktar alıp elimi tuttu. Yine aynı uyuşukluk hissiyatı bedenimi ele geçirip, tenimi karıncalatırken gözlerimi bana dokunan büyük eline çevirdim. Elim onun ellerinin arasında öylesine küçüktü ki kendimi çok güçsüz hissetmeme neden olmuştu. Kendinden beklenmeyen kibarlıkta, kremi yanan yere yedirirken tüm ilgisi ve dikkati orada gibiydi. Bal rengi irislerim ne kadar titreşirse titreşsin oradan ayrılamıyordu. Karıncalanma hissi anbean büyürken derinden gelen boğuk sesi duyuldu.

"Niye uyumadın?"

"Uyku tutmadı," dedim yalın sesle. Doğruydı. Yatakta saatler süren ayıklıktan sonra kalkmaya karar vermiştim.

"Yine kâbus mu gördün?" diye sorarken her ne kadar yüzünü göremesem de sesi bu durumdan hoşnut olmadığını belli ediyordu.

"Hayır. Uyuyamadım sadece."

"Dalgınsın."

Umursamazlıkla omuz silkerken içimdeki heyecan silsilesini unutmayı umdum, ancak dokunuşları devam ettiği sürece geçecek gibi değildi. "Düşünüyordum. Bazı zamanlar kafamdaki sesler o kadar yüksek oluyor ki uyumamı imkânsız kılıyor ve ben de geceleri düşünüyorum."

Başını oynatmadan yalnızca gözlerini hareket ettirdi. "Sen de geceye hayran kalanlardansın, değil mi? Seni sadece gecenin kabuleneceğini düşünüp güneşe çıkmaktan korkuyorsun. Çünkü güneşi

seven çok olur ve bu yüzden onların sesi daha yüksektir. Sen dinginliği, yalnızlığı seviyorsun.”

Acı acı gülümsedim. Ses tonu yargılandığımı düşündürtmüştü. “Ne tuhaf, değil mi? Hiç kimse kusursuz değil ama illa başka insanların suçlayacak bir şeyler buluyorlar.”

Başını iki yana sallarken kremi tenime yedirmeye devam etti. “Seni suçlamadım. Aksine senin gibiyim. Geceyi daha çok severim.”

“Güneşe çıkmaktan korkmuyorum. Gündüzleri etrafındaki insanlarla uğraşırsın; geceleri aklındakilerle. Ve ben etrafımdaki insanlardan beklediğim karşılığı alamayınca kendime yöneldim. Geceyi seviyorum, çünkü insanların sahtelikleri olmuyor. Aklımdaki karmaşık karanlığı gecenin ıssızlığıyla dengelemek güzel hissettiyor. Kendimi tamamen kendime verebiliyorum, insanlarda aradığım huzuru kendimde buluyorum.”

“Hiç huzur verenin olmadı mı?”

“Eskiden babam vardı ama o öldüğünde iyice yalnız kaldım. Kardeşlerim kendi hallerinde takılırlardı, aralarına girmezdim. Bu yüzden kendi huzur kaynağım oldum.”

Elini çekerken, “Krem sayesinde birkaç saate tamamen iyileştirecektir. Acı olmaması için masaj yaptım. Bir dahaki sefer önüne bakarsan daha iyi olur,” dedi.

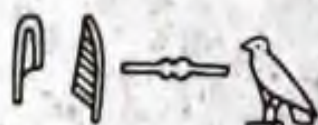
Ona düz bir şekilde bakarken mutfağın kapısı açıldı ve Menes uykulu bir halde içeri girdi. “Neler oluyor?”

“Bir şey olduğu yok,” diyen Aytun, kalkıp kremi yerine koydu. Kenara bıraktığı tişörtünü tekrar eline almadan hemen önce, “Hazırlığını yap, Menes. İki gün sonra bir davet vereceğim ve tüm soyuların orada olmasını istiyorum,” dedi.

Menes gözlerini ovaladı ve kaşlarını kaldırdı. “Ne daveti? Gece gece nereden çıktı bu?”

Ruhsuzca gülümsedi. “Evimi basma cüreti gösterenlere ve bunu aklından dahi geçirenlere benim kim olduğumu hatırlatmak için.”

Ceza

BÖLÜM 16

Tam olarak hiçbir şey yapmadığım iki günün ardından Aytun ile tekrar onun eski evine gelmiştik. Günler önce Menes'e bahsini ettiği davet bugündü ve bunun için evde hummalı bir çalışma vardı. O olayların ardından yeniden bu eve gelmek tuhaf hissettirse de yapacak bir şey yoktu. Hâlen burada ne aradığımı sorgularken Aytun'un beni peşinden sürüklemesi saçma geliyordu. Davette yapayalnız ne yapacaktım ben? Bir kez bu insanların arasına girmiş olabilirdim ama o zaman konuşmama gerek yoktu ve kraliçe tüm gözleri üzerine topladığı için beni umursayan kimse de yoktu. Fakat bu kişisel bir davetti ve herhangi ters durumda ne yapacağımı bilmiyordum.

Salonda oturup kara kara düşünürken birkaç kadın çalışanın yandan bakışlarına maruz kalmayı umursamamaya çalıştım. Aralarında fısıldaştıkları şeyleri duyamasam da benimle ilgili olduğunu tahmin etmem gerilmem için başlı başına bir sebepti. Hele içlerinden birinin seri katillere taş çıkartacak, nefret dolu bakışlarını yakalayınca daha fazla burada oturamazdım. Üç kadına bakmadan kaldığım odaya doğru ilerlerken koridorun sonundaki, Simge'nin odası dikkatimi çekti. Aralık olan kapıdan cılız bir ışık yükseliyordu ve boğuk bir kadın sesi tüm duvarlarda yankılanıyordu. Merakla o tarafa ilerledim, kapıyı biraz daha araladım.

Pekâlâ, beklediğim şey kesinlikle bu değildi.

Kısa bir süre önce okuluna giden Simge, yeniden buradaydı ve geniş yatağının üzerine özenle yerleştirilmiş bir oyuncak bebek gibiydi. İçeriye girdiğimi henüz fark etmediğini telefon konuşmasını sürdürmesinden anlayınca sessizce durdum.

“Tamam. Bu akşam görüşeceğiz işte. Aytun seninle işim var dediği için geldim. Aslında o yakışıklı, egoist yumağını dinlemezdim ama kendi işlerim de vardı ve seni özledim. Biliyorum... Daha birkaç gün oldu ama yine de özledim işte. Fırsatını bulmuşken geldim.”

Daha fazla onun özeline saygısızlık etmek istemediğim için kapının ardından sıyrıldım ve sırtımı duvara yasladım. Simge, beni görünce gözleri parlayarak ayağa kalktı. Üzerinde sıradan, günlük kıyafetler vardı, ancak saçları yapılmıştı.

“Şimdi kapatmam gerek, akşam görüşürüz.”

Telefonunu yatağın kenarına atıp yanıma yaklaştı ve ondan beklenmeyen bir şekilde kollarını boynuma doladı. “Nasılsın? Beni özlediğini düşünerek kendimi buraya attım.”

Başımı iki yana sallayıp güldüm. “Hı hı, kesin öyledir.”

Gözlerini kıstı ve yüzüne sahte bir içerleme yerleştirdi. “Kalbimi kırıyorsun ama *merhaba, ikizimle iki defa uyuyan biricik kız.*”

Şokla başımı iki yana sallayıp ellerimi belime yerleştirdim. Nendense ifadesi aniden hınzır bir çocuk gülümsemesine dönüşmüştü. “Ne saçmalıyorsun sen?”

“Diyorum ki Aytun ile iki kez nasıl uyduğunu hemen anlat bana. Yoksa Tanrılar şahidim, tırnaklarımın tadına bakarsın.”

Gözlerimi devirdim ve kuru tehdidini es geçtim. “Anlatılması gereken her şeyi zaten anlattım, Simge.”

Bana inanmadığını belli eden bir bakış attı. Konuyu değiştirmenin akıllıca olduğuna karar vererek Simge’nin zayıf noktası olduğunu düşündüğüm konuya yoğunlaştım. “Sence de saçın ve kıyafetlerin çok... alakasız değil mi?”

Bana hayatındaki en ilginç şeyi görüyormuş gibi baktı. “Tatlım, henüz tam anlamıyla hazır değilim. Davete bunlarla katılacağımı düşünmüyorsun herhalde, değil mi?”

“Aslında düşünmüştüm.”

Karşısında umutsuz bir vaka varmış gibi iç çekti. Neredeyse tüm bir duvarı kaplayan dolaba ilerledi ve kapağı açarak mor bir elbise çıkardı. Elbise dar ve kısaydı. Geçen sefer karşılaştığım geleneksel Mısır elbiselerine hiç benzemiyordu. Elbiseye tuhaf bakışlar attığımı gören Simge, "Bu normal bir davet elbisesi," diye bilgilendirmeye başladı. "Özel törenlerde diğer kıyafetleri giyiyoruz. Bu tarz kişisel davetlerde ise bunları."

"Anladım," diye mırıldandım.

"Birkaç saate davet başlayacak. Aytun, senin aşağı inmeyeceğini söyledi. Merdiven başlarına adamlar dikecek ve bizden başka kimse yukarıya çıkamayacak. Aynı zamanda aşağı da inemeyecek."

İmayla bana baktığında bunların kendi sözleri olmadığını çok net anladım. "Aytun nerede?" diye sordum. Sabahtan beri görememiştim onu. Tabii yaptığım bu yanlışı fark etmek için Simge'nin imalı halinin daha yoğun olması gerekmişti. "Yani şey..."

"Ney?"

"Şey işte canım..."

Sırıttı. "Ne canım?"

"Asıl sen söyle bakayım, kimi özledin?" diye onu köşeye sıkıştırmaya çalıştığımda gözlerini kırptırdı ve endişeyle etrafına bakındı.

"Hiç," dedi uzatarak.

"Simge!"

"Hadi Aylizciğim, odana git. Ben de hazırlanayım, yoksa geç kalacağım. Bunları sonra konuşuruz, olur mu?"

Elimden tutup beni odanın dışına çıkardı. Ne yapacağımı bilemeyerek yüzüme kapanan kapıya şaşkınca bakakaldım. Derince iç çekip odama giderken merdivenleri çıkan Aytun'u gördüğümde karşılaşmamızı engellemek için adımlarımı hızlandırdım. Kapıyı açıp içeri girdim ve doğruca yatağa uzandım. Yatağın kenarındaki incelediğimiz kitaplar gözüme ilişti. Birini alıp dalgınca okumaya başladım fakat aklımda çok daha başka düşünceler kol geziyordu.

Olur da evime geri dönmenin bir yolunu bulursam beni orada nelerin karşılayacağını bilmiyordum. Tüm bu fantastik olay dizisine gerçekten inanıyordum, sonuçta defalarca şahit olmuştum ama

gittiğimde bunları hatırlayacak mıyım diye merak ediyordum. Gerçi buraya geldiğimde hafızamda herhangi bir sorun olmamıştı. Muhtemelen döndüğümde de olmazdı.

Acaba herkes şu an öldüğümü mü düşünüyordu? Ölsem annemin üzülmeyeceğinden adım kadar emindim. Ama Melih ve Eylül'ün üzülmesi olasıydı. Annemin aksine onlar beni severlerdi. Ama annemin bana karşı tutumuna ses etmezlerdi ve benimle yakın olmazlardı, o apayrı bir konuydu. Onları özlemiştim. Eylül, özünde Simge'ye çok benziyordu. Eğlenceli kişiliği ile onu anımsatıyordu. Belki de bu yüzden Simge'ye anında kanımın ısınması. İnsanlarla ilişki kurmayan biri olarak onu aileden görmüş olabilirdim.

Dalgınca kitaba bakarken açılan kapıdan siyah, jilet gibi tabirine bire bir uyan takım elbisesiyle Aytun göründü. "Ne yapıyorsun?"

Yutkunup gözlerimi dikkatlice üzerinde gezdirirken yakışıklılığı karşısında iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Zira bu görüntü yenilir yutulur cinsten değildi. Vücuduna tam oturan kıyafet, zaten belirgin olan kaslarını iyice ön plana çıkarmıştı.

"Ki-kitaplara bakıyorum. Belki bir şeyler bulabilirim diye düşündüm," dedim kekeleyerek. Kendime içimden okkalı bir küfür savururken Aytun başını salladı ve odanın ortasına geldi.

"Gece boyunca burada kal. Dışarı sakın çıkma. Bu kata kimse gelemes, merdivenlere adam koydum. Kafanı şu kapıdan uzattığın an haberim olur ve o ince boynunu keserim. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarımı büzerken niyeyse bu tehditlerini eskisi gibi yadırgamadığımı fark ettim. Sanki alışmıştım. Bu farkındalıkla kaslarımı çattım. Aytun'a alışmam demek, bir nevi buraya da alışmak anlamına geliyordu ve bu yanlıştı. Bir an önce evime dönmek isterken buraya dair olumlu şeyler düşünemezdim, düşünmemeliydim.

"Merak ediyorum da sendeki bu tehdide eğilimin nedeni nedir?"

Boynunu sağ omzuna doğru eğdi ve gri gözlerini doğruca bana odakladı. "Beladan iki dakika bile uzak duramayan bir sarışın?"

Yüzünde bir ima yoktu fakat sesi... İşte o imayı dünyanın en salak insanı dahi anlayabilirdi. Gözlerimi hassasiyetle kıstım ve ona kötü bir bakış yolladım. "Çok komik."

Rahatça arkasını döndü ve odanın çıkışına ilerledi. "Uslu bir kız ol ve önündeki kitaplardan başını kaldırma. O güzel bedenini alt katta görürsem tek parça halinde gezemezsin."

Ne?

Bir dakika...

Güzel bedenini mi dedi?

Zamanında, daha doğrusu hayatımın hemen her döneminde erkeklerden, güzel olduğuma dair birçok övgü almıştım ama ilk defa biri bu kadar anlamsız fakat bir o kadar da anlamlı hissettiyordu. Bu farkındalık karşısında şaşakalırken Aytun çoktan odadan ayrılmıştı. Arkasından dalgın gözlerle, kapattığı kapıya bakarken bu duyguyu adlandıramıyordum.

Birkaç saat boyunca kitaplara göz atmış, bu fantastik dünyaların zaman zaman ne kadar saçma olduğuna kanaat getirmiştım. Yani bir dev ile köşe kapmaca oynamanın saçma olduğu konusunda hemfikirdik, değil mi? Bunların yanında saçma olmayan fakat tuhaf- lıktan geçilmeyen şeyler de vardı. Misal, bir kadının yaptığı Nigra tarifi gözümde canlandığı an fazlasıyla gerçekçi görünmüştü. Kadının bahsettiği kadarıyla siyah cübbe giyiyorlardı ve yüzlerinde tam olarak ne olduğunu seçemediği gümüş bir maske vardı. Alacakaranlık Kuşağı'ndan fırlamış olabilirlerdi aslında.

Nigralar hakkında daha çok bilgi edinmek için sayfaları çevirdim ve yolda kadına saldırdıklarını, ardındansa kraliçenin muhafızlarından birinin kadını koruduğunu öğrendim. Bu ve bunun gibi bilgiler edindikten sonra canım fazlasıyla sıkılmıştı. Aşağıya inemeyeceğimden az da olsa uyumaya karar vererek gözlerimi kapattım. Fakat duyulan uğultular nedeniyle bir türlü uyuyamıyordum. Yaklaşık bir saatlik direnmemden sonra uyuyamayacağımı fark ederek ayaklandım ve sessiz adımlarla koridora çıktım. Burada kimse yoktu. Aytun'un sözünü ettiği adamları görmek için merdiven tarafına ilerledim. Üç tane adam, merdivenin bölmelerine konumlanmışlardı. Kaldığım odaya doğru tekrar ilerledim. Koridorun bu tarafı aşağıdaki geniş salonu gösteriyordu. Ufak bir açıklıktı, ancak

benim sığabileceğim bir yerdi. Ayrıca ters harekette arkasına saklanabileceğim bir kolon da vardı.

Bir sürü insan salonun belli köşelerine konumlanmıştı. Hepsinin kıyafetleri zenginliklerini göstermek istercesine kaliteli duruyordu. Tören günü gördüğüm gibi değillerdi. Tamamen sıradanlardı. Gözlerim Simge'yi bulduğunda onun birkaç kişiyle sohbet ettiğini gördüm. Eğleniyor gibi desem değildi, sıkılmış desem hiç değildi. Ona bakmayı bıraktığım esnada tüm evde yankılanan o davudi ses kulaklarıma doldu.

Aytun Karevera, cam duvarın tam önünde durmuş, insanlara bakıyordu.

"Bugün hepiniz neden burada bulunduğunuzu merak ediyorsunuzdur. Doğduğum günden beri bu şehirde yaşıyorum ve yaşıma göre çoğunuzdan daha tecrübeli ve güçlüyüm. Öyle olmasam on yıldır, her uyuyuş sonrası Teb'i ben yönetiyor olmazdım. Ama aranızdan bazıları bunu unutmuş olacak ki evime saldırma cesaretini gösteriyor. Kudretimden bihaber olan kimse yok bu ülkede. Hatta dünyada. Ama anlaşılan o ki kendi çevremizde var ve ben de seve seve anlatacağım. Düşmanlarımla kim olduğunu adım kadar iyi biliyorum ve bazılarının burada olmadığını görüyorum. Yine de onlara haber uçuracak kişiler aranızda. Ve onlardan bir tanesi geçen gün evime köpeklerini saldı." Aytun'un gözlerinde beliren şeytani parlamaya bu uzaklıktan bile yakinen şahit olmuşum. Etraftan fısıltılar yükselirken Aytun, onları umursamadan konuşmasına devam etti.

"Amacı beni öldürtmekti ve Teb'in liderine bunu yapmanın cezası bellidir. Eğer kraliçemiz burada olsa cezasını bizzat verirdi ama onun geçici varisi olarak cezasını kendine ellerimle sunuyorum. Setu Cosyamak," dedi sesini yükselterek.

İnsanların kafaları bir yöne dönünce ben de o tarafa baktım ve tören günü beni sıkıştıran adam olduğunu gördüm. O gün eve giren ve boğazıma hançer dayayan adamlar bunun emrinde miydi?

Aytun, başını ufak bir açıyla eğdi. "Lideri öldürtmeye çalışmanın cezası benim inisiyatifimdedir. Muhafızlar! Setu'yu diri diri mumyalaştırma cezası için hazırlayın."

Anında bir düzine muhafız odaya doluşurken adamın bağırışları salonu inletiyordu. Nefesimi tutarak olanları izlerken yeniden Aytun'a döndüm. Tüm dikkatini bu olaya vermiş, gözünü dahi kırpmıyordu. Bu kadar mı kindardı? Mısır'ın en ağır cezasını uygulatacak kadar gözü dönmüş biri miydi? Şaşkınlıktan dilimi yutmuş vaziyette olanları izlerken insanların bu durum karşısında benden çok da farklı olmadıklarını görmek, içime bir nebze su serpmiştii.

Parmaklarım korkulukları daha sıkı sararken Setu, onu tutan muhafızlardan nafile bir gayretle kurtulmaya çalışıyordu. Yaptığının boşuna olduğunu anlamış olacak ki çırpınmayı kesti. "Bir kadın için mi bunlar? Evinde bir kadın olduğunu görmüş adamlarım. Oydu, değil mi? Uğruna beni dövdüğün kadındı."

Aytun, başını iki yana salladı yarım yamalak bir gülüşle. "Kadın mı? Komik olma. Bir kadın için bunu yapacak değilim. Muhafızlar, başlayın!"

Aniden içeri bir grup daha girdi. İnsanlar etrafta daire oluştururken getirdikleri lahdi tam ortaya yerleştirdiler. Birkaç muhafız adamı zapt etmeye çalışırken geri kalanlar ellerindeki beyaz bezlerle adamı sarmaya başladılar. Baş kısmına geldiklerinde bir tanesi Aytun'a döndü. "Efendim, dilini kesecek miyiz?"

Aytun başını salladı. "Hayır. Ağzını sarmayın, bu zevki böceklerle bırakalım."

Dehşetle onu izlerken aşağıya inmek için delicesine bir istek duyuyordum. Beni durduran şey ne bilmezken gözlerim Simge'yi buldu. Olanlardan bağımsız bir şekilde yanındaki Menes'in koluna tutunmuş, bir köşede dışarıyı seyrediyordu. Ama yandan gördüğüm halinden bunu keyfi değil, rahatsızlıktan yaptığını anladım. İkizinin yaptığı şeyi onaylamıyor muydu?

Adam, haykırışları kulakları tırmalarken lahde yerleştirildi. Biri elinde tuttuğu testiye lahdi içine attığında olacakları iyi biliyordum. Nitekim beklediğim gibi insan etiyle beslenen siyah böcekler, adamın bedenine yayılırken başımı geri çevirdim ve o an Aytun'un gözleriyle gözlerim kesişti.

Beni ne zaman fark ettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama yüzümdeki dehşet ifadesine düşünceyle baktı. Ağzım kupkuruydu. Elim ayağım da buz kesmiş, sadece kitaplarda gördüğüm bu mumyalanma türüne şahit olmak tuhaf hissettirmişti. Adamın çığlıkları evde yankılanırken muhafızların lahdin kapağını kapattığını ve ardından da lahdi götürdüklerini göz ucuyla gördüm.

Aytun, gözlerini benden çekip suskun kalabalığa baktı. “Benim kim olduğumu unutan herkese güzel bir ders olmuştur bu, diye düşünüyorum. Buna tanıklık eden herkes etrafa yaysın ki, başka kimse benimle uğraşmayı göze alamasın. Bu herkes için bir uyarıydı. Devam edenlere daha kötüsünü yapacağımdan emin olabilirsiniz.” Soğukça gülümsedi ve herkesin tüylerini diken diken etti. “Şimdi hepinize iyi günler.”

Kalabalık birkaç dakika içinde dağılırken, Aytun bana bakmamıştı. Simge ve Menes’in nereye kaybolduklarını bilmiyordum ama salonda bir tek Aytun kalmıştı. Kadehinde kalan içkisini tek seferde kafasına dikerken ortamda bir başka erkek sesi yankılandı.

“Bu gösteri de neydi, Karavera?” diyen ses hiç de yabancı gelmiyordu. Derken görüş açıma giren kişiyi tanıdım.

Ian, belirgin öfkesiyle Aytun’un karşısında dikildiğinde kaşlarımı çattım.

“Ben de tam Ian ne zaman yanıma gelecek diyordum.”

Bir an için ikisinin nereden tanıştığını sorguladım ama daha sonra Ian’ın Memfis’te liderlik yaptığını hatırladım. İkisi de liderdi ve birbirlerini tanımamaları saçma olurdu. Merakla onları izlerken yakalanma derdim yoktu. Aytun zaten beni görmüştü ve biraz daha burada kalmam bir şeyi değiştirmezdi.

“Bir soru sordum. Herkesin ortasında bir adamı böyle büyük bir cezaya tabi tutmak ne demek oluyor?”

Aytun kaşlarını kaldırdı. Öfkeli olduğunu hissedebiliyordum ama karşısındaki Ian da en az onun kadar öfkeliydi şu an. “Baştan anlaşalım. Sen beni sorgulama hakkına sahip değilsin.”

Ian soğuk, buz gibi bir kahkaha attı. “Herkesin içinde birini canlı canlı mumyalatıyorsan sorgulanmaya da açık olman gerekir,

Aytun ve emin ol, ben bunu yapmaya çok istekliyim. Bir adamı sırf evini bastığı için cezalandıramazsın."

Aytun, tehditkâr ifadesiyle lan'ı süzerken, "Evde Simge de vardı. Ona değer verdiğini hatırlıyorum. Yanılıyor muyum yoksa?" dedi.

Bu garip konuşmanın ne ara Simge'ye döndüğünü anlayamazken kafam fazlasıyla karışmıştı. Aytun niye benim olduğumu gizlemişti? Ayrıca lan ve Simge arasında ne vardı? İşte o an Simge'nin bugün yaptığı telefon görüşmesi aklıma gelmişti. Birini çok özlediğinden bahsetmişti. O kişi lan mıydı?

Aytun, artık lan'ın yüzünde her ne gördüyse gülümsedi ve başını salladı. Arkasını dönüp gidecekken onun sözleriyle durdu.

"Simge'ye verdiğim değer büyüktür, Karavera. Ama bu, yine de sineye çekilecek bir durum değil. Kraliçe uyandığında detaylıca konuşacak ve o adam kadar olmasa da tatmin edici bir ceza alman için uğraşacağım."

lan, arkasını dönüp evden çıktığında Aytun, ani bir atakla kadehi duvara çarptı. Cam kırıkları gürültüyle etrafa saçılırken kızgınlıkla elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunun hesabını vereceksin!" diye tehdit edici bir tonla konuşurken gözleri beni buldu.

Korkuyla yüzüne bakarken bana doğru bir adım attı fakat bundan vazgeçip, "Seninle daha sonra görüşeceğim," dedi. Cam kırıklarına basarak evden çıktığında yutkunmak zorunda kaldım.

Aytun, sahiden de bahsettiği kadar tehlikeli bir adamdı. Bugün de buna en büyük kanıttı ve ondan uzak durmam için önemli bir sebepti. Çünkü ben, tehlikeli bir işe sahip olsam da tehlikeli kişilerden haz etmeyen biriydim. Aytun da o kişilerin en başında geliyordu. Sırf bir uyarı vermek için o adama yaptıkları yenilir yutulur cinsten değildi.

Sarsak adımlarla odaya ilerledim ve bedenimi yatağın üzerine külçe misali bıraktım. Düşünmemeliydim. O anları gözümün önüne getirmemeliydim. Bir gün tamamen yitirmekten korktuğum ruh sağlığım için gerekliydi bu. Tedirgince etrafa bakınırken her an Aytun buraya gelecekmiş gibi hissediyordum. Korkumdan

yataktan kalktım ve kapının kilidini sessizce çevirdim. Evet, bu biraz da olsa rahatlatmıştı.

Ağırlıkla kapanan gözlerim, duyduğum kadın çığlığıyla anında aralanırken hızla yatakta doğruldum ve kapıya baktım. Ses çok yakından geliyordu. Kaşlarımı çatarak yataktan çıktım ve kapıya koşturdum, ancak ne kadar zorlarsam zorlayayım kapı bir türlü açılmıyordu. Uyumadan önce kilitlediğim aklıma gelince anahtarı çevirdim ve kendimi koridora hızla attım.

Bağırarak, "Simge?" dediğimde aynı kadın sesi bir kez daha yankılandı ve Simge odasından koşarak çıktı. "Neler oluyor?" dememe kalmadan beni kolumdan tutup çekiştirerek peşinden sürükledi.

Nefes nefese, "Eve birileri girmiş. Biri bana saldırdı, acele et!" dediğinde normalde üzerimden zar zor atacağım uyku mahmurluğum bu cümlelerle yok oldu. "Ay-Aytun nerede?"

"Bilmiyorum. Davetten sonra hiç görmedim onu ve telefonu da kapalı. Açmıyor."

Arkama bir bakış atarken, "Ne yapacağız?" dedim.

Başını olumsuzlukla iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sakin ol ve koş, tamam mı?"

"Kim bunlar?" diye sordum dediklerini uygularken. Göğsüm şiddetle inip kalkarken duyduğum isim tüm bedenimi buz kesti.

"Nigralar."

Şaşkınca, "Ne?" diye soludum.

Simge'nin bana dönen bakışlarıyla korkum gün yüzüne çıkarırken Simge, "Alt katta mahzen var," dedi. "Oraya gideceğiz ve bir şekilde kurtulacağız."

"Dışarı çıksak?" deyip elinden kurtuldum ve kapıya koşturdum. Kulpu çevirip açtığımda etrafa bir göz attım ve kimsenin olmadığını fark ettim. "Dışarı çıkmamız daha sağlıklı bence," deyip arkama döndüm. Simge tam dibimdeydi.

"Koş, geliyor!"

Koşarken merdivenleri inen şeyi gördüm. Bu tam olarak kafamda canlandırdığım gibiydi. Simsiyah bir giysinin içindeydi ve tam olarak bize doğru geliyordu.

"Ayliz, sen ilerle. Ben arkandan geleceğim. Onu yok etmenin bir yolunu bulmalıyım. Koş!"

"Ne? Simge, beni yalnız bırakamazsın!"

"Tam arkandayım. Hadi!" dediğinde başımı salladım mecburen ve ormana ilerledim.

Tüm nefesimi tüketmek ister gibi koşuyordum. Öylesine hızlıydım ki ara sıra ayaklarım birbirine dolanıyor, tökezlediğim an bir ağaca tutunarak dengemi sağlıyordum. Korku iliklerime kadar işlemişken duyduğum çığlıkla arkama döndüm. Simge, bir elini başına koymuş, ardı ardına çığlıklar savuruyordu. Yüzü bembeyazdı ve hastalıklı bir ifadesi vardı.

"Si-Simge?" dedim bugün kaçınıcı kez kekeleyişimi bilmeyerek. Yanına gidip ellerimi yanaklarına koydum. "Ne oluyor?" dedim kayan gözlerini kendimde sabitlemeye çalışırken.

"Kara büyü..." dedi bağırışlarının arasından. "Git. Beni bırak ve git."

Gözleri kapanan Simge, dizlerinin üzerine yığıldığında onun arkasındaki kişiyi gördüm. Siyahlar içindeki adam kahkaha attığında Simge'yi sarstım. "Simge, kalk! Ne olursun!"

"Kalkamaz, küçük kız! Son kadın Karavera, ellerimde can verdi," dedi parmaklarını kaldırıp oynatırken. "Sıra sende."

"Hayır... Hayır. Bunu yapamazsın..."

"Yaptım. Aynısını sana da yapacağım."

Endişe tüm hücrelerimi esir aldığında yerde geri geri sürünerek ondan kaçmaya çalıştım. Ayağa kalkacak gücüm yoktu, kalksam dahi bacaklarım beni taşıyamazdı. Geri geri giderken sırtım bir ağaca yaslandı.

"Gelme. Yaklaşma bana." Simge'ye baktım. Ölmüş müydü gerçekten? Boğazım düğümlenmiş, bedenim şiddetle sarsılırken tırnaklarımı toprağa bastırdım. Bana bu kadar iyi davranan Simge ölmemeliydi. Karşımdaki adama nefretle baktım, onun yüzündendi.

Tüm bunları o yapmıştı. Simge onun yüzünden... Korkuyordum. Lanet olsun ki deliler gibi korkuyordum şu an.

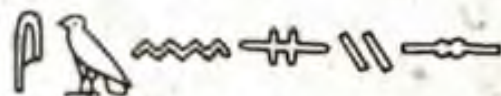
"Yolun sonu..."

Öldür onu. Yok et.

Nereden geldiğini bilmediğim bu derin sesi duyduğumda aniden içime dolan tatlı bir sıcaklık gözlerimi yaktı, vücudumda ılık bir esinti gezindi. Kan akışım hızlandı, titreşen irislerim donakaldı. Ne yaptığıma dair zerre fikrim yokken adamın başının alev aldığını gördüm. Gitgide küle dönüşüp hiçliğe karışan adama şokla baktım.

Ben... ben ne yapmıştım?

Cansız

BÖLÜM 17

Korkulu gözlerim hiçliğe karışan bedeni ararken etraf mı sarsılıyordu, yoksa ben mi sarsılıyordum bilmiyordum. Şiddetli bir zelzele vardı içimde. Hiç dinmeyecek, dinse dahi tekrar patlayacak gibiydi. Gözlerim yanıyor, ellerim titriyordu. Uyuşmuştum. Her bir uzvum, zihnim, düşüncelerim... Hepsi uyuşmuştu. Ne yapmıştım ben az önce?

Yerdeki Simge'nin bedenine bakarken omzuma konan bir elle olduğum yerde sıçradım.

"Benim... Ayliz, benim," diyen ses aniden içimi güvenle doldururken ona baktım.

"Aytun. Simge öldü... Öldü mü?" dedim korkarak. Ne diyeceğimi, bu durumu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. İlk defa birini kaybetme tedirginliği yaşıyordum. İlk defa biri gözlerimin önünde... Devamı gelemeyen düşüncelerim Aytun'un, "Sakin ol," diyen sesiyle bölünürken başımı iki yana salladım.

Ellerimi koluna doğru uzatıp onu sarstım. "Ne sakini? Aytun, sana diyorum ki Simge öldü." Nasıl bu kadar kayıtsız olabilirdi ki? Yerde yatan onun ikiziydi ve o hâlâ sakın durmaya devam ediyordu.

"Hayır, ölmedi."

"Ne? Saçmalama o..." derken Simge'nin yerdeki bedeni ayaklandı. Baş ucuma kadar gelirken şokla onu izledim. Tanrım, sen akılma mukayyet ol, çünkü her an yok olabilir.

Gözlerimi art arda kırıştırdım. "Biri bana hemen burada ne olduğunu anlatsın." Sesim titriyordu.

"Ayliz..." diyen Simge'ye korku dolu gözlerle karşılık verdim.

"Senin ne olduğunu anlamamız için bu gerekliydi."

Açıklama yapan Aytun'a inanamazcasına baktım. Hepsi bir oyun muydu? İç çatışmamı anlamış gibi sözlerine devam etti.

"Sen bir büyücüsün, Ayliz. Tıpkı bizim gibi. Az önce o Nigra'yı yok ettin. Gözlerin aynı benimkiler gibi parladı ve..." diye devam ederken elimi kaldırıp sözünü kestim. Başımı Simge'ye çevirdim ve "Ama seni öldürdü o," dedim.

"Bak, bunu yapmayı gerçekten istemezdim ama gücümüz en zor kaldığımız durumda ortaya çıkar. Tören günü, o büyücülerini gördüğün zaman sende bir şeyler olduğunu anlamıştık ama emin olmamız ve gücünü ortaya çıkarmamız gerekiyordu. Seni neyin zorlayacağından emin olamadığımız için de bu yola başvurduk. Üzgünüm ama buna mecburduk."

İki kardeşe hayal kırıklığı ile bakarken derinlerden gelen ağlama isteğimi bastıramıyordum. Resmen önümde bir oyun sergilemişlerdi. Ne kadar korktuğumu, ne kadar endişelendiğimi ve Simge için nasıl üzüldüğümü hiç hesaba katmadan bu alçak oyuna beni alet etmişlerdi.

Kızgınlıkla elimi dağınık saçlarımın içinden geçirirken bağırdım: "Başka bir yol yok muydu? Simge'yi ölmüş gibi göstermeyeceğiniz başka bir yol yok muydu bu lanet şeyi ortaya çıkarmanız için?" Sesim boğuk çıkıyordu ama bunu umursayacak konumda değildim. Aytun, bana ifadesizce bakmaya devam ederken arkamdaki ağaçtan destek alarak ayağa kalktım.

"Ya... ya büyücü olmasaydım? O Nigra bana bir şey yaptığında karşı koyamazdım. O zaman ne olacaktı?"

“Ben buradaydım. Simge buradaydı. Eğer güçlerin açığa çıkmasaydı, onu ben yok ederdim ama yine de sana bir şey olmazdı.”

Başımı iki yana salladım. “Bu çok ama çok bencilce. O kısacık zamanda ne yaşayacağımı umursamadan bu oyuna giriştiniz. Peki nasıl? Karşılayabildim mi beklentinizi, iyi oynadım mı rolümü?”

Bu ilk hayal kırıklığım değildi ve muhtemelen son da olmayacaktı. Acıyan kalbim gözlerimi yaşlarla dolduruyordu.

“Ayliz, sakın ol lütfen. Amacımız-”

“Sizin lanet olası amacınız umurumda bile değil! Simge, senin gözlerimin önünde öldüğünü düşündüm. Bundan ötesi var mı?!” Âdeta göğü inletircesine bağırmıştım.

“Özür dilerim,” dedi üzgünce. Tavırları samimi olabilirdi ama o kadar kızgındım ki gördüklerimi arka plana attım.

Başımı iki yana salladım ve eve doğru yürürken, “Bir süre ikinizi de görmek istemiyorum,” dedim.

Ağrıyan başımı elimle ovalayarak odama güç bela girdim. Kapıyı kilitledikten sonra yatağa ilerlemek yerine olduğum yere çöktüm. Kendime çektiğim dizlerime alnımı yaslariken gözlerimden akan yaşların haddi hesabı yoktu.

Bu yaptıkları bencillikti! Bir büyücü olduğumu ortaya çıkarmak için Simge’nin ölümünü kullanmaları çok büyük bencillikti. Düşüncelerim bir şarampolden aşağı yuvarlanırken omuzlarım sarsılmaya başladı, kandırılmışlık hissi bir kanser gibi tüm bedenime yayılırken duyduğum psikolojik acı çok fazlaydı.

Kapıya vurulma sesleriyle açılan bilincime rağmen, sert ve rahatsız zeminden kalkmaya çalışırken gözlerimi bastırdım. Uyanmak istemiyordum. Uyku, beni bu hayattan soyutlayıp arındırıyordu. Fakat kapının arkasındaki kişi çok ısrarcıydı. Gerçi günlerdir öyleydi ya neyse...

O lanet günün ardından ne kadar geçtiğini bilmiyordum. Günlerdir bu odadan çıkmamıştım ve öylesine uyuşuk bir haldeydim ki gün hesabı bile yapamamıştım. Ağzıma tek parça bir şey

koymamıştım. Bunca olayın içinde iştahsız olmam hiç de şaşılacak bir durum değildi. Tabii bu evde yaşayan iki kişiyle karşılaşmamak için de bir şey yemeye çıkmamıştım.

Simge, günlerdir kapının arkasından benimle konuşmaya çalışıyordu, ancak bir kez dahi ona cevap vermemiştim. Kapıyı tek hamlesiyle açabileceğinin elbette farkındaydım ama kilitleme kararına saygı duyarak buna yeltenmiyordu. Sürekli kapının önüne benim için bir şeyler bırakmıştı ama almamıştım.

Yaptıkları bu oyun herkesin düşünebileceğinden daha fazla yıpratmıştı beni. Düşüncelerim, kandırılışım, üzüntüm ve güvensizliğim iç içe girerek zihnimi sürekli meşgul ederken esasında ben bile şaşkındım bu kadar etkilendiğime. Ancak öteki taraftan düşündüğümde garipsemiyordum. Zira Simge'yi kız kardeşim yerine koyduğumdan o an yaşananlar kaldırılabileceğimden fazlaydı.

"Ayliz, yeter artık, aç şu kapıyı konuşalım. Ne olursun, gerçekten üzülüyorum sen böyle yaptıkça. Mecbur kaldık, anla bizi. Bugüne kadar herkesin en zor anında ortaya çıktı güçleri. Hem yalnızca beş dakika sürdü bu. Öldüğümü düşünmen ise bir dakika. Tamam, ne kadar üzüldün, biliyorum. Emin ol, beni bu kadar benimsemiş olman gururumu okşadı ama artık yeter, Ayliz. Üç gündür kendini buraya hapsettin. Lütfen aç kapıyı, yüz yüze konuşalım."

Gözlerimi araladım ve kapıya baktım. İnatçı biriydi Simge. Dedigi gibi üç gündür buradan ayrılmaması da bunu çok iyi kanıtlıyordu. Ayrıca inkâr edemeyeceğim bir şekilde tüm bunların bir oyun olmasına içten içe seviniyordum. Simge'nin gerçekten ölmüş olmasındansa bu yol defalarca kez daha iyiydi.

"Bak, başka bir yol olsaydı eğer, sana yemin ederim onu denerdik. Ama seni en uç noktaya neyin getireceğini bilemediğimiz için bunu yaptık."

Birkaç dakika benden bir yanıt gelmesi için bekledi ama yanıt vermedim. Daha doğrusu veremedim. Haklı olabilirlerdi ama ben de haklıydım.

Simg e Karavera

Günlerdir çokça haşır neşir olduğum kapıya bakarken derince iç çektim. Ayliz'in benden bile inatçı çıkması zaman zaman aynı şimdiki gibi sinirlerimi bozabiliyordu. Bir türlü benimle konuşmaya ikna edememiştim onu. Haliyle de başka bir şansımız olmadığını anlatamamış, kendimi açıklayamamıştım.

Aytun, tören gününden beri Ayliz hakkında büyük şüphelere sahipti. O büyücüler i görmek için bir soylu olması lazımdı ama hislerimiz onda bundan daha fazlasının olduğunu bangır bangır bağıırıyordu. İşte bu yüzden de bu yola başvurmak zorunda kalmıştık. Aytun, bir Nigra'yı Ruhlar Şehri'nden çıkarmış, ona bize yardım etmesinin karşılığında ödüllendirileceğini söylemişti. Teb'in lideri olduğu için yadırganmayan bu hareketi, planı gayet iyi işletmişti. Ölü taklidi yapmak benim için çok da zor olmamıştı, sonuçta kısa sürmüşü ve kirpiklerimin arasından tüm olanları izlemiştim. Ayliz'in bal rengi gözlerinin nasıl parladığına en ön sıradan şahit olmuşum. O geri zekâlı büyücü çakmasını yok etmesi ise gerçekten harikuladeydi. Çoğu kişi hayatında onlardan birine bile yaklaşılamazken Ayliz, onu yok etmişti. Eh, bu da onun nasıl güçlü olduğunun göstergesiydi. Hepimiz yıllar boyu süren eğitimlerin sonucunda o kademeye ulaşmışken onun ilk büyüünü böyle kullanması şaşılacak durumdu. Belki bundan ona bahsetmem bir işe yarardı.

“Ben ilk kez gücümü kullandığımda bir Nigra saldırısı vardı. Kraliçenin emirlerine karşı çıkan bir grup kara büyücü, Altın Mumyalar Vadisi'ndeki mumyaları canlandırarak şehre salmayı planlamıştı. O zamanlar henüz on iki yaşındaydım fakat yine de her ayrıntısı zihnimde ilk günkü gibi duruyor. Bize haber geldiğinde teyzemlerin evindeydik ve birkaç mumya oraya girdiğinde korkudan ödüm kopmuş, kendimi ormanın derinliklerine atmıştım. Tabii içlerinden birinin peşimden geldiğini bilmeden... Onu fark ettiğimdeyse her şey çok geçti, çünkü korkudan ne yapacağımı bilemiyordum. Aynı senin gibiydim aslında. Tek fark etrafımda beni koruyacak bir Aytun ya da başka biri yoktu. Ne oldu bilmiyorum ama tıpkı seninki gibi gözlerim ısındı, tüm bedenimde garip bir karıncalanma oldu.

Bu çok tatlı bir sıcaklıktı ve saniyeler geçmeden mumyanın elleri yanmaya başladı. Bu, onu durdurmaya yetince hızla eve koştum ve Aytun'u ilk gördüğüm an ona sığındım. O benden daha güçlüydü çünkü güçlerini çok önceden fark etmişti. Hiç anlatmadı nasıl keşfettiğini ama yanımıza geldiğinde berbat haldeydi. Günlerce hiç kimseyle konuşmamıştı. Kendini bir depoya kilitlemişti," dedim ıgneleyici bir şekilde. İkizim olduğu için demiyordum ama gerçekten salaktı. "Buradan da senin daha zeki olduğunu anladık. En azından kendini pis bir depoya değil de odana kapattın. Her neyse..." Derince iç çektim ve ciddileştim. Özüme daha sonra da dönebilirdim. "Anlatmak istediğim şey şu, hiçbirimiz bunu kolay atlatmadık Ayliz ama bir şekilde birilerinden destek bulduk. Üzgünüm ama senin karşına bir mumya çıkaramazdım. Emin ol bu çok daha korkutucu olurdu. Ayrıca gücün olup olmadığından emin olabilmek için hislerinden birinin en uç noktada olması gerekir. Çoğu kişide olduğu gibi sende de korku vardı."

Biraz daha bekledim ama Ayliz'den bir ses çıkmayınca içimden inadına lanet ederek Aytun'un odasına girdim. Acaba ben de bir şeyler hakkında inat ederken bu kadar sinir bozucu mu oluyordum? Aytun ile Menes karşılıklı oturmuş, sessizce önlerindeki kâğıtlara bakıyorlardı. Başını bana çeviren Menes'e, ne olduğunu dudaklarımı oynatarak sorarken omuzlarını silkti.

"Bu kız beni delirtecek," dediğimde Aytun başını kaldırdı.

"Çıkmadı mı hâlâ odadan?" diye önündeki kâğıtlarla ilgilenirken umursamazca konuştu fakat bunun külliyen yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk. Dün gece Ayliz'in kapısının önünde dakikalarca oyalanmasının başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi ki? Bu umursamıyorum ayakları bana sökmezdi.

"Hayır. Konuşmalarına cevap dahi vermiyor. Dinlediğinden bile şüpheliyim."

"O zaman içeriye gir, sevgili kardeşim. Bunu da mı sana ben söyleyeyim?"

Kararsız kalmışçasına etrafıma bakındım. "Ama..." dedim bilemeyerek. Kapısını kilitlediği için özel alanına saygısızlıkta bulunmak

istememiştim. Yoksa ben de biliyordum kapıyı büyüyle ya da yedek anahtarla açmayı.

“Ne ama?” diyen ikizim kaşlarını kaldırırken bana aptalmışım gibi bakıyordu. “Konuşmadan derdini nasıl anlatmayı düşünüyorsun?” Aytun, elindeki kalemi masaya gelişigüzel fırlattı. Sandalyede geriye yaslanırken, “Kapıyı aç ve yüz yüze konuş. Eminim anlayacaktır,” dedi.

Bundan pek emin olmasam da başımı sallayarak onu onayladım. Son bir defa Menes’e baktığımda bana göz kırptı. “Ben de artık çıkıyorum,” dediğinde, Aytun bir baş selamı vermekle yetindi.

“Tamam.”

Menes ile beraber koridora çıktığımızda etrafı kontrol etti ve “İlan gördüklerinden sonra rahat durmayacak, biliyorsun değil mi? Aytun, Setu’ya verdiği cezada sonuna kadar haklı ama İlan bunu kraliçeye daha farklı yansıtacaktır,” dedi. İfadesi çok ciddiye.

“Biliyorum. İkisi de ne zaman birbirlerinin açıklarını görseler oraya saldırmadan geri durmuyorlar. Böyle olmalarından ne kadar nefret etsem de yapabileceğim hiçbir şey yok. Ayrıca Aytun çoktan bu ihtimali düşünmüştür. Hesap veremeyeceği hiçbir şey yapmaz, o yüzden içim rahat.”

“İlan’ın bir hamle yapması yakındır. Bu ara çok fazla karşı karşıya geldiler. Önce Teb’in liderinin kim olacağı, sonra düellolarda Aytun’un kazanması ve şimdi de bu... Üzerinde gezindikleri ipin kopması an meselesi.”

Menes söylediklerinde haklıydı, ancak bunu bir şekilde halledebilirdim. Yıllardır aralarında oluşabilecek kavgalara müdahale etmiş, bir şekilde başlamadan bitirmiştım. “İlan’ın hamlesinden önce Ayliz ile konuşmalıyım. Onu bir şekilde hallederim,” derken koridora çıkan ikizim kaşlarını çatarak bize baktı.

Menes, hızla arkasını dönerken, “Gittim ben,” dedi.

Gülerken cebimdeki anahtarı çıkardım ve Ayliz’in odasına çıkıp kapısını açtım. Bir defalığına ikizimin yöntemini denemekten zarar gelmezdi sonuçta. Açılan kapıdan içeri bakarken gözlerim

Ayliz ile buluştu. "Ama sen yine berbat haldesin!" diye yakındığımda kaşlarını çattı.

Aksice, "Niye geldin Simge?" dedi. Bu kızın yabaniliği Aytun ile yarıştırdı.

"Demin beni duyduğunu biliyorum, Ayliz. Tanrılar şahidim, çok haklısın. Kraliçenin doğruluk tüyünü elime versen kötü bir niyetle bunu yapmadığımıza emin olurdun." Ona yavru köpek bakışlarımdan atarken yatağa ilerledim. Bugüne kadar şu bakışıma Aytun bile dayanamamıştı. Adım kadar emindim ki Ayliz de dayanamazdı.

Başını iki yana sallarken gözlerini kaçırdı. "Simge, ben insanlarla çok yüz göz olan biri değilim. Hayatımdaki kişiler bir elin parmaklarını geçmezdi buraya gelene kadar. Seni gerçekten çok sevdim. Kız kardeşimin yerine koydum. Bir düşünsene çok sevdiğin birini çok kısa bir an olsa dahi kaybettiğini."

"Ama mecburduk, sarışın. En iyi yöntem buydu. Tehlikeli bir yöntem deneseydik ve işler ters gitseydi ne olacaktı? Eğer büyü güçlerin olmasaydı ne yapacaktın? Biz yeterince yakınına gelemesek ve geç kalsaydık? Tüm bu olasılıkları göz önünde bulundurarak karar verdik. İnan Aytun'la çok düşündük ve seni tehlikeye atmamak için en uygun yolu seçtik."

Başını kaldırdı ve gözlerimin içine derince baktı. İçerlediğini biliyordum. "Ölmüş gibi yapman gerekmezdi. Çünkü ben, senden önce de deli gibi korkuyordum."

"Ama o zaman bana güvenecektin ve kendini kurtarma çabasına girmeyecektin."

Sustu. Bu konuda haklı olduğumu biliyordu. "Hem orada bulunarak seni anında koruyabilecektim. Merak etme, henüz dünya benim gibi birini kaybetmeye hazır değil," diye devam ettim gülerek.

Ayliz'in dudaklarına da ufacık bir gülümseme yayıldığında bu işte başarılı olduğumu anlamıştım. Sanırım sarışına kendimizi affettirebilmiştim. "Affettin değil mi?"

"Size hâlâ kızgınım," dedi başını sallayarak.

"Ama affettin," dedim ona sırnaşarak. Omzumu omzuna çarpıtığımda yatağa devrildi. Kıkırdarken kendimi onun yanına attım

ve gülüşüne eşlik ettim. Yatakta ters dönerken, "O an gözlerin çok havalıydı. Böyle altın rengi gibi parladı ve sanki bazı tozlar uçtu ırıslarında," dedim.

Ayliz, kısaca iç çektiğinde bu konu üzerinde çok durmadığını anladım. "Demek ben de sizin gibiyim, ha?" derken bunu yadırgıyor gibiydi. Sonuçta kim olsa bunun gibi bir tepki verirdi.

"Tam olarak öylesin. Büyüye dair onca şeyden sonra çabuk kabullenmişsindir umarım."

"Ettim," dedi tavana bakarak. "Sadece hayatımın bu kadar hızlı değişmesine yetişemiyorum. Daha önceleri derslerden yüksek not olmak isteyen, iyi bir arkeoloji grubuna dahil olmayı dileyen bir kızdım. Şimdi ise bir büyücü olduğumu öğreniyorum. Neyse... O Nigra'yı yaktığıma göre demek ki ateşe dair bir şeyler yaptım. Ne dersin, senden intikam almak için saçlarını yakmalı mıyım?"

Sözleri öylesine ciddi söylemişti ki ellerim istemsizce başıma gitti. Korkuyla ona bakarken attığı kahkaha beni gerçek hayata döndürdü. "Off, Ayliz! Bir an ciddisin sandım."

Hâlâ gülerken ben de ona eşlik ettim. Onun yine normale dönmesi iyiydi. Uzun zaman sonra güzel bir dostluk kurabilmiştim. Arkadaş olmak isteyen çok olmuştu ama hiçbiri beni ben olduğum için değil, liderin ikizi olduğum için istemişti. Bir süre sonra onların sahteliklerinden sıkılarak her şeyi boş vermiştim ve yalnız takılmaya devam etmiştim. Onların samimiyetsizliğindense kendi yalnızlığımı sonsuza dek tercih ederdim.

Kahkahalarımız odada yükselmeye devam etti. Ta ki Aytun'un sesini duyana kadar.

"Simge, sen okul işini halletmeye şehre gidiyorsun. Ve sen, bayan günlerdir yemek yemeyen, aşağıya inip karnına bir şeyler sokuyorsun. Ardından da işlerimi halletmek için beraber piramide gidiyoruz."

Ve evet...

Tüm kahkahalarım öküz diğer yarımın buluşunca toz bulutu olup havaya dağılmıştı.

Zamanın İşareti

BÖLÜM 18

Affetmek çoğu zaman erdemliktir derlerdi. Benim affedişim erdemlikten değil de Simge'ye hak verişimden dolayındı. Hem affetmeme gibi bir şansım var mıydı ki? Eve gidene kadar onların yanında olmaktan başka çarem yoktu. Ayrıca Simge'nin o bakışlarına karşın irademin sağlam kalması da çok güçtü.

Mutfağa inerken iştahsızlığım hâlâ devam ediyordu fakat içsel grevim bittiğinden bir şeyler yiyebilirdim. Kapıyı açıp içeriye girdiğimde Aytun'u ocak başında bir şeyler karıştırırken buldum. Yemek mi yapmıştı? Siyah, uzun kollu, ince kazağının kollarını sıvamış, omzuna da sarı renkli bir havlu atmıştı. Tüm dikkatini önündeki tencereye vermiş, titizlikle karıştırıyordu. Bu normal hali karşısında ne yapacağımı bilemeden kapı pervazına yaslandım, aklımdaki tüm düşünceler de duraksamaya yüz tutmuş gibiydi.

"Orada beklemek yerine niye masaya geçip yemek yemiyorsun? İşlerim için tüm gün seni bekleyecek değilim. Bir an önce zıkkımlan ki gidelim."

Gözlerimi devirerek masaya geçtim. Her zamanki öküz erkek tavırları devam ediyordu. "İnsan bir özür diler!" dedim sesimi duyabileceği kısıklıkta.

"Ne için dileyecektim?"

"Hani bana yalan söylediniz, kandırdınız ya..."

Başını kaldırmadan yalnızca gözlerini bana çevirdi. "Ee?"

"Bir özür bekliyorum," dedim. Normal bir insanın yapması gereken Simge'ninkiler gibiydi ama unuttuğum büyük bir ayrıntı vardı. Karşımdaki kişi Simge değil, onun kötü ikizi diye adlandırabileceğim Aytun'du.

"Ona bakılırsa ben de bir teşekkür bekliyorum."

"Ne içinmiş?" dedim şaşkınca.

"Sonuçta büyücü olduğumu benim planım ortaya çıkardı. Bir teşekkürü hak ettiğimi düşünüyorum." Kayıtsız tavırları onu öldürme isteğimi kuvvetlendirirken tenceredeki şeyi -tuhaf bir yemektir- tabağa koydu ve masaya yaklaştı. Tabağı koyduğunda masanın diğer ucundaki boş tabak dikkatimi çekti.

"Sana asla teşekkür etmem," dedim.

"O halde ben de özür dilemiyorum ve bu konu burada kapanıyor," deyip çenesiyle tabağı işaret etti. "Hadi ye. Günlerdir ağzına hiçbir şey sokmadın."

Benimle ilgili bu detayı bilmesi şaşırtsa da onun evinde olduğum ve o bir kontrol manyağı gibi gözüktüğü için yadırgamadım. Yaptığı yemeğin tadına baktığımda lezzetli olduğunu fark ettim. Ona *eline sağlık* demem gerekirdi normal şartlarda ama demedim. Onun yerine günlerdir isyanda olan mideme, aniden açılan iştahımla Aytun'un deyimiyle bir şeyler soktum.

Yemeğimiz biter bitmez Aytun ayaklandığında, "Üzerimi değiştireceğim," dedim.

Kol saatini kontrol ederken, "Tamam ama acele et," dediğinde başımı sallayarak sakince ayağa kalktım ve mutfağın çıkışına ilerledim. Bugün hiç acele edesim yoktu ve eğer Aytun'dan bir özür alamıyorsam en azından onu sinir edebilirdim. Sinsice gülümserken oyalanmak için neler yapabileceğimi tarttım ve kafamda ufak bir plan oluşturdum.

Öncelikle duşa girip suyun altında epey vakit kaybetmiştim. Parmaklarım buruştuğunda biraz fazla abarttığımı düşünerek duruldum ve mor bornoza sarınarak koridora çıktım. Başımdaki havluyu

düzeltilirken aniden önümde beliren Aytun, feci öfkeli bir şekilde bana bakıyordu. Hali kızgın boğaları andırıyordu, dudaklarımın kıvrılmasını zorlukla bastırdım ve nazikçe, "Bir şey mi oldu?" dedim.

Hayretle solurken başını salladı. Bu yaptığımı inanamıyor gibiydi. "Sana acele etmen gerektiğini söyledim ama sen gidip duşu mı girdin, Ayliz?"

"Evet," deyip gayet lakayt bir tavırla omuz silktim. "Bunu söylemeden geçemeyeceğim ama şu an beni oyalayarak geç kalmamıza sen sebep oluyorsun. Demek ki pek acelen yokmuş."

Sabır dilercesine gözlerini yumdu. "Beni delirtme ve daha fazla karşımda durma. Odana gidip giyin," derken gözlerini araladı ve bakışları bornozun açıkta bıraktığı gerdanıma düştü. Göz renginin bir ton koyulaştığına dair yemin edebilirdim!

Karşısında daha fazla bornozla durmak istemediğim için hızlıca odama girdim ve kapıyı kapattım. Yatağın ucuna gidip oturarak oldukça yavaş hareketlerle saçlarımı taradım, Simge'nin zorla aldırıldığı saç bakım kremlerinden sürdüm ve dalgaları belirginleştirerek kuruttum. Giyinirken de epey zaman geçmişti ve Aytun'un kapıma dayanmaması şaşırtıyordu. Şimdiye kadar çoktan gelip acele etmem gerektiğine dair bir şeyler söylemesi gerekirdi.

Aşağı inerken Aytun'un salondaki bir koltuğa uzandığını ve uyuduğunu gördüm. O kadar işim var demişti ve yatıp uyumuş muydu? Gözlerimi devirirken yanına eğildim ve onu incelemeye başladım. Gür saçlarının uzun tutamları alnına dökülmüş, uzun kirpikleri tenine gölgeler bırakmıştı. Parmaklarım ne yaptığını bilmeden kemikli yüzüne gitti ve kadifeyi andıran tenine dokundu.

Çatık kaşlarına bakarken dudaklarımda benden habersiz bir gülümseme oluşmuştu. Teni öylesine güzeldi ki dokundukça dokunasm geliyordu. Birkaç saniye sonunda daldığımı fark ederek başımı salladım ve kaşlarımı çattım. Neden ağır bir büyüünün etkisindeymiş gibi ona çekilmiştim ki? Ve niçin ona dokunan parmak uçlarımda beni heyecanlandıran bir karıncalanma vardı?

Teninden yayılan sıcaklığı hissedince elimi alnına götürdüm ve ateşinin olduğunu fark ettim. Acaba hasta mıydı? Aynı zamanda odanın normal sıcaklığına rağmen terlemişti.

Bu düşünceyle gerilirken elimi omuzlarına koydum ve yavaşça sarstım. "Aytun. Kalk."

Uyanmamıştı. Birkaç kez daha denesem de sonuç değişmemiş, Aytun gözlerini açmamıştı. Kendime sakın olmamı söylerken Aytun'u bu sefer sertçe dürttüm.

Yavaşça gözlerini açarken, "Aylız?" diye mırıldandı. Sesi fazla kırık ve hasta olmuş gibi görünüyordu.

"Benim. Uyuyakalmışsın."

"Saat kaç oldu?" dedi doğrulmaya çalışırken, ancak başaramayarak yerine yattı.

"Akşam olmak üzere," dediğimde sıkıntıyla iç geçirdi.

"Çok geç kaldım. Neden uyandırmadın?"

Gözlerimi kırpttırırken, "Uyandırmaya çalıştım ama uyanmadın. Kaç saattir başında dikiliyorum uyan diye. Ayrıca ateşin var," dedim.

Tek eliyle yüzünü sıvazladı. "Yalan söyleme. İkimiz de öyle olmadığımızı biliyoruz. Daha makul bir yalan bulsaydın keşke. Seni evde bulamadım demen bile daha gerçekçi olurdu, emin ol."

Endişeli ifadem değişirken gülümsedim. "O halde saatlerdir tüm evi geziyorum ama seni yeni buldum."

Olduğu yerde doğrulurken, "Simge birazdan gelir. Seni götürmeme gerek yok, ben gidip işlerimi halletsem iyi olacak," dedi. Kaşlarını kaldırıp ciddi olup olmadığını ölçmeye çalıştım. Ciddi görünüyordu.

"Aytun, ateşin var diyorum. Bu halde nasıl gideceksin? Yerinden bile zor kalkıyorsun."

İnat damarı tutmuş olacak ki beni umursamadan ayaklandı. Her an düşebilecek gibi dengesiz dururken arkasında durdum temkinle. "Beni dinler misin lütfen? Bu şekilde gidemezsin. Belli ki hasta olmuşsun. Odana gidip dinlenmelisin."

"Hasta değilim. Sadece birkaç gündür uyumuyorum, bu yüzden yorgunum. Abartılacak bir şey yok. Biraz sonra kendime gelirim."

Lafımı dinlemeyişi karşısında sinirle yüzümü sıvazlarken, "Muhtemelen üç saattir uyuyorsun ama hâlâ düzelememişsin. Ayaktayken nasıl iyileşmeyi umuyorsun merak ediyorum," dedim.

Bıkkınca başını çevirdi ve omzunun üzerinden bana baktı. "Abartmazsan sevinirim. İyileşirim diyorsam iyileşirim." Nemli tişörtünü çıkarıp merdivenlere yöneldiğinde peşinden ilerledim ve tam arkasında olduğum için tökezlediğinde belinden destek verdim.

Düşmesin diye beline bir koala gibi sarılırken yüzüm çıplak ve nemli göğsüne yaslanmıştı. Kendine has kokusu burnuma yoğunca dolarken gözlerim istemsizce kapandı ve derin bir nefes alarak bu kokuyu daha ağır çektim içime. Kalbim hızla atarken onun kalbi de sertçe atıyordu. Kalbinin sesi çok güzeldi.

"Bir an ayağım kaydı," dediğinde içinde bulunduğum saçma halden anında sıyrıldım ve kaşlarımı çatarak yüzümü teninden uzaklaştırdım. Başımı kaldırdığımda yorgun yüzüyle aramda pek mesafe yoktu ve hâlâ onu tutuyordum.

"Siz erkeklerin hasta olduğunuzu neden kabullenemediğini hiç anlamıyorum," diye söylendiğimde güldüğünü işittim. Bu haliyle pek sık karşılaşmıyordum ve irileşen gözlerimle far görmüş tavşan gibi olduğuma emindim.

"Çünkü hasta değilim!" diye diretmeye devam ettiğinde onaylamazca suratımı buruşturdum.

"Ateşin var ve terliyorsun, Aytun. Beni asla hasta olmadığına ikna edemezsin. İşlerini yarın da halledebilirsin. Şimdi bir duş gir ve dinlen!"

Birkaç saniye boyunca kararlılığımı ölçtüğünde emin olmuş olacak ki "Tamam," diyerek pes etti. Bir kolumu gövdesinden ayırmadan merdivenleri çıkıp odasına kadar yardım ederken sık sık yutkunuşu dikkatimden kaçmamıştı.

"Boğazın mı ağrıyor?"

"Biraz."

Melih hasta olduğu zamanlar çekilmez biri olurdu ve sürekli onu sakinleştirme işi bana düşerdi. Her istediği o anda olsun isterken etrafında dört dönmeniz gerekirdi. Onun sayesinde bu konuda idmanlıydım ve Aytun'un sıcak çorba içmesi gerektiğini bilecek kadar bilgiliydim.

Onu yatağına oturttuğumda, "Sana çorba yapsam iyi olacak sanırım," dedim.

Başını hızla kaldırırken, "Beni zehirlemeyeceğini nereden bileceğim?" diye sordu kuşkuyla. "Çorba yapmayı biliyor musun ki?"

"Hiç yapmadım ama daha önceden hatırladığım kadarıyla yapabilirim sanırım."

Dudakları aralanırken çehresinde endişe emareleri geziniyordu. "Sanırım mı? Bence hiç uğraşma."

Gülmemek için kendimi zor tutarken, "Niye ki?" dedim.

"Aylız, sanırım diyorsun. Sen bile kendine güvenmezken benim sana güvenip o çorbayı içmemi nasıl beklersin?"

"Hatırlarsan sana kek yapmıştım ve çok beğenmiştin. Koca tepsiyi bitirmiştin resmen. Ayrıca merak etme, ben çabuk öğrenirim. Sen bir duş al. Bu sırada çorbayı hazırlarım."

Kuşkusu gram eksilme göstermezken başını salladı usulca. "Tamam, ama yapamayacağını düşündüğün an bırak, devam etme, olur mu? Eğer kötü olursa da hiç getirme. Söz veriyorum, beceremediğine dair tek kelime etmem ama ne olur bana getirme."

Şu an tam bir çocuğa benziyordu ve bu haliyle bana her şeyi unutturabilirdi!

Arkamı dönüp odadan çıktığımda yüzümdeki gülümsemeye bir anlam verememiştim, ancak bozmadan mutfığa indim ve telefonumdan değişik bir çorbanın tarifini buldum. Dolapları karıştırarak gerekli malzemeleri tezgâhın üzerine çıkardığımda birden gözümde fazla büyümüştü. Aşamalı bir tarifti ve ister istemez zorlanacağımı düşünmüştüm ama bir kez başlamışken vazgeçemezdim.

Uzun süre mutfakta çorbayla cebelleşmemin sonunda yenilebilir bir şey ortaya çıkmıştı. Aytun'a götürmeden önce tadına bakarken

gayet güzel olduğu kanaatine vardım ve bir kâseyi doldurup tepsiye koydum. Aynı zamanda Simge'yi arıyordum.

"Efendim, Aylız?"

"Simge, nerelerdesin?" dediğimde telefonda uğultulu sesler yükseliyordu. Kalabalık bir yerde olmalıydı.

"Evrak işlerini hallediyorum. Bir sorun mu var?"

"Aytun hasta olmuş," diye olaya bodoslama daldığımda birkaç saniye Simge'den ses gelmedi.

"Ateşi mi çıktı?"

"Evet."

"Uykusuz kaldığında hep böyle olur. Dinlenirse geçecektir. Onunla biraz ilgilenir misin rica etsem? En azından ben gelene kadar."

"Elbette. Bir ilaç falan vermeli miyim?"

"Buzdolabındaki ilacı verebilirsin."

"Tamam, sonra görüşürüz o halde."

"Görüşürüz. Durumu kötüleşirse bana haber vermeyi unutma."

Telefonu kapatıp bahsettiği ilacı aldım ve tepsinin yanına koydum. Çorbanın dökülmemesi için dikkatle yukarı çıktım ve odaya girdim. Aytun, rahat kıyafetler giymiş, yatağa uzanmıştı. Beni görünce doğruldu ve "Çorbayı getirdiğine göre yenilecek bir şey olmuş," dedi.

Tepsiyi kucağına bırakıp yatağa oturdum. "Gayet lezzetli."

Kaşıkla çorbayı karıştırmaya başladı. "Umarım öyledir," dedi dikkatle süzerken.

"Sadece bir çorba! Bu kadar didiklemene lüzum yok. İç gitsin, ölmezsın."

Çorbadan içmesini dikkatle beklerken yüzünü buruşturduğunu görerek gözlerimi kıstım. Ben tadına baktığında beğenmiştim. O kötü mü bulmuştu?

Çekinerek, "Nasıl?" diye sorduğumda bir kaşık daha aldı.

"İdare eder," diye kaçamak bir cevap verdiğinde yataktan kalkıp camın önündeki koltuğa oturdum. "Onu bitirdikten sonra ilaç iç."

Aytun, beni şaşırtarak itiraz etmek yerine dediklerimi harfiyen uyguladı ve daha sonrasında uyuyakaldı. Koltukta rahat bir pozisyona geçerken uykusuz kaldığında neden ateşlendiğini sorgulamaya başladım. Ayrıca neden uykusuz kalmıştı ki? Gözlemlediğim kadarıyla Ayton, uykusuna çok düşkün biriydi ama neden birkaç gece uyumamıştı?

Sorular aklımda gezinirken gözlerimi kapattım ve bu sessizliği fırsat bildim uyumak için. Üzerime ağır bir rehavet çökerken serin bir rüzgâr hafif aralık olan pencereden içeri girdi. Şiddetli uğuldamanın arasında duyumsadığım tok ses, yarı açık bilincimin tamamen kapanmasıyla son bulmuştu.

“Gücünü kullanmaya başla, koruyucu! Kutsal ateş seni bekliyor.”

Aytun, ertesi sabah kendini toparladığında ayaklanmış, işleri olduğunu söyleyerek beni de peşinden sürüklemişti. Bugün oyalanma girişimlerim başarısızlıkla sonuçlanmıştı çünkü Ayton her dakika tepemde dikilmiş, hinlik yapmama müsaade etmemişti. Hastalığını bahane etmeye çalıştığımdaysa bunun sık sık tekrarlandığını, sorun olmadığını söylemişti. Ruhlar Şehri’ne doğru yola çıktığımızda sessizdi ve sürekli parmaklarını oynatmasından düşünceli olduğunu anlamıştım.

Şehre yaklaştığımızda aniden düşen sıcaklık nedeniyle pelerimime sıkıca tutundum. Olduğum yere sinerken bu hareketimi gören Ayton, ısıtıcıyı çalıştırarak ara sıra gösterdiği kibar yanını ortaya çıkarmıştı. Birkaç dakika sonra arabayı durdurduğunda aşağıya indik ve yolun geri kalanını ağaçların arasında yürüyerek geçirdik.

“İnsanların burayı bulma ihtimalleri hiç yok mu?”

“Hayır, yok,” dedi kendi siyah pelerininin başlığını takarken. Bu kıyafet onda mistik bir görüntüye neden oluyordu ve gayet iyi duruyordu. “Ruhlar Şehri’nin insanlar için yanılsaması var. Buraya geldiklerinde tek gördükleri şey orman oluyor ve asla kapıya ulaşmıyor, oldukları yerde dönüyorlar.”

“Anladım. Peki, bugün neden geldik?”

Bana dönmeden, "Çalıntı Ruhlar Hastanesi'ne gideceğim. Bir adam değişik şeyler gördüğünden bahsetmiş, onunla konuşacağım," dediğinde dudağımı ısırdım. O hastaneye girmek istemiyordum, zira Nigâr ile yaşadıklarımı unutmuş değildim.

"Ben seni dışarıda beklesem olur mu?"

Sesi netti. "Hayır."

"Ama oraya girmek istemiyorum. Geçen sefer yaşadıklarım aklıma geliyor. Bir yere saklanıp seni beklerim, olmaz mı?"

Israrlarım kapıyı görene kadar sürerken Aytun, en sonunda dikkatli olmam şartıyla ikna olmuştu. Onun gidişini dalgın gözlerle izlerken kuru bir ağaç gövdesine yaslanarak beklemeye başladım. Her seferinde beni de görevi için peşinden sürükleyecekse işim çoktu.

Sessizlik içinde beklediğim anları bozan bir çığlık sesi duyduğumda başımı hızla kaldırıp etrafa bakındım. Hapishane görünümlü hastaneden çıkan iki adam vardı ve bir tanesi sürekli bağıırıyor, diğerinin elinden kurtulmak için çırpınıyordu. "Bırak beni, yeter, bıktım sizden. Öldürün yeter."

Nigra'nın yüzünü göremiyordum, ancak kahkahasını duyabiliyordum. "Benden bu kadar çabuk kurtulamayacaksın. Seninle işim henüz bitmedi." Ağlayan adamı yere savururken, yaslandığım yere iyice sindim.

"Bana görülerini ver," diyerek adamın başına ellerini koyan Nigra'dan siyah bir duman yükselmeye başladı. O sırada yerdeki adam haykırırken acı dolu iniltileri karşısında yüzümü buruşturmak zorunda kalmıştım. Neler oluyor diye kendi kendime sorarken aniden Aytun'un sesi kulaklarımda yankılandı.

"Yılda birkaç defa buraya gelip onların büyüye dair görülerinden bir parça alırlar ve onunla yaşarlar. En sonunda insanlar öldüğündeyse geriye yalnızca kemikleri kalır ve Nigralar da onları kendi içlerinde kaynaştırarak güçlenirler."

Ne yani, şu an bu adamdan besleniyor muydu? Yerdeki adamın rengi iyice solarken gözbebekleri neredeyse görünmez hale gelmişti. Ağacın arkasından çıkıp fark ettirmeden onlara daha çok yaklaşırken Nigra'nın değişik bir dilde mırıldandığını duydum.

Her geçen saniye üzerinden yükselen siyah duman yoğunlaşıyor, büyüyordu. Aynı zamanda Nigra'nın sesi de yükseliyordu. En sonunda güçsüz düşen adamı yere savururken geri çekildi ve cübhesinin başlığını indirdi.

Aytun'un neden onlardan birini gördüğünde kim olduğunu anlayacaksın dediğini şimdi anlamıştım. Yüzü çok yaşlı ve bembeyaz duruyordu, ancak bu beyazlığı çevreleyen çok açık renkli kırmızı damarlara sahipti. Beni sanki saydamdı da içini gösteriyordu.

Korkuyla geriye doğru bir adım atacakken sırtım bir gövdeye çarptığında hızla başımı çevirdim ve Aytun'u gördüm. "Ne yapıyorsun burada?" deyip beni çıkışa doğru kolumdan tutup sürüklemeye başladı.

"Seni bekliyordum, sonra o Nigra geldi ve adamdan-"

Hızla yürümeye ve beni çekiştirmeye devam ederken tekdüze bir sesle konuştu. "Besleniyordu. Sana söylemiştim. Onlar insanların büyü görülerinden beslenirler ve bir süre sonra insanlardan geriye sadece kemikleri kalır."

Zihnim hızlı bir analiz yaparken aklıma gelen tüm sonuçlar iç karartıcıydı. "Yani o adam öldü mü şimdi?"

"Henüz değil... Bunun için en az on yıl daha beslenmeleri gerek."

"O adama yapılanlar haksızlık resmen. Kraliçe bununla ilgili bir şeyler yapmalı ya da sen insanları canlı canlı mumyalatacağına bunu önlemelisin," dediğimde tek yaptığı, suratıma ters ters bakıp sessiz kalmak oldu. Arabanın yanına geldiğimizde hızla içeri geçtim. Aytun da yanımdaki yerine oturduğunda, "Biraz daha ışım var. O yüzden piramide gideceğiz."

Piramide doğru yola koyulduğumuzda kollarımı birbirine dolağım ve yolculuğun bitmesini bekledim ama aklımı kurcalayan bir şeyler vardı. Bunları sormadan da rahat edemeyeceğim gün gibi ortadaydı. "Eğer sizin gibi bir büyücüysen bundan sonra ne olacak ya da bir Nigra olmadığımı nereden biliyoruz?"

"Nigralar nasıl oluşur bundan başlamak en doğrusu," dedi bana yandan bir bakış atarken. "Herkes en başta büyücüdür ama kara büyüye bir defa bulaştın mı peşini bırakmaz. Her defasında daha

kötüsünü yaptırmaya çalışır ve gün geçtikçe bir Nigra'ya dönüşürsün. Fakat asıl kimliklerini kazanmaları Kemikler Bölgesi'nden birinden beslenmeleri ile gerçekleşiyor. Tam olarak bununla isimleri oluşuyor. İnsanlar bilinçlendikçe ve etkisi büyük olan bir büyü yaptıklarında kraliçe onlar için ölüm kararı çıkardığı zaman azaldılar. Hâlihazırda sonradan Nigra olan pek büyücü yok. Sense şu an en kötü zamanlarını yaşayacaksın. Gücün kontrolsüz bir biçimde olmadık her yerde ortaya çıkacak ve insanlara yakalanma riskin çok yüksek olacak. Bunu önlemek için biz dört yıl süren bir eğitimden geçtik fakat senin bu kadar zamanın olmayacak." Sesi birdenbire katılaştı. "Sonuçta evine gideceksin ve orada ne olur bilmiyorum. Bu yüzden Simge okuldan vakit bulduğu her an, aldığı eğitimden sana bir şeyler öğretmeye çalışacak. Zaman zaman ben de yardım edeceğim. Kendini kontrol etmen senin için yeterli."

Aytun, bana onlar hakkında bildiklerini sıralarken birden, "Evime nasıl gideceğimi hâlâ bulamadık," dedim. Sesim çok mu cılız çıkmıştı ne?

Direksiyonu tutan parmakları sıkılaştı. "Bir yol arıyorum." Başını birkaç saniyeliğine bana çevirdi. "Ama hâlâ bulamadım. Sevgiline kavuşman için biraz daha bekleyeceksin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sevgilim?"

"Şu seni zehirleyen çok âşık piçten bahsediyorum," dedi alayla ama sesinde en az bunun kadar belirgin bir öfke vardı. Tıpkı ondaki öfkenin bende de olduğunu anladığım gibi.

"Bunu daha önce söylemiştim ama bir daha diyeyim, Murat artık benim sevgilim değil. İstediyine âşık olup onu zehirleyebilir piç herif."

Dudaklarımdan bilmeden dökülen sözcüklerin manasını, Aytnun'un bana dönen şaşkın bakışlarından kavrarken dudaklarımı birbirine bastırıp önüme döndüm. Sanırım kendimi fazla kaptırmıştım birden.

İnsanda onu öldürme isteği yaratan ukalalıkla sıırttı. "Hmm, demek ilişkide sorunlar oluştu. Nihayet. Ben, *sevgilim bana kötülük yapmaz*, demeye devam edeceğini düşünmüştüm."

"Artık bir ilişkim kalmadı onunla. Sadece evime döndüğümde bunu niye yaptığını soracağım ve konu orada kapanacak. Ayrıca her şey ortadayken boş yere Murat'ı savunacak değilim."

Sırıtmaya devam ederken başını usulca salladı ve alaycı halini beni cinnet geçirtecek raddeye kadar sürdürdü. "Tüh, sevgilinden de oldun."

Onu takmadan yola odaklandım. Aşına olduğum tünele girdiğimizde Aytun, çevik bir hamleyle arabayı durdurdu. "Doğruca benim odama gideceğiz ve sen benim arkamdan geleceksin. Bir bela daha istemiyorum, bugün sorunsuz geçecek. Anlaşıldı mı?"

Kollarımı huysuzca göğsümde bağladım ve "Sürekli bir şey oluyormuş gibi konuşmasana," dedim.

İnanamazcasına gözlerini yüzümde gezdirirken başını yana eğdi. "Oluyormuş gibi değil; oluyor. Şimdi kaldır o kalçanı ve beni takip et."

Ona kötü kötü bakıp dediğini yaparken, Aytun etrafı kolaçan ederek arabadan indi. "Biri gelirse hemen saklan ve ben işaret verene kadar oradan çıkma."

"Tamam."

Aytun ile koridorları geçerken biriyle karşılaşmamıştık. Oda diye bahsettiği yer süslü bir çalışma odasıydı esasında. Camsız oda, duvarlarının her bir kenarına konumlanan meşaleler sayesinde oldukça ferah duruyordu. Kesinlikle karamsar bir havası yoktu. Aytun, masasına ilerlerken önündeki sandalyeye oturdum ve gözlerimi ona diktim. Sarı renkli, rulo yapılmış birçok kâğıt masanın üzerine özenle yerleştirilmişti. Aytun, içlerinden birini aldı ve hızla okumaya başladı. Saniyeler sonra o kâğıdı imzalayıp yan tarafındaki daha ufak masaya koydu. Başka bir kâğıdı da aynı hızla okuduğunda bu sefer öncekinin yanına koymak yerine yere atmıştı imzalamadan.

Aradan geçen dakikalar boyunca sıkıntıdan ne yapacağımı bilemeyerek ayaklandım ve duvardaki kitaplıkta bulunan kitaplara yöneldim. Aytun, ne yaptığımı bakmak için başını kaldırsa da çok geçmeden tekrar işine döndü. Buram buram antika kokan kitaplarda parmaklarımı gezdirirken kırmızı kapaklı olanı dikkatimi

çekince onu elime aldım. Kapağında sarı yaldızla *Mumyalama Cezaları* yazıyordu.

Burada Aytun'un geçen gün verdiği cezalar gibi şeyler yazıyorsa anında yerine koymam kaçınılmazdı. Başka kitaplara göz atarken kitaplığın sonuna gelmiştim. Sıra duvardaki tablolara gelince bir tanesinin önünde durdum. İki tane kadın vardı ve yüzleri birbirine dönüktü. Sarışın olanın siması çok tanıdık geldiğinde iyice yaklaştım. Bu Kraliçe Neftis idi. Yanındaki kimdi ama? Kahverengi saçları beline kadar dökülen kadın sahiden de Neftis'e çok benziyordu ama gözüme ondan daha güzel gelmişti. Farklı bir aurası vardı ve kesinlikle iyi yöndeydi.

Merakıma yenik düşerek omzumun üzerinden Aytun'a döndüm. "Bu kim?" diye sorduğumda mekanik bir sesle, "Tanrıça İsis," diye cevap verdi. "Yüzyıllar önce yapılmış bu tablo. Tanrıça ölmeden kısa bir süre önce diye biliyorum."

"O ikisi çok benziyor."

"Çünkü ikizler. İsis, Neftis'den bir dakika önce inmiş dünyaya. Onlardan sonraysa Seth ve Osiris."

"Tanrıçalar ve Tanrılar ölümsüz olmaz mı? Sonuçta Neftis hâlâ hayatta," diye sorarken tamamen ona döndüm. Benim dünyamdaki mitoloji kitaplarında bu dördünün kardeş olduğu ve ölümsüz oldukları söyleniyordu.

Elindeki kalemi masaya bırakıp yanıma gelirken soruma cevap verdi. "Olurlar ama bir yere kadar. Günü gelince her biri burayı terk ediyor fakat İsis'in ve Osiris'in ölümü benim aklımın almadığı bir şey."

Tabloyu incelemeyi tamamen bırakarak, "Neden?" dedim.

Duvardaki tabloya düşünceli gözlerle bakarken tek kaşını kaldırdı. "Neftis kraliçe olduğu için bu dünyada tam anlamıyla ölümsüz, bunda bir sorun yok. Ama Seth hâlâ yaşıyor. O ikisinin yaşama süreleri bitip öldülerse Seth'in de ölü olması gerekirdi."

"Bu cidden garip," dedim kaşlarımı çatarken. "Bir açıklaması var mı peki?"

"Kraliçenin söylediğine göre 'Ölümölülük, yalnızca bir duvar başına ve bir yıldız önüne kadardır'. Kim sorsa çok önceleri bunu söylermiş."

Bu konuyu egelemeye devam edecektim ki kapı tıklatılınca susmak zorunda kaldım. Panikle Aytun'a dönerken, Aytun eliyle kitaplığın arkasını işaret etti ve "Şuraya gir," dedi kısık bir sesle. Dediklerini yapıp dar kitaplığın arkasına saklandığımda dışarıdakine, "Gel!" diye bağırdı.

"Efendim, Yüce Rahip birazdan burada olacakmış. Sizinle görüşmek istediklerini söylediler." Bir erkek sesi tüm odayı doldurduğunda, Aytun birkaç saniye suskun kaldı. Ardından ise, "Tamam, çıkabilirsin," diyerek adamı gönderdi. Kapı kapandığında saklandığım yerden çıktım. Aytun, masanın üzerindeki eşyaları toparlıyordu.

"Seni eve bırakacağım. Ben gittikten sonra tüm kapıları kilitleyeceksin ve bir yere saklanıp duracaksın. Simge'yi arayıp gelmesini söyleyeceğim."

Aceleci tavırlarını şaşkınca izlerken, "Ne oldu ki şimdi?" diye sordum.

"Soru sorma. Yürü hadi," deyip koridora bakınarak dışarı çıktı. İlk defa bu denli asabi ve aceleci görüyordum onu. Omuzları gerilmiş, her an bir saldırı olacakmış gibi tetikteydi. Gözleri şahin gibi sürekli yolları tarıyor, arkasındaki bana bir türlü bakmıyordu. Onu neyin bu hale getirdiğini merak ettiğim sırada, boğuk konuşma sesleri yükseldi ve Aytun, beni anında belimden kavrayarak göğsüne yapıştırdı. Bir sütunun arkasına saklanırken kısacık zaman diliminde şiddetle inip kalkan göğsüm onun koluna baskı yapıyordu. Başımı çevirip ona baktığımda loş ışıktaki parlayan gri gözlerinin zaten bende olduğunu gördüm. Gözleri kısılırken elimi tutan elini duvarına götürdü ve işaret parmağıyla sus işareti yaptı.

Dışarıdan nasıl görünüyorduk bilmiyordum ama eminim ki biri görse resmen kafeslendiğimi düşünürdü. Elleri ellerimi kavramış, sütundan görünme ihtimalimizi azaltmak için göğsümde çaprazlamıştı. Uzun parmaklarının arasında kalan ellerim buzun içine konmuşçasına donarken onunkiler de aynı soğukluğu paylaşıyordu.

Peki ya vücudumun bu soğukluğuna rağmen içimde cayır cayır yanan ateş de neyin nesi idi?

Yaşlı bir erkek sesi düşüncelerimi dağıttığında dikkat kesildim. "Bu enerji ne kadar yüksek böyle?"

"Anlayamadım, sayın rahip," diyen kişi ona göre daha genç olmalıydı.

"Enerji diyorum, muhafız. Neyi anlamıyorsun? Piramidin duvarlarına aşına olmadığım bir güç yayılmış ve çok taze. Burada kimler var?"

"Muhafızlar ve Aytun Karavera. Bizden başka kimse yok."

"Bu çok tuhaf... Başka biri daha olmalı. Çok güçlü biri..." derken yüksek adım sesleri duydum. "Ah! Bu enerji nasıl bir şey böyle? Kraliçe haklı olabilir mi? Sirius ve nem... Ay Düğümü zayıflamış olabilir mi?"

"Sanmıyorum, efendim. Daha önce bu tarz bir şey yaşamadık."

"Sorun da burada zaten. Daha önce böyle bir şey yaşamadık. Piramidi arayın ve olağan dışı bir şey görürseniz bana gelin. Karavera'ya haber ver, birazdan yanıma gelsin. Bana da bir oda ayarlayın. Bu durum çözülene kadar burada, piramitte kalacağım."

Aytun'un elleri sıkılaşıırken nefes alıp veriş de aynı oranda hızlanmıştı. Tüm vücudu kaskatı kesilerek duyduklarına karşı verdiği tepkiyi ortaya seriyordu.

"Siz nasıl isterseniz, efendim."

Adamların sesleri gittikçe uzaklaşırken, Aytun hareketlenip benden ayrıldı ama hâlâ elimi tutuyordu. Gözlerim birleşik ellerimize kayarken adımlarım sekteye uğradı ve duraksadım. Kalp atışlarım hızlanırken çok geçmeden kendimi toparladım ve yeniden Aytun'a döndüm. Tek söz etmiyor, yalnızca hızlı adımlarla ilerliyordu. Tabii bir de elimi sıkması vardı. Can yakacak vaziyette değildi, lakin elimi tuttuğunu unutturmaması can sıkıcıydı.

Ayrıyeten Murat'tan başka elimi tutan tek kişi olması da benim durumumdaki bir kız için fazla değişik kaçabilirdi. Ve inkâr edemeyeceğim, canımı sıkıran bir gerçek vardı: Murat'ın tutuşuyla hiçbir

şey hissetmeyen ben, Aytun'un dokunuşuyla heyecandan aklımı yitirecek noktaya gelmişim.

Düşüncelerimin beni daha kötü bir duruma sürüklediğini fark ederek silkelendim. Bu yanlış! Onunla ilgili duygusal şeyler düşünmek yalnızca benim zararına olurdu. Gerçekleşmesi imkânsızken böyle bir olaya bel bağlamak saçmalık olurdu.

Arabaya yaklaştığımızda elimi bırakmadan yolcu kapısını açtı ve geçmem için bekledi. Aytun benim kapımı mı açmıştı sahiden? Kaşlarım kalkarken bunu fark ettiğini zannetmiyordum, zira düşünceliydi. Hatta öylesine düşünceliydi ki ilk defa bir kibarlık örneği sergilemişti. İçine uzaylı mı kaçtı acaba diye düşünürken Aytun da yerine geçti ve arabayı hızla çalıştırıp ilerledi.

Kısa sürede evin önünde durduğunda, "İn hadi," dedi. Ben eve tek gireceğimi düşünürken Aytun da peşimden gelince ona tuhaf tuhaf baktım.

"Bakma öyle. Evi kontrol etmeden seni tek bırakacak değilim." Kapıyı açıp içeriye girdi ve beni de peşinden sürükleyerek evin her köşesini kontrol etti. Koridorda dikilirken, "Simge en geç bir saate burada olur. Benim ne zaman geleceğim belli değil. O gelene kadar yalnızsın. Telefonunu sakın yanından ayırma ve herhangi bir tehlike durumunda beni ara. Simge'den başka birinin geldiğini hissedersen bir yere saklan ve çıkma, tamam mı?"

Dediklerini yaptırmak istediğinden olsa gerek dikkatle yüzümü inceliyordu. Bakışları koyulaşınca kaşlarımı çattım. "Yüzümde bir şey mi var?" dedim parmaklarımla yoklarken.

Dudakları hafifçe kıvrılınca gözlerim bayram etti. Tevekkeli değil, bugüne kadar ilk defa böyle güzel gülümseyen birini görüyorlardı.

"Hayır. Cildin yeni doğmuş bir bebek pürüzsüzlüğünde görünüyor."

Kirpiklerimi kırptırdım. "O zaman niye bu kadar dikkatli bakıyorsun?"

"Sen böyle çok konuştuğunda dilini kesmek istiyorum, cehen-nem ateşi." Kısılan bakışları dudaklarıma indi. "Ve bu istek, gün geçtikçe çoğalıyor. Her çoğalışında bende bir ihtiyaç haline geliyor.

Namütenahi bir döngüye düşen bu arzu zamanla karşı konulamaz hale bürünüyor.”

Hâlâ dilimi kesmekten mi bahsediyorduk?

Saf gibi ona bakakalırken sözleri istemediğim bir arzuyu kamçıliyordu. Benim de gözlerim onun dudaklarına çekilirken kuruyan boğazım âdeta yutkunmam için yalvarıyordu. Nefes alış verişlerim tekdüzelikten sıyrılıp ilk kez bu denli hızlanıyordu.

“Ama bu isteğe karşı savaşılmaya hazırım. Gecenin yalnızca bir hâkimi vardır ve orada parıltılara yer yok, Aylız. Olmaz.” Başını iki yana salladı. “İrademi zorlamaktan vazgeç. Aynı şekilde bana böyle bakmaktan da. Çünkü bu işin oluru yok.”

“Seni anlamıyorum, Aytun. Sanki bambaşka bir dili konuşuyor gibisin. Ne demeye çalıştığın konusunda daha açıklayıcı olmalısın.”

Birkaç saniye yüzüme baktı ve çenesini dikleştirdi. Beni tereddütler içinde bırakırken konuyu değiştirdi. “Arkamdan kapıyı kilitlemeyi unutma.”

Arkasını dönüp gidecekken elimi koluna koydum ve onu durdurmaya çalıştım. Konuşması için ısrar etmeyi düşünüyordum aslında ama tişörtünün açık bıraktığı tenindeki dövme hareket ettiğinde oraya odaklanıp kalmıştım. İrisleri ısınırken her şeyin yavaşladığını hissediyordum.

Normalde yılanların kuyrukları piramidin duvarlarına doğruydu ve baş kısmına denk gelen iki tane kanat vardı. Ancak ben dokunduğumda aniden yılanlar piramidin tepesine çıkmıştı ve kanatlar gerinerek sivri noktalarından birleşmiş, çember şeklini almıştı.

“Bu da ne?” diye şaşkınlıkla soluduğumda Aytun da koluna bakıyordu. Garipseyen bakışları beni bulurken sertçe yutkunduğunu işittim. Derin bir nefes aldığı anda elimi çektim ve dövme de eski haline döndü.

“Neden böyle oldu?”

Dudakları tek çizgi halini alırken, “Kapıyı kilitle,” dedi ve bir kez daha durduramama imkân vermeden evden çıktı.

Bembeyaz salonun tam ortasında yerde oturuyordum.

Daha doğrusu on sekiz yaşındaki halim oturuyordu orada. Karşısındaki kadından onca zaman dilendiği gibi yine sevgi istiyordu. Hiçbir zaman aklı almamıştı niye sevilmediğini.

Bu tüm rüyalarından daha can yakıcı olanıydı. Hayatımın en acı gerçeklerini öğrendiğim bu rüyada dıştan bir göz olabilirdim ama birazdan duyacaklarımın yine ilk günkü gibi canımı yakacağından emindim.

"Söylesene, anne. Kardeşlerime baktığın gibi niye hiç bana bakmadın?"

"Bakmam mı gerekiyordu?" diye kayıtsız bir cevap verdiğinde tek yaptığım şey yüzümü buruşturmak oldu. O yaştaki halimin de aynı şeyi yaptığını çok net hatırlıyordum. Belki de yaşamım boyunca hatırladığım en net anı buydu.

"Doğurduysan, evet! Bakman gerekiyor."

Yaptığı el işine geri dönen sözde annem kaşlarını çattı. "Doğurmayı isteseydim bu isteğini kale alabilirdim."

"Niye istemedin o halde?"

"Artık git başımdan, Ayliz. Az sonra Eylül gelecek, yorma beni."

İşte bu annesini her şeye rağmen seven bir kızın son sakinliği idi. Senelerin birikimi birkaç saniye sonra onun sevgisini de içine kattığı kadında son bulacaktı. Az sonra bir annenin öz evladına duyduğu nefret karşılık bulacaktı.

"Eylül de Eylül. Yeter artık! Senin tek çocuğun o değil. Ben de varım. Anneliği ilk kez tattığın Ayliz de var. Niye bir gün olsun görmedin beni? Sırf sana layık bir çocuk olmak için okuldaki bölümümü bile sen seversin diye seçtim. Arkeolog olmayı boş meslek gördün diye hayallerimden vazgeçtim ben! Hem de niye? Sen biraz olsun bana sevgi ver diye."

Bir kez bile yumuşamadı annemin bakışları. Ben karşısında yılların birikimini dışa vururken hiç sızlamadı o taş kalbi. Yüreği dahi beni görmüyordu, bu kadar mı kör olunacak biriydim?

"Ben de senin yüzünden hayallerimden vazgeçtim. Şimdi ödeştik, değil mi?" Kaşlarını kaldırarak alayla sarf ettiği bu cümleler, bir ok misali saplandı artık viraneye dönen bedenime.

Elimi kalbime bastırdım. Bu ne can yakıcı bir sızıydı böyle? Ruhum ellerimin arasından kaymıştı.

Bu, benim ilk can yakan karamsarlığımıydı. Hayallerini onun için feda eden bir çocuk, bunun tamamıyla ziyan olduğunu öğreniyordu. Daha fazla bu anıya şahit olmak istemiyordum. Eski kendimin yüzündeki yıkılmışlığa dışarıdan şahit olmaya mecalim kalmamıştı.

Bu acı çok gerçekçiydi. İlk acım mıydı? Hiç sanmıyorum fakat en kötüsü olduğu kesindi.

Ayağa kalktım ve hızlı adımlarla salondan çıktım. Sırtımı duvara yaslamak istedim ama rüyada olduğumdan mıdır bilinmez sert zemini hissedemedim.

Dudaklarımdan dökülenler, içime attıklarımdı. O zamanlar sesli söylemeye cesaretim yoktu ama gerçek olan bir şey vardı ki artık o kız da yoktu!

Sınırımı çizdiler, yalnız bıraktılar. Hani özgürlük? Nerede? Göremiyordum, her yer kapkaranlıktı. Gök dipsiz, insanı içine hapseden kara bir zindandı.

Hani sesler nerede? Duyamıyordum, sağır oldum. Çiçekler soğuduğunda denizler balçıkla kaplandı, maviliği yeryüzünden silindi.

Hani nerede gözyaşlarımdan tuzu? Tadamıyordum, susayım diye dilimi kestiler. Sessizliğimi kendilerine hediye, bana reva gördüler.

Hani? Nerede hayat? Yoktu. Ruhum kafesteydi. Bedenim de gidiyordu, yapayalnız kaldı ruhum. Yapayalnız kaldı bu fani. Ruhum sinmiş bir köşeye ağılıyordu, sessiz sedasız. Korkuyordu etrafa bakmaya, bakarsa canı yanacaktı biliyordu. Deli gibi başını iki yana sallıyor, inkâr ediyordu yalnız olmadığını ama o da biliyordu acı gerçeği. Kabullendiği an yok olacaktı. Ansızın oldu ama hissetti yıkımı. Sezdi geleceğini.

İşte sondayım!

Bedenim iflas etti... Ruhum kabullendi... Ben yok oldum.

Omzuma bastıran parmaklar, beni aciz kılan rüyamdan uyandırırken şiddetle inip kalkan göğsüm, titreyen bedenimin göstergesiydi.

"Ayliz!"

Simge, endişeyle ellerini yanaklarıma koyarken başımı geriye yasladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken gözlerimi kapattım.

"Güzelim, ne gördün? Kaç dakikadır sayıklıyorsun ama bir türlü uyanmadın."

Ona cevap vermedim. Ne düşüneceğimi bilemediğim bu anda yalnız kalmak istiyordum. "Simge, beni yalnız bırakır mısın?"

"Ama..." diyecekken elimi kaldırdım.

"Lütfen," dediğimde pes ederek salondan çıktı. Parmaklarımı ağrıyan şakaklarıma bastırarak masaj yapmaya yeltendiğimde, bir el ellerimin üzerine kapandı. İrkilip gözlerimi açtığımda görüş alanıma giren gri gözler, ona ifadesizce bakmama neden oldu.

"Bırak, ben yapayım," diyen kadifemsi sesi durağandı. Saatler önceki düşünceli hali bitmek yerine daha da artmıştı. Gözlerinde saklambaç oynayan duygular vardı. Belki benden saklanıyorlardı; belki ondan.

Elimi indirerek ona sözsüz izin verdiğimde, kemikli parmakları tenime şifa vermeye başladı. Bir kez daha bir büyücü olduğuna emin oldum. Zira bu sihirli parmakların başka bir açıklaması olmazdı. Kaldı ki gördüğüm rüyanın etkisi de bu dokunuşlarla beraber kayboluyordu.

"Ne gördün yine?" Sesi, aslında rüyamın içeriğini bilmesine rağmen meraklıydı.

"Konuşmak istemediğim bir şey. Rüyalar duyguların bir yansıması olarak ilelebet sessizliğe mahkûm kalmalı."

"Bana anlatabilirsin."

"Eğer sen de bana anlatacaksan," dedim bu konuşmadan kaçmak için.

Duraksadı. "Belki bir gün..." dedi mırıltıyla.

Bir gün bana içini açacağından mı söz ediyordu? İşte bu şaşırtıcıydı. Boğazımı temizledim. "O halde ben de bir gün diyorum."

"Ajanlıktan taklitçiliğe mi geçtin?"

"Ajanlık işlerinden sıkıldım," dedim gülümser gibi.

"Ya da ben formdan düşüyorum ve artık fark edemiyorum."

"Tabii o da bir ihtimal."

Parmakları tenimden ayrılırken, "Demek hâlâ gizlice dinliyorsun," dedi.

"Ne? Hayır," diye inkâr ettim, oltaya geldiğimi anlayınca.

Aytun bir şey demeden karşıma geçip otururken, Simge elinde bir valizle salona girdi. Kaşlarımı çatarak eline baktığımda Aytun da ona döndü.

"Sen git Simge."

"Tamam," derken sesi alışılmışın dışındaydı.

Bu kardeşlerin neyi vardı böyle? İkisi de durgundu. "Ne oluyor?" diye sormama kalmadan Simge evden çıktığında Aytun bana döndü.

"Bundan sonra burada kalmayacaksın."

Kirpiklerimin üzerine saniyesinde bir ağırlık binmişti. "Nasıl yani?" diye sordum esasında çok iyi anlasam da.

İfadesiz durmaya çabalıyordu. Ve kahretsin ki bunu çok iyi başarıyordu. "Simge yarın okuluna dönüyor. Benim de işlerimi gördün, sürekli piramitte olmam gerekiyor. Seni burada yalnız bırakmam büyük sorun olabilir. Geçen seferki adamlarla yine karşılaşabilirsin ve yalnızken..."

"Nerede kalacağım?" dedim soğukça. O maskesine bürünmüşken benim duygularımı belli etmem haksızlık olurdu.

"Teyzemin yanına gideceksin. Memfis'e. Simge okuldan vakit buldukça gelir yanına. Ben de bu sırada evine dönebilmenin yollarına bakacağım." Dişlerini sıktığında çenesi gerildi.

Kabullenmekten başka bir çarem yoktu, başımı usulca salladım. "Anladım."

İfadesizliği kırılmış, gözlerinden karanlık gölgeler geçmeye başlamıştı. "Ayliz, gerçekten anlamalısın. Bu gerekli. Seni burada tek başına bırakmam çok tehlikeli. Aynı şekilde piramide götürmem de. Her gün aynı stresi yaşayamazsın. Ayrıca burada olduğun her saniye benim aklım sende kalacak. Böylesi daha iyi olacak," dedi anlamam için diretirken.

Gülümsemeye çalıştım ama tek yapabildiğim dudaklarımı beceriksizce kıvrırmak oldu. "Tamam," dedim yenilmişlikle. Sözleri de hareketleri gibi kalbimi buz kesmişti.

"Simge valizini götürdü. Biz de gitsek iyi olacak."

"Bu gece mi gideceğim?" dedim parmaklarımla oynarken. Bu kadar ani olması... tuhaf hissettirmişti. Üzerimde bir burukluk, bir kırgınlık var gibiydi. Nedeni neydi bilmiyorum. Bu evden gidecek olmam mı, kısa süreli de olsa buraya alışmam mı, yoksa dikkatle gözlerimin en derinine bakan Aytun mu?

Yirmi kûsur yıllık yaşamım boyunca kırılan ilk kez hayallerim değil de, kalbimdi sanki.

"Evet," dedi kısaca.

Gülmeye çalıştım ama tek yapabildiğim acı bir tebessüm etmektir. Ne denirdi ki daha fazla? "Tamam. Gidelim."

Aytun yutkundu. Gözlerini gözlerimden çekip yere indirirken ayağa kalktım. Artık burada kalmamın bir anlamı yoktu. Aytun'un evinde kaldığım anlar sona ermişti.

Aytun, birden ayağa kalkıp arkasını döndü ve kapıya ilerlemeye başladı. "Arabada bekliyorum," derken sesi gergindi.

Onun çıkışıyla gözlerimi etrafta gezdirdim. Belki de bir daha hiç gelmeyecektim bu eve. Salonun tüm ayrıntılarını ezberlemek ister gibi baktıktan sonra boğazıma yapışan yumruyu görmezden gelerek dışarı çıktım. Böyle gidiyordum işte. Ellerim bomboş geldiğim bu evden buruk bir kalp ile ayrılıyordum.

Arabaya geçtiğimde Aytun hiçbir şey demeden anahtarı çevirdi. Memfis'in yollarını yabancı bir şarkı ile arşınlarken başımı cama çevirdim. Buradan onun yansımasını görebiliyordum ve onu izlemekte bir sıkıntı duymadım. İfade­siz çehresi öfkeyle bezenmişti. Hüzün ve acıyı ise benim uyduruyor olma ihtimalim çok yüksekti. Sonuçta o, Aytun Karavera idi ve böyle bir şey mümkün değildi.

Şarkının sesi yükseldiğinde Aytun kaşlarını çatı. Direksiyonu tutan parmaklarını sürekli açıp kapatıyordu. Müziğin sözlerine odaklandığımda başımı cama yasladım.

Işığa yalnızca sönmeye başladığında ihtiyaç duyarsın

Güneşi yalnızca kar yağmaya başladığında özlersin

Onu sevdiğini ise yalnızca gitmesine izin verdiğinde anlarsın

Çok doğrudu. İnsan elindeki değerini yitirmeden anlamıyordu. İsteddiği şeyin aslında ne çok olduğunu yalnızca sınanınca fark ediyordu. Kimine göre açgözlülük olarak nitelendirilen bu durum insan doğasının yapısında vardı. Bana göreyse, araya mesafeler girmeden, korku olmadan anlaşılmıyordu o değerler.

Tekerlekler iç gıcıklayıcı bir sesle durduğunda yolun bittiğini anladım. Önünde durduğumuz ev, bir malikâne olabilecek kadar büyüktü. Aytun'un hareketlenmemesinden buraya kadar olduğu sonucunu çıkarırken bir türlü ona bakamıyordum. Sanki bakarsam delicesine ağlayacakmışım gibi geliyordu.

"Kendine dikkat et. Bir şey olursa hemen ararsın beni."

"Ararım." Aramazdım!

Suskun kaldığında ikimiz de camdan dışarıyı seyretmekle meşguldük. "O zaman ineyim ben..."

Başını salladı yavaşça. "Git."

Bitmişti. Daha fazla kalmamın bir manası yoktu. Araçtan indim ve geniş kapıya doğru ilerledim. Bu sırada arkamı dönüp Aytun'a baktığımda, Aytun bana bakmakta olan gözlerini benden ayırmadan arabayı çalıştırdı ve gitti.

Gözümden akan bir damla yaş yanağımı ıslatırken içimden fısıldadım: "Oysa sen hiç bilmeyeceksin beni burada bırakıp giderken kalbimde ne tür zelzelelere neden olduğunu."

Dünya

BÖLÜM 19

Dünya'dan

Elindeki sigaradan bir nefes daha çeken adam, gözlerini açarak soluk gri havaya baktı. Sanki her gün aynıydı onun için. Kalbinde can çekişen boşluk, renkleri yok etmiş gibiydi hayatından. Karamsarlık ve hüznü temsil eden soluk renkler kalmıştı yalnızca. Gözleri dahi kör olmuştu diğer renklere.

“Abi, ne yapıyorsun?”

Eylül’ün sesiyle, gözlerini kız kardeşine çevirdi. Her zaman Eylül’e abilik taslamayı severdi. Aylız’ın ise ona ablalık taslamasını... Ama o artık yoktu. Haftalar önce girdiği piramitte başına her ne geldiyse kaybolmuştu ve bir türlü ondan haber alınamamıştı. Onu çok umursuyordu. Sevdiği ablasının ani kayboluşu derinden sarsmıştı bu genç adamı.

“Ablamı düşünüyorum,” diye itiraf etti.

“Sabah karakolu yine aradım. Bir haber yok diye telefonu suratıma kapattılar.” Eylül derince iç çekerek abisinin yanına yerleşti. Mavi renkli paketten bir dal sigara da kendisi için yakarken Melih’in yüzünde gezinen bakışlarına aldırış etmedi.

“Ben arayınca açmıyorlar artık. Numaramı mı kaydettiler diye düşünmeye başladım.”

“Mümkün,” dedi Eylül ve başını geriye atarak İstanbul’un kasvetli havasını soludu. Zaten sevmediği bu şehir şimdi ona daha acı verici geliyordu.

Sevgisini gösterebilen biri olmamıştı hiçbir zaman. Birine seni seviyorum demesi bile büyük bir olaydı onun için. Zaten ağzına sakız gibi yapıştırmamıştı da seni seviyorum lafını. Ayliz ile çok anlaşılamazdı. İlişkileri normal abla kardeşten çok daha farklıydı. Bunu, annesinin her daim Ayliz’i dışlamasına bağlardı. Bu yüzden ablasının kendini geri çektiğini düşünürdü ama aslında hakikat bundan çok daha farklıydı.

Ablası Mısır’a gideceği gece, Eylül’ün uyduğunu düşünerek yanına gelmişti. O gün doğum günüydü ve arkadaşlarıyla yaptığı kutlama nedeniyle odasında bir dolu hediye kutusu vardı. Heyecandan uyuyamazken Ayliz odasına girmişti. Bunu beklemeyen Eylül, anında uyuyor numarası yaparak beklemeye başlamıştı. Yanına gelen Ayliz, önce saçlarını okşamış, ardındansa doğum gününü kutlamıştı. Ondan bunu beklemezdi Eylül, çünkü kendisi ne kadar soğuk nevaleyse Ayliz, ondan daha beterdi.

Bu olaydan sonra Ayliz döndüğünde aralarında bir şeylerin değişeceğini ummuştu fakat bu lanet olay olmuştu. Bilinene göre Ayliz bir piramidin içine girmişti gizlice ve bir daha da ondan haber alınamamıştı. Onca zamandır akıllarına türlü türlü senaryolar gelse de hiçbiri tutmamıştı.

“Babam burada olsaydı nasıl üzülürdü kim bilir...”

“Annemden çok üzüleceği kesin,” dedi Melih başını içeri çevirerek. Bennu Kılıç koltuğa yayılmış, her zamanki akşamüstü programını izliyordu. Bunca kayıp vakasının geçtiği yerdeki annelere bakıyordu da Melih, kendi annesinin nasıl biri olduğunu anlamıyordu. Kaybolan evlatları için üzülen onca aile vardı. O aileler için döktüğü gözyaşını bir kez kendi kızı için dökmemişti Bennu Hanım. Bundan sonra da döneceğe hiç benzemiyordu.

“Niye böyle anlamıyorum.”

Eylül de abisinin baktığı yere baktı. “Ben de.”

"Çogu zaman ablam övey mi diye düşünüyordum. () yitirden mi sevmiyor diye..."

"Bunu ben de defalarca düşünedim ama böyle bile olsa bu bir çok fazla."

Eylül, dalgınca annesine bakarken aniden televizyon ekranında beliren görüntüye takıldı. Ablasından bahsediliyordu. Hızla ayağa kalktı ve salona geçti.

"Ağustos ayında kaybolan arkeoloğumuz Ayliz Kılıç'ın çantasına ulaşıldı dakikalar önce. Piramidin yanak bölgelerindeki bir koridorda bulunan çantaya özel izinler sayesinde ulaştık. İçinde bulunan kimlik, çantanın arkeoloğumuza ait olduğunu kanıtlıyor. Diğer gelişmeleri sizlerle paylaşmaya devam edeceğiz."

Haber spikerine dikkatlice bakan iki çift göz birbirine döndüğünde Eylül başını eğdi. "Bu iyi bir şey mi? Çantasının bulunması yani?"

Melih başını salladı bilmiyorum der gibi. O sırada çalınan kapıya kalkan Bennu Hanım, "Düzeltilin şu surat ifadelerinizi," dedi.

Bir dakika geçmeden, uzun zamandır evlerini mesken edinen polis memuruna baktılar. "Gelişmeleri duydunuz, değil mi?"

"Çantası bulunmuş."

"Evet. Çok yakında kendisi de bulunacak."

Eylül, parmaklarıyla oynarken yavaşça mırıldandı: "Hâlâ Murat'tan bir iz yok mu?"

"Eylül, kızım," diye söze girdi orta yaşlı memur. "Size defalarca anlattım. Ayliz'in grubundaki herkesle görüştüm. Kimse Murat diye birinin varlığından haberdar değil."

İşte Kılıç ailesinin en küçük iki üyesinin aklını bulandıran bir diğer husus da buydu. Ayliz'in birkaç aydır ilişkisi bulunan, aynı zamanda grup şefi Murat'a dair en ufak bir iz yoktu. İşin asıl tuhafı ise kimsenin Murat diye birini tanımamasıydı. Gruptaki herkes sorguya alınmıştı ve Murat'ın ismi verilince boş bir bakıştan öteye gitmemişti hiçbiri. Onu tanıyan, Allah'ın bir kulu çıkmamıştı.

"Yalanda sınır tanımıyormuş Ayliz Hanım."

Melih, annesinin homurdanmasına kulak tıkadı. Zira şu an onunla bir tartışma içine girmek istemiyordu.

"Eğer ablamla adamı görmesem haklısınız diyeceğim ama gördüm," dedi Eylül zıtlaşarak. İnatçı kişiliği bu konuda ön plana çıkmaktan geri kalmıyordu.

"Yapabileceğim bir şey yok. Kimse öyle birinin varlığından haberdar değil. Artık kalksam iyi olacak. Size son gelişmeyi haber vermek için gelmişim."

Annesi kalkıp memuru yolcu ederken, Melih sinirle arkalarından bakıyordu. "Ben dışarı çıkıyorum. İki saat annemi çekemeyeceğim," deyip ayağa kalktı ve içeri gitti. Eylül de onun arkasından gidecekken annesinin yanında gördüğü komşuları Gülfem Hanım'a gülümsedi.

"Hoş geldin, Gülfem Abla."

"Hoş bulduk canım. Nasılsın?"

Yıllardır karşı komşuları olan bu kadını çok seviyordu Eylül. En az Ayliz kadar bağlıydı ona ve her ne kadar yanında durmak istese de annesinin çenesini çekemeyecekti. Bu yüzden izin isteyip odasına gitmeye yeltenmişti ki annesinin sorgulayıcı bakışlarına takıldı.

"Nereye?" diyen Bennu, bu ani gidişin nedenini anlayamamıştı.

"Biraz dinleneceğim."

Eylül'ün gidişiyle Gülfem, Bennu'ya döndü. "Demin haberleri gördüm. Ayliz'in çantası bulunmuş."

Bennu Hanım, içine dolan iğrenme hissine engel olamadı. Ayliz'e duyduğu nefret, haftalardır bir iz bulunamayan kızı için hissetmesi gereken merak duygusuna karşı sürekli zafer kazanıyordu. "Çantası batsın."

Gülfem Hanım, daha fazla buna kayıtsız kalamayacaktı. Yıllardır yüz yüze geldiği bu kadının Ayliz'e karşı olan tavırlarına her defasında şahit oluyordu. "Bennu, niye sevmiyorsun sen bu kızı? Sevmediğin gibi niye nefret ettiğini de anlamıyorum."

Bennu Hanım, başını dikleştirirken dudakları düz bir çizgi halini aldı. Bu soruyu ilk duyuşu değildi ama her zaman sanki ilkmiş gibi sinirleniyordu. "O benim tüm hayatımı çaldı," dedi sadece.

"Ne yapmış olabilir ki? Ben buraya taşındığımda Ayliz daha çocuktuk, Bennu."

"O daha doğmadan benim hayatımı mahvetti. Serhan ile lisede tanıştım ben. Başta sadece öylesine bir şeyler yaşıyorduk ama bir gün birlikte olduk."

"Zorla mıydı?" dedi Gülfem bir şey düşünürken.

"Hayır. Zorla olan kısmı, hamile kaldığım çocuğu doğurmamdı. Hiç istememiştim. Zaten aniden gelişen bir şeydi ve ailem öğrenseydi rezil olurum. Aldırmak istedim. Serhan'ın da bana destek olacağını sandım. Daha küçüktük sonuçta. Bir çocuk istemez dedim ama beklediğim gibi olmadı. Serhan bu çocuğu istedi, hatta o kadar çok istedi ki gelip aileme anlattı ve benimle hemen evlenmek istediğini söyledi."

"E seni ortada bırakmamış işte. Hem sen de seviyormuşsun ki birlikte olmuşsun."

"Ben bir bebek istemedim. Zaten Serhan'dan da sadece hoşlanıyordum ve bu iğrenmeye dönüştü. Ailem, adları çıkmasın diye hemen evlendirdi bizi ve Ayliz'i her aldırma girişimim başarısızlıkla sonuçlandı. Bir süreden sonra zaten yasal süre geçti ve ben karnımda, beni bu hayata mahkûm eden adamın çocuğuyla yaşamak zorunda kaldım."

Gülfem ne diyeceğini bilemeyerek kadına bakakaldı. "Peki, Eylül ve Melih'e niçin farklı davranıyorsun? Sonuçta onlar da Serhan Bey'in çocukları."

"Çünkü onları istedim. O ikisinden ettiğim nefrete karşılık sevgi verebileceğim iki kişi. Çok adil değil mi sence de?"

"Serhan Bey'den ettiğin nefreti anlayabilirim ama Ayliz senin evladın, Bennu. Ne olursa olsun sen onun annesisin. Diğerlerine verdiğin sevgiden ona da bir parça vermelisin."

"Beni anlamayı beklemiyorum zaten, Gülfem. Benim gibi gençliğini bir hiç uğrana kaybetmeyen kimse anlamaz. O kızıdan da ölen babasından da nefret ediyorum ve bu hiç değişmeyecek. Kaldı ki Ayliz Hanım yok artık. Kim bilir şu an hangi sevgilisinin yanında da bulunmak istemiyor."

Gülfem Hanım, hangi koşulda olursa olsun bir annenin çocuğundan nefret etmesini anlamamıştı ve görünen o ki asla da anlamayacaktı. "Ayliz'in başına kötü bir şey gelmiş olabilir," dedi belki bu konuda düşüncelerini yıkabilme umuduyla.

Bennu Hanım alayla güldü. "Hiç sanmıyorum. O her zaman kendi başının çaresine baktı, şimdi de bakar." O esnada kapı yeniden çalınca kadın ayağa kalktı ve koridora çıktı. Kulpu çevirip açtığı anda karşısında su yeşili gözlere sahip, yakışıklı bir genç buldu.

"Merhaba, efendim."

"Merhaba, kime bakmıştınız?"

"Bennu Hanım siz olmalısınız. Sizinle konuşmam gereken önemli bir şey var."

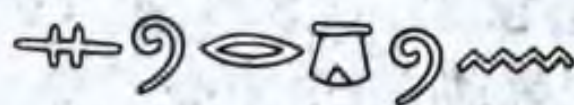
Bennu, kaşlarını çatarak karşısındaki adama baktı. "Kimsiniz?"

"Ben Murat. Murat Ezel. Dilerseniz içeriye geçelim, ben de size anlatmam gerekenlerden bahsedeyim."

"Peki, buyurun."

Bennu Hanım, adamı içeri davet ederken başını başka yöne çevirdiği için adamın gözlerinde oluşan parlamadan bihaberdi.

Sürgün

BÖLÜM 20

Sabaha karşı yorgunlukla aralanan gözlerim, dünden beri sirayet eden umutsuzluk hissiyle bir kez daha yüzleşmişti. Nedensizce bende hüküm süren huzursuzluk bugün de yakamdan düşmemişti. Aytun, beni buraya bırakalı neredeyse yarım gün olmuştu ve o saatlerin çoğunluğunda kaldığım odada düşüncelerimle baş başaydım. Neden bilmiyorum ama sürgün edilmişim gibi hissediyordum. Sanki Aytun beni başından savmış, benden kurtulmak istemiş gibiydi. Eğer öyleyse haksız sayılmazdı aslında. Sonuçta geldiğimden beri onun evinde kalıyordum ve ister istemez başına bela olmuştum. Bir yerden sonra sıkılmış olması kaçınılmazdı, bunu anlıyordum ama yine de içten içe bir sızı hissetmeyi engelleyemiyordum. Derin bir soluk çektim. Bilmediğim bir şekilde üzümüştü gönderilişim.

Teyzesinin bana iyi davrandığını inkâr edemezdim. Dün akşamdan beri rahat etmem için çabalayıp durmuş ve benimle konuşmaya çalışmıştı ama ben yorgun olduğum bahanesine sığınmıştım. Simge ise ortalarda yoktu. Dünden beri onu görmemiştim. Eğer karşılaşılsaydık bu işin arkasında ne olduğunu soracaktım, zira Aytun bana hiç inandırıcı gelmemişti. Daha birkaç gün önce Mennes bu fikri önerdiğinde şiddetle karşı çıkmıştı. Şimdi değişen şey neydi, işte bunu çok merak ediyordum. Tamam, Aytun dengesiz bir adamdı gözümde ama bu kadarı onu bile aşıyordu.

Düşüncelerimi bölen kapı sesiyle yattığım yerde doğrulurken, "Gel," dedim.

Beyaz, oymalı kapı açılınca zorla gülümsemeye çalışan Simge görüş alanıma girdi. "Müsait misin? İşin varsa gideyim," derken sanki olumsuz bir yanıt versem bir saniye bile kalmadan hemen kaçıp gidecek gibiydi.

"Duvarla bakışmamı ve boş boş oturmamı işten sayıyorsan tabii ki gidebilirsin."

Simge sözlerimi ciddiye alıp odadan çıkmaya yeltendiğinde gözlerimi büyüttüm. Gerçekten kaçıyordu!

"Bir de bana sarışın derler ama sen benden beter çıktın. Gel şuraya."

Nefesini seslice koyverip odaya girdi ve yatağın en uç noktasına oturdu. Simge'nin bu mahcup tavırlarını garipseyerek kaşlarını kaldırıp dikkatle ona baktım, fakat onun gözleri bir türlü bana dönmüyordu.

"Simge?"

Aniden üzerine soğuk su dökülmüş gibi irkilerek ayağa kalktı. "Gerçekten hiçbir bilgim yok niye seni buraya gönderdiğine dair. Bana, 'Evde tek kalamaz,' deyip beni susturdu. Asıl nedeni ne gerçekten bilmiyorum. Bana inanıyorsun, değil mi Ayliz? Bence inanmalısın çünkü..." Elim kaldırıarak onu susturmak istedim ama beni umursamadan devam etti. "Bu beni de çok şaşırttı. Aytun'un seni göndereceğini hiç düşünmemiştim ama--"

"Simge yeter!"

"Off, tamam." Simge yerine otururken küçük bir kız çocuğu gibi dudaklarını sarkıttı.

"Sahiden bilmiyor musun buraya gelişimin nedenini?"

Başını iki yana salladı. "Bana sadece 'Sen okula gittikten sonra Ayliz tek başına kalamaz,' dedi."

"Anlamadığım şey, düşmanlarıma kim olduğumu hatırlatacağım, bir daha bana yanlış yapmaya cüret edemeyecekler naraları atıyordu. Şimdi ne değişti? Sanırım ikizin sözünü ettiği kadar da cesur değilmiş," dedim iğneleyici bir şekilde. Dünden beri düşündüklerimi

söylemeye hazırdım. Ama Aytun burada olmadığına göre Simge ile yetinecektim.

Simge, kafası karışmışçasına kaşlarını çattı. "Aytun ile aynı evde olmaktan hoşnut olmadığını düşünüyordum ama şu tavrın niye tam tersi bir durum varmış gibi gösteriyor." Dudaklarına kurnaz bir sırıtış yerleşti. "Sanırım yanılmışım. Bir şeyler mi değişmeye başladı yoksa?"

"Ne? Tabii ki hayır. Saçmalama."

"Yalan söyleme," dedi harfleri uzatarak. Ağzını yayararak konuşması onun dudaklarını patlatma isteğini de beraberinde getirince kendimi zorlukla durdurdum.

Somurttum. "Yalan söylemiyorum."

"Söylesene Ayliz, seni buraya göndermesi canını mı sıktı?"

Evet. "Hayır."

Simge sanki içimden verdiğim cevabı duymuş gibi sırıtırken, "Hmm, niye sıkıldın peki?" dedi.

"Onunla bir ilgisi yok. Sadece tanımadığım kişilerin evinde kalmak istemiyorum. Sanki teyzene yük oluyorum gibi geliyor ve-"

Ben otomatige bağlamış gibi sözlerime devam ederken Simge kaşlarını kaldırdı. "Hatırlatmak istiyorum ki bizi de hiç tanı mıydun en başta. Ayrıca teyzemle, benimle tanışmadan önce tanıştın."

Ona verecek bir cevap bulamayınca bu sefer ben dudaklarımı büktüm. Aramızda ufak bir sessizlik yaşanırken başımı dışarıya çevirdim. Memfis, Teb'den farklı olarak daha havadardı. Bol bol ağaçlıklar vardı ve piramitler yerine büyük bir tapınak vardı. Teb kadar olmasa da Memfis'in de göz kamaştırıcı bir özelliği vardı.

Bir gün önce olanlar aklıma geldiğinde merakla Simge'ye döndüm. "Şu dövmeleminizin hareket etme ihtimali var mı?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken, "Evet, ama neden sordun ki?" dedi.

Sorusunu es geçtim. "Nasıl şekil değiştirir?"

"Bunun olması için çok yüksek rütbeli bir büyücü gerekir. Onlar dokunduğunda bedenimize tarifi imkânsız bir güç yayılır, daha güçlü oluruz. Mesela bir defasında Neftis dokunmuştu ve dövmemdeki

gücü simgeleyen yılanlar en tepeye çıkmış, Ra'nın kanatları da beni korumaya çalışmıştı."

Bir süre Simge'nin gözlerinin içine boş bir şekilde baktım. Yüzümü eğerken olanları düşündüm. Tıpkı anlattığı gibi olmuştu, ancak ben büyü güçlerim olduğunu dahi yeni öğrenmiştim, bu denli yüksek rütbeye sahip olmam imkânsızdı. Düşüncelerime karşın alayla gülümsedim. Daha önceleri imkânsız dediğim birçok şeyin gerçekleşebildiğine şahit olmuştum. Bu olaya çok şaşırmamam gerekirdi.

"Büyü güçlerin için eğitime başlamamız gerekecek. Sana öyle teorik bilgiler vermeyeceğim. Sadece neyi nerede ve nasıl kullanman gerektiğini öğrensen yeter. Bugün başlayalım mı?"

Başımı sallayarak onayladım. Aklımı dağıtacak bir şeyler iyi gelebilirdi. Hem belki üzerimdeki şu karamsarlıktan da kurtulabilirdim bu sayede.

"O zaman aşağı insek iyi olur. Buradaki eşyalara zarar gelsin istemeyiz."

Simge ayağa kalktığı anda onu takip ettim ve birlikte alt kata indik. Bu ev gerçekten çok büyüktü ve Mısır'ın ihtişamına yakışır biçimde gösterişliydi. Her yer altın rengi eşyalar ve beyazın hâkimiyeti altındaydı. Hiç benim tarzım olmasa da göze hitap ettiği kesindi. Duvarlarda sayısız tablo vardı ve resme olan ilgim anında beni buraya yönlendiriyordu. Her birine daha sonra dikkatlice bakmaya karar verdim ve ardından Simge ile arkadaki geniş bahçeye çıktım.

"Şimdi..." dedi etrafına bakınırken. Yerden bir yaprak alıp, "En basitiyle başlayacağız," dedi. Avcunun içindeki yaprağa dikkatlice baktı. "Büyü yapmak için en önemli şey bunu gerçekten istemen ve odaklanman. Şu an için odaklanmak biraz sorun olabilir, hatta bir anda nasıl yapacağım diye düşünüyorsan boşuna düşünme. Bir süre sonra alışıyorsun ve sadece istemen yetiyor. Yani buradaki kilit nokta, istek. Şimdi bu yaprağı havaya kaldır hadi. Bedeninde ufak değişimler olabilir, ancak o anda bunlara takılmaman gerekiyor."

Simge'nin dediği şekilde yaptığımda gözlerimin hafif bir ısıyla yandığını hissettim ama tam o anda tüm dikkatim yok oldu ve birkaç santim havalanan yaprak yeniden Simge'nin eline düştü. Kaşlarım çatılırken Simge gülümsedi. Tavsiyesine uyamamıştım.

“İlk sefer için gayet güzel ama başardım dediğin anda bırakma. Çünkü asıl o zaman yenilirsin.”

Ona manidar bir bakış yolladım. “Tekrar deneyeceğim!”

Yaprak havalandığında bedenimde oluşan kötü etkilere aldırmadan uzun bir süre yaprağı havada tutabilmişim.

“Şimdi yaprağı gözlerinle hareket ettir,” diyen Simge’yi duyunca söylediğini yaptım. Sanki etrafımdaki her şey ağır çekimde gibi ilerliyordu, ancak o an bunu düşünemeyecek kadar konsantre olmuşum.

Denemelerimiz akşama kadar devam etti. Hiçbir şeyi beğenmeyen Simge’den geçer not almıştım. Ne zaman heyecanlansam eninde sonunda beni bozacak bir laf buluyordu. Gün içinde en çok kullandığı cümle ise ‘Bunlar daha en kolayları,’ olmuştu. Yine de hem aklımı biraz olsun Aytun’dan uzaklaştırmıştı, hem de keyiflenmişim. Sonuçta her üşengeç insanın istediği şeydir büyücü olmak ve ben de ilk kez şanslı olduğumu anlamıştım.

Dudaklarımı ısırarak bir önümde koşuşturan insanlara, bir de karşımdaki Elbi’ye baktım. Elindeki şarabı nazikçe yudumluyordu ve dış görünüşü tam bir asaletti. “Eee, Ayliz? Başka bir şeyler bulabildiniz mi Aytun ile?”

“Hayır. En son kitaptan bulduğumuz hastaya gittik ve olanlar malum.”

Usulca başını salladı. “Evet, duydum. Aytun bir yolunu bulacaktır diye düşünüyorum. Kendi dünyana gitmenin bir yolu elbette vardır.”

Acı acı gülümsedim. “Benim dünyamın burası olmadığını anladınız yani?”

Omuz silkti. “Burası koskoca bir evren ve yalnızca bizim olduğumuzu düşünmek çok sığ bir fikir olur. Elbette senin dünyana da bir yer vardır. Bize düşen oraya tekrar nasıl döneceğini bulmak.”

“Mümkün ama aklımın bir türlü almadığı şeyler var. Diyelim ki sizin söylediğiniz gibi, peki ama Mısır ülkesinin burada ne işi var? Ya da piramidin içi nasıl aynı olabilir? Veya buraya gelmeden önce o odada duyduğum sesler...” başımı iki yana salladım. “Bunları gerçekten aklım almıyor.”

"Hepsinin mantıklı bir açıklaması vardır, kızım. Önemli olan kafamızdaki cevaplara ulaşabilecek miyiz veya nasıl ulaşacağız? Şunu sakın aklından çıkarma. Hayat, Matruşka bebeklerine benzer. İçi açıldıkça küçülür. En başta sana muazzam büyük gelen şey sona geldiğinde bir bakmışsın ki ufacık kalmış. Gün gelecek bu aklındakiler de aynen öyle olacak. O yüzden hep derim, düşün ama fikir yürütme çünkü gün gelecek yalnızca kafanda devleştirdiğinle ve boşa zaman harcadığınla kalırsın."

"Biri daha çok düşünme demişti," diye dalgınca mırıldandığımda, Elbi anlamış olacak ki tebessüm etti.

"Bu biri Aytun mu oluyor?" dediğinde yaptığım gafı fark ettim ama iş işten geçmişti. Bu yüzden sessiz kalarak sadece başımı salladım.

"Aytun'un düşüncelerine çok değer veririm ve çoğu sözünü dikkate alırım çünkü bu yaşına rağmen öyle çok yaşanmışlığı var ki asla boş konuşmadığını anlarım. Dikkatini bir tek düşüncelerinde toplarsan bu işin nasıl olduğunu düşünerek hastanedeki o kadına dönüşürsün ve emin ol bunu hiçbirimiz istemiyoruz. Her şeyi akışına bırak, hakikat bir gün senin de gölgene düşer. Misal, Aytun yaşadığı her şeyi düşünseydi şu an aramızda bile olmazdı belki."

Uzun zamandır aklımı kurcalayan bir şeyi sorup sormama konusunda kararsızdım açıkçası ama konu oraya rahatlıkla çekilebilecekken de susmayı doğru bulmamıştım. "Annesinden mi bahsediyorsunuz?"

"Hem ondan hem babasından hem de bu ülkeden. Kız kardeşim gittiğinde yeğenlerim çok küçüktüler. Tek bir söz etmeden çekip gitmişti ve herkesi şaşırtan da Djoser, yani babaları bu konu hakkında tek söz etmedi. Zaten çok geçmeden öldürüldü." Başını üzgünce yere eğdiğinde dudağımı ısırdım.

"Peki hiç haber almadınız mı kardeşinizden?"

"Ablam yeri geldiğinde çok iyi saklanan biriydi. O bana ulaşmak istemedikçe onu bulmam imkânsızdı. Yirmi yıldır bir kez bile haber almadım ondan."

Kadının gözlerine çöken hüznü konuyu daha fazla eşelemememi söyleyince sessiz kaldım. Şu an onu daha fazla üzmemek istemiyordum.

Konuyu değiştirmek için, "Bu ensemdeki dövme hakkında başka bir fikriniz yok, değil mi?" dedim ama yüz ifadesi anında garipliğe büründü.

"Yalnızca soylu olmayan kimsede bulunmayacağını biliyorum. Onun haricinde ben de bilgisizim."

Yalan söylüyordu!

Yalanı ayırt edebilen o seçilmiş kişilerden olmamıştım hiç ama bu fazla belliydi. Gözleri resmen *ben yalan söylüyorum*, diye bağııyordu. Ağzımı açıp bir şey diyeceğim sırada bir erkek sesi duyuldu.

"Elbi, neredesin?" dedi hafif aksanlı bir adam.

"Buradayım," dediğinde orta yaşlı, gayet dinç bir adam görüş alanıma girdi.

Beni fark edince gülümsedi ve yanıma geldi. Elini uzatırken, "Merhaba, sen Ayliz olmalısın," dedi.

"Evet."

"Ben, Elbi'nin eři Jonathan."

"Memnun oldum," dedim gülümsemeye çalışarak. Sıcakkanlı bir adam gibi görünüyordu ve yabancıydı. Simge'den daha önce öğrendiğime göre adam, bir büyücü olarak kraliçenin şifacılarından biriydi.

"Nasıl gidiyor, Ayliz? Rahat mısın burada? Eğer istediğin özel bir şey varsa söylemen yeterli."

"Hayır, teşekkür ederim. Her şey gayet iyi," dedim kibar olduğumu umduğum bir gülümsemeyle. Nazik insanlara olabildiğince nazik yaklaşmaya çalışırdım.

"Sevindim."

Bir süre bu ikiliyle oturmuş, keyifli sohbetlerine ortak olmuş-tum. Jonathan işini severek anlatırken, Elbi onu büyük bir sevgiyle izliyordu ve bu da içten içe beni imrendirmişti. Bugüne kadar gördüğüm tek sevgi bir annenin çocuklarına sunduğu sevgiydi ve ne yazık ki ben o şerefe nail olamamıştım. Kısa süre sonra, kaldığım odaya çıkarken Simge'nin odasının önünden geçiyordum ki yaptığı telefon konuşması beni durdurdu. Daha doğrusu ismimi duymam beni durdurmuştu.

"Sen Ayliz'i niye buraya bıraktığını anlatırsan ben de tabii ki bugün olanları sana anlatırım. Hayır, kimse gelmedi. Öncelikle yaprak kaldırma, bir şeyleri hareket ettirme gibi şeylerle başladım ve gayet iyi idare etti. Güzel odaklanabiliyor." Bir süre duraksadı. "Yarın ikinci seviyeye geçeceğiz ama birden fazla gelmesin? Niye bu kadar hızlı davranmamız gerektiğini anlamıyorum. Sonuçta henüz gidişle ilgili bir yol bulamadın. Biraz ağırdan alsak olmaz mı?" Ofladıktan sonra devam etti: "İyi, tamam, acele ederim. Bu hızla gidersek bir haftayı geçmeden eğitimi bitirteceksin."

Kapıyı hızla açtığımda Simge olduğu yerde zıpladı ve kısa bir çığlık attı. "Ayliz, ödümü kopardın!"

O sırada odanın içinde başka bir ses daha duyuldu. "Beni bile dinleyen kız, seni her türlü dinler diye uyarmadım mı seni, Simge? Senin yapacağın işin ben..." diyen Aytun daha fazla devam etmeden telefonu kapattı.

Dudaklarını büzüp elindeki telefona baktıktan sonra kaşlarını çatarak bana döndü. Omuz silktiğimde gözlerini kıstı. "Niye sessizce geliyorsun?"

Kollarımı göğsümde birleştirip başımı dikleştirdim. "Sen niye benimle ilgili ona haber uçuruyorsun?"

"Ne yapayım, sordu."

"Sormasın!"

"Ama soruyor. Anlaşılan seni merak ediyor," dediğinde dudaklığımın iç kısmını ısırdım.

"Saçmalama."

"Ben gördüğümü söylüyorum. Ki o da tam olarak Aytun'un, gecenin -daha doğrusu sabahın- dördünde beni uyandırarak seni kontrol etmemi söylemesiydi. Yakışıklı ikizim özünde fazla kontrolcü bir insandır, bunu da liderliğine bağlıyorum ama..." derken birden işaret parmağını havada salladı. "Sana yaptığı şey kontrolçülük değil, tam olarak korumacılık."

Kafamı aşağı yukarı alayla oynattığımda dudaklarını büzdü. "Sen salla başını, ben bilirim işimi. Sonuçta bir Simge Karavera olmak kolay değil."

"Aytun-" derken sırtarak sözümü kesti.

"Ağzına da pek yakıştı ismi."

"Simge!"

Ne amaçladığını anlayamazken kaşlarımı çatıp bir şey demeden bana verilen odaya ilerledim. Buraya geldiğimden beri alışkanlık edindiğim kapıyı kilitlemek, güvensizliğimin göstergesiydi. Onları uzun zamandır tanıyor olabilirdim ancak bu, yine de onlara anında güveneceğim anlamına gelmiyordu. Sonuçta ben, anesine dahi güvenmeyen bir kızdım ve bunca olağanüstü durum ondan da beterdi.

Yatağa girip soğuk yastığa başımı koydum, her zaman yaptığım gibi açık olan pencereye çevirdim başımı. Küçüklüğümünden beri bir rutin haline gelmişti uyumadan önce aya bakarak bir dilek tutmak. Çoğu zaman kabul olmazdı bu dilekler ama işte bu da benim pes etmeyen yanımdı. Işıl ışıl parlayan dolunayı ilgiyle izlerken gözümün önünde beliren silüet, yüzümdeki huzurlu ifadeyi yok eder gibi oldu. Gri, uzun zamandır bana tek bir şeyi çağırıyordu.

Aytun'un gözlerini...

Griyi her zaman ayla özdeşirmek istemiştım fakat bir türlü yapamamıştım. Her zaman beni engelleyen bir şeyler olmuştu. Hiçbir griye korkusuzca 'aynı ay' diyememiştım. Ta ki Aytun'un gözlerini görene kadar.

Dilek dileme işini bu gecelik es geçip pencereye arkamı döndüm, yine burkulan yüreğimle. Gece gece onun aklıma düşmesini istemiyordum. Kaldı ki niçin aklıma düşüyor onu da anlamıyordum.

Yastığa sıkıca sarılırken kendime toparlanmam gerektiğini hatırlattım. Bir yolunu bulduğum an buradan gidecekken kimseyi düşünmemem gerekiyordu. İnsanlarla iletişime geçmeyen biri olarak sınırlarımı epey zorlamıştım ve bunun doğuracağı sonuçlar beni içten içe ürkütüyordu. Birine alışmak bana göre olmamalıydı. Hele ki hayatımın sonuna kadar hiç göremeyeceğim insanlara alışmak felaket olabilirdi. Bir gün elbet evime dönecektim ve ardımda kalacakları da düşünmem gerekirdi. İnce bir kasvet dumanı, etrafımda dönmeye başladığında dudaklarımı sıkıca birbirine kenetledim.

En baştan uzak durmam gerekirdi onlardan. Simge'nin o sevimli hallerine kanarak bir sevgi beslememeliydim. Veya Aytun'un... Derken

dilimi ısırarak düşüncelerimi, sanki yasakmış gibi ondan çekmeye çalıştım. Adını andığım an esrarengiz bir sızı kendini gösteriyordu.

Gün ışığı tüm odayı kuşattığında göz kapaklarım isteksizce açılmış, bir daha da uyumama izin vermemişti. Duvardaki oymalı saate baktığımda henüz öğlen olmadığını görerek ayaklandım. Gece, uyu-yamadığımdan ertelediğim valiz boşaltma işlemini yapmış, içindekileri bana verilen dolaba yerleştirmiştim. Havanın soğuk olmasından dolayı koyu mavi bir kot ile kırmızı bir kazak giydim. Saçlarımı doğal halinde bırakıp daha fazla kendimle uğraşmayarak aşağı indim.

Elbi, geniş yemek masasında oturuyor, elindeki bardaktan bir şeyler yudumluyordu. Beni görünce gülümseyerek, "Günaydın," dedi.

"Günaydın. Simge nerede? Odasında göremedim."

"Ah, dışarıda, canım. O da uyanmanı bekliyordu."

"Ben yanına gideyim o zaman."

"Kahvaltı etmeyecek misin?"

"Hayır, aç hissetmiyorum, teşekkürler." Evden çıktıktan sonra arka bahçeye doğru yöneldim. Ağaçların arasından yükselen boğuk seslere yönelirken sırtı bana dönük olan adamı ve ardından ona bir şeyler anlatan Simge'yi seçti gözlerim. Hararetli hararetli konuşurken gözleri aniden beni buldu ve hafif bir tedirginlikle aralandı. Adam da onun bakışlarını takip ederek bana döndü ve o an onun kim olduğunu gördüm.

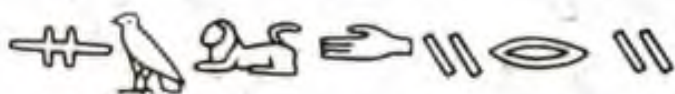
Karşımdaki kişi Ian'dan başkası değildi.

Onun burada ne işi olduğunu sorgulayacakken Aytun ile bir konuşmasına şahit olduğumu hatırladım. Simge'ye değer verdiğini söylemişti ve ben de ikisinin arasında bir şeyler olduğunu, hatta Simge'nin telefon konuşmasından da sevgili oldukları sonucuna varmıştım. Şu gördüklerim de bu tezimi doğrular nitelikteydi.

"Ayliz?" derken şaşkınlığı barizdi.

Simge, onun sözlerini duymayarak daha baskın bir sesle devam etti. "Ayliz, bu Ian." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Benim kuzenim."

Saldırı

BÖLÜM 21

Ne dedi o? Kuzen mi? Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilmeden öylece karşımdaki ikiliyi izlerken ne kadar yanıldığımı anladım. Ian'ın Simge'ye değer verdiğini söylemesinden ve Simge'nin özledim dediği telefon konuşmasından ikisinin sevgili olduğu sonucunu çıkarmıştım ama görünen o ki gerçek bundan çok daha farklıydı.

"Biz zaten tanışıyoruz," dedi Ian, beni baştan aşağı ilgiyle süzerken. Kahverengi gözlerinde merak vardı. "Ama niye burada olduğunu ve sizin nereden tanıştığınızı anlamış değilim."

Bu sorunun üzerine ne diyeceğimi bilemeyerek, bir kaçır yol ararcasına Simge'ye baktım. Böyle bir şey hakkında konuşmamıştık. Ian, Memphis'te yaşadığımı sanıyordu ve hakkımda tüm bilgisi esasında bununla sınırlıydı.

Simge, dudağını büzerek yanıma geldi ve kolunu omzuma atarak bana iyice yanaştı. "Aylız, benim arkadaşım. Bazı sorunlar olduğu için ikimiz burada kalıyoruz."

"Ne gibi sorunlar?" dedi Ian, kaşlarını kuşkuyla çatarak. Onun yerinde ben olsam, ben de kuşkulanırdım.

"İhm, şöyle sorunlar..."

"Nasıl sorunlar?"

"Ay, sana ne canım. Ne kadar meraklı çıktın sen?" dedi aniden sesini yükselterek.

Ian, onaylamazcasına başını iki yana salladı ve ardından yine bana döndü. "Seninle tekrar karşılaşacağımı zaten biliyordum ama benim evimde olması beklenmedik oldu."

Ona bir şey demeden kendimi gülümsemeye zorladım. Gerçekleri söyleyemeyeceğimi biliyordum, ancak yine de rahatsız hissetmiştim. Simge telefonu çaldığında birkaç dakika izin isteyip gidince ikimiz yalnız kalmıştık. Koca bahçenin ortasında dururken Ian birden, "O gün, yani ilk karşılaşmamızda ne işin vardı orada?" diye sordu.

Sorduğu soruya nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Ne denirdi ki? Yutkunarak, "Geziniyordum ama bir anlık dalgınlığım yüzünden yolumu kaybettim. Zaten sonra da seninle karşılaştım," dedim.

"O zaman kaybolduğunu söyleseydin yardım ederdim."

"Şey... Hem acelen vardı hem de hiç tanımadığım birine kaybolduğumu söyleyemezdim."

Biçimli kaşları çatıldığında alnında ince bir çizgi belirdi. "Benim lider olduğumu bilmiyor muydun? Hakkımda yanlış bir şey düşünmeden güvenip söyleyebilirdin."

Sanırım az önce bir boşboğazlık yaparak dikkatleri üzerime çekmiştim. Kurtarmak adına, "Biliyordum tabii ki ama ismen. Yani daha önce hiç görmemiştim," dedim.

Ian, birkaç saniye süren sessizlikten sonra başını salladı. "Anladım. Ne kadar burada kalacaksınız?"

"İnan bilmiyorum," diye yanıtladım gözlerimi kaçırarak. Bakışları öylesine yoğundu ki içimden bir ses, *hemen buradan kaybol*, diye diretiyordu ama bacaklarımın onu pek kale aldığı söylenemezdi.

"Umarım uzun sürer," dediğinde başımı kaldırdım ve o an gülümseyen yüzüyle burun buruna geldim. Ne ara aramızdaki mesafe kayboldu bilmiyorum ama kesik bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Aramızda yine hatırı sayılır bir uzaklık vardı ama kokusunu soluyabileceğim kadar da yakındı.

"Niye?" diye sormayı akıl edebildim en sonunda.

"Bu sayede seninle daha çok vakit geçirebilirim çünkü."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken aralanan dudaklarım duyduğum ses ile tekrar kapandı.

“Ne oluyor burada?” diyen ses, çok nefret ve öfke dolu çıkmıştı.

Ian’ın bakışlarında hızlı bir değişim baş gösterirken omzumun üzerinden Aytun’a baktı. “Ne istiyorsun Karavera?” dediğinde ben de başımı çevirdim ve o an onunla göz göze geldim.

Hiç değişmemişti.

Onu baştan aşağı süzdüm. Siyah bir kot pantolon, gri bir tişört ve siyah deri ceket giymişti. Saçları uzamıştı ve her zamankinin aksine dağınık görünüyordu.

“Kız kardeşimin yanına gelirken senden izin mi alacaktım?” dedi göz temasını kesmeden. Yüzü kaskatıydı ve gergin çenesinden dişlerini sıktığı anlaşılıyordu.

“Şu an piramitte ve işlerinin başında olman gerektiğini sanıyordum.”

Aytun, başını yana eğerek Ian’a baktı. “Ve bana bunu diyen adam tapınakta olmak yerine aile ziyareti yapıyor.”

“Ah, hazır konusu açılmışken...” dedi Ian, buz gibi fakat alaycı bir sesle. “Rahip ne yapıyor? Piramitte olduğunu ve uzun bir süre de orada kalacağını duydum.”

“O herifi başıma saranın sen olduğunu bilmediğimi mi zannediyorsun?” dediğinde öyle ölümcül konuşmuştu ki zorla yutkunmama sebep oldu, fakat Ian bundan hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Yanımdan geçerken bu havaya rağmen giydiği kısa kollu tişörtünün açık bıraktığı kolu, açık omzuma değdiğinde bedenimi bir titreme ele geçirdi. Kirpiklerimi indirerek sürtünen o noktaya baktığımda kaşlarım çatılır gibi oldu. Ian, rotasını hiç şaşmadan önüme geçerken o kısacık zaman diliminde Aytun’un bakışlarının da omzuma kayarak anbean kararmasına şahit oldum. Gözleri kısılırken tehditkârca Ian’a döndü. İfadesiz yüzüne öldürücü bir ifade yerleştiğinde bu halinden korkarak yana kaydım.

“Tabii ki biliyorsun.”

“Sakın bir yanlış yapma Ian, çünkü seni yok etmek için pusuda bekliyor olacağım.”

"Ben de o günü merakla bekliyorum."

"Aytun, senin ne işin var burada?" diyerek araya giren Simge'yi minnetle karşıladım. Hemen yanımda dururken başını dikleştirdi ve bana güven veren yan bir bakış attı. Bu sorunun cevabını ben de merak ediyordum. Beni görmeye mi gelmişti acaba?

"Yanına geleyim dedim."

Ve bu sözler düşüncelerimin mantıksızlığını yüzüme acımasızca vurduğunda başımı yere indirdim. Ne sanmıştım ki? Beni merak ederek geldiğini mi? Elbette Simge için gelecekti.

"Ne güzel. Hep beraber yemek yeriz," diyen Simge ortamı şenlendirmek istercesine konuştuğunda herkes ona umutsuzca baktı. Bu gergin ortamı düzeltmek için daha iyisini yapmalıydı. O da anlamış olacak ki "Her neyse," dedi. "İlan, teyzem seni bekliyor. Yanına gitsen iyi olur."

"Tamam." İlan, Simge'ye baktıktan sonra bana döndü. "Sen de gel istersen içeri. Dışarı soğuk."

Bu ortamda kalmak istemediğim için olur diyecekken araya karışan sert ses, bakışlarımı ona döndürdü.

"O burada kalıyor. Sen gidebilirsin."

İlan sorgularcasına ona bakarken, "Onun adına bu kararı nasıl verebiliyorsun?" diye sordu.

Aytun kısık, alaycı bir kahkaha attı. "İstersen Ayliz'e soralım," deyip bana döndü.

Bu defa tüm gözler beni bulurken Aytun ısrarcı görünüyordu. Hali sanki onu onaylamazsam beni boğazlayacakmış gibiydi. En mantıklı seçeneği seçerek, "Burada kalsam daha iyi olacak sanırım," dedim.

İlan yüzünü astı. "Üşüyeceksin."

Ağzımı açıp ona katılacakken, Aytun bir adım atarak bana yanaştı ve üzerindeki ceketini çevik bir hareketle çıkarıp omuzlarıma örttü.

"Artık üşümez!"

İlan, bize doğru bir adım atacağı sırada Elbi, bahçenin girişinde belirdi. Katı bir tınıyla, "İlan, hadi içeri gel, oğlum. Konuşacaklarımız var," dedi.

İlan hiçbir şey demeden annesinin yanına giderken Aytun'un başını dikleştirdiğini hissettim. Her zerresinden kendine olan güvenini dışa vururken usulca arkamı döndüm ve bir kez daha onunla yüz yüze geldim, ancak bu defa gözleri bende değil, hızla bahçeden çıkan İlan'daydı. Yine de bu çok uzun sürmedi. Ona baktığımı anlayınca başını eğerek gözlerime karşılık verdi.

Gri hareleri, bal rengi irislerimi dikkatle tararken hızlanan nefesimi kontrol edebilmeyi umdum. Yüz hatlarına yerleşen ifadesizlik, kendinden son derece emin tavrını çatlatmıştı.

Kendime gelmek adına dikleştim ve derin bir nefes aldım. Parmak uçlarım az önce üzerinden çıkan ceket bulduğunda soğukça ona bakarak ani bir atakla ceket omuzlarımdan indirdim. "Ne yaptığını zannediyorsun?" derken sesim öfkeli çıkmıştı. Yüzünün öfkeden kararması da bundandı.

"Aynı soruyu ben de sana soruyorum. Ne halt ediyordun o herifle burada? İlk kez gördüğün birisi için ne bu samimiyet?"

Tek kaşımı imayla kaldırdım ve avucumun arasındaki ceket sanki Aytun'muş gibi sinirle sıktım. "İlk kez gördüğümü de nereden çıkardın?"

Aytun, şokla sarsılırken başını yana yatırdı ve inanamazcasına beni süzdü. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır," dedim kendimden emin bir şekilde. "Buraya ilk geldiğimde yolda karşılaştık. Ondan yardım isteyecektim ama bir işi olduğu için gitmek zorunda kalmıştı."

Aytun hâlâ inanamıyor gibiyken başını çevirerek Simge'ye baktı. Simge omuzlarını silkerken, "Ben de bilmiyordum," dedi.

Aytun, kaşlarını daha ne kadar çatacağı bilmiyorum, ancak yine bana döndüğünde bunu sorgulama ihtiyacı hissetmiştim.

"İlan, ne ara samimiyeti bu kadar ilerlettiniz?" diye sorduğunda, çok çocuksu gelmişti gözüme ama bunun sinirimi yatıştırmasına izin vermemeliydim.

“Dedim ya!” dedim ceketini hızla göğsüne yapıştırırken. “Bir daha benim adıma kararlar almazsan sevinirim.”

Arkamı dönüp birkaç adım attığımda Aytun’un bağıırışını duydum. “Nereye gittiğini sanıyorsun? Bugün eğitimi benden alacaksın.”

Hışım ile arkamı döndüğümde yüzünde gördüğüm tehditkâr ifade beni âdeta yerime mıhladı. Ne demekti eğitimi benden alacaksın? “Niye?”

Keskin gözleri intikam almak istercesine parlarken, “Çünkü ben öyle istiyorum,” dedi. Dişlerini sıkarak ona karşılık verdiğimde, “Oyalanmadan düş önüme de ormanlık tarafa gidelim,” diye devam etti. Sorgularcasına kaşlarını kaldırdığımda, “Birilerinin görmesini istemiyorum,” diye yanıtladı. O sırada eve doğru attığı nefret dolu bakış gözlerimden kaçmamıştı.

“Tamam.”

“Simge, sen geç içeri. Bugün bizim işimiz çok uzun sürecektir.”

Niçin sesinin altında bir imanın yattığından emindim? Tedirgince duraksarken Simge dudaklarını dişledi gülmemek ister gibi. Yanımdan geçerken elini koluma koyarak göz kırptı ve daha sonra eve girdi.

Onun gidiş ile Aytun, başıyla sol tarafı işaret etti. “Yürü.”

Peşi sıra onu takip ettiğimde kuytu bir yere geldik. Aytun, eline büyük bir dal alıp önüne attı. “Şunu havaya kaldırmakla başlayabilirsin işe.”

“Bunu dün yapmıştık,” dedim burnumu kırıstırarak.

Kollarını birbirine dolarken, “O halde bir daha yap,” dedi.

“Niye tekrar edeyim ki?”

“Bu kadar lafını ettiğine göre yapamamışsın.” İğneleyici tavrına sinirle karşılık verirken gözlerimi dala çevirdim. Dal aniden havalanıp Aytun’a doğru yol alırken elini kaldırarak dalı kavrayıp durdu. Refleksinin keskinliği karşısında bozguna uğrarken, Aytun gözlerini tehditkârca kıstı.

Üzölmüş gibi yaparak alt dudağımı sarkıttım. “Pardon ya. Yanlışlıkla oldu. Sanırım senin de dediğin gibi dün pek yapamamışım.”

Elindeki dalı usulca sallarken yavaş adımlarla önüme geldi. Yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım. "Demek öyle," dedi gözleri yüzümde gezinirken. Yüzüne bu kadar yakinken göz çevresindeki koyuluk dikkatimden kaçmadı. Hiç uyumamış gibi gözüküyordu ama yine de emin olamadım.

"O zaman bugün eğitimi benim gibi usta birinden alacağın için çok şanslısın. Sana her şeyi bir günde öğretebilirim ve emin ol hepsini de yapabilirsin."

"Usta mı?" dedim gülerek.

Başını iki yana sallarken sırtır gibi oldu. "Teb'in lideri olduğuma göre ustayımdır. Şimdi daha fazla oyalanma da şu dalı kafama isabet ettirmeden kaldır."

Pert olmuşum!

Ve bu kesinlikle mecaz anlamda değildi. Aytun, olduk olmadık şeyler yaptırarak bana saatler önce de dediği gibi usta olduğunu kanıtlamıştı. Simge'den daha fazla bilgi vermişti fakat bu yorulduğum gerçeğini değiştirmiyordu ne yazık ki.

"Artık bitirsek mi?" diye yakındığımda başını iki yana salladı.

"Biri sana doğru gelirse ne yapacaksın?"

Bezgince iç çektim. Saatlerdir bunu uyguluyorduk zaten. Daha niye soruyordu ki? Hem sürekli savunmaya dair bir şeyler öğretmeye çalışması da gözümünden kaçmamıştı. Dediği gibi kontrol etmeye değil de savunma ve saldırıya yönelmiş gibiydik. "Tavandaki avizeyi ya da daha ağır bir şeyi üzerine atacağım," dedim bıkkınca.

"Onlar fayda etmezse?"

"Kaçacağım. Ama öncesinde adamı etkisiz hale getireceğim böyle. En basit yolu tüm vücudunun iplerle çevrenmesi."

"Güzel. Şimdi devam edelim."

Anında itiraz ettim. "Ne? Aytun, ben gerçekten yoruldu. Biraz ara versek? Hem ayrıca gücümü kontrol etmeyi öğretecektin sadece ama şu an resmen savunma dersi alıyorum."

Aytun, bu onu ilgilendirmiyormuş gibi omuz silkerken çalan telefonu araya girmişti. Cebinden çıkardığı telefonun ekranına kısa bir bakış attıktan sonra, "Evet?" diyerek yanıtladı. "Ne zaman? Tamam, Ivana. Geliyorum."

Kuşkulu gözlerim üzerinde gezinirken o kadının neden aradığını merak ettiğimi gizlemeyi umdum. Bana neydi ki sonuçta? Ama bu kız onu nereye çağırmıştı ve Aytun niye geleceğim demişti? Akıldaki sorulara kendimce bir yanıt ararken, Aytun telefonu kapatıp başını kaldırdı. "Seni eve bırakıyorum. Yürü hadi!"

"Hani devam edecektik? Yarıda mı bırakacaksın?"

"Bundan memnun olacağını zannediyordum."

Dudağımı büktüm, ancak çok açık bir rahatsızlık hissinin beni ablukaya almasına mani olamamıştım. "Zaten öyleyim," dedim ifadesizce.

İnanmadığını belirterek tek kaşını kaldırırsa da bir yorumda bulunmadı. Ben de sessiz kalarak önüne geçtim ve eve doğru yürümeye başladım. Birkaç dakikalık yolu hızlı yürüyerek kısalttığımda ikimiz de oldukça sessizdik. Evin önünde durduğumuzda Aytun'un hemen gideceğini düşünmüştüm ama beni yanıltarak önüme geçti.

"Simge ile eğitimlere devam et ve dediklerini eksiksiz uygula. Ayrıca Ian ile de muhatap olma."

Tek kaşını kaldırarak bu ihtarın aslını sorguladım. "O nedenmiş? Kiminle görüşüp görüşmeyeceğimin hesabını sana verecek değildim."

"Evet, hesabını bana vereceksin. Çünkü ben böyle yapmanı istiyorum."

"Senin isteklerin ve kuralların yalnızca evindeyken geçerliydi, Aytun. Şu an ise teyzenin evindeyim ve söylediklerini zerre umursamıyorum. Bu yüzden canım Ian ile yakın olmak isterse olurum. Bu seni ilgilendirmez!"

Dişlerimi sıkarak geniş bahçeye döndüğümde çiselemeye başlayan yağmur düşüncelerimi de temizler miydi acaba? Ivana ve Aytun'un ne yapacakları sorusuyla süslenen düşüncelerimi de yok etse ne güzel olurdu. Arkamda duyduğum adım sesleri bir an için

yoksa gitmiyor mu dedirtirken aniden kesilmesi hüsrana uğrattı. Adımlarım duraksar gibi olduğunda kendimi toparladım ve eve doğru ilerlemeye devam ettim. Belki o kadına gitmek yerine buraya gelirdi. Umutvari bir şeydi lakin mümkündü. Değil mi?

Ama beklediğim olmadı. Aytun, gelmek yerine arabasına binip gitmeyi tercih etti.

Kimseye görünmeden bana verdikleri odaya girdiğimde yatağın üzerinde oturan adamla şaşkınlığım had safhaya ulaştı. Ian, ifadesizce yere bakarken, "Demek başka bir dünyadan geldin?" dedi.

Bunu nereden öğrendiği hususunda hiçbir fikrim yoktu. Tedirgince kapıyı aralık bıraktığımda başını kaldırdı. "Annem anlattı," dediğinde taşlar yerine oturdu fakat hani kimse bilmeyecekti? Ian'a tam olarak ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü ona bir sürü yalan söylemiştim.

"Ne anlattı?"

"Buraya başka bir yerden geldiğini ve Aytun'da kaldığını. Ayrıca bir büyücü olduğunu da söyledi. Simge'den ve ondan eğitim alıyormuşsun."

Sanırım tüm olanlardan bahsetmişti Elbi. Atladığı tek bir detay bile yoktu. "Doğru," diyerek onayladığımda Ian ayağa kalktı.

Koyu renk gözleri düşünceli bakıyordu. "Yalan söylemeni anlıyorum. Aytun'un seni buna zorladığını tahmin etmek hiç de zor değil ama bana güvenebilirsin. Sırrın bende güvende olacak ve seni evine göndermek için yardım edebilirim."

Aytun'un adını zikrederkenki nefreti bir soğuk hava dalgasıyla yüzümü yalayıp geçtiğinde gözlerimi kırptırdım. Birbirlerinden haz etmemelerini bir nebze anlayabilirdim ama nefret? Pekâlâ, aile bağları konusunda uzman biri değildim, zaten kuzenlerim de yoktu ama civardan duyduğum kadarıyla 'kuzen kardeşe benzer' derlerdi ve ondan nefret etmek için büyük bir sebebe ihtiyaç duyulmalıydı.

lan, duraksamamı fark ederken bunu yanlış yorumladı ve "Kim-senin haberi olmadan halledeceğim. Bana güvenmek bu kadar zor olmamalı," dedi yarım ağız bir tebessümle.

"Şey... Onu düşünmüyorum."

Birine güvenebilmek benim için fazlasıyla zorlayıcı ve hatta imkânsız olabilirdi ama lan, ilk karşılaşmamızdan beri bana bu duyguyu aşılayıp durmuştu. En başta o nazik tavırları ve her daim sıcacık bakan gözleri bana yeterli gelmişti. Ona güveniyordum ve bundan kimseye bahsetmeyeceğini biliyordum.

Başını hafif bir açıyla kaldırırken yüzümü inceledi. "Aytun mu?" diyerek tahminini sunduğunda başımı sallayarak onayladım.

"Evdeyken konuşmalarınızı duymuştum. Tabii o zaman kuzen olduğunuzu bilmiyordum ve aranızdaki gerginliğin sebebini merak ettim."

"İkimiz arasında çocukluğumuzdan beri bir rekabet var. Eğitim alırken de böyleydi. Altı yaşımıza kadar ondan daha iyiydim ama ne zaman ailesiyle ilgili durumlar yaşandı ve babası öldü, işte o zaman Aytun çok çalışıp aramızdaki farkı kapattı. Her zaman başa baş giderdik her konuda. Sınavlardan aldığımız notlar, dövüş yeteneklerimiz... Aklına ne geliyorsa eş değerdik. Yaşımızın, hatta daha üstlerimizin bile daha iyisiydik ama sadece tek bir kişi liderlik unvanına erişebilirdi."

"Ama ikiniz de lidersiz," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Çünkü kraliçe bir tercih yapamadı. İkimizi de harcamak istemiyordu ve bu yüzden adil davrandı. İkimizi birden lider ilan etti. Ama bu bizim aramızı düzeltmedi. Bu sefer de tek lider olma konusunda bir yarışa girdik ve sonuç bu. Şu zamandan sonra da değişmeyecek."

Başımı usulca sallayarak anladığımı belirttim.

"Her neyse. Gereksiz şeylerden söz etmeye gerek yok." Başını yana eğerek gözlerimin içine yoğunca baktı. "Simge ile konuştum buraya gelmeden önce. Sana eğitimi o veriyor ve ne kadar yol kattığınızı anlattı. Bundan sonra her gün benden de eğitim alacaksın. Senin için faydalı olur hem."

"Beni bu ucuz numaralarla tav edemezsin, tatlım. Ayrıca Simge Karavera güzelliğine bakarken aynasını kırmak da ne demek? Çabuk düzelt şunu," dediğinde başımı yan yatırdım ve eğlenen bir bakış attım ona.

"Emredersiniz, prenses hazretleri."

Aynayı eski haline çevirdiğimde, "Eğitim kısa sürdü sanki. Aytun'un seni daha fazla zorlayacağını düşünürdüm," dedi.

Tek kaşımı imayla kaldırdım ve gözlerimi duvara çevirdim. Zaten öyle olacaktı ama sevgilisi aradığı için gitmek zorunda kalmıştı. Bunun işime gelmesi gerekirken canımı sıktığının farkına varmam çok zamanımı almamıştı. Sebebini kendime açıklayamasam da en iyi ihtimal o kadının beni bir başıma, yaralı halde koridorda bırakması olabilirdi. Evet, sebebi kesinlikle buydu!

"Çünkü Ivana çağırdı ve o da gitti. Önemli bir şeydi herhalde, aceleyle gittiğine göre."

Simge, şaşkınca kirpiklerini kırıştırdı. "Ivana mı?" Kayıtsız görünmeye çalışarak omuz silktilim. "Emin misin?"

"Fazlasıyla," dedim iğneleyerek ve o an odanın kapısı tıklatıldı. Simge'nin seslenişinden sonra içeri giren Ian, karizmatik bir halde duvara yaslandı.

"Duydum ki Simge gidiyormuş. Evde tek kalacağına benimle birlikte tapınağa gelmeye ne dersin?" diyerek doğrudan gözlerimin içine baktığında ne karar vereceğimi bilemeyerek Simge'ye döndüm. Simge, sorun yok gibisinden bir işaret yaptığında başımı salladım ve ayağa kalktım. Benim için sorun yoktu, zira tek başıma takılmak, hele ki yabancı bir evde, ilk tercihim değildi.

"Olur. Ama biraz beklersen hazırlanayım."

Ian'ın yüzüne güzel bir gülümseme yayılırken orada takılı kalan bakışlarımı hızla uzaklaştırdım.

"Salonda olacağım," deyip odadan çıkarken bana göz kırpmayı da ihmal etmemişti.

Gidişyle anında yanıma gelen Simge, gözlerini irice açarken, "Hemen bana doğruyu söyle! Ian ile aranda bir şey mi var?" dedi.

"Saçmalama. Yok tabii ki."

Tereddütle duraksarken önemli bir şeyi düşünüyor gibiydi. "Emin misin? Aytun'a o kadar yabani davranırken Ian'a kedi gibi yaklaşman bir düşündürdü açıkçası." Sesi, önemli bir davadaki baş şüpheliyi sorgularmışçasına kuşku doluydu.

"Senin ikizin o kadar kaba ve dediğim dedik olmasaydı ona da Ian'a yaklaştığım gibi yaklaşabilirdim belki. Ama Ivana hakkında daha önce, 'bunu ödeyecek,' diyen adamın bir telefonla koşa koşa ona gitmesi dengesizliğinin başlıca örneği ve üzgünüm ama ben bu tarz bir adama bahsettiğin gibi davranamam."

Simge gözlerini kısarken dudaklarını büzdü. İfadesi tıpkı az sonra haylazlık yapacak bir çocuk gibiydi. "Konu neden tekrar Aytun ve Ivana'ya geldi ki?"

Dişlerimi birbirine bastırırken sahiden ne ara oraya geldiğimizi sorguladım ve o an yaptığım boşluk yüzüme çarptı. "Ben hazırlanayım da Ian çok beklemesin," dedim ve ardından kaçarcasına odadan çıktım.

Hazırlandıktan sonra aşağı indiğimde Ian tam da dediği gibi beni bekliyordu. Beni gördüğü an ayaklanmıştı. Arabasına binerek boş arazideki büyük tapınağa ulaşmıştık. Etrafa göz atma fırsatım olmadan doğruca onun odasına girmiştik ve içeriye gelen giden kişiler yüzünden bir şey yapamadan öylece oturmuştum. Sıkıldığımı inkâr edemediğim an, Ian sanki anlamış gibi başındaki insanları savuşturmuş ve yanıma gelmişti.

"Biraz daha dayan. Ondan sonra seni güzel bir yemeğe götüreceğim."

Eğlenerek güldüm. "Midem bu sözünle mutlu oldu."

Gür bir kahkaha atarken, "Yemekten sonra yalnızca miden değil, sen de mutlu olacaksın-" derken dışarıdan gelen sesler sözünü yarıda kesti. Keskin, kahverengi gözleri kapıya kayarken odaya doluşan çığlık sesleriyle ayağa kalktı. Odanın kapısı açılıp da içeriye biri girince, "Ne oluyor?" dedi.

"Efendim..." diyerek söze girdi nefes nefese kalan adam. Yüzü korku ve şokla sarsılmıştı. "Nigralar. Her yerdeler. Şehri yağmalıyorlar ve tapınağın girişini ele geçirdiler." Başını iki yana salladı.

Bu olanları kabul edemiyor gibiydi. "Buraya geliyorlar. Çok fazlalar. Teb'in liderine ulaşmaya çalıştık ama yok. Çağrılarımıza yanıt vermiyor."

lan, kısık sesle küfrederken ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Tüm adamları topla o zaman."

"Elimizde yeterli kişi yok. Burada kapana kısıldık. Girişteki muhafızları öldürdüler ve önlerine kim çıkarsa öldürerek devam ediyorlar."

Kukla

BÖLÜM 22

Ian, soğukkanlılıkla etrafını süzerken nasıl bu denli sakin kaldığını merak ediyordum. Şu an tedirgin olması gerekmez miydi? Sonuçta Nigralar, Ruhlar Şehri'nde yaşıyorlardı ve Aytun'dan duyduğum kadarıyla kraliçe tarafından oraya hapsedilmişlerdi ve tutsak olduklarını düşünüyordum. Böyle çıkmaları yasak değil miydi? Özellikle de birilerini öldürmeleri...

Neler olacağını bilmeden Ian'a bakarken o, karşısındaki adamla konuşuyordu. "Teb'deki başka bir yetkiliye ulaş ve acilen yardım iste. Buralar sana emanet, ben alttaki geçitleri kullanarak şehre geçeceğim. Halkın da bizlere ihtiyacı var."

"Tek başınıza mı?"

Ian, arkasını dönüp masasından bir şey alırken adama yanıt verdi. "Buradakileri halledip zahmet olmazsa şehre inersiniz."

Adam, Ian'ın zarif tehdidiyle hızla başını sallarken bir şeyler geveleyip odadan çıktı. Ian bana dönüp, "Seni güvenli bir şekilde eve götürüp geri döneceğim," dedi.

"Nigralar niye böyle bir şey yapıyor?"

"Kraliçenin yokluğunu fırsat biliyorlar ama bu olanlar cezasız bırakılmayacak." Kapıyı açıp koridoru gözetledi. "Beni takip et."

Onun arkasından loş koridora çıktığımda beni yanına çekti ve gözlerini sürekli etrafta dolaştırmaya başladı. Bir yandan da yürümeme yardımcı oluyordu.

“Kraliçenin yokluğunda şehre saldırıyorlar. Burayı ele geçirdikten sonra merkeze, yani Teb’e saldıracaklar ve yönetimi ele geçirecekler. Ondan sonra ise kraliçenin uyutulduğu yere bir baskın düzenleyerek onu ortadan kaldıracaklar ve böylece hem özgürlüklerini elde edecekler hem de Mısır’ın tek hâkimi olacaklar.”

Kaşlarımı çatarak beni yürütmesine izin verdim. Sırtım onun göğsüne değiyordu ve belimde bir sertlik vardı. Bunun bıçak kabzası olduğunu fark etmem uzun sürmezken, Ian da gerilmemi anlamış olacak ki bıçağı eline aldı.

“Daha önce de yaşandı mı bu? Nasıl bu kadar iyi tahmin edebiliyorsun?”

“Birçok kez olmuş ama her defasında savuşturuldu. Bu sene olmayacağını düşünüyorduk çünkü akılalmaz bir şekilde salgın hastalık oluştu Kemikler Bölgesi’nin ilerisinde. Birçok kayıp verdiler ve bir saldırıya cesaret edemeyeceklerini düşündük ama yanılmışız.”

Sözleriyle başımı arkaya doğru çevirdiğimde göz göze geldik. Kahverengi gözleri loş ışığın altında parıl parıldı. “Seni buradan hemen çıkarmam gerekiyor.”

Aslında bu sözün üzerine birçok şey söyleyebilirdim. Tabii önüne atlayan, siyahlar içindeki iri yarı bir adam olmasaydı. Adam, elindeki sıkça gördüğüm Ç hançeri birden bize doğru savurdu. Ian, beni geriye itip önüme geçerek bu hamlesini savuşturdu ve az önce eline aldığı bıçağı doğruca adamın boynuna sapladı. Siyah cübbeli adamdan kulakları tırmalayan bir çığlık yükseldi ve adam, gözü-mün önünde siyah dumanlar çıkarak yok oldu. Siyah cübbesi yerle yeksan olup kumdan zeminde kendine yer edinirken, Ian kolumdan çekiştirerek beni başka bir koridora soktu.

“Onu öldürdün,” dedim hala oraya bakmaya çalışırken. Ama Ian öyle hızlı ilerliyordu ki ister istemez ona ayak uydurmak zorunda kalıyordum.

“Bıraksaydım da o mu bizi öldürseydi?” dedi omzumun üzerinden bana dönüp bakarken. Sesi sanki çok mantıksız bir şey söylemişim gibi hayret dolu bir iğnelemeyle çıkmıştı.

Yorum yapamadan Ian, bir duvarın önünde durdu. Koridor tam bu noktada sona eriyordu ve onun benden uzaklaşıp taşlara

yaklaşması pek de hoş olmayan bir anıyı canlandırmıştı zihnimde. Buraya nasıl geldiğimi hatırlarken yüzümü buruşturdum. Az sonra Ian kesinlikle gizli bir kapıyı açacaktı. Nefesim teklerken, nitekim beklediğim gibi de oldu. Ian, birkaç taşa sertçe dokunduğunda duvar, bir kapı gibi açıldı.

"Geç," diyerek beni dışarı itekleyen Ian hemen ardımdaydı. Karanlıkta heybetli ağaçlar çok ürkütücü görünüyordu. Etrafta hiç aydınlatma yoktu. Tek ışık yukarıdaki aydan geliyordu. Tedirgince etrafıma bakınırken gizli geçidi kapatan Ian'a döndüm. Ciddiydi. Ve bu nedense bir anlık korkuya düşmeme neden olmuştu. "Nereye gideceğiz?" dediğimde yanıma yaklaştı ve ağaçlık alanı işaret etti başıyla.

"Aradan geçerek seni eve götüreceğim."

Yola kuşkuyla bakarken aklımdan binbir tane düşünce geçiyordu. İnsanların olduğu bir yerde Ian ile olmak farklı, tek başıma olmak çok daha farklıydı. Ona tam anlamıyla güvenerek bu karanlık yola sapabilir miydim? Ben kendi içimde bunun çatışmasını yaşarken burada başıma bir şey gelse kimin nasıl haberi olur bilmiyordum. Telefon yanımdaydı ama kimi arayacaktım ki? Simge'yi mi yoksa sevgilisinin yanında; belki de şu an koynunda olan Aytun'u mu? Tabii ki de onu aramayacaktım. Ona sinirim tekrar gün yüzüne çıkarken Ian'a güvenmeyi tercih ettim ve arkasından bir adım attım.

Ian öyle hızlı ilerliyordu ki ona yetişmem imkânsızın da ötesindeydi. Bu yüzden sürekli tökezliyordum ve düşme tehlikesi yaşıyordum. Ian, bunu önlemek için en sonunda elimi tuttu ve böyle ilerlemeye devam etti. Ben elindeki elime bakarken, "Şunu al," diyerek metal bir şey çıkardı botundan. Bu kısa bir hançerdi.

"Ne yapacağım bunu?" dediğimde başını dikleştirerek önündeki bir noktaya dikkatle baktı.

"Ben sana koş dediğimde ormana doğru koşacaksın ve eğer önüne Nigralardan biri çıkarsa saplayacaksın. Büyü yapma sakın. Çünkü onlara yaptığın büyü'nün izi etrafa yayılır ve diğerleri seni elleriyle koymuş gibi bulurlar."

"Ne demek istiyorsun, Ian?" derken gözlerim onun baktığı noktaya takıldı ve o an nefes alamadım. Bir sürü siyah cübbeli insan yolumuzu kapatmıştı ve sağ ellerini havada bize doğru tutuyorlardı.

Yutkunmak istedim ama yutkunamayacak kadar dumura uğramıştım. Birkaç tanesi elinde meşale tutuyordu ve doğruca bize bakıyordu.

“Kızı yok edin, büyücülerim. Lideri ise bana getirin. O çocukla işim var.”

Bahsedilen kız bendim elbette. Ian, gerilen bedenimi arkasına alarak sakladı. “Ne tesadüf, benim de seninle işim var,” deyip avucundaki hançeri havada bir tur çevirdi. Heybetli bedeninden bir şey göremesem de bir kadının tıslama sesi kulaklarıma doldu.

Boğuk sesiyle devam etti: “Memfis’in güçlü liderini canlı getirin. O yakışıklı yüzüyle eğlenmek güzel olacak.”

Emir verdiğine göre bu adamların başındaki kişiydi sanırım. Ian’ın kolundan çıkarak dikkatle incelendiğimde hepsine göre daha uzun olduğunu fark ettim.

“Ne oldu, küçük kız? Yoksa bizi merak mı ediyorsun? Neden yanımıza gelip yakından bakmıyorsun?”

Olduğum yerde kalakalırken Ian gözlerimin içine baktı. “Ben öne atılınca koş ve sakın arkana bakma. Onlardan biri yaklaşırsa da bıçağı fırlat. Tamam mı?”

Başımı sallayıp onu onayladığımda vakit kaybetmeden öne atıldı ve ben de koşmaya başladım. Ağaçların arasında ilerlerken ardımdan hem ayak sesleri hem de kuvvetli çığlıklar yükseliyordu. Ian onca kişiyle nasıl başa çıkacaktı hiçbir fikrim yoktu ama içimden bir ses bunu yapacağını söylüyordu. Yüzümü çizen dallar hızımı kesmezken boş alan dikkatimi çekti ve sağa dönerek oraya girdim. Büyük, altın sarısı bir heykel vardı ve daha önce Kemikler Şehri’nde gördüğüm dendi: Kraliçe Neftis.

Onun arkasına saklanacağım anda uzun saçlarımı kavrayan bir el beni geriye çekti ve arkaya doğru fırlattı. Sendeleyip yere düşerken acıdan dolayı çığlık attım. Ben daha kalkmaya fırsat bulmadan aynı el beni kaldırıp bir kez daha fırlattı. Kolumun üzerine düştüğüm için acısa da kendimi toparlayarak kalktım ve bıçağı hiç düşünmeden adama attım. Onu ıskalayıp yere düşen bıçağa lanet okurken adam yaklaştıya devam etti.

“Seni sefil.” Elini kaldırdığı an büyü yapacağını anlayıp Aytun’un dediklerini zihnimde canlandırdım.

Saldırı anında biri yaklaşırsa üzerine bir şeyler devir ve onu etkisiz hale getirip kaç.

Ian, büyü yapmamamı söylemişti ama bu adamdan başka nasıl kurtulabilirdim ki?

Dişlerimi sıkarak ağaca odaklanmaya çalıştım. Gözlerimin ısısının arttığını, vücudumda bir karıncalanma olduğunu hissediyordum ama ağaç bir türlü hareket etmiyordu. O an gözüme çarpan heykele bakarken aniden bir ses, "Canlandır," dedi. Sese kulak verirken gözlerimi sabitleyip heykelin canlandığını hissettim. Ancak ben daha amacıma ulaşmadan, "Küçük bir büyücü, ha?" deyip kahkaha atan adamı umursamamaya çalışarak tekrar denedim.

"Neden bize katılmıyorsun ki? Seni bir Nigra yapabiliriz. Bizimle Ruhlar Şehri'ne gel istersen."

"Onun yerine senin cesedini oraya göndermeye ne dersin?" diyen sesi işittiğimde gözlerim Ian'a kaydı. Elindeki hançeri adamın kafasına saplayıp onu yok ederken ayağa kalktım. Ian, yerdeki bıçağı da alıp gelirken elini çeneme koyarak yüzümü kaldırdı. Tutuşu nazikti, ancak gözleri sıkıntılıydı. Yaralarımı baktığını anlamam uzun sürmedi. Ian, birden beni yere doğru itti ve önüme geçti. O anda dudaklarından çok kısık sesli bir inleme dökülürken onu anlayamadığım birkaç kelime takip etti ve bir bağırış koptu. Gözlerimi o tarafa çevirdiğimde bir Nigra'nın yandığını gördüm. Ian'ın karnına bir bıçak saplanmıştı. Ne yapacağımı bilemeyerek şokla ayağa kalkarken bir hayret nidası bıraktım.

"Ian?" dediğimde başını bana çevirdi ve elini bıçağına götürerek onu hızla çekti. Gözlerim irice açılırken ona yaklaştım ama o bundan hiç etkilenmemiş gibi beni heykelin arkasına çekti. Heykelin tabanındaki hiyeroglifleri tersten okumasıyla arkamızdaki sık ağaçların arası açıldı.

"Ian, yaralandın..." dediğimde hiç dinlemeden ilerlemeye devam etti. Ve bizi tekrar ağaçların arasına soktu.

"Bunu sonra hallederim."

"Resmen önüme atladın," dedim yüksek sesle.

"Bir daha aynı şey olursa yine atlayacağımdan emin olabilirsiniz."

Gözlerimi minnetle kısarken sessiz kaldım ama o an bir ses daha duyuldu.

“Ah, ne sevimli! Bir lider cadının önüne atlıyor.”

Kadın bir Nigra, yeniden ordusuyla önümüzde belirdiğinde yutkundum.

“Umarım seni öldürürken de aynı şeyi diyebilirsin!”

“Hadi ama lider. Kraliçe yok. Artık bana bağlı kalacaksın ama dur da önce şu cadıyı ortadan kaldırayım,” dedikten hemen sonra yanımadaki ağaçlara doğru bir şeyler fısıldadı ve hepsi üzerime doğru gelirken Ian’ın bedeni bana yapıştı. Sırtım sert zeminle buluşurken gözlerimi kapattım. Zaten bir şey göremiyordum ve Ian üzerime kapanarak bugün ikinci defa hayatımı kurtarmıştı.

Kirpiklerimi zorlukla araladığımda Ian’ın bana bakıyor olması işleri daha da zorlaştırmıştı. Sırtındaki ağaçlara baktığında gözleri parlardı ve o an ağırlık yok oldu. Kalkmama yardım eden Ian, hasar tespiti yapmak ister gibi gözlerini üzerimde gezdirirken kollarını benden çekmeden gözleri aniden karardı ve kadına döndü. “Sen bittin!”

O anda birçok muhafız etrafa doluşarak Nigraları birer birer öldürmeye başladı. Hepsi yere serilirken hiçbiri kadına dokunmuyordu. Kadının yüzünü pelerin yüzünden göremiyordum ama çıkardığı hırıltılı seslerden sinirlendiği anlaşılıyordu. Tam o sırada kadının arkasında beliren, ölümcül ifadeye sahip yüzün sahibini çok iyi tanıyordum.

Aytun Karavera.

“Bom!” deyip kadına saldıracakken kadın onu fark etti ve aniden yok oldu. Şaşkınlıkla oraya bakarken Ayton dudaklarını oynatarak bir şeyler mırıldandı. Muhtemelen küfür ediyordu. Gözleri etrafı tararken birden Ian ve beni fark etti ve bakışları aniden düzleşti. Yüzünde tek bir mimik dahi oynamasa da içten içe bu halimizin hoşuna gitmediğini tahmin ediyordum. Nitekim beni onunla konuşmamam konusunda uyarmıştı ve ben de bunun aksini yaparak neredeyse Ian ile sarılır kıvama gelmişim. Ayton’un bakışları ayaklarımdan başlayıp Ian’ın belimdeki eline kadar yavaş bir yol çizdi ve ben o yoğunluk karşısında iç çekmek zorunda kaldım.

Onu en son birkaç saat önce gördüğüm gibiydi. Tam olarak İvana'nın yanına gitmeden öncesi gibi...

Aytun, gözlerini benden çektiğinde Ian ile arasında, tarih sayfalarına altın harflerle kazanabilecek bir savaş çıkacak zannettim.

Ian bana doğru eğildi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim ama sen bıçaklandın. Yaran kanıyor," dedim kirli-
nen gri tişörtüne bakarak.

"Sorun yok," dedikten sonra ellerini benden çekti ve muhafızların Nigraları yok ederek temizlediği alanda Aytun'a yaklaştı. "Çağrılara yanıt vermeyecek kadar neyle meşguldün, Karavera?"

İvana ile...

Sıkıntıyla derin bir nefes alırken Aytun, "Benim olmayan bölgeye yardım etme zorunluluğum yok ama buna rağmen geldim ve şehri onlardan temizledim. Teşekkür etmen gerekirken böyle yapman kabalık," dedi. Ardından başını yana eğerken gözleri nefretle ışıldadı. "Bu işi yapamıyorsan bırak istersen?"

"Senin bölgen benim bölgem değil olay. Bizim halkımız! Ve gördük ki çağrılara yanıt vermeyerek halkı umursamıyorsun. Hem de sırf benim bölgem diye. Liderlik vasıfların biraz eksilmiş sanki?"

"Efendim buraya biraz bakar mısınız?" diyen bir muhafızın sesi araya kaynadığında bunun Ian'a saldırıyı haber veren adam olduğunu anladım. Ian, Aytun'un yanından ayrılıp adama ilerledi ve uzağa gittiler. Tekrar önüme döndüğümde Aytun tam dibimde duruyordu.

"Senin burada ne işin var?"

Sanki her gün yaptığım şeymiş gibi cevap verdim: "Evde tek kalmamak için Ian ile gelmiştim."

"Sana ondan uzak durmanı söyledim."

Rahatça omuzlarımı silktilim. "Ama ben kabul etmedim."

Başını geriye attı. "Ian senin bir saldırının ortasında ne işin var?" Başını iki yana salladı. "Buradan gidiyoruz. Seni buraya getirmek hataydı."

Elini bileğime koyup çekiştirmeye çalıştığında kolumu sertçe çekerek ondan kurtuldum. "Hiçbir yere gelmiyorum," dedim âdeta bir yılan gibi tıslayarak. Etrafımızda kimse kalmamıştı ve Ian da şu

an buradan uzaktaydı. Sabahtan beri içimde ona karşı büyüyen öfkeyi rahatça açığa vurabilirdim. "Ben senin gel deyince gelecek, git deyince gidecek kuklan değilim. İşine gelmeyince evinden postalandın, şimdi işine geliyor diye yanına mı alacaksın yine?" Kararlılıkla gözlerinin içine baktım. Şaşırmıştı. Evet, kesinlikle şaşırmıştı. Benden bu çıkışı beklemiyor olsa gerekti ama hak etmişti. "Yok, öyle bir dünya! Seninle hiçbir yere gelmiyorum, burada gayet iyiyim. Teyzen de lan da bana gayet iyi davranıyorlar. En azından sürekli diken üzerinde değilim. Ayrıca o eve gelip sevgiline rahatsızlık vermeye niyetim yok."

Aytun, dişlerini karılacak derecede sıkarken bana doğru eğildi. "Kuklam değilsin!"

"Aksini hissettirmedin!"

"Aylız..." dedi, beni sınama der gibi. "Benim sevgilim yok."

"O yüzden mi Ivana çağırınca koşarak onun yanına gittin?" Alayla gülümsedim. "Sana ihtiyacım yok, Karavera," dedikten sonra arkamı döndüm ve lan'a doğru ilerledim.

Ian, benim geldiğimi görünce yanındaki adamı gönderdi ve doğruca yüzüme baktı. Bir eli yarasının üzerinde duruyordu. "Seni tedavi etmemiz lazım," dediğimde başıyla onayladı.

"Eve gidelim."

"Ben... teşekkür ederim. Bugün iki kez hayatımı kurtardın. Hatta üç bile olabilir, sayamadım."

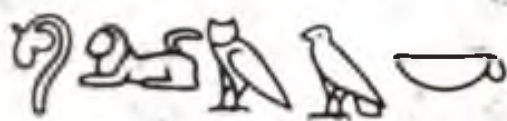
Gülümsedi. "Bir daha olursa yine yapacağımdan emin olabilirsin," dediğinde sessiz kalarak yürümeye başladım.

Aytun'un yanından geçerken gözlerimiz birbirine kenetlendi ve o an asırlar boyu sürececek bir kırgınlık yaşadım. Ben onun kuklası olamazdım, onun isteklerine göre hareket edemezdim. Sırf canı istedi diye beni gönderip sonra tekrar yanına alamazdı. Tutarsız davranışları varlığından bihaber olduğum acılara neden oluyor, beni çıkmaza sürüklüyordu.

Bu kez onun istediği olmayacaktı.

Onu arkamda bırakıp Ian ile giderken bakışlarının yakıcı baskısını sırtımda hissediyordum. Onu sinirlendirmiştim, biliyordum. Ama bunu hak ettiğini o da biliyordu.

Olmak

BÖLÜM 23

G ün doğumu, günün açık ara en sevdiğim saatleriydi. O dakikalarda elime sıcak kahvemi alır, odamdaki pencerenin önüne kurulup gökyüzünün renkten renge girmesini izlerdim. Günün en sakin saati olmasının verdiği huzurla aklımdan geçen tüm düşünceleri birbiriyle karıştırırken suskun kalırdım, sadece zihnimdekileri konuştururdum. Buraya geldiğimden beri bu eylemi yapamamıştım daha, ancak bu gece yapacaktım. Hem Elbi'nin bahçesinden güneşin doğuşu daha güzel izlenecek gibiydi.

Yataktan yorgunca sarkittiğim ayaklarıma ayakkabılarımı geçirdikten sonra odadan sessizce çıktım ve kimseyi uyandırmadan güç bela mutfağa ulaştım. Kendime hızlıca bir kahve hazırladıktan sonra bahçeye çıktım ve kapının yanındaki banka oturup dizlerimi kendime çektim. İşte şimdi rahattım.

O akşamki saldırı bir şekilde önlendikten sonra geçen iki günde Ian, şehir üzerindeki tahribatı yok etmeye çalışmış, bu yüzden de zamanının çoğunu ev dışında geçirmişti. Bir türlü yan yana gelememiş, onunla konuşmak için gerekli fırsatı yakalayamamıştım. Eğer birkaç dakika bile görebilseydim Nigraların arasındaki kadının kim olduğunu sorup bir şeyler öğrenmeye çalışacaktım.

Simge ve Elbi'den öğrendiğim kadarıyla Ian, şehrin yağmalanan kısımlarındaki hasarları düzelterip halkı sakinleştirirken aynı zamanda öldürülmeyen birkaç Nigra'yı sorguluyordu. Simge'ye onlara

ne olacağını sorduğumda, bilgi edindikten sonra öldürüleceklerini söylemişti. Olanlardan dolayı tedirgindim çünkü Nigralardan biriyle tek başıma karşılaşsam sonumun ölüm olacağını çok net anlamıştım. Bir de salak gibi Ruhlar Şehri'ne gittiğimde onlardan yardım istemeyi düşünmüştüm. Artık emindim, beni dinlemek yerine karşılıklarına çıktığım ilk anda yok ederlerdi. Aytun, beni o gün durdurmasaydı olabilecekleri düşünmek bile istemiyordum.

Aklım yine onunla ilgili bir şeye kaydığında gözlerimi sıkıca yumdum. Zihnimin çözülmesi en zor düğümü hiç şüphesiz onunla alakalı konulardı. Sorguluyordum, hem de hiç durmadan... Beni buraya gönderişinin bu kadar üzmesinin sebebini, kendi içimde iki gündür öyle çok sorgulamıştım ki artık başıma ağrılar giriyordu. Her düşüncemin sonucunda mantıklı bir cevaba ulaşamayınca sinirlenip kendimi eğitime adanmıştım. Simge'nin hızlandırılmış eğitime aksatmadan uyarken şimdiden birçok büyüü yapabiliyordum.

Dalgınca etrafı seyrederken duyduğum adım sesleriyle başımı hızla çevirdim ve bahçeye giren Ian ile kesişti gözlerim. Yorgun duruşunun aksine dudaklarına küçük bir tebessüm yayılırken yanıma geldi ve başımda dikildi. "Bu saatte ne yapıyorsun burada?"

"Uykum kaçınca hava almak istedim," diye cevap verdiğimde yanıma oturdu.

"Ben de tapınaktaydım tüm gece. Nigraların sorgusunu bitirdim," dedi.

Dizlerimi indirip ona doğru dönerken, "Bir şey sorabilir miyim?" dedim. Başını hızlıca salladı ve kahverengi gözleri merakla parladı. "Saldırının olduğu gece bir kadın vardı. O kimdi?"

"Sophia'yı diyorsun. O Nigraların lideri. Kendi deyimiyle kraliçesi. Tüm Nigralar onun emrindedir, ondan gizli hiçbir şey yapamazlar, Ruhlar Şehri'ni terk edemezler." Kaşları çatılır gibi olduğunda devam etti. "Neden sordun? Bir şey mi oldu yoksa?"

"Hayır, bir şey olmadı. Sadece merak ettim," dediğimde tereddütle başını salladı.

"Sophia çok tehlikelidir."

“Bir Nigra olması bile tehlikeli olması için yeterliyken kraliçeleri diyorsun. Tehlikeli olduğuna emin oldum.”

Ian, sözlerimin üzerine gülerken, “Uykun var mı?” diye sordu. Başımı iki yana sallayarak cevap verince ayağa kalktı ve “Simge bugün yapacağınız eğitimin konusunu söylemişti. İstersen bu dersi ben vereyim sana,” dedi.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakakalırken başka birinden farklı bilgiler edinebileceğimi hatırlattım kendime. Fincanımı yere bırakıp kalkarken, “Olur,” dedim.

“Bakalım Simge’nin derslerinden mi keyif alacaksın, benimkinden mi?” dediğinde gülmemek için dudaklarımı dişledim. Eğer Ian’ı beğenirsem bunu asla dile getirmeyecektim, çünkü aksi takdirde Simge’nin egosunu feci halde zedelerdim ve şu an onunla uğraşacak gücüm yoktu.

Evin arkasında kalan ormanlık alana geldiğimizde Ian durdu ve arkasını dönerek beni süzdü. Pekâlâ, muhtemelen eşofmanlarım ile pek hoş bir görüntü sergilemiyordum, ancak bu saatte ders vermeyi teklif eden o olduğu için bu halime katlanacaktı. Dışarıda otururken üşümek için üzerime aldığım şalı bir ağaç dalına asarak kalın kazağımla kaldım.

“Büyülerle birçok şeyi yapabildiğimizi zaten öğrenmişsinizdir, ancak içlerinde bizim en çok işimize yarayan bir şey var ki o da cansız nesneleri canlı yapabilme.”

Gözlerimi kırıştıtırırken, “Nasıl yani?” diye sordum. “Cansız bir şeyi hareket ettirebiliyor muyuz?”

Ian, başını sallarken cebinden bir anahtarlık çıkardı ve ucundaki at figürünü kopartıp avucunun içine koydu. “Şimdi beni iyi izle,” dedikten sonra gözlerini atın üzerine çevirdi. “*Uhraşak ma ki-poyota,*” diye fısıldadıktan sonra siyah at bacaklarını kırdı ve ustalıklarla Ian’ın elinden atladıktan sonra ayaklarının dibinde koşmaya başladı. Şaşkınca onu izlerken Ian, dumura uğramış surat ifademe bakarak kahkaha attı. “Bu kadar şaşıracağını tahmin etmemiştim,” dedikten sonra yere eğilip küçük atın üzerine üfledi ve aniden cansızlaşan figürü yeniden eline aldı.

“Bunun gibi özel büyülerde gerekli sözcükleri söylemen lazım ve büyüü kesmek için de üzerine doğru üfleme yeterli olacaktır. Cansız bir şeyi hareket ettirmek kimi zaman bizim denetimimizden çıkabilir, çünkü bu büyüde kontrol tam olarak bizde değildir. Diğer büyüler gibi çok dikkat gerektirmez, sözcükleri söyledikten sonra ne yapmasını istiyorsan onu düşünmen yeterli.”

Az önceki güzel manzaradan sonra bunu ben de denemeliydim. Hevesle Ian'ın sözlerini söyledikten sonra ata baktım, ancak bir değişim olmadı. Bozularak dudağımı büktüğümde Ian, “Yanlış yapıyorsun. Gözlerini ondan ayırmamalısın ilk etapta,” dedikten sonra bana yaklaştığında ona soran gözlerle baktım. Aramızda neredeyse hiç mesafe bırakmadan elinin tekini saçıma attı ve tokamı çıkardı. Siyah kelebek şeklindeki tokaya karşı büyüünün sözlerini söyledikten sonra uçuşan kelebeğe şaşkınca baktım. Ağaç yapraklarına kadar yükselen kelebeği izlerken çok geçmeden başımın etrafında birkaç kez döndü. Kıkırdarak gözlerimle onu takip ederken Ian parmaklarımı tuttu ve ikimizin arasında kalacak şekilde yukarı kaldırdı. Gülüşüm titrerken kelebek elimin üzerine kondu. Ian, başını eğerken, “Aylız,” dedi derin bir nefes alıp. “Merak ediyorum da sevgilin...” derken yanağımın içini ısırdım. Umarım tahmin ettiğim şeyi söyleyip beni zor durumda bırakmazdı. İyi biri olduğuna şüphem yoktu fakat onun ilgisine karşılık veremezdim. Kalbim sıkışırken bir kız sesi adımızı seslenip Ian'ın sözlerini yarıda keserek beni bu andan kurtardığında şükrettim.

Elimin üzerindeki kelebek eski cansız haline büründüğünde elimin içine alıp parmaklarımı Ian'ın avucundan çektim. Asılan hoşnutsuz yüzüne daha fazla bakmak istemezken arkamı dönerek Simge'ye teşekkür eden gözlerle karşılık verdim.

“Cidden kıza bu saatte mi eğitim veriyorsun, Ian?”

Ian, gözlerini kısarak dik dik Simge'ye bakarken, “Rahatsız eden kimse olmaz diye düşünmüştüm ama sevgili meraklı kuze-nim uzak kalamadı tabii,” dedi iğneleyici bir tonla. Sesindeki sertliğin, onu kızdırdığı için olduğunu bilsem de ben bu durumdan memnun kalmıştım. Simge tam vaktinde gelmişti.

“Sesleriniz odama kadar gelince uykumu kaçırınları ziyaret edeyim dedim. Neler yaptınız?”

“İlan, bana cansız şeyleri nasıl hareket ettireceğimi gösterdi.”

“Bölmedim, değil mi?”

“Sorun değil, zaten Ayliz uzun bir süre daha burada kalacak. Yeniden konuşma fırsatı yakalayacağımdan eminim,” dedi beni umutlu bakışlarla izlerken. “Siz devam edersiniz,” deyip yanımızdan uzaklaşırken derince bir iç çektim.

İlan’ı kırmak istemiyordum. Birkaç gündür tanımama rağmen onunla alakalı ilk izlenimim iyi biri olduğuydu, fakat sözlerine devam etseydi olumsuz bir yanıt vereceğim için bu konuşmanın hiç gerçekleşmemesini ümit ediyordum.

İlan yanımızdan ayrıldıktan sonra Simge, bir süre öğrendiğim büyüü yapabilmem için uğraşmıştı. Bundan önceki derslerde gösterdiklerini ilk seferde yaparken bu büyüde bu kadar zorlanmam ikimizi de şaşırttı ama gerçekten karışıktı. Bir saattir çabalıyordum ama hâlen en ufak bir kıpırtı bile olmamıştı tokamda. Simge evin içinden birkaç biblo getirip onların üzerinde denememi istemişti ama sonuç yine aynıydı. Yapamıyordum!

En sonunda daha fazla zorlamamaya karar vererek bugünlük büyüü atlamıştık. Eve geri döndüğümüzde Simge kendi odasına gitmek yerine benim yatağıma kıvrılmış, telefonuyla ilgileniyordu. Ben ise daha önce Elbi’nin verdiği bir kitaba göz atarken Simge seslendi: “Ayliz?”

“Evet?”

“Neden kalkıp hazırlanmıyorsun?”

Kaşlarımı merakla kaldırdım. “Ne için?”

Gözlerini devirirken ayağa kalktı ve tam yanımda durdu. “Eve gideceğiz dedim ya. Üzerini değiştir de çıkalım.”

Ona, şaka yapıyorsun, der gibi baktığımda kaşlarını çatarak başını yana eğdi. “Oraya geleceğimi düşünmüyorsun, değil mi?”

"Tabii ki de düşünüyorum. Beni yalnız gönderemezsin ve ben de seni evde tek bırakamam. Bu defa Aytun'dan sağlam bir azar yerim. Zaten o gün iki saat boyunca, '*sen nasıl ikisinin gitmesine izin verirsin,*' deyip durdu. Ian'ın seninle ilgili gerçekleri öğrenmesini istemiyordu. Ona ayrı sinirli, sen onunla gittin diye sana ve buna izin verdim diye bana ayrı sinirli. Kısacası bu ara her şeye sinirli."

"Hiçbir şey yapamaz," dedim umursamaz görünmeye gayret ederek. "Ian'ın öğrenmesini istemiyorsa beni onun evine göndermeyecekti." Her ne kadar umursamaz görünsem de sesimin istemsizce sert çıkmasına engel olamamıştım. Simge'nin tepkisini ölçmek için yüzüne baktığımda aklı başka yerde olduğu için bana dikkat etmedi.

"Aslında Ian burada kalmıyor. Genelde tapınakta ya da kendi evinde yaşıyor. Buraya ara sıra ailesini görmek için geliyor ama birkaç gündür işleri olmasına rağmen buralarda geziniyor. Eh, bunun sebebi de çok açık," dediğinde sesindeki ima kafamı karıştırmıştı.

"Ne demek bu?" desem de aklıma gelen şey, can sıkıcı olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

"Bence sen ne demek istediğimi anladın. Sabahki halinizi görmediğimi sanma. Ben gelmesem ufak bir gün doğumu öpücüğü yaşayacak gibiydiniz," dedi imasına devam ederek.

Bu durumdan gerçekten rahatsız olmuştum. Kısa bir süre sonra evime dönecekken bu tarz şeylerle zihnimi bulandırmamalı, düşüncesini bile kendime yaklaştırmamalıydım. Kalbim işin içine girdiği an, zaten zor olan durumum gitgide daha karmaşık bir hal alırdı ve bu defa kurtulmam mümkün olmazdı.

Simge düşüncelerimi bölerek ayaklandı ve "Neyse. Hadi kalk," dedi.

Başımı geriye atarken sıkıntıyla ofladım. Elimdeki kitabı yere bırakırken, "Beni rahat bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordüğümde sırtarak yanıt vermiş oldu.

"Beni tanımaya başlıyorsun," dediğinde içim sızladı. Gideceğimi bilmek ve tüm bunlara rağmen yine de Simge'ye bağlanmak, o piramide girmekten sonra yaptığım en büyük salaklıktı. Onu özleyecektim. Bu değişik karakterini ve kendine has olan tavırlarına hasret

çekeceğimi biliyordum. Evime gidene kadar burada daha neler yaşayacağım muhteşem bir muammaydı ama bu kadarı bile eve dönssem de eskisi gibi olamayacağımı belli ediyordu. Tüm bu gördüklerimi arkamda bırakıp unutarak kaldığım yerden devam edemezdim.

“Kalk hadi.”

Simge'nin ısrarcı tavrıyla ayaklandım ve hızlıca hazırlanıp evden çıktık. Aytun'un evinin bilindik yollarına girerken gerginleşerek tırnaklarımı avucuma bastırdım. O günden sonra Aytun ile karşılaşmak istemiyordum. O sözlerden sonra arkamı dönüp gitmek kolaydı ama o tuhaf bakışı hiç aklımdan çıkmayacak gibiydi.

Simge durgunluğumu fark edip, “Aytun evde değil,” dediğinde rahatlatarak başımı salladım. Ama bu rahatlama saf değildi. Her nedense beraberinde cılız bir hüznü de sürüklemişti.

Simge, arabayı durdurduğunda inip eve girdik. İçeri adımımı attığım an botumun altından cam kırığı sesi gelince merakla başımı aşağı eğdim. Evde bir kasırga esmişti ve o kasırganın adını çok iyi biliyordum. Yerler eşyalarla dolmuştu ve hepsinin Aytun'un öfkesinden nasibini almış olduğunu kavramak zor değildi.

“Tanrılar aşkına!” diye bir hayret nidası atan Simge, koşarak yerdeki bir tabloyu eline aldı. “Mayıs çiçeğimi de kırmış!” deyip alt dudağını sarkıtarak bana döndü. Uzun saçlarını savururken gözlerini kıstı. “Ben de bunu ona ödetmezsem bana Simge demesinler,” dedikten sonra merdivenlere yönelmişti ki kolundan tutarak onu durdurdum.

“Ne yapacaksın?”

“Tutma beni, Ayliz. Bu tabloyu bana ilk aşkım yapmıştı. O ise gidip kırmış.” Gözleri canice kısıldığında yutkunarak geri çekilmek zorunda kalmıştım. “Ben de onun odasını dağıtmazsam neyim!”

Simge elimden kurtularak yukarı yöneldiğinde hemen arkasında durdum. Sessizce Aytun'un odasına girip etrafı dağıtmasını izlerken hincını çıkarmasını bekledim. Şu an kelimelerimin onun için bir anlam teşkil etmeyeceğini bildiğimden o çıkana kadar da sessiz kaldım ve ardından odaya girip önce yatağı topladım. Simge, neredeyse tüm gardırobu yere boşaltmıştı. Kıyafetleri de teker teker

katlayıp yerine yerleştirirken klasik siyah tişörtünü elime aldım. Dalgınca tişörte bakarken bir yandan da onun bu dengesiz hallerine içten içe bir yanıt arıyordum. Önce beni gönderip daha sonra tekrar çağırmasının ne gibi bir anlamı olabilirdi?

Elimdekini daha fazla sıkarken birden istemsizce tişörtü burnuma yaklaştırdım ve o deniz kokusunu soludum. Bu kokunun gevşetici bir özelliğinin bulunduğunu asla inkâr edemezdim. Gözlerim az önce derlediğim yatağa kaydığında burada birlikte uyuduğumuz zamanı anımsadım. Murat yüzünden başım dertteydi ve ondan yardım istemek için kapısına gelmişim. Ardından burada onunla beraber uyanmışım. Birden o görüntünün içine çığ misali düşen Ivana, tüm rahatlığımı silip süpürürken kaşlarımı çattım.

Onunla bu yatakta beraber olmuştu ve beni de buraya yatırmıştı. Midemin bulandığını hissederken tişörtü yere fırlattım ve koltuğa geçip oturdum. Eğitim esnasında beni bırakıp o kadına gitmişti. Canım bu duruma tahmin ettiğimden daha fazla sıkılırken başımı geriye atıp sakinleşmeyi umdum.

Lanet olsun, neye sinirli olduğumu dahi bilmiyordum ki.

Tabii bu sakinleşmenin beni derin bir uykuya sürüklediğinden bihaberdim.

Yüzümde gezinen parmaklar, beni derin ama rahatsız uykumdan ederken mahmurlukla gözlerimi araladım. Koltukta yatar pozisyona geçmişim ve Aytun da dizlerinin üzerine oturmuş elini yüzümde gezdiriyordu. Diğer elindeki kutu, yüzüme krem sürdüğünü gösterse de, “Ne yapıyorsun sen?” dedim.

Gözlerini bir an olsun bana çevirmedi. “Orada ne halt ettiğini hâlâ anlamadığım ormanda çizilen yüzüne krem sürüyorum.”

Ellerinden kurtulmak için başımı geriye çekmek istedim ama ne yazık ki yerim yoktu. “Çekil.”

Dediğimi umursamayıp işine devam ederken, “Aytun çekil,” dedim tekrardan. Elimi elinin üzerine koyup uzaklaştırmaya çalıştığım da çevik bir hamleyle elimi kavradı ve koltuğa yasladı. “Usludur. Zaten sinirliyim, bu sınırı senden çıkarmayayım.” Gözleri bunu kanıtlarcasına öfkeyle parlarken bana baktı. Ay grisinde baş gösteren

kasırgalar bir an uysallaşmamı fısıldarken ağzımdan, "Neden sinirlisin?" kelimeleri döküldü.

"Sence neden?" Başını hızla salladı. "Neye sinirli olabilirim? Hangisinden başlayayım? Ian'ın seninle ilgili gerçeği öğrenmesinden mi, senin onunla lanet bir saldırıda yalnız kalmana mı, yoksa benimle gelmemene mi?" Elindeki krem kutusunu odaya fırlatırken elimi bırakarak ayağa kalktı. "Ulan, şu haline bir bak!" deyip suratımı işaret etti. Evi inleyen yüksek sesiyle yerimden sıçrarken oldukça şaşkındım.

"Ya orada başına bir iş gelseydi?"

Ayağa kalktım ve onun tam önünde durdum. Dilime hâkim olamayarak, "Başıma bir iş gelmemesini istiyorsan beni yanından ayırmamayı deneyebilirdin," dedim.

Aytun'un yüzünde kas oynamadı. Donakalmıştı. Birkaç saniye konuşmadı fakat gözleri kendini ele veriyordu. Pişmandı. "O gün yetişemedim. Seni koruması gereken kişi bendim. O piç değil," dediğinde öylesine çocuksuydu ki kalbimden bir çatırtı sesi yükseldi.

Omuzları gerilmişti, yüzü yine ifadesizdi ancak gözleri öylesine duygu yüklüydü ki nefesim o hislere tökezleyerek yenik düştü. Bakışları pişmanlık yüklüydü ya da belki ben öyle görmek istiyordum. Beni buradan göndermesi hiç tahmin etmeyeceğim biçimde canımı sıkmıştı ve onu böyle görmek istediğim için bir yanılsama olabilirdi. Ama her hâlükârda bu hali içimi acıtmıştı ve kendimden asla ummayacağım bir şey yaparak ona bir adım attım.

"Yetiştin," diye fısıldadım sakın bir sesle. "O gün yetiştin. Sen olmasaydın, bir şekilde yardım getirmeseydin o saldırıdan kurtulamazdım, kurtulamazdık. Sözünü tuttun. Her zaman gelirim demiştin. Geldin."

"Öyleyse sözünü tutma sırası sende. Her şey karşılıklı demiştim. O karşılığı tahsil etmenin tam zamanı. Daha büyük bir şeyde kullanacaktım aslında ama anladım ki ona ulaşmak için önce küçük şeyleri halletmek gerekiyormuş."

Dudaklarımı aralamışken ortaya bomba gibi düşen cırtlak bir ses tüm düşüncelerimi dağıtmıştı. "Aytun!"

Kapının önünde dikilen Ivana'ya bakarken onu ne çabuk unuttuğum için kendime kızdım.

"Ne işin var burada, Ivana?"

Omzunu kapiya yasladı. "Dosyaları istemiştin, lider," dedi oyunbozan bir edayla.

"Onları piramide getirmeni söyledim. Evime değil."

Ivana, kızıl saçlarını eliyle düzeltirken gülümsedi. Gözlerimi kısarak onu izlerken Aytun'un bakışlarının bende olduğunu bilincindeydim.

"Saldırıdan beri sürekli gerginsin. Evde daha rahat edeceğini düşündüm, tatlım," deyip gözlerini etrafta gezdirdi ve beni gördü. Sevecen hali gözle görülür şekilde değişirken kaşları çatıldı. Beni hatırlıyor olmalıydı. Sonuçta bilekliğin etkisini gösterdiği gece pek hoş olmayan bir diyalog geçmişti aramızda. Sorarcasına bana bakarken daha fazla bu ortamda durmak istemediğimi fark ettim. Ivana geldiğine göre bu odada işleri var demekti.

"Ben gitsem iyi olacak," diye mırıldandım boğazıma düğümlenen yumruları es geçmeye çabalayarak. Ancak bunu başaramadığım Ivana'nın gözlerinde gördüğüm alayla şekillenirken hızla odadan çıktım.

İçimde derinden gelen bir ağlama isteği vardı. O ikisini odada yalnız bırakmayı geçtim, yan yana olmaları bile aniden moralimi bozmaya yetmişti. Kalbim bana bin kat yabancı bir hisle burkulurken gözlerim buğulanmıştı. Kim bilir dosya bahanesiyle ne yapacaklardı o odada? Ah, neydi bu his böyle? Canımı bu denli sıkan, beni üzen ve aynı zamanda sinirlendiren bu şey de neydi? Niçin Aytun'un o kızla yan yana olduğunu düşündüğümde hiç beklenmeyen bir şekilde kırıldığımı anlıyordum? Nefesim daralırken arkamdan gelen adım seslerini duydum.

Eş zamanlı olarak iri bir el, kolumdan tutup beni kendine doğru çekiştirmeye başladı. Kolumu ondan kurtarmaya çalıştım ama tutuşu buna izin vermeyeceğini gösterir gibi sıkıydı. "Bırak kolumu!"

"Beni dinle."

"Neyini dinleyeceğim? Sevgilinle seni baş başa bırakıyorum işte. Bundan memnun olmalısın."

"Ayliz." Sabırla derin bir nefes alıp verdi.

"Kimsenin arasına giren o kadın olmak istemiyorum, bu yüzden hemen bırak beni."

Hiçbir şey söylemeden kolumu bırakınca kendime eziyet etmeyi bırakarak hızla alt kata indim.

"Ah! Bu tam olarak kıskançlık belirtisi işte."

Simge, dibime kadar gelip gözlerini devirirken kendimi toparlayarak gülümsedim. "Ne diyorsun?"

Koluma girip beni yürütürken, "Keşke ikiniz de kıskançlığınızı bir kenara bırakıp gözünüzün önündeki şeyleri görebilseniz diyorum," dedi. Evden dışarı çıkıp beni arabasına yönlendirirken söylediklerini düşündüm. Bu kıskançlık olamazdı ki. O duyguyu iyi biliyordum. Annemin sevgisini hayatımın hemen hemen her döneminde kıskanan biri olarak söylüyordum ki bu ondan çok daha farklıydı. Çok daha derin, çok daha acı verici ve en laneti de imkânsız hissettirmesiydi. "Açık konuşur musun lütfen?"

Gözlerini devirirken seslice nefesini bıraktı. "Neden saçma sapan şeyler yüzünden birbirinizden etkilendiğinizi göz ardı ediyorsunuz?"

Gözlerimi irice açarken, "Bak şimdi saçmaladın işte. Ben senin kasıntı ikizinden etkilenmiyorum," dedim ve ardından sesimin haddinden fazla yükseldiğini fark ederek sustum.

Simge, bana sanki umutsuz bir vakaya bakıyormuş gibi bakarken, "İnkâr evresi de başlamış. Olmuşsunuz siz," dedi.

"Tamam, daha fazla bunları dinlemek istemiyorum. Gidebilir miyiz lütfen?"

İsteğimi Simge'ye söylemiş olsam da bunu pek kale almış gibi değildi. Daha çok kendi kendine düşünüyordu sanki. "Gerçi kıskançlık iyidir. Sizi yola sokar." Küçümseyici bir bakış attı. "Kör-lükten kurtulursunuz."

"Simge, gerçekten ne demek iste-" diyecekken sinsice sırtarak sözümü kesti.

"Bu akşam sen, ben ve Ian eğlenmeye gidiyoruz. Hazır ol."

Burada ne yapıyordum ben?

Yaklaşık bir saattir kendime sorduğum bu sorunun cevabı tam karşımda oturan kızda saklıydı. Simge, tüm itirazlarımı başarıyla bertaraf ederek beni de eğlence mekânına sürüklemişti. Memfis'in çıkışında olan bu eğlence yeri, bardan hâlliceydi. İnsanların içki, dans ve eğlence anlayışı her yerde aynıydı. Ha bu dünyada ha başka dünyada...

Önüme bırakılan kadehin içindeki beyaz sıvıya bakarken onu getiren Ian'a teşekkür ettim. Simge onu arayarak buraya gelmemiz için ikna etmişti. Ve sonuç olarak buradaydık.

Dans eden kişilerden biraz uzakta, bize ayrılan masada üçümüz oturuyorduk. Burada olmaktansa evde oturmayı yeğlerdim. Belki de Aytun ile ilgili olanları düşünürdüm ve... Başımı iki yana sallayarak bu saçmalığı kafamdan uzaklaştırdım. Onu düşünemezdim. Zira düşünülecek bir yanı yoktu. Bir sevgilisi vardı ve onun yanındaydı sonuçta. Bana olan davranışlarıysa... İşte buna bir cevabım yoktu.

Tavırları, özellikle bugün olanlar, kıskançlık gibi gözükse de işin aslı öyle olamazdı. İnsan değer verdiğini ya da onun için önemli olan birini kıskanırdı. Onun gözünde bu iki sıfattan yoksun olduğumdan emindim.

Geldiğimden beri Aytun ile olanları düşünürken buldum kendimi. Bana kötü davrandığı zamanlar da olmuştu, iyi davrandığı zamanlar da. Hangi Aytun'un gerçek olduğunu bilmiyordum. Ağrıyan başıma masaj yapan adam mı, yoksa sürekli kötü adam imajı çizen adam mı?

"Durgunsun."

Ian'ın sesi, zihnimde dolanan bulutları dağıttığında gözlerimi elimdeki içkiden çekerek ona döndüm.

"Biraz yorgunum sadece. Bazıları zorla peşinden sürükleyerek buraya getirince dinlenmeye fırsatım olmadı," dedim imalı sözlerimin sahibine kaçamak bir bakış atarak. Tabii Simge oralı olmadığını

belli edercesine, bilmediğim bir dilde çalan parçaya eşlik etmeye devam etti.

“İstersen gidebiliriz.”

“Çoktan geldik bile. Ama erken kalksak hiç sorun olmaz.”

İlan tebessüm etti. “Tamam. Daha önce konuşma fırsatımız olmadı. Geldiğin yerdeki hayatın nasıldı?”

“Normal,” dedim mırıldanarak. Annesinin türlü aşağılamalarına maruz kalan bir kızın hayatı ne kadar normal olabilirse işte. “Orada arkeologdum. Zaten buraya gelmem de o yüzden oldu ya, neyse!”

“İlginç bir meslek. Ama merak uyandırıcı olmalı. Gerçi tarihin her türlü öyle.”

Başımı sallayarak onayladım. Ortak noktamın bulunduğu biriyle sohbet etmek güzeldi. “Merakım sonucu ortaya çıkan bir meslek seçimiydi benim için. Peki sen neden liderliği seçtin? Yani bu bir meslek mi çok emin değilim ama...”

“Rütbe,” dedi ve sustu. Ardından bu dediği çok keskin olmuş gibi devam etti. “Kraliçeden sonra en yüksek mevki o. Onun yokluğunda şehirleri yönetmek ve varlığında da en yakını olmak. Kendimi bildim bileli herkese yol gösterirdim ve çocukken de bunun için yetiştirilirdik. O yüzden benimki tercih değil, olmam gerekendi,” deyip kendini gösterdi. “Ve gördüğün üzere oldum da.”

Dudaklarımdan dökülen küçük kıkırtı İlan’ın gözlerinin odağını oraya çevirdiğinde başımı yana çevirdim. Ve o anda gördüğüm kişiyle tüm bedenim dondu fakat göğüs kafesimin içinde kalbim aksine hızlanmıştı.

Aytun Karavera, ortamdaki her bakışı kendi üzerine çekerken gözleri bir atmaca gibi etrafı taradı. Dans eden kişiler onu fark ettikleri an geçmesi için yol veriyorlardı. Bu sayede kısa sürede masasına ulaşmıştı. Yerine oturacakken birkaç masa uzağındaki bizi gördü ve kısa bir duraksama yaşadı. Bozuntuya vermeden yerine yerleşirken bana baktı, ardından İlan’a ve tekrar bana. Her geçen saniyede daha da kararan yüz hatları en sonunda tehlikeli bir boyuta ulaştığında derince nefes aldım. Simge ayağa kalkıp bize bir şey demeden onun yanına gitti. Karşısında elini beline koyarak

konuşmaya başladığında içeriğin ne olduğunu duyamasam da az çok tahmin edebiliyordum. Muhtemelen Aytun, neden buraya geldiğimizi sorguluyordu ve Simge de kendine yakışır cevaplar veriyordu. Tabii o cevapların hiç hoşuna gitmediği tüm hal ve tavırlarından anlaşılabilirdi.

Aynı anlarda gözüme çarpan bir başka kişi, o masaya ilerlerken istemsizce elimi sıktığımı Ian'ın oraya bakmasıyla anladım. Kendime çekidüzen vermem gerekiyordu ama bu kadını aynı gün içinde ikinci kez görmek hiç kolay değildi. Ivana, önümden nispet yapar gibi geçtiğinde kaşlarımı çattım. *Neden burada ki*, diyecekken içimden kısık bir ses yükseldi. Tabii ya, sevgilisinin yanına gelmişti.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalışırken Simge, Ivana'nın oraya kurulmasından sonra yanımıza geldi. Surat asarak yanıma oturduğunda başımı eğdim.

"Bu akşam tek eğlenmek isteyen biz değiliz."

"Ama doyasıya eğlenecek olan biziz," diyerek ayağa kalkan Ian, Simge ile bana manidar bir bakış attı. "Sizin gibi güzel iki kızı dansa kaldırabilir miyim?"

Simge anında ayağa kalkarken neşesi eski yerine gelmiş gibiydi. "Elbette kuzen."

"Bana hiç bulaşmayın. Gerçekten çok yorgunum, ayrıca dans edecek havamda da değilim."

İtiraz istemediğimi son derece ciddi bir dille ifade etmemle ikisi de oyalanmadan gitti. Ian'ın sorgulayan bakışları bir an olsun benden ayrılmasa da üstelememişti. Geriden yükselen bir kahkaha sesiyle başım o tarafa döndü. Ivana, tüm mekânı inleterek çığlık çığlığa kahkaha atıyordu. Aytun gülmüyordu ama gözleri onun üzerindeydi ve bir şey söylüyordu. Derken Ivana, elini Aytun'un buz mavisi gömleğinin üzerine koydu ve başını eğdi. Yüzleri iyice yaklaşıırken bu defa Ivana konuşuyordu. Dudakları arasındaki mesafe öyle bir azalmıştı ki bir milim daha kıpırdasalar birleşmeleri kaçınılmaz olacaktı. Göğüs kafesimdeki baskı gitgide artarken bal rengi gözlerim sulanıyordu. Saniyeler sonra bu baskı öylesine arttı ki artık dayanamayacak duruma gelmiştim.

Yalpalayarak da olsa ayağa kalktım ve merdivenlere yöneldim. En acilinden temiz havaya ve gördüklerimi aklımdan silmeye ihtiyacım vardı. Bir basamağı inmiştim ki Simge'nin ödünç verdiği topuklu ayakkabı yüzünden tökezledim ve yuvarlanmayı beklerken bir çift kol bedenime dolandı. Adrenalin dolayısıyla kapattığım gözlerimi kahve çekirdeği kokusunu duyduğumda araladım ve o an omuzlarına tutunduğum Ian'ı gördüm.

Nefes nefese, "İyi misin?" diye sordu. Ben daha bir cevap veremediğimden biri kolumdan tutarak beni kendine çekti.

"Ondan uzak dur!" diyen öfkeli sesin sahibine baktığımda yutkundum.

"Sana mı soracağım?"

Ian da ona aynı öfkeyle karşılık verdiğinde Aytun, "Evet," dedi ve elimi sıkıca tutarak yürümeye başladı.

"Bırak beni," deyip elimi kurtarma çabalarım başarısızlıkla sonuçlanırken Aytun tek söz etmiyor, yalnızca hızla ilerliyordu. Başımı arkaya çevirdiğimde Simge'nin, peşimden gelmek isteyen Ian'ı tuttuğunu gördüm. "Sana diyorum. Bırak beni. Nereye gidiyoruz?"

Kahverengi bir kapıdan çıktığımız an birkaç heykelin tam ortasında kalmıştık. Aytun birden kolumu bırakıp birkaç adım attı. Gergin sırtına bakarken az önceki görüntülerin üzerine yaşananların verdiği bir sinir doldu içime. Ayağımı yere vurup arkamı dönüp gideceğim esnada, "Tek adım atarsan bacaklarını kırarım," dedi.

"Ya, sen kimsin? Hangi hakla beni böyle çekiştirip emir veriyorsun? Gidip sevgilinle uğraşsana, onun kolunu tutup bir yerlere sürüklesene." Boğazım yırtılırcasına bağırırken Aytun bir an olsun bana dönmüyor, önüne bakmaya devam ediyordu. "Duyuyor musun beni? Git sevgilinin yanına, beni de rahat bırak!"

"Ivana benim sevgilim değil," dedi arkasını dönerken. En az benim kadar yüksek sesle bağırıyordu. Olduğum yerde sıçrarken öfkeden deliye dönen gözlerine korkuyla karşılık verdim. "Hiçbir zaman da olmayacak. Ama Ian'ın seninle ilgili öyle bir düşüncesi varsa, Tanrılar şahidim ki onu buraya diri diri gömerim. Sana yaklaşmayacak, sana bakmayacak, Aylız!"

“Sen kimsin ki bana ya da lan’a karışıyorsun? İstersek sevgili oluruz istemezsek olmayız,” dedim, aklımda hiç böyle bir düşünce olmasa da. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. “Ayrıca kimi kandırıyorsun sen? Sevgilin olmasa o gün eğitimi bırakıp gider miydin, bugün odana alır mıydın, buraya getirir miydin?”

Gri gözlerinde bir parlama olurken bana doğru yaklaştı. Bir şey anlamış gibiydi ama şu an hiç emin olamıyordum. Yumruk yaptığım ellerim titriyordu. Hem soğuktan hem de onun yüzünden.

“Sana oluru yok dedim, bana olur der gibi baktın. Seni evimden, benden uzaklaştırdım. İnat eder gibi başkasıyla yakınlaştın. Ben kâbuslar içinde uyurken sen gülümseyerek, benim adımları söyleyerek yattın geceleri.” Yüzü gerilirken başını iki yana salladı. “Ben seni uyardım, cehennem ateşi, olamayız dedim ama sen dinlemedin. O halde ikimiz de senin yüzünden yanacağız!”

Aramızdaki mesafeyi kapattığında her şeyi yapmasını bekledim ama beni sözlerinden daha çok şaşırtmasını beklemezdim. Ellerini yanaklarıma koyarken bedenlerimizin arasında tek bir santim dahi kalmamıştı artık.

Öfkem seyrelti, bedenim uyuştı. Korkum sönerken zaman durdu. Acım, kendine bulduğu yandaşıyla derin bir sessizliğe mağlup oldu.

Aytun Karavera’nın sıcak dudakları, buz gibi olan dudaklarımın üzerine kapandığında etrafımızda patlayan heykellerin sesini bastıran şey, ikimizin de gümbür gümbür atan kalplerinin sesiydi.

itiraf

BÖLÜM 24

Yaşamım boyunca ilk kez yalnız değildim, kendime yabancı değildim. Acı ile olgunlaşan bedenim ilk defa yalnızlıktan kurtulmuş, bir başka acıyla harmanlanan bir bedenle yan yana gelmişti. Kalbimdeki paslı ve kilitli kafeslerin birer birer açıldığını hissediyorum.

Sanki... bulunmuş ve tamamlanmıştım.

Kendi yarattığım enkazların altından elimi uzatsam da kimse umursamamıştı beni. Görenler görmezlikten gelmiş ya da yardıma gelenler sadece üzerimdeki yükleri kaldırmaya çalışmıştı. Kimse uzattığım eli tutup beni yukarı çekmemişti, hiçbiri içimdeki tahribata dokunmamıştı. Ama şimdi farklıydı.

Ne yaptığımı bilmeden, içgüdülerime yenik düşerek dudaklarımı araladım ve ona karşılık verdim. Aytun, bunu bekliyormuşçasına bedenini bana daha çok bastırırken dudaklarımdan bir inleme döküldü. İki yanımda cansızca sallanan kollarım, onun belime dolanan kollarının arasında bir yer buldu. Ben onda bir yer bulmuştum, o da bende bir yer bulmuştu.

İradem gittikçe zayıflarken nefeslerim güçleniyordu. Daha fazla sağduyulu kalamayacağım hissine kapıldığım esnada Aytun geri çekildi, ancak yüzlerimiz arasında yine mesafe yoktu. Ne ara kapattığımı bilmediğim gözlerimi aralarken ıslak dudaklarıyla karşı

karşıya kaldım. Hararetli bir biçimde inip kalkan göğüslerimiz çarpışırken, Aytun kollarını sıkılaştırdı.

“Sen...” dedim kesik nefeslerimin arasından, cılız ses tonumla. Eğer şu an beni tutuyor olmasa muhtemelen yere kapaklanmış olurdum. Yakınlığı bu defaya mahsus işime yararken alnımı çenesine bastırdım ve ilk kez tanıştığım bu yabancı hisse bıraktım kendimi. Kalbimin gümbürdeyişi kulaklarımda atarken ne yapacağımı bilmiyordum. Neden şaha kalkmıştı bu zamana kadar varlığını bildiğim ya da bilmediğim tüm duygularım? Gözlerimi kırıpıştırıp dururken Aytun’un mekanik sesi doldurdu kulaklarımı. Nefesi saçlarımda arasına karışıyordu.

“Ben ne?”

“Bu yaptığın çok yanlış. Ivana-” derken bir elini başıma bastırarak beni susturdu.

“O benim sevgilim değil, sarışın. O benim hiçbir şeyim. Anladın mı? Bugüne kadar hayatımda sevgilim diyebileceğim hiçbir kadın olmadı.”

Rahatlayarak nefesimi bıraktım ama hâlâ ondan tarafa bakmaya cesaretim yoktu. “Ya bugün?”

Gülümsediğini görmesem de hissettim. “Bir ay önce hayatımın tam orta yerine düşen bir kız, o kararı gölgeledi.”

Kalbimde çiçek bahçeleri boy gösterecekken aklıma gelenle kendimi durdurdum. Hâlen Ivana konusunda aklımın almadığı şeyler vardı. “Madem sevgilin değil, neden tek bir telefonuyla yanına gittin?” diye sordum kollarından çıkarken. Tam karşısında durup kaşlarımı kaldırırken bir açıklama beklercesine gözlerine baktım. O gri gözlerinde öyle anlamlar vardı ve öyle hızlı geçiyordu ki anlayamıyordum.

Bir elini saçlarının arasından geçirdikten sonra etrafa bakındı ve gözleri parladığında üzerimizden mavi renkli saydam bir duvar yavaşça kalktı. Bunun nedenini başta anlayamasam da yerdeki heykel parçalarını görünce anladım. Bizi korumak için kalkan yapmış olmalıydı. O anda bunu düşünebilmesi hayranlık uyandırıcıydı. Kendime lanet ettim, çünkü ben sadece onu düşünmüştüm.

“Heykeller neden yıkıldı?”

“Bunu sana sormak lazım, sonuçta sen yaptın?”

Şaşkınlıkla iç geçirdim. “Hiç farkında değilim,” dedim dalgınca. Tüm bedenim yanarken gözlerimin ısınmasını fark edecek değildim. Artık büyüü kolaylıkla yapabiliyordum ve bu merak uyanıcıydı. Normalde eğitimin uzun yıllar sürdüğünü ve benim şu anki konumumun da o senelerin sonucu olduğunu söylemişti Simge.

Ah, gerçekten mi? Şu an senin büyü yeteneğini mi konuşacağız?

İç sesim beni azarladığında başımı salladım. Evet, gereksizdi ama ne yapacağımı bilemediğimden saçmalıyordum. Birden arkamı dönüp gidecekken az önce yaşananlar nedeniyle dengemi sağlayamayarak kolumla Aytun’un karnına çarptım. Hissettiğim yükseklik kesinlikle uzun uğraşlar sonucu yaptığına emin olduğum kasları değildi. Sorgulayıcı bakışlarım üzerinde gezinirken yüzündeki hafif değişiklik dikkatimi çekti.

“Ne oluyor?”

“Bir şey yok,” dedi başını sallayarak.

“Var.”

“Ivana o gün arayıp saldırıyı haber verdi. Nigraların içinde kraliçe için çalışanlar var ve önceden uyardılar. Saldırıyı, şehre kadar inmeden durdurmam gerekiyordu, bu yüzden Ivana’yı da yanıma aldım. İyi bir savaşçıdır. Birlikte Ruhlar Şehri’nin çıkışına gittik ve onları durdurmaya çalıştık. Fakat beklediğimizden fazla kişi gelince dikkatim dağıldı ve o sırada yaralandım. Hançerde güçlü bir zehir olduğu için anında iyileşmedi. Birkaç gün gerekiyor.”

Nefesimi tutup onu dinlerken başına gelenleri kavramaya çalıştım. O tehlikedeyken ben çok yanlış şeyler düşünmüştüm. Ivana’nın yanında olduğunu, bu yüzden gelmediğini zannetmiştim. Oysa yaralanmıştı.

“Peki bugün? Neden senin odana geldi ve sen, o kızı neden buraya getirdin? O yakınlaşmaları, arasında bir çekim veyahut sevgili olmayan kişiler yapmaz.”

Hiddetli sözlerim Aytun’a çarptığında tek kaşını kaldırdı. “Yaparlar. Daha önceleri zevkimi düşünüp bir şeyler yaşadım, inkâr

etmiyorum. Yaptığım şeyleri gizlemeyeceğim ama bir süredir öyle bir durum yok.”

Aramızda uzun bir sessizlik oldu, ortamdaki tek ses nefeslerimizdi. Dayanamayıp birkaç dakika öncesini ima ederek, “Kız resmen seni öpecek kadar yakınındaydı ve sana dokunuyordu,” dedim.

“Tüm tenim kollarımın arasına bayılan kızı gördüğümünden beri yalnızca onun sıcaklığını istiyor. Sence durum benim açımdan böyleyken bir başkasına izin verir miyim?”

Ah, bu benim tanıdığım sert ve ifadesiz Aytun muydu sahiden? Bugün ağzından gerçekten büyük itiraflar dökülüyordu ve ister istemez şu halimizi sorguluyordum. Beni öpmüştü. İlk öpücüğümü bu adama vermiştim. Bunun sinirlendirmesi ya da suçlu hissettirmesi gerekirdi ama öyle olmamıştı. Öptüğü için değil suçluluk; pişmanlık dahi yoktu. Ne düşünmem gerektiğini gerçekten bilmiyordum ama kalbimin etrafına doladığım çitlerin kırıldığını ve Aytun’un oraya yerleşmeye başladığını hissediyordum.

“O yüzden mi Ivana ile yattın?” diye cevabımı yapıştırdığımda suskun kaldı. Sanırım bir yanıt arıyordu. Bu kadar konuşması bile bir mucizeydi esasında ama eğer bana böyle yaklaştıysa aklımda hiç soru işareti bırakmayacaktı.

“O kendimi sorgulamamdı. Kabul etmedim başlarda. Bir kızın normalde yüzüne dahi bakmayan benim için, senin gibi bela mık-natısı biriyle ilgilenmek şaşırtıcıydı. Günlerce kendimi sorguladım, senin diğerlerinden farkını görmeye çalıştım. Bugün eve dosyaları getirdi ve sen hışımla gittikten sonra onu yolladım. Buraya da bir iş için gelmişim, onu da getirdim.”

“Ne işi?”

“Evini özleyen küçük bir sarışına söz vermişim. Onu evine göndereceğim diye. Bilgi alabileceğim bir rahip vardı ve Ivana, adamı tanıdığı için bu konuda bana yardımcı oldu.”

Merakla gözlerimi kırıştırdım. Evine geri dönmenin bir yolu olacaktı. “Bir şey bulabildin mi?”

Gözlerini usulca açıp kapadı. “Rahip ile birkaç gün sonra buluşma ayarladım.”

“Rahip dediğin kişi kraliçenin yanındaki adam, değil mi?”

“O da bir rahip, ancak en yüksek güce sahip olanı. Bizim gideceğimiz başkası. Mısır’da yüzlerce rahip var ve hepsi biz büyücülerden daha bilgilidir. Tanrı Ra ile doğrudan iletişime geçtikleri söylenir.”

Başımı sallayıp onu onayladıktan sonra ayağımın altındaki kum zemine baktım. Bir yol bulabilir, evime gidebilirdim. İçimde bir rahatlama hissi peyda ederken bunun yalnızca gidebileceğim ihtimali yüzünden olmadığını biliyordum. Ivana sevgilisi değildi, aralarında artık bir şey yoktu. Gülümsememi son anda bastırırken uzaktan gelen bir ses duyup oraya dikkat kesildim.

“Buraya neler olmuş? Heykeller! Kraliçe bizleri korusun! Çabuk buraya gelin!”

Gözlerim şokla irileşirken Aytun, beni belimden tutarak barın duvarına yasladı. Bedeni gerilmiş, arkamızda bıraktığımız enkaza bakıyordu. Evet, bunu ben yapmıştım ama o beni öpmeseydi böyle olmayacaktı. Tek suçlu ben değildim.

“Buradan gitsek iyi olacak.”

“Simge içeride,” dedim arkama bakınmaya çalışırken.

“Benimle gidecekken Simge’ye ne gerek var?”

Duvara yaslandığı elini çekerken, “Teyzende kalıyorum, Aytun ve kiminle geldiysem onunla gideceğim,” dedim. Sesimin kararlı çıkmasını arzulamıştım ve sanırım başarmıştım. Beni öpmüş olması ya da bu gece büyük itiraflar yapması bir şeyi değiştirmiyordu. Kalbim her ne kadar onun buz gibi soğukluğunda ısınsa da ben gidecektim. O da bunu biliyordu ve bunun için yardım edecekti. Tüm bunların yanında nasıl olurdu?

“Benimle geleceksin, Ayliz!” dedi itiraz istemiyormuş gibi. “Ayrıca lafı açılmışken senin sözünü tutman gereken şeyden bahsedeyim. Akıllalmaz bir şekilde sen yakınımda olunca rahat uyuyorum, kâbus görmüyorum. O yüzden eve geri dönmelisin ve bana rahat uykularımı geri vermelisin. Yoksa sözünü tutmayacak mısın? Benim için bir iyilik yapacağını söylemiştin,” dedi sahtekâr bir edayla dudaklarını sarkıtarak. Tam anlamıyla pişkindi. Hele istediği şeyin bu kadar büyük olması adaletsizlikti.

"Asla kabul etmiyorum. Bu kadar büyük bir şey isteyemezsin. Hem sana, o eve tekrar geleceğimi düşündürten şey nedir?" Başını dikleştirerek sözlerime devam ettim. "Beni niye gönderdin Aytun, söylesene. Benden hoşnut olmadığın için mi? Ya da evinde olmamdan rahatsızlık mı duydun?"

Biçimli yüzü öfkeyle karardı ve üzerime eğilerek ılık nefesini yüzüme verdi. "Senden hoşnut olmasam tekrar niye çağırayım?"

Üzerimde bıraktığı etkisi öyle çoktu ki bundan kaçmak için aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Ian yüzünden olabilir mi?"

Yüzü öldürücü ifadesine karıştığında ne kadar ilahi göründüğünü itiraf etmem gerekiyordu. "Eğer biraz daha o herifle aynı havayı solursan katil olacağım kesin ama asıl nedeni o değil." Gri gözlerinin anlamı derinleşirken bir saç tutamımı kulağımın arkasında itti. Parmak uçları yanağımda bir iz sürerken, "Sadece sana alıştım," diye fısıldadı.

"Gidecek bir kıza alışman ne kadar mantıklı ki?" dediğimde bu sorunun ucunun bana da dokunduğunu biliyordum. Ona sorayım derken bir nevi kendimi de sorguluyordum.

"Bir lider ara sıra mantıksız düşünebilir."

"Madem alıştın neden gönderdin teyzene?"

"Piramitte gördüğümüz rahibin dediklerini hatırlıyor musun? Büyük bir enerji hissettiğini söyledi. Ian yüzünden dikkatini çektim ve o gün hissettikleri de iyice durumu kötüleştirdi. Bir süre burada kalacak ve onun etrafında olursan seni bulması uzun sürmezdi."

"Bulsa ne olur ki?"

"Ayliz, güçlü ve yüksek rütbeli bir büyücüsün," dedi canı sıkılırken. "Ve güç, keskin bir bıçaktır. Üzerine adımını attığın an kan akması kaçınılmaz olur. Sense oraya tırmandın ve rahip o kanın kokusunu aldı. Seni arayacak ve bulduğunda olacakları ben bile bilmiyorum."

Aytun bile olacakları bilmiyorsa korkmam normaldi. Aytun elimi sıkıca tuttu. "Ama bu olmayacak. Gözü kara olabilirim ama sonunu bilmediğim bu tehlikeye girmeyeceğim. Anladın mı beni?"

Yine bende kalacaksın ve birtakım ayarlamalar yaptım. Orada yaşadığın ya da varlığın anlaşılmayacak." Sesi güven verirken başımı salladım.

"Tek neden bu değildi herhalde?"

Sıkılmışçasına iç çekerken gözlerini kıstı. "Ne kadar çok soruyorsun sen."

Omuz silktim. "Cevaplamalısın."

"Hayır, değildi. Sana bela mıknatısı olduğunu söylemiştim ve sen de bana bela olduğumu söylemiştin. Buna karşılık bana çekildiğini kabul ediyorsun demiştim ya, aslında orada kendimden söz ediyordum. Belki gidersen kurtulurum diye düşündüm." Yenilgiyle omuzlarını düşürdü. Sanki bir anda tonlarca yük bindirmişti oraya. "Yanılmışım."

Ne diyeceğimi bilemeden kalakaldığım tüm o saniyeler boyunca zihnimde birçok düşünce geziyordu ve hepsi o kadar hızlıydı ki bir türlü yetişemiyordum. Hangisinin peşinden koşsam yok olurdu ve bu namütenahi döngü sürekli devam ediyordu. Bana çekildiğini itiraf etmişti. Bunun ilerisi neydi? Etrafımda bunları yaşayan kimse olmamıştı hiç. En basitinden anne ve babam birbirlerini sevmeyi bırak, birbirlerinden nefret ederlerdi. Sadece ara sıra Eylül sıkça değiştirdiği her erkek arkadaşlarına âşık olduğunu söylerdi ve ben de bunlara kulak şahidi olurdu. Anneme hislerini anlatırken ben kapı arkasından onların keyifli sohbetlerini dinlerdim. Ne sevmeyi bilirdim ne de aşkı. Murat vardı ama bir o kadar da yoktu. Hayatımdaydı ama bende değildi. Gerçi şimdi düşünüyorum da iyi ki olmamış. Bana yaptığı bu ihaneti, aramızda duygusal bir bağ olsaydı asla kaldıramazdım.

Aytun ile aramda bir şey vardı ama ne olduğuna dair en ufak bir bilgim yoktu. Murat'a karşı böyle olmamıştım hiç. Ne bir gün ona kıırılmış ne de söylediği tek bir söze heyecanlanmıştım.

"Sana kötü davrandığım bir an varsa özür dilerim."

"Yok. Kaba davrandın, doğru ama kötü davranmadın. Sert çıktığın zamanlarda da haklı çıktığını gördüm. O yüzden kötü davranmadın."

Rahat bir nefes aldı. "O zaman gidelim mi?"

"Aytun, gelemem..."

Yüzü keskin bir ifade halini aldı. "Daha fazla benden uzakta kalmayacaksın. Hele ki Ian'la aynı evde asla. Hem sözünü tutmak zorundasın. Bana kek yaparak birini tuttun, sıra diğerinde."

Onu onaylamamı sağlayan şeyin ne olduğundan emin değildim. Aytun'un bu kadar istemesi mi yoksa benim sözlerimi her daim tutmam mı?

Gözlerim tavanı seyre dalarken yeniden bu odada kalmak tuhaf hissettirmişti.

Gitmemi istememişti. Sadece beni kendinden uzak tutmak ve rahibe yakın olmamam gerektiği için bunu yapmıştı.

Ivana sevgilisi değildi.

Bana karşı çekildiğini söylemişti.

Ve... İşte bu, hepsinin içinde kalbimi ısıtan en iyi şeydi.

Tüm bunlar aklımda dönüp dururken sabaha karşı kapım yavaşça açıldı ve anında gözlerimi kapayarak uyuyor izlenimi verdim.

"Sarışın? Uyuyor musun?"

Aytun, sessizce içeri girdi ve yatağın sol kısmına hafif bir ağırlık bindi. Ne yapacağını merakla beklerken nefeslerimi kontrol altına almak istiyordum ama bunu yapmak öylesine zordu ki çok çaba sarf ediyordum. Elinin sıcaklığını yüzümde hissederken bir an için acaba filmlerdeki gibi okşayacak mı diye düşündüm.

Ama beklediğim gibi olmadı ve Aytun, elini yanağıma sertçe bastırarak, "Ajanlık işinde hâlen berbatsın. Kalk ayağa, işimiz var," dedi. Sanırım özüne dönmüştü.

Oflayarak elini yanağımdan çektim ve "Bu saatte ne işi?" diye sordum.

"Şimdi çıkmamız lazım, yolda anlatırım. Sadece benim gideceğim bir görev olduğu için seni yanımdan ayırmayacağım." Eliyle

yatağa bıraktığı koyu yeşil pelerini işaret etti. "Bunu da giy. Ruhlar Şehri'ne gitmemiz gerekebilir."

Bana daha fazla cevap hakkı tanımadan odadan çıktığında gözlerimi devirdim. Aytun her zamanki Aytun'du işte. Onun değişmesini beklemek aptallık olurdu. Simge'nin benim için bıraktığı kıyafetlerden siyah kazak ve aynı renk bir pantolonu giydim. Saçlarımı doğal dalgalı halinde bırakıp üzerime pelerini de giydim ve odadan çıktım. Aytun'u salonda bulduğumda elindeki kadehe şaşkınca baktım.

"Bu saatte içiyor olamazsın."

Sorumu es geçip yanıma geldi ve yürümemi işaret etti. Evden çıkıp arabasına bindiğimizde vakit kaybetmeden ilerlemeye başladık. "Nereye gidiyoruz?"

"Ormana."

"Neden peki?" dedim gözlerim yollardayken. Şehir merkezinden epeyce uzaklaşmıştık.

"Birini arıyoruz ve onu bulmamız gerekiyor." Sorularımın devamının geleceğini hissetmiş gibi başını yan yatırarak bana baktı. "Daha fazla soru yok," dedi ve arabayı durdurdu. "Ormanın içine gireceğiz ve ne olursa olsun yanımdan ayrılmayacaksın. Anladın mı?"

"Anladım. Ben de bu saatte ormanda yalnız kalmayı istemiyorum zaten."

Kendinden emin bir şekilde sırtıp arabadan indiğinde ona uyum ve peşinden ormana girdim. Çalıların arasında dolaşırken Aytun, tüm dikkatini etrafa vermiş olsa da ara sıra bana bakıyordu. Yalandan güldüm ve ardından surat astım. Hayıflanarak, "Daha ne kadar sürecek bu?" dedim. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama artık ayaklarım ağrımaya başlamıştı.

"Biz o kişiyi bulana kadar."

Sızlanarak etrafı süzerken yere serilmiş beyazlık dikkatimi çektiğinde gözlerimi kısarak o noktaya iyice baktım. Aynı zamanda gördüğüm iki ayak kanımı dondururken bu görüntü karşısında dehşete düştüm.

"Aytun," dediğimde durduğumu yeni fark etmiş gibi bana döndü.

"Ne?"

“O kişi tam olarak neye benziyor?” diye sorduğumda bakışlarımı takip etti ve oraya odaklandı.

“Gördüğün şeye.”

“Bu kim?” dedim donakalarak. Gördüğüm şeyin gerçekliğini sorguluyordum şu an. Belki de Aytun beni uyandırmamıştı ve şu an bir rüyadaydım. Aksi takdirde bu gördüğümün başka mantıklı bir açıklaması olamazdı. Buraya geldiğimden beri şaşırtıcı şeylerle karşılaşmıştım, hatta ben de onlardan biriydim ama bu...

Bu tüm gördüklerimin üzerini kara kalemle karalayabilecek bir şeydi.

Aytun, önüme geçip adama ilerlerken mırıldandı. “Ruhsuz Kemiklerden biri.”

Ölümler Diyanı

BÖLÜM 25

Aytun Karavera

Hangisi daha acı vericiydi? Bir kadına güvenememek mi yoksa bunun nedeninin seni küçük yaşında terk eden annenden kaynaklanması mı?

Yıllar boyu bir lider olmak, ülkede gelebileceği en nüfuzlu konuma gelmek için didinmişti. Onca zorluğun keyfini ise o sıfatı hak ettiğinde yaşamıştı fakat hâlâ aklının almadığı bir şey vardı.

Sarışın bir kızın karşısında bu hale düşmesi...

Onun başına bela olacağını daha ilk dakikadan sezmişti zaten ama yıllarca acı ve güvensizlikle buz tutan kalbine bela olacağını hiç düşünmemişti. Evinden gönderirse biteceğini sanmıştı ama daha ilk geceden anlamıştı bitmeyeceğini. Aylız'ı kabullenmemek için bir sürü nedeni vardı. En başta da onun gitmek istemesiydi. Evine geri dönmeyi istiyordu, hem de bunu annesine rağmen istiyordu. Defalarca rüyasında sayıklamalarını duymuştu Aytun. Her defasında da annesinin ondan nefret ettiğine şahitlik etmişti ama tüm bunlar onu gitme fikrinden ya da annesini sevmesinden caydırmıyordu.

Gerçi onu suçlayabilir miydi ki Aytun? Kendilerini terk edip giden annesini yirmi yıldır sevmekten vazgeçebilmiş miydi ki? Nefret etmişti, kızmıştı, üzölmüştü ama sevmeyi bir an olsun bırakmamıştı. Ne yapmış olursa olsun o annesiydi ve çoğu zaman sevgisi nefretine ağır basarak onu daha fazla üzüyordu. Bir anne neden çocuklarını bırakıp da giderdi bir türlü anlayamıyordu. Eşile arasında bir sorun yoktu; ona âşıktı. Altı yaşına kadar Simge ile birlikte

büyük bir aşkın meyveleri olduğunu düşünmüştü ama ne zaman annesi kaçıp gitmişti, o zaman yıkılmıştı Aytun. Sevecen, kimsenin kalbini kırmak istemeyen, sakın Aytun birden tam zıttı bir karaktere bürünmüştü. Çevresindeki arkadaşlarına karşı olan davranışından tut, kız kardeşine olan tutumuna kadar değişmişti. Babasının öldürülüşü işleri daha beter hale soktuğundaysa onun için her şey bitmiş, bu adamı yaratmıştı.

O güne kadar...

Ayliz Kılıç geldiğinden beri tahammülsüz, sinirli ve nefret dolu olan tavırlarının raf ömrünün sonlandığını hissediyordu. Geldiği ilk günü hatırlıyordu Aytun. Büyük bir görevden çıkıp kraliçeye günlük raporu verdikten sonra yorgun argın evine gidip dinlenmek istemişti. Uykusunu ağırlaştırması için bir şeyler içmeyi planlıyordu çünkü bir önceki gece gördüğü tuhaf rüya nedeniyle uyuyamamıştı. Uzun süredir hiç annesini görmeyen Aytun için bu fazlasıyla kötü olmuştu. Hele ki rüyanın içeriği aklına geldikçe durumun daha garip bir hale geldiğini anlamıştı.

Sıkılıp kendini dışarı attığında karşılaşmıştı Ayliz ile. Arabasının önüne çıkmıştı ve yanında küçük bir köle kız vardı. Önce bunun bir oyun olduğunu düşünerek Ayliz'i yerde baygın halde bırakıp gitmek istemişti ama bir şey ona mani olmuştu ve kızı kucaklayıp arabasına taşımıştı. Yalnızca evine aldığı küçük bir sarışını kendine de kabul ettiğinin farkında olmamıştı.

Çalılara dikkat etmeden yürürken arkasından gelen Ayliz'in sızlanmalarını duyabiliyordu ve söylenmeleri hoşuna gidiyordu. Hızına yetiştirebilen tek dişiydi. Etrafı inceleme bahanesiyle arkasına baktığında beyaz teninin kızardığını gördü. Yorulmuş olmalıydı. Sarı saçları, koyu yeşil pelerine dalga dalga dökülürken ne kadar güzel göründüğünü düşündü ve o an çarptığı ağaç gövdesi kendisiyle dalga geçiyordu sanki. Bozuntuya vermeden içinden küfrederek ilerlemeye devam etti. Neyse ki arkasındaki kız farkına varmamıştı. Ayliz fazlasıyla dikkatini dağıtıyordu ve bu yüzden de göreve odaklanamıyordu. Bir an için bundan pişman olsa da onu evde tek bırakma fikrinin daha kötü olduğunu bilerek kendini göreve verdi.

Bu her zamanki görevlerinden daha farklı ve daha gizliydi. Normalde hiçbir göreve tek başına gitmezken bu durumda mecbur

kalmıştı çünkü bir Ruhsuz Kemik'in kaybolması kimseye açıklanamazdı. Muhafızlara bile... Ruhsuz Kemikler kral ya da kraliçe unvanını kazanamayan taht soyuydu. Kraliçe Neftis yüzyıllardır tahtta olduğu ve bir çocuğu olmadığı için uzun zamandır yeni bir Ruhsuz Kemik oluşmamıştı. Baştanrı Ra'dan sonra ölümsüz olan tek kişilerdi, çünkü bir defa öldürülmüşlerdi. Bir tanrı iken tahta geçemedikleri zaman vücutları zamanın kral ya da kraliçesi tarafından eklem yerlerinden koparılır ve parçalarıyla beraber ölmelerine ramak kala Ruhlar Şehri'nin en son bölgesine, yani uçsuz bucaksız çöle bırakılırdı. Diğer Kemikler onun cesedini bulur ve parçalarını kalın, siyah, büyümlü iplerle çaprazlama dikerdi. Ağızları da aynı şekilde dikiliydi ve o ipler sayesinde tekrar hayata dönerlerdi. Ardından ise diğerleriyle beraber ilelebet çölde yaşarlardı. Ağızları artık işlevini yitirdiği için konuşamazlardı. İletişimleri zihinsel olarak sınırlıydı.

Birkaç gün önce aralarından biri kaybolmuştu ve Aytun'un onu bulmasını istemişlerdi. Nerede olduğuna dair bir fikri yoktu, ancak olabileceği her yeri araştırmıştı ve son çare olarak bu ormana bakmak aklına gelmişti.

Ruhsuz Kemikler, bir zamanlar Aytun'un tek korkusuydu çünkü görünüşleri sebebiyle onlardan çekinirdi fakat bir gün babasının uyarısı sonucuyla bundan vazgeçmişti. Hayatındaki her şeye karşı korkusuz olmayı öğrenmişti Aytun. Fakat hayatındaki birtakım yenilikler nedeniyle onlara karşı bu tutumundan ister istemez taviz veriyordu.

"Aytun? O kişi tam olarak neye benziyor?" Ayliz'in sorusuyla duraksayıp onun yanına ilerledi ve kızın gözlerini takip etti.

"Gördüğün şeye," diyerek cevap verdi kızın bulduğu adama bakarken.

"Kim bu?"

"Ruhsuz Kemiklerden biri."

Aytun, Ayliz'in art arda sıralayacağı soruları anlayarak ondan önce davrandı ve ağacın arkasına doğru gitti. Adama ilerlerken sakin olmaya çalışıyordu. Günlerce çölden uzakta yaşayan adam için bir tehlike oluşturmadığını göstermeliydi.

"Tendre. Ben Teb'in lideri Aytun Karavera. Seni evine götürmek üzere görevlendirildim."

"Beni buldunuz," dedi zihnine dolan yorgun ses. "O kız beni gördü. O olmasaydı buradan geçip gidecektin ve Ra'ya yalvararak beni, bu sefaletten kurtarması için yok etmesini isteyecektim."

"Buna gerek yok. Artık seni götürebilirim," dedi Aytun, adama elini uzatırken. Adam birkaç saniye ona baktı cübbesinin gizlediği yüzüyle.

"Götür, lider," dedi aynı ses. Tendre elini uzatınca, Aytun hiç zorluk yaşamadan adamı ayağa kaldırdı ve geçmesi için yol verdi. Tendre, Ayliz'e yaklaşırken içinden bir an için tedirginlik geçti. Ruhsuz Kemiklerin ne yapacağı belli olmazdı ve eğer Ayliz'e bir şey yapmaya kalkarsa bu defa Aytun, Ra'ya yalvarıp adamı yok etmesini isterdi.

"Sen," diyen adamın sesi zihinlerinde yankılandığında Ayliz'in irkildiğini gördü göz ucuyla. Ona adamın kim olduğunu anlatmaya fırsatı olmamıştı. Bu yüzden bildiklerini Ayliz'in işine yarayacak en basit haliyle anlatırken Tendre sessiz kalmıştı. Aytun sözlerini bitirdiğinde yeniden konuştu. "Beni sen buldun. Teşekkür ederim," dedi. "Bu iyiliğinin elbet bir karşılığı olacak."

Aytun, adamın karşılık derken neyi kastettiğini anlayamadı başta fakat ne zaman adam ellerini yukarı kaldırdı ve bir şeyler mırıldanmaya başladı; o zaman sezdi bir ödül alacaklarını. Ruhsuz Kemiklerden ödül almak daha önce birinin başına gelmiş miydi emin değildi ama nedense ilk olduğunu hissediyordu.

Aniden yer sallanmaya, etraf bulanıklaşmaya başladı. Ayliz'in korkuyla ortamdaki değişikliğe baktığını fark ettiğinde kızın küçük elini tuttu ve *sorun yok*, dercesine yavaşça sıktı.

Birden etrafın bulanıklığı netleşti ve kendilerini Ölüler Şehri'nde buldular. Aytun daha önce buraya gelmişti ama şu an ne işleri olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Kıpırmızı kumların arasına konulan bu şehir, Mısırlı ölülerin son durağıydı.

"Burası neresi?" diyen Ayliz'e yüzünü dönmeden yanıt verdi.

"Ölüler Şehri. Tüm Mısır halkının cesetlerinin bulunduğu, ölülerin öteki hayatlarına adım attığı yer."

"Buranın ne olduğunu anladığınıza göre şimdi asıl yere gideceğiz."

Ruhsuz Kemik'in sesi zihninde yankılandığında ortam bir kez daha değişti ve bu defa karanlık bir yerde buldular kendilerini.

Binlerce insanın tam ortasında duruyorlardı şu an. Aytun, olanları anlamayarak kaşlarını çattı ve etrafa dikkatle baktı.

Burası büyük bir şehir gibiydi ama her yer bir harabeden ibaretti. Sanki yağmalanmış ve terk edilmiş bir yerdeydiler. Etraftaki insanların üzerinde açık gri renginde tekdüze kıyafetler vardı ve bir şeyler mırıldanarak ilerliyorlardı.

“Burada ne oluyor?” diye sorduğunda geldiklerinden beri sessiz olan adama döndü Aytun. Neresiydi burası?

“Burası, lider, yer altı dünyasının Ölüler Şehri. Amenta. Buradaki insanlar asırlar öncesinden bugüne dek ölen kişiler.”

Amenta, Ölüler Şehri demekti. “İmkânsız,” dedi başını iki yana sallarken. “Onların çoktan, yaşarken yaptıklarına göre yeni hayatlarına gitmiş olmaları gerekirdi.”

“Gördüğün gibi, gitmediler. Onlar ölümün içinde ölümsüzlükle savaşıyorlar. Ruhları ve bedenleri buraya sıkışıp kaldı.”

Aytun anlamıyordu. Bu olanlar çok mantıksızdı. Ölülerin burada olması yanlıştı. Tekrar etrafa bakarken gördüğü suretle gözlerini kısıtı iyice. Tüm bedeni şaşkınlıktan uyuşmuştu. Karşısındaki kişi birkaç hafta önce cezalandırıp ölmesini sağladığı Setu idi.

Setu, kendisini fark etmeyerek yürürken ani bir atakla önüne geçti ve ellerini yakasına koyarak, “Burada neler oluyor?” diye sordu.

Setu’nun şaşkınca kendine baktığını bilse de gerçeği öğrenmeden rahat edemeyecekti.

“Sen... Sen de mi öldün yoksa, Karavera?”

“Hayır! Şimdi bana cevap ver. Burada ne arıyorsunuz?”

“Buraya sıkışıp kaldık. Ebedi Kapı açılmıyor. Binlerce, asırlarca yıl önce ölen herkes bu lanet yere sıkışıp kalmış. Kimsenin bir şeyden haberi yok. Bunun nasıl olduğunu kimse bilmiyor.” Setu delirmişçesine gülmeye başladı. “İyi ya da kötü herkes burada çünkü Osiris’in mahkemesine çıkmadık. Ve bil bakalım burada kimler var?” dedikten sonra Aytun’un ellerinden kurtuldu ve geldiği yöne doğru koştu.

Aytun, öfkeyle arkasını döndü ve etrafa sorgulayıcı bakışlar atan Ayliz’i umursamadan Tendre’nin yanına gitti. “Hemen neler

olduğunu anlat. Osiris ölü olsa bile buradaki görevine bir şekilde devam etmeli, mahkemeyi yönetmeli."

Tendre, onun aceleci tavrından zerre etkilenmeden cübbesinin örttüğü elini kaldırdı. *"Yukarı bak, lider. Gökte ne var?"*

Aytun dediğini yapıp yukarı kaldırdı başını. Simsiyah gökte tek parlayan şey büyük yıldızdı. *"Sirius..."* diye mırıldandı. *"Kutsal yıldız var."*

"Ebedi Kapı, Anubis olmadığı için açılmıyor. Yaklaşık iki ay önce kapıya dahi ulaşamıyorlardı. Ama iki ay önce sürpriz bir şekilde Sirius yeniden gökte gözüktü, şehir onun ışığıyla aydınlandı."

Aytun sıkıntıyla derince iç çekti. Bu zamana kadar kandırılmışlardı. Sirius, yani yol göstericileri yoksa ölümler Ebedi Kapı'ya ulaşmazdı. Ölümler otuz beş gün süren kadim yolculuk boyunca kapıya ulaşmak için Sirius'u takip ederlerdi ve ardından kapıdan geçerek Yüce Anubis eşliğinde Osiris'in mahkemesine ulaşırlardı. Burada iyilik ve kötülükleri yargılandıktan sonra kimi yer altındaki kötü yaşama; kimiyse Sirius'taki güzel yaşamına ulaşırdı. Ama ölümlerin burada olması, tüm bu olayların gerçekleşmediğinin göstergesiydi.

"Anubis nerede?"

Tendre, *"Bunu yalnızca Neftis bilir,"* dediğinde Aytun'un zihnine dolan sesi fazla alay doluydu.

"Dünyamızdaki Sirius?"

"On bin yılı aşkındır dünyadayım ve bunun yarı zamanından beri Sirius ilk gördüğüm gibi değil. Cansız, ruhsuz... ama artık eski halinde. Zeki bir adamsın, Karavera. Tüm bu parçaları birleştirip," derken başı arkasındaki Ayliz'e kaydı. *"Birileriyle bağdaştırabilirsin."*

Ayliz'in zaten güçlü ve o dövme yüzünden önemli biri olduğunu biliyordu Aytun ama bu kadar büyük bir olayla ne ilgisi olabilirdi emin değildi. Aklından bir sürü fikir geçiyordu ve hangisinin uğrak noktası olması gerektiğini bilmiyordu.

"Aklından geçenleri duyabiliyorum, Karavera. Cevap senin beyninde geziniyor."

"Neden buraya getirdin bizi? Niye böylesine büyük bir olayı görmemizi istedin?"

"Tek başına yarımsız çözemeyeceğin kadar karmaşık çünkü. İçindeki nefreti ve bu nefrete neden olan kişiyi biliyorum."

"Niye yardım ediyorsun bana?"

"Benim tahta ya da kraliçeye bağlılığım yok. Siz bana yardım ettiniz, ben de size ediyorum. Gideceğiniz rahibe Tanrıça İsis ile Tanrı Osiris'i sorun, anlatsın. Tüm bu olayların başkahramanları onlar. Artık gitmeliyiz. Bedenleriniz daha fazla buranın enerjisini kaldıramayacaktır. Beş dakikan var, Aytun." Adam elini havaya kaldırarak mırıldanmaya başladığında Aytun öne atıldı. "Hayır, dur! Biraz daha kalmalıyız... Babam..." demesine rağmen Tendre kaybolmuştu.

Babası da burada olmalıydı. Onu görmek için bir şansı olabirdi. Delicesine etrafına bakarken onu görmeyi umdu. Bu sırada yanına gelen Ayliz'i fark edememişti.

"Aytun, sakın ol lütfen."

"Bir şansım var, Ayliz. Babamı görmek için bir şansım var, onu görebilirim," dedi ilerlemeye başlarken. Ayliz de peşinden geliyordu.

"Nasıl bulacaksın onu? Burada milyonlarca insan vardır. Bizim ise sadece dört dakikamız kaldı."

"Bulacağım onu..." dedi kararlılıkla ama her saniye direnci kırılıyordu. Şu an yüzündeki ifadeyi belli edip etmemesi umurunda bile değildi. İsteddiği kadar duvarlarından arınabilirdi.

Ayliz'in elini tutup onu peşinden sürüklerken her yere bakmaya, babasının aşına olduğu sıfatını görmeye çalışıyordu. Heyecanlıydı. En az küçük bir çocuk kadar heyecanlıydı ama bir o kadar da umutsuzdu. Bulamıyordu. Senelerdir hasretini çektiği babasını görmek istiyordu ama olmuyordu. İçinde zaten yaralı olan çocuğun boynuna bir acının daha da dolandığını hissedebiliyordu. Omuzları düşerken Ayliz'in derin bir nefes aldığını duydu.

"Zamanımız dolmak üzere." Ayliz önüne geçti ve gözlerinin içine derince baktı. Onu ilk defa bu denli üzgün görüyordu. Görükleri daha önce yaşamadığı bir halde burkarken yüreğini; Ayliz elini yüzüne getirdi.

"Sana söz veriyorum bir kez daha buraya gelmenin bir yolunu bulacağız ve sen de babanı göreceksin."

"Ne kadar zamanımız kaldı?"

“Bir dakikadan çok az.”

Aytun başını usulca salladı ve bu lanet yerden gitmeden önce yapmak istediği son şeyi gerçekleştirdi.

Karşısındaki sarışın kıza sıkıca sarıldı.

Yüzünü saçlarının arasına gömdüğünde burnuna dolan koku, bu halde bile gülümsetti genç adamı. Saçlarından etrafa yayılan koku çok iyi biliyordu, bir alışkanlık haline gelmişti Ayliz’in onun şampuanını kullanması. Parmaklarını sarı tutamların arasında gezdirirken kızın elleri de kendi sırtında ufak çaplı bir gezintiye çıkmıştı. Rahatlıyordu. Artık bunu inkâr edecek değildi. Hele ki içinden gelenlerin zincirini kırdıktan hemen sonra bunu hiç yapamazdı. Yaşamının her döneminde birkaç olay hariç cesur olan Aytun, Ayliz için de bundan vazgeçecek değildi. Hislerinin ne olduğundan emin olmasa da daha önce bunları hiç kimse için hissetmediğini gayet iyi biliyordu.

“Saklambaç oynamaktan başka bir şey bilmeyen küçük bir erkek çocuğusun. Korkuyorsun saklandığın yerden çıkmaktan, öne atılmaktan. Cesur olduğunu savunarak kendinden bile gizliyorsun korkaklığını ama gerçeği o ifadesiz gözlerin dahi gizleyemiyor. İstedığın kadar saklanabilirsin, Aytun. Senin bir duvar köşesine sinip oyunu orada beklemen, ben seni buluncaya kadar. Ve bil ki bir gün seni sobeleyeceğim.”

Zaten sobeledin, sarışın. Zaten sobeledin. Hayatı boyunca ebeyi hiç görmeyen bu adamın yalnızca karşısına çıkmakla yetinmedin, beni kendi kalene kadar koşturdun. Sağım, solum, önüm, arkam değil; kalbimde sobe dedin.

Evdeydiler.

Tendre’nin verdiği vakit dolduğunda yaptığı büyü son bulmuş, kendilerini burada bulmuşlardı. Aytun, o zamandan beri salonda oturuyordu. Ayliz, duşa girmiş olmalıydı. Aksi takdirde bunca saat boyunca aşağı inmemiş olması imkânsızdı.

Düşünceyle gözlerini kıstı ve elindeki içki şişesinden büyük bir yudum daha aldı. İçki uyuşturuyordu. Bedeni gibi düşüncelerini

uyuşturması için içiyordu fakat bu akşam hiç de yardımcı olduğu söyleyemezdi. Aklındakileri susturacak hiçbir şey yoktu.

Tendre'nin sözleri bir an olsun zihnini boğlamıyordu. Ölüler vaat edilen hayatlarına gidememişlerdi. Anubis ortada yoktu. Yüzyıllardır insanlar kandırılıyordu. Kraliçe yalan söylüyordu. Bunlar aklına geldiğinde Aytun ne yapacağını bilemiyordu. Hele bu durumun Ayliz ile ne ilgisi olduğunu bir türlü anlamasa da aklında bir şeyler şekilleniyordu.

Sirius, Tanrıça İsis'in yıldızıydı. Ve Anubis de Sirius ile bağlantılıydı. Tüm bunlar tamamı ama Ayliz'in ilgisi neydi?

Ayliz'in geldiği gün, Sirius'un yerine geçmesi ve o gece yıllar sonra annesi hakkında gördüğü o rüyanın nedeni neydi? Ensesinde taht soyunun dövmesini taşıyordu kız. Bildiği kadarıyla Kraliçe Neftis'in bir çocuğu yoktu ve taht soyunun geri kalanı da Ruhsuz Kemiklere dönüşmüştü. Ayliz neydi? Tüm bu sorular beyinini kemiriyordu.

Ayliz'in buraya geldiği gece gördüğü rüyayı bir daha getirdi aklına.

Babası Djoser ve annesi Sedef bir odadaydılar. Aceleleri var gibiydi, bir valiz hazırlanıyordu. Annesinin gittiği geceydi muhtemelen. Aytun kapının arkasına saklanmış, sesler yüzünden uyandığı için buraya gelmişti ve altı yaşındaki çocuk haliyle olanları anlamıyordu.

"Gitmeliyim, Djoser. O kızı bulmak için gitmeliyim. Benim o kadınla savaşıma gücüm yok. Duvardaki büyüğü kaldırmaya çalışırken bile nasıl zorlandığımı gördün."

"Sedef..."

"Yeni doğan kız benden daha güçlü olacak. Çalıntı Ruhlar Hastanesi'nde ölen kadının gücü de bende. Eğer ikimizinkini o küçük kıza geçirebilirsem..."

Djoser sesini yükseltti. "Ya olmazsa? Bunun için gerekli ritüeli kaldıramazsa bedeni? O zaman ne olacak, Sedef?"

Ne dediklerini anlamıyordu Aytun. Neyden bahsediyorlardı böyle?

"O bir soylu, tahtın varisi. Damarlarında en asil kanı taşıyor. Tabii ki kaldıracak bizim güçlerimizi de ve sonra..." diyen annesinin sözlerini babası tamamladı.

"Asırlar boyu süregelen lanet yok edilecek, hak ettiği tahtı alacak."

"Evet," dedi annesi babasına sarılırken. "Simge ve Aytun'a çok iyi bakacağını biliyorum. Sen harika bir babasın. Ben de harika bir anne olabilirdim ama onların geleceği için, hayatları için bunu yapmak zorundayım. Herkes benim nerede olduğumu soracak ve sen, sizi terk ettiğimi söyleyeceksin. Simge ile Aytun da böyle bilecek." Sedef'in sesi titrerken içinden bunu yapmak zorunda olduğunu fısıldıyordu kendine.

Eşinin sözlerinin üzerine başını hızla iki yana salladı Djoser. Hayatlarından zaten taviz veriyorlardı, bir de bunu yapamazdı. "Hayır, kabul edemem. En azından çocuklar bilmeli. Senden nefret etmemeliler."

"Onların yaşaması, bana olan sevgilerinin yerini nefretin almasından daha değerli, Djoser. Bırak terk ettim zannetsinler. Böylece boş yere beni aramazlar. Lütfen, senden yalnızca bunu istiyorum."

"Geri gelecek misin?"

Sedef başını salladı. "Geleceğim."

Aytun sadece gitmek kelimesine takılmıştı. Ne yaptığını bilmeden odaya koşturdu ve annesine sarıldı. "Anne, nereye gideceksin? Bizi bırakacak mısın?"

Sedef, oğluna bakakalırken sözlerini duyduğu için büyük bir sıkıntı hissetti. Onların iyiliği için gitmek zorundaydı. Aytun'a sıkıca sarılırken, "Hayır, bir tanem. Ben hep senin yanıdayım," deyip elini kalbine götürdü. "Bak... Beni burada taşıyorsun. Hep seninleyim."

"Ama sen..." diyecekken annesi elini başına götürdü ve o an gri gözleri âdeta bir ay gibi parladı. Aytun bilincini kaybetmeden önce duyduğu tek şey, "Uyu bebeğim ve uyandığında tüm bu gördüklerini unut," olmuştu.

Annesinin bahsettiği kız Ayliz'di. Bunca tesadüfün yan yana gelmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Mütemadiyen, annesinin kendilerini sevmediği için onları terk ettiğini sanarak heba etmişti senelerini ama hakikat bundan çok daha farklıydı. Annesi bir amaç uğruna gitmişti. O kadın, derken kimden söz ettiğini anlamamıştı. Annesinin kiminle düşman olduğunu bilecek kadar vakit geçirememişti onunla ne yazık ki. Günlerce nefret etmişti annesinden. Ona öfkelenmişti kendilerini sevmediği için, hatta bu yüzden neredeyse tüm kadınlardan nefret eder olmuştu. Bir kadının bir erkeğin sonu olabileceğini düşünerek

yaşamıştı ama bir süredir aslında öyle olmadığını görmüştü. Annesi onları sevmişti ve bir tehlikeden korumak için gitmişti.

Özlemişti annesini Aytun. Şefkatle ve sevgiyle ışıldayan gri renkli gözlerini anımsıyordu da hayal meyal, ne kadar güzel gözükürdü. Her gece yatmadan önce Simge ile ona bir şeyler anlatır, uykuya dalana kadar beklerdi.

Birkaç adım sesi düşüncelerini bölünce gözlerini o yöne çevirdi Aytun. Ayliz görüş alanına girdiğinde, birkaç saniye kararsız kalsa da yanına yaklaşmıştı çekinerek. “İyi misin?” dedi kısık sesle.

“Neden iyi olmayayım?” dedi olayı kurcalamaması için ifadesizce.

“Baban...” deyip sustuğunda Ayliz’in ürkekliğini beğenmemişti. Kendine bir şey söylerken lafı uzatmadan doğruca söylemeliydi.

“Babam?”

“Onu göremedin ya...”

Aytun, tepesinde dikilen kızın beline elini attı ve onu yanına çekti. “Babamı çok uzun zamandır göremiyorum, sarışın.”

“Üzgünüm,” dedi ve ardından yaşadığı kararsızlığı hissetti Aytun. Babasına ne olduğunu soracağını anlayınca bunu önlemeye çalıştı.

“Bu gece kâbus görmek istemiyorum. Benimle uyur musun?”

Kızın kararsızlığı bir çığ gibi giderek arttığında, Aytun onu bu zor durumdan kurtarmak amacıyla kucakladı ve onun kaldığı odaya yöneldi. “Aytun? Ne yapıyorsun?”

“Sorunun cevabı sana kalırsa sabaha kadar burada bekleyeceğiz gibi duruyor. Ben de işleri senin için kolaylaştırıyorum,” dedi merdivenleri kolundaki ağırlığa rağmen rahatlıkla çıkarken.

Ayliz, gözlerini irice açarak ona baktı. Aytun’a inanamıyormuş gibi görünüyordu. “Bana sormayarak mı kolaylaştırıyorsun?”

“Tabii ki. Görüyorsun ya, ağzını açmana bile gerek yok. Bu nedenle bana bir teşekkür etmelisin.” Egoyla sarf ettiği cümlelerin Ayliz üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu merak etmesine gerek yoktu, nasılsa dudaklarında küçük bir gülümseme oluşacağından adı kadar emindi ama yine de içindeki dürtüye engel olamayarak göz ucuyla baktı ve yanılmadığını gördü.

Dudakları alayla kıvrılırken kızın odasına gelmişlerdi. Onu kendi yatağına götürebilirdi ama o yatakta yediği haltları hatırlayınca onu

asla oraya yatıramayacağını biliyordu. Başka kızları misafir ettiği yatakta ağırlayamayacağı kadar değerliydi Ayliz. Acilen odayı komple değiştirmeliydi, çünkü Ayliz'inki gibi küçük odaları sevmiyordu ve sonsuza dek burada yatmayacaktı.

"Emrivaki yaptığın için mi teşekkür etmem gerekiyor?"

"Hayır. Geceyi benim gibi biriyle geçirmene izin vereceğim için etmelisin."

Ayliz'in dudaklarından alayla bir *hah* nidası döküldüğünde, Aytun onu yatağa koydu ve örtüyü açarak içeri girmesini sağladı. "Bence senden ve egondan bana yatakta yer yok," dediğinde sırtmasını saklayamamıştı.

"O halde tüm geceyi üzerimde geçireceksin. Çünkü ne egomu yataktan kovacağım ne de seni."

Ardından kendisi de yanına geçerken Ayliz'in çekingenliğinin bilincindeydi. Bunun nedenini de biliyordu. Kendini sorgulama aşamasındaydı Ayliz. Başlarda ona karşı olan tutumları nedeniyle kendini geri çekiyordu. Hislerinden emin değildi. Kesinciydi. Aytun, adı kadar emindi ki aralarında bir şey olduğunu inkâr etmiyordu ama sonucunun ne olacağını bilmeden ya da tam bir isim vermeden kendini bırakmayacaktı. Şu eski sevgilisine karşı bir şey hissetmediğinden kuşkusu yoktu. Gerçi hissetse Ayliz'in akıl sağlığından şüphe duyardı. Onu kara büyüyle öldürmeye çalışan birini sevmeye devam etmesi normal olmazdı. Bu yüzden o adamı sıkıntı etmiyordu.

Çünkü tüm bunların yanında büyük bir sorun vardı.

Ayliz gidecekti.

Bu olay yüzünden ne Aytun ne de Ayliz tam anlamıyla bir adım atamayacaktı.

Ama umursamadı Aytun. Onun yerine kızı göğsüne çekti ve yüzünü sarı saçlarının arasına gömerek derin bir nefes aldı. İçindeki bir nokta, Ayliz'in gideceği yolu hiçbir zaman bulmaması için yalvarıyordu.

Inat

BÖLÜM 26

Yeni bir güne gözlerimi açtığımda buz gibi yatakta tek başımaydım. Dün gece beraber uyuduğum Aytun yoktu. Yine de yanımdaki yastıkta oluşan belirgin çukur, gecenin benim hayal ürünüm olmadığını kanıtlıyordu.

Yatakta dönerken görüş alanıma giren kişiyle çığlık attım. Simge yatağın bir ucuna oturmuş, kısık gözlerle beni süzüyordu. "Aytun ile aramda bir şey yok, Simge. Onun beni evden yollaması canımı sıkmadı, Simge. Ivana ile ne yaparsa yapsın bana ne, Simge," dedi sesini inceltip beni taklit ederken.

Alayına karşılık yorganın altına girip ilelebet saklanma isteğimi güç bela bastırdım. Zira ömrümün sonuna kadar bu tavrına devam edecekmiş gibi görünüyordu. Lanet olsun ki Simge'nin eline düşmüştüm ve ondan nasıl kurtulacağımı hiç bilmiyordum.

"Ne oldu Ayliz Hanım? Utandınız mı yoksa?" dedi şirince sırtırken ama aniden ciddileşti. "Dökül hemen."

İç çektim ve "Beni öptü," diye hızlıca yanıt verdim. Simge'nin irice açılan gözlerini gördüğümde devam ettim. "Ve ben de ona karşılık verdim."

Simge ufak bir çığlık attı. "Tanrılar bizi korusun. Her şeyi detayıyla anlatmaya başlasan iyi olur, Ayliz! Yoksa seni camdan aşağı sallandırırım."

O gece olanları bir bir Simge'ye aktarırken her sözünden sonra kendine has tepkilerini verdiği için dolayı geçici bir işitme sorunu yaşamama neden olmuştu.

Nihayetinde, "Bak sen benim ikizime," dedi. "Resmen aşk itirafı yapmış."

"Saçmalama. Sadece beni öptü ve aramızda bir şeyler var demeye getirdi. O kadar ileri hisleri olduğunu zannetmiyorum."

"Peki, sen ne hissediyorsun ona?" dedi dedektifçilik oynayarak.

"En başından beri bir şey vardı ama Aytun'un ifadesizliği ve o sinirli halleri öylesine gölgeledi ki ben bile göremedim. Hem ilerisini hissetsem bile nasıl itiraf edeyim? Aytun bir yolunu bulduğunda gideceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Kararlısın yani?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Peki Aytun'u nasıl arkada bırakacaksın? Hislerini sonsuza kadar kendinden bile gizleyerek mi yaşayacaksın?"

"En büyük salaklığımın o piramide girmek olduğunu zanneddim ama çok yanılmışım. En büyük salaklığım gideceğimi bile bile Aytun'a kapılmamdı." Histerik bir şekilde gülerken başımı iki yana salladım. "Ona ne zaman kapıldığımı bile bilmiyorum. Bu fikri o kadar benimsememişim ki fark edemedim bile."

"Fark ettiğindeyse çok geçti, değil mi?"

"Aytun beni öptüğünde sanki tamamlandım," diye mırıldandım umutsuz vaka olduğumu vurgulayarak.

"Bundan sonra ne olacak?"

"İnan bilmiyorum."

Simge dudaklarını büzdü. "Aranız nasıl? Yani aynı yatakta yatışınıza göre iyidir ama..."

"Aytun hâlâ aynı Aytun ama daha..." deyip doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. Yumuşak? İmkânsız. Sevecen? Yok artık! "Belki kibar."

Dudaklarında küçük bir gülümseme oluşurken, "Daha fazla yorum yapmayacağım," dedi. "Yiyecek bir şeyler hazırladım. Aytun en son odasına gidiyordu, onu da al ve aşağı gel."

Başımı sallayıp onayladığımda odadan çıktı ve ben de ardından yataktan kalktım. Dolaba yönelip kot pantolon ve beyaz gömleği giydim. Saçlarımı salaş bir örgü yaptıktan sonra koridora çıkarak Aytun'un odasına yöneldim. Kapısını tıklattım ve birkaç kalp atımı süresi sonunda o keskin sesi geldi. İçeri girdim ve yatağın üzerinde oturduğunu gördüm. Tişörtü yoktu ve karnındaki sargı ortadaydı. Kaşlarımı çatarak ona ilerledim ve yarasına karşılık yüzümü buruşturdum.

"Pansuman yapmalısın."

Başını kaldırdı, göz göze geldik.

Dudakları dün geceyi birlikte geçirdiğimizi bağırır gibi bir gülümsemeyle çevrelendi.

"Neden sen yapmıyorsun?" sesindeki alaycı tınıya tutunarak tek kaşımı kaldırdım.

"O nedenmiş?"

"Gece göğsümde yatarak yarayı zorladığını varsayarsak bu senin işin."

Gerçekten bu yüzden yarası zorlanmış ve canı yanmış olabilir miydi? Bu düşünce tahmin edebileceğimden daha fazla canımı sıkarken dudağımın iç kısmına dişlerimi bastırdım. Yüreğim burkulurken bakışlarımı yere düşürdüm.

"Neden asıldı o yüzün?"

"Bilmeden çok mu acıttım?"

Aytun'un kaşlarını çatıldığını hissetsem de gözlerimi ona çevirmedi.

"Ufak bir yara acıtmaz canımı. Kaldı ki gayet sakın uyuyorsun. Söylediklerim sadece sana takılmak amacıyla. Ama pansumanı senin yapman konusunda ciddiym. Bir tek krem süreceksin ve sargıyı değiştireceksin."

Ani bir rahatlama hissiyle sarıldığımda kremi aldım ve onun yönlendirmesiyle sürdüm. Sargısını da değiştirdiğimde başıyla yanında duran tişörtünü işaret etti.

"Ne?" dedim anlamayarak. "Onu da mı ben giydireyim?"

Serseri bir şekilde güldüğünde benimle dalga geçtiğini anladım ama buna rağmen bakışlarımın oraya kaymasına mani olamadım. Gülmek ona gerçekten çok yakışıyordu. Arkamı dönüp hızla odadan çıkmadan hemen önce, "Simge kahvaltıya bekliyor," dedim.

Mutfığa indiğimde Simge'nin güzel bir sofrayı kurduğunu görmek midemi ziyadesiyle neşelendirmişti. Mutfığa ara sıra girdiğimde güzel işler çıkarsam da çok becerim yoktu ve bu yüzden de Simge'ye imrenmiştim. Onun kadar becerikli olsam yeterdi.

Başını telefonundan kaldırarak bana baktı. "Aytun'u çağırdın mı?"

"Evet, geliyor."

Sandalyeye oturduğumda Ayton da yanıma gelmişti. Bir müddet sessizlik içinde kahvaltımızı ettik. Sonra Ayton, "Akşam hazırlanın, dışarı çıkacağız," dedi.

Simge, bu fikre hevesle atıldı. "Nereye gideceğiz?"

"Eğlenmek için neresi uygunsa oraya."

"Kim kim olacağız?"

"Menes de gelecek," dedi Ayton ilgisiz davranarak. Ardından bana yandan bir bakış fırlattığında duygusuz yüzünün altına gizlenen kurnazlığı itina ile ayırt edebildim. "Hazırlanmaya şimdiden başlasanız iyi olur, Simge. Yoksa yanımdaki küçük, beceriksiz ajan kız geç kalacak."

Öfkeyle kollarımı göğsümde bağlarken, "Ben küçük değilim," dedim. "Beceriksiz bir ajan ise hiç değilim."

"Hı-hım," dedi başını sallarken.

"Doğru söylüyorum," dedim sesimin tonunu ayarlayamadığım için bağıırken. Ayton'a öylesine gıcık olmuşum ki onu şuracıkta boğabilirdim.

Sırıttı. "Tabii güzelim. Kesin öyledir."

"Öyle zaten. Beceriksiz bir ajan olsaydım sana her defasında yakalanırdım ama bir defasında beni yakalayamadın."

Sırıışı silinirken yüzünü tamamıyla bana döndürdü. "Ne zaman oldu bu?"

Dudaklarımda küstah bir gülümsemenin hayaleti dolaştı. Masadan kalkarken ona doğru eğildim ve "Bunu asla öğrenemeyeceksin," dedim fısıldayarak.

Gri gözleri koyulaşırken mimiklerine meydan okuma yerleşti. Kulağıma yaklaştı ve hiç de adil olmayan bir şekilde fısıldadı. "Bu gece," dedi sıcak nefesi kulağıma ve oradan da boynuma inerken. Garip bir titreme bedenimde hüküm sürmeye başladı. "Dilinin bağıını çözeceğim ve sen, beni ne zaman dinlediğini anlatacaksın."

Vücudumda meydana gelen değişimleri görmezden gelerek güçlü görünmeye çalıştım. "Bu gece o dediğin olur mu bilmiyorum ama..." dedim dudaklarım yanağına değerken. Her kıpırdanışında bedeni kaskatı kesiliyordu ve bu bana müthiş bir haz veriyordu. "Küçük bir kız olmadığımı anlayacağın kesin."

Gözlerimi, meydan okumamı kuvvetlendirmek adına birkaç kez kırıştırdım ve saçlarımı savurarak arkamı döndüm. Aytun'a laflarını yedirmeden ve kendi sözlerimin hakkını vermeden bana rahat yoktu. Merdivenleri ne yapacağımı düşünerek çıktım ve odama girip camın önüne yerleştirilen tekli koltuğa oturdum.

Kendimi bildim bileli silikleşmeye çalışan bir yapım vardı. Göz önünde bulunmaktan haz etmez, iddialı davranışlardan kaçınırdım fakat tüm bunlara zıt olan bir özelliğim de vardı; damarıma basıldığı an inatçılığım tutardı. Kimi zaman annem beni görmesin, zehirli laflarına yine maruz kalmayayım diye eve geldiğim an odama kaçırdım, bir nevi ondan saklanırdım ama kimi zaman da inadına gözünün önüne çıkardım. Bir saniye bile görüş alanından çıkmadan onu sinirlendirirdim. Az önce de aynen öyle olmuştu. Aytun'un nazarında ufak bir kız çocuğu olmak beni öfkelenlendirmiş, inadıma yenik düşerek dudaklarımdan firar eden sözlerin ardından koşsam da yetişememiştim. Hoş, o alaycı tavrı aklıma geldiği an koşmayı bırakmıştım ya, neyse. Şimdi hayıflanmanın değil, Aytun'a küçük bir kız olmadığımı göstermenin zamanıydı. Sözlerin bedelini ödeyen ben değil, Aytun olmalıydı ve bunun için neye ihtiyacım olduğunu iyi biliyordum.

Cebimdeki telefonu çıkardım ve Simge'ye buraya gelmesi gerektiğini belirten bir mesaj atarak beklemeye başladım. Gülümseyerek odaya geldiğinde ufak bir ısıklık çaldı. "Ah bebeğim, aşağıda ikizime meydan okurken çok ateşliydin!"

"Ateşimin sönmesini istemiyorsan bana yardım etmek zorundasın."

Gözleri şeytani bir kıvılcımla parlarken parmaklarını kütletti. "Bu fikre âşık oldum. O halde benim odama gidelim ve Aytun'u delirtecek cinsten bir elbise bakalım."

Simge'nin odasına geçtiğimizde doğruca dolabına yöneldik ve envaiçeşit elbiselere bakmaya başladık. Uzun süren uğraşlar sonucunda püsküllü, gece mavisi, sıfır kollu ve orta derecede sırt dekoltesine sahip bir elbisede karar kılmıştık. Elbise süper miniydi ve üzerimde gayet hoş durmuştu. Bu seçimden sonra kendimi Simge'nin maharetli parmaklarına bırakmış, saçımı ve makyajıma hiç karışmamıştım. Dalgalı saçlarımı yana atarak sırtımı kapatmamıştı. Makyajım ise pek benlik olmasa da bugünlük idare edecektim.

Tamamen hazır olduğumda ayağa kalktım ve aynadaki yansımamı izledim. Ayağımdaki yüksek ökçeli ayakkabılar beni olduğumdan daha uzun ve ince gösteriyordu. Aksim hoşuma gitmişti ve sözlerimin hakkını verebileceğimi düşünüyordum.

"Çok güzel oldun. Gerçi seni ben hazırladım, kötü olman beklenemezdi."

Ona dönüp gülümsedim. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"Aytun salonda," dedi göz kırparken. "Yapman gerekeni biliyorsun. Ben de hazırlanıp hemen inerim."

Başımı salladım ve küçük çantayı elime alarak salona indim. Topuklu ayakkabımın parkede bıraktığı tok ses eşliğinde içeri girdiğimde arkası dönük olan Aytun, başını çevirdi ve o an göz göze geldik. Benim gibi birçok insanı sıfır tereddütle etkisi altına alabileceği gözleri yüzümden aşağı doğru indi, o indikçe ben titreyip kasıldım. Aytun hareket ettikçe ben hareketsiz kaldım. Gözlerinin değdiği her bir nokta uyuşuyordu. Beğenisi her tavrında açıkça belliyken yavaşça döndü. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ve yanıma

gelmekte gecikmemiştir. Parmaklarını saçında gezdirdi ve yüzüme eğildi. Sıcak nefesi aralık dudaklarıma çarpıyordu. Yakınlığı nefesimi keserken, esasında yine o yakınlığı nefes oluyordu bana.

“Bana...” dedi yutkunurken. Dudakları çok yakındı. “Bana böyle mi göstereceksin küçük bir kız olmadığını?”

Benden kaçmaya başlayan mantığımı hemen durdurup kendime gelmeliydim. Kapanmaya yüz tutan gözlerimi zorlukla açık tutmaya çalışıyordum.

“Evet, böyle göstereceğim.”

“Doğru düşünmüşsün,” dedi ve biraz daha yaklaştı. Ne yapacaktı? Öpecek miydi? Midem beklentiyle kasılırken başımı kaldırdım ve istem dışı arzuladığım öpücüğüne erişimi kısalttım. Çok az kalmıştı... Derken tüm bu atmosferi bozan bir ses yankılandı ve anında geri çekildim.

“Hadi gidelim... Yok artık! Çok pardon. Ben bir an bilemedim şey yaptığınızı.”

Simge, saçmalamaya devam ederken Aytun, tehditkâr bir ifadeyle dilini dudağının üzerinde gezdirdi. “Seni şu an bir Nigra’nın önüne atmıyorsam sırf kardeşim olduğun içindir,” dedikten sonra koyulaşan bakışlarını bana çevirdi ve “Arabadayım,” dedi. O giderken Simge’nin birazdan beni sorguya çekeceğini anlayarak hızla arkasından fırladım. Simge’nin sorularındansa, Aytun’un yanında az önce yaşananların muhakemesini yapmayı yeğlerdim.

Uzun sürmeyen bir yolculuğun ardından büyük bir mekânın önüne gelmiştik. Piramit bölgesinde olan bu mekân fazlasıyla elit bir görünüşe sahipti. Dışarıda neredeyse ordu sayılabilecek sayıda koruma bulunuyordu. Hepsinin üzerinde geleneksel duran sarı bir elbise vardı. Giriş kalabalık bir insan seliyle çevriliydi ama önümüzdeki Aytun’u gören kişiler nedense yer açıyordu.

İçeriye girdiğimizde gözlerimi etrafta gezdirdim. Bir tarafta tavandan aşağı bembeyaz tüller sarkıyordu ve objeler altın sarısı rengindeydi. Diğer kısım ise aynı şekildeydi fakat renkleri farklıydı. Lacivert ve siyahla bütünleşen kısım fazla çekici duruyordu.

Bu iki farklı kısmı ayıran duvarda mavi, yuvarlak bir cam vardı ve üzeri motifliydi.

“Hangi taraf?” dedi yanı başımda dikilen Aytun.

Gözlerim iki kısım üzerinde gidip gelirken bugünün hakkını vereceğime dair kendime söz vermişim. Sessizce lacivert kısma yöneldiğimde Aytun’u göremesem de hoşuna gittiğini sezebiliyordum.

Aradan geçen dakikalar sonucunda Menes de aramıza katılmıştı. Etrafta dans eden kişileri izlerken Aytun, “Ne içmek istersin?” diye sordu.

“Bizim oradaki içkiler sizde var mıdır bilmiyorum.”

Çenesini dikleştirdi ve elini kaldırarak garson olduğunu tahmin ettiğim adama işaret etti. “Sert mi yoksa hafif mi?”

Ses tınısındaki kinayeyi elbet fark etmişim. Bu yüzden kendime bir kez daha düşünme fırsatı tanımadan, “En sertinden,” dedim.

“Küçük kızımı çarpmasın?”

Bu bir soruydu ve yerimde dikleşerek cevapladım. “Çarpmaz!”

Umarım. Normalde pek içmezdim ama bazen canım çok sıkkin olduğunda kaç kadeh devirdiğimi saymazdım. Ama buna rağmen hiç tam anlamıyla sarhoş olmamıştım. Yine buna güvenebilirdim ve içebilirdim.

Aytun, yanına gelen garsona benim duyamayacağım bir şeyler söyledi ve birkaç dakika sonra masaya içkiler geldi. Beyaz renkli bir içkiyi bana uzatırken gözünü kırparak, “En sertinden,” dedi.

Bardağı elinden aldım ve daha ilk andan genzimi feci halde yakan sıvıyı mideme yolladım. Ufak bir yudum bu denli yaktıysa tüm bardağı içsem ne olurdu merak ediyordum doğrusu. Bu gereksiz merakımı dindirmek amacıyla, ilgiyle beni süzen Aytun’dan gözlerimi ayırmadan bir yudum daha aldım. Ardından bir daha ve bir daha...

Boşalan bardağı onun önüne koyduğumda midem yanıyordu. “Bu gerçekten sertmiş.”

“Ne sanmıştın? Bana meydan okumanı karşılıksız bırakacağımı mı? Bitir bakalım şu en sert içkinin şişesini.”

Kadehimi bittikçe doldururken şişenin yarısına geldiğimde zihnimin üzeri ince bir sis tabakasıyla kaplanmıştı. Kendimi fazlasıyla gevşek hissediyordum ve istemsizce arka fonda çalan müziğin ritmine ayak uydurmaya başlamıştım. Sarhoş değildim, lakin çok ayık olduğumu da söyleyemezdim. Simge ve Menes ise bir yere kaybolmuşlardı. "Lavaboya gitmeliyim," dedim ayaklanırken.

"Eşlik edeyim mi?" dedi kadehini masaya bırakırken.

"Gerek yok. Bulabilirim."

Merdiveni es geçerek bir koridora girdim hızlı adımlarla. Yavaş adımlarla ilerlerken lavaboyu bir an önce bulmayı diliyordum. İkiye ayrılan koridorun sağ tarafına girdiğimde boğuk bir kadın ve erkek sesi yankı yapıyordu.

"Aytun'un kıza olan bakışlarını görmediğimi mi zannediyorsun, Simge? Herif resmen âşık olmuş."

"Buna hiç ihtimal vermezdim. Âşık olması bir yana, burada kalmak istemeyen bir kıza âşık olması..."

"Ayliz'e karşı bir şeyler hissetmemek için çok çabaladığına eminim ama aşk hiçbir şey dinlemiyor. Eğer dinleseydi en yakın arkadaşımın kız kardeşine âşık olup, o herif öğrendiği takdirde bir ölü olmayı göze almazdım."

"Böyle gizli saklı olmak artık hoşuma gitmiyor, Menes. Aytun'a artık söylemeliyiz."

"Ve söylediğimiz an Aytun beni öldürsün, öyle mi?"

"Onu yumuşatmanın bir yolunu buluruz. Ki bizi artık anlayacaktır."

Duyduklarımın şoka uğrarken Aytun'un adımı seslenmesiyle afalladım. Buraya doğru geldiğini anlayınca hızla geldiğim yolu geri döndüm. Aytun etrafına bakınıyordu. "Gelme. Lavabo geldiğin yönde. Ben de seninle geleceğim."

Panikle etrafıma bakınırken buraya gelen Aytun'u nasıl durduracağımı düşündüm. Simge ve Menes'in ilişkisini onları basarak öğrenmemeliydi.

"Aytun?"

“Ne oldu?”

“Ben vazgeçtim gitmekten. Hadi geri dönelim.”

Kaşlarını çatığında kuşkulandığını anladım. “Ben gireceğim. Gel.”

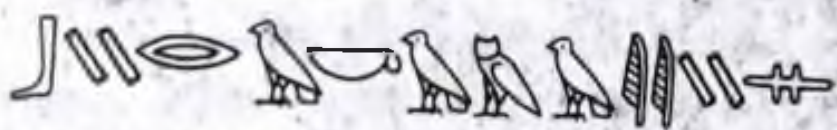
Kendime düşünme hakkı vermeden ona yaklaştım ve kolumu boynuna doladım. “Daha güzel bir fikrim var,” dedim ve ardından hiç vakit kaybetmeden dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Beni nefes nefese bırakan bir dakikanın ardından geri çekildiğimde şehvetle kararan irislerine baktım. Orada kendimi görmek güzeldi.

“Küçük bir kız olmadığımı artık anlamışsındır umarım.”

“Anladım, sarışın, anladım.”

Belime yerleştirdiği parmakları sıkılaşıarak yerini sağlamlaştırdığında bu defa dudaklarımızı ateşli bir öpücükle birleştiren o olmuştu.

Birakamayış

BÖLÜM 27

Nefes almak, yaşamımda ilk kez buraya geldiğimden beri anlamlı geliyordu. Ya da Aytun'u tanıyıp ona kalbimde bir yer verdiğimden beri. Aldığım yarım nefeslerin artık tamamlanmış olması da bunda büyük bir etken olabilirdi tabii.

Kaybolmuştum. Kaybolarak geldiğim bu yerde bir de Aytun'un kollarının arasında kaybolmuştum. Denizin yakıcı ama rahatlatıcı etkisine sahip kokusu içimi kaplamıştı. Dudaklarının arasındaki tenim sızlıyordu ama bana bahsettiği haz öylesine yoğundu ki bunu önemsemiyordum. Aytun ile katettiğim güzergâh bir muammaydı nazarımda. Bir saniye sonrasının hesabını yapamadığım, tahmine yer bırakmayan, bilinmezlik telleriyle çevrili loş bir yoldu.

Kokusuna biraz daha bulanmak adına dudaklarımız ayrıldığında yüzümü boynuna gömdüm. Parmak uçlarım ensesine dökülen saçlarını okşarken sızlıyordu. Allah'ım, bu nasıl mümkün olabilirdi? Birine dokunurken hep mi böyle oluyordu yoksa? Cayır cayır yanıyor muydu tenin? Dokunsan da acıyordu, dokunmasan da.

Aytun, isminin hakkını verircesine gecenin hâkimi olan karanlıktı. Ve ben sorgusuz sualsiz, içimde edepsiz bir hevesle o karanlığa doğru kendi ışığının aydınlattığı yolda ilerliyordum. Daha önceleri hissetmediklerim için saran korku, şimdileri hissettiklerim için sarıyordu.

"Sana küçük bir kız olmadığımı kanıtladığıma sevindim," dedim sonunda konuşma yetimi kazanabildiğimde.

Güler gibi bir ses çıkardığında geri çekildim ama kollarından çıkmadım. Gözleri üzerime indiğinde memnuniyetsiz bir ifade yerleşti yüzüne. "Neden bu kadar güzel giyindin?"

"Senin için," dedim kısıkça. "Sen, küçük bir kız olmadığımı anla diye."

"Bunu hiç düşünmemiştim ama bugün tamamıyla aklımdan çıktı. Seni ilk gördüğümünden beri çok güzelsin."

Gülümsedim, gözleri oraya takılı kaldı. "Gitsek iyi olacak."

Salona dönüp yerimize oturduğumuzda Aytun, Simge'nin olan yere kaşlarını çatarak baktı. "Kim bilir nereye kayboldu yine?"

Ona, *en yakın arkadaşınla beraber*, diyemedim tabii.

Birkaç dakika sonra Aytun'un telefonu çaldı ve bu gürültüde konuşamayacağı için dışarı çıktı. Bir başıma otururken arkamdan gelen sesle korkarak yerimde sıçradım.

"Aylız?"

"İlan?" diye karşılık verdim onu görünce. "Ne işin var burada?"

"Eğlenmeye gelmişim," dedi yanıma otururken. "Sen?"

"Aynı sebepten," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Kiminle geldin?" Bir yandan da masada duran içkilere bakıyordu. Kimlerle geldiğimi iyi biliyordu ama bunu sormaktan geri durmuyordu.

"Aytun ve Simge ile," dedim yine de istediği cevabı vererek.

Mimiklerine yerleşen nefret beni fazlasıyla rahatsız ettiğinde yerimde kıpırdandım. "Eğer seni zorla yanında tutuyorsa bana söyleyebilirsin. Kimse istemediğin bir şeyi yaptıramaz sana."

Yutkundum ve bu gereksiz konuşmanın bir an önce bitmesi için konuyu kapatmaya çalıştım. "Kimsenin beni zorladığı yok."

Eli elimin üzerine kapandığında bakışları ne kadar güven verici olursa olsun bundan hoşlanmamıştım. Az önce Aytun'a değen parmaklarımda bir yabancı'nın emaresinin olması kötü hissettirmiş, birden buz kesmiştim. O an fark ettim ki yalnızca Aytun'un

dokunuşlarını istiyordum. Ondan başkasının teni cehennem azabı gibiydi.

“Onunla başa çıkabilirim, Ayliz.”

“Çek o elini, ben de seni şurada öldürmekten vazgeçeyim!”

Aytun’un sesi irkilmeme yol açtığına panikle ayağa kalktım ve ona baktım ama onun tüm dikkati Ian’daydı.

“Çekmezsem ne olur?”

“Ona bir daha dokunmayacaksın,” dedi her kelimenin üzerine önemle bastırarak.

“Buna karışamazsın. Aynı bana ve Ayliz’e karışamayacağın gibi. Haddini bil, Karavera.”

Aytun’un dudaklarında buz gibi bir gülümseme peyda ettiğinde tedirgin olarak yutkundum. Bugün burada hiç hoş şeyler olmayacaktı.

“Haddim, öyle mi? Bilmezsem ne olur?”

Ian da onun gibi gülümsedi. Aytun’a karşı olan boy farkı nedeniyle başı hafifçe eğilmişti. “Bildirmekten büyük bir zevk duyarım.”

“Ben haddim olmayan hiçbir şeyi yapmam fakat sen bu ara çok şansını zorluyorsun. Seni bir dahaki sefer uyarmam, Ian, doğruca savaş başlatırım ve sonuçlarını da rahatlıkla izlerim. O yüzden son kez diyorum: Ayliz’e yaklaşma.”

“Ben muhtemelen son kez demiyorum ama bize karışamazsın. Ayliz, etrafında benim olmamı istediği sürece olacağıma emin olabilirsiniz.”

Aytun çenesini sıvazladı ve gri gözleri yırtıcı bir tavırla perçinlendi. “Ayliz bunu istemiyor ve ben de benim olanın yakınında bir başkasını istemiyorum.”

Ian’ın yüzünde tek bir kas bile hareket etmedi. “Senin olan mı?” dedi boğuk bir sesle. Tınısının neyi sakladığını bilmesem de en yüksek ihtimal şaşkınlık gibiydi.

İkisine bakakaldığımda Ian başını bana çevirdi ve gergince baktı. Dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Hiçbir şey demeden öylece durduğumda, Aytun elimi eline hapsetti ve “Gözlerinin iyiliği için baktığın yere dikkat et,” dedi. Ardından arkasına döndü

ve beni de peşinden sürükleyerek çıkışa ilerledi. Sanırım bu gece burada bitmişti. Arabaya ilerlerken ayakkabılar yüzünden onun hızına yetişemiyordum. Nefes nefese, "Aytun, biraz yavaş olur musun?" dedim ve o an beklemediğim bir şey yaparak beni duvara yaslayıp üzerime eğildi.

"Onun, yanında olmasını istedin mi?"

Sorusuyla ağızım aralandı ama bana cevap hakkı tanımadan elini yanımdaki duvara geçirdi. Şaşkın bir nida döküverdiğimde, "Sana dokundu," diye tısladı. "Onu öldürmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Kıskandın mı?"

Gözleri sanki daha fazlası mümkünmüş gibi karardığında elini belime koydu ve bedenlerimizi yapıştırdı. "Oradan bakınca ne gibi görünüyor?"

"Kıskanmışsın gibi," dedim bu gerçeği itiraf etmesini umarak.

Başıma bastırarak beni göğsüne çekti ve dalga dalga ısındım ne ara üşüdüğümü bilmeden. "Paylaşmayı sevmeyen, bencil adamın tekiyim ve biri buna yeltenirse ona haddini bildirmekten çekinmem. Sana kimse dokunmayacak," dedi her bir kelimeyi özenle vurgulayarak. "Sana benden başka kimse dokunmayacak."

"Bu fazla sahiplenici olmadı mı sence? Sonuçta arasında bir şey olan insanlar birbirini sahiplenir."

Sert bir soluk verdi. "Aramızda bir şeyden daha fazlası var, sarışın. Bunu ben bile kabullenmişken senin inkâr etmen yalnızca ayak bağı olur."

Afallayarak suskun kaldığım saniyeler boyunca Aytun ağzını açmamıştı. Sonunda, "Artık eve gidelim," dedi.

"Simge burada?"

İçeriye kısa bir bakış attı ama sonra arabaya doğru yürüdü. "Menes getirir."

Kız kardeşini en yakın arkadaşına emanet edebileceği kadar güveniyordu ama içimden bir ses bu durumun çok yakında değişeceğini söylüyordu. Aytun, ikisinin ilişkisinden ziyade bunu kendinden

saklamalarına kızacaktı ve ikisine olan güveni yıpranacak, belki de eskisi gibi olmayacaktı.

Arabayla ilerlerken geçtiğimiz yolların eve gitmediğini anlamam çok uzun sürmemişti. "Nereye gidiyoruz?"

"Ruhlar Şehri'nde kısa bir işim var. Onu halledip eve geçeceğiz."

"Ne işin var?" diye sorduğumda bakışlarını kaçırmaması pek iyiye işaret değildi. "Aytun?" diye üstelediğimde zor da olsa bana döndü.

"Nigâr için gideceğiz."

Bir an için Nigâr'ın kim olduğunu hatırlayamadım fakat daha sonrasında hastanedeki kadının görüntüleri aklıma düştüğünde başımı yere eğdim. Benimle aynı şekilde gelen Nigâr'ın hayatı daha farklı devam etmişti. Kimse ona inanmadığı için Çalıntı Ruhlar Hastanesi'ne kapatılmış, Nigraların onun doğaüstü görülerinden beslenmesine izin verilmişti.

"Neden onu görmeye gidiyoruz?" dedim şok içinde. En son gördüğümde sonumuzun aynı olacağını söylemişti. Bana olacıklardan öylesine korkmuştum ki Nigralardan medet umacak hale gelmiştim hatta.

"Nigralar beslenmeye geldiklerinde onu öldürmelerini istemiş. Onlar da vakit kaybetmeden öldürmek istemişler ama benim izinim gerekli."

Başımı iki yana sallarken, "Buna izin vermeyeceksin, değil mi?" diye sordum. Aytun bunu kesinlikle önlerdi.

"Eğer kararı kesinse saygı duyup onay vermekten başka bir çarem yok."

Aytun'un soğukkanlı tavırları karşısında ne söyleyeceğimi bilemezken elimi dizime vurdum. "Buna engel olman lazım. Onun öylece ölmesine izin veremezsin."

Arabayı sürmeye devam ederken başını salladı. "Ölmesi kendi için daha iyi olacaksa, evet, verebilirim."

"Ölüm iyi mi olacak? Saçmalıyorsun."

"Ayliz, Nigraların ondan beslenmesi daha mı iyi? Sürekli bir parazit gibi yanına geliyorlar kadının. Bundan hemen kurtulmak istiyorsa bir şey yapamam, çünkü onu anlayamayız. Bunun ona ne kadar kötü hissettirdiğini bilemeyiz."

"Ama..." diye itiraz edecekken, "Bu onun kararı," diyerek sözümü kesti. Yapacak bir şeyim kalmadığında sessiz kaldım ve yolculuğun hemen bitmesini bekledim.

Ruhlar Şehri'ne ulaşip hastaneye geldiğimizde devasa binanın önünde bekleyen Nigâr'ı gördüm. Adımlarımı hızlandırıp yanına ulaştığımda bana kısaca bakıp Aytun'a döndü.

"Ölümüm için izin vermeni istiyorum, lider."

Aytun'un cevap vermesine fırsat tanımadan öne atıldım. "Nigâr, bunu yapamazsın. Ölüm..."

Bana buz gibi bir gülümseme gönderdiğinde gözlerindeki aşılama çok belliydi. "Sen dışarıdayken burada yaşananları anlayamazsın. O iğrenç mahlûkların benden beslenmesine daha fazla izin veremem. O yüzden ölmek istiyorum. Beni Nigralara teslim edin."

Aytun gür bir sesle, "Eğer gerçekten istediğin buysa izin veriyorum," dediğinde öfkeyle ona döndüm.

"Bunu yapma!"

"Eğer beni koruyacak birileri olsaydı ve burada senelerimi yitirmeseydim ölümü seçmezdim, ancak senin kadar şanslı olmadığım için ölüm benim için tek çare. Her ay zihnime girip bana acı çektirmelerine dayanacak gücüm kalmadı. Bittim, tükendim ama aklımın içindekiler bir türlü bitmedi. Sonsuza kadar bu şekilde yaşayamam. Buraya gelmeseydim benim de güzel bir hayatım olabilirdi. Mesela çocuğumla ve kocamla vakit geçirebilirdim ama olmadı. Her gün öldükten sonra onlara kavuşmanın hayalini kurdum. Şimdiyse hayalime ulaşıyorum," diyen kadının gözleri dolmuştu çoktan.

Dudaklarımı ısıırıp gelen ağlama isteğimi bastırdım ve hayatın ona zalim davranmasına karşın gözlerimi yumdum.

"Teşekkür ederim, lider," dediğinde sırtımı onlara dönerek sık ağaçların olduğu bölgeye doğru koşturdum. Çok saçmaydı, ölümü seçmesi çok mantıksızdı. Onun gibi olmadığım için anlamayabilirdim

belki fakat başka bir yol seçebilirdi. Ne kadar hızla koştuğumu bilmiyordum ama etrafımda kimsenin olmadığını geç fark etmiştim. Tedirgince etrafa bakınıp nerede olduğumu saptamaya çalıştım. Ağaçların seyrekleştiği bölgeye doğru ilerlerken aniden durup bir ağacın gövdesine sırtımı yasladım.

Nigâr'ın başına gelenler büyük haksızlıktı. Sırf kimse ona inanmadı diye yıllarını burada geçirmemeliydi. Bir yolunu bulup ailesine, söylediği gibi kocasına ve çocuğuna kavuşmalıydı. Hüzünle dolup taşarken ağlamaya başladım. Onun için üzgündüm, onun için öylesine üzgündüm ki şu an karşıma bu olaylara neden olan kişi gelse gözümü dahi kırpmadan öldürürdüm. Dişlerimi sıkarken içimdeki öfkeyi bir şeye vurma ihtiyacı hissediyordum. Gözlerim karşımdaki ağacın gövdesine odaklıyken aniden gözlerimin ısındığını fark ettim ve ardından da ağacın alev aldığını gördüm.

Alevler yanındaki ağaca ve ondan da diğerine sıçrarken yaptığım şey karşısında dehşete düştüm. Saniyeler içinde ormandaki birçok ağaç alev alırken ayağa kalktım ve tam o anda bir el koluma dokunarak beni kendine çekti.

"Ne yaptın Ayliz?"

Ufak bir rahatlamayla Aytun'a dönerken kekeleyerek konuştum. "Ben... ben bilmiyorum. Aniden oldu."

Aytun, beni temkinli bakışlarla süzerken gözlerinde kendi gözlerimin yansımasını görerek geriye doğru bir adım attım. Bal rengi gözlerim yoğun bir ışıkla parlıyordu ve hâlâ sıcaklığını koruyordu.

"Ayliz, hemen büyü yapmayı bırakman lazım."

"Büyü yapmıyorum ki."

Başını iki yana sallarken dişlerini sıktı. "Ağaçlar alev almaya devam ediyor, hadi güzelim, bitir şu büyüü."

Korkuyla yutkundum. "Nasıl bitireceğimi bilmiyorum."

"Yalnızca bitir."

"Dur artık, dur!" dedim ama bitmiyordu. Alevler dağılıyor, nefeslerim sıklaşıyordu.

Tam yapamayacağımı söyleyeceğim esnada başıma öyle derinden bir ağrı girdi ki değil büyüü bitirmek, nefes dahi alacak

takatim kalmamıştı. Aynı anda Aytun'un kolları beni sararken, "Geçti," diye mırıldandı.

Başımı boynuna gömerken büyüünün bittiğini hissedebiliyordum. Bilmediğim, gücümü nasıl kontrol edemediğimdi. İlk kez bu denli benden çıkmıştı güçlerim ve bir türlü durduramamıştım. Aytun bunu öğreneceğimi söylemişti ama ben eğitimler sonucu öğrenmek şöyle dursun, daha kötü bir hale gelmiştim.

Ve bu orantısızlık beni şimdiden korkutmaya yetmişti.

Eve geldiğimizde Aytun odama gitmeme izin vermemiş, beni de kendi odasına sürüklemişti. Orada ne yapacağımızı bilmiyordum ama nedense aklımda beliren şeyler şimdiden yüzümü kızartarak beni utancın içine sürüklüyordu. Kapıyı açıp geri çekildiğinde ne olduğunu kavrayamayarak suratına baktım.

"Geç hadi."

"Niye?"

"Hadi Ayliz," dediğinde aralık kapıyı tamamen açtım ve odaya girdim. Buraya ne olmuştu böyle? Aytun'un eski odasına benzeyen tek yanı tüm duvarı kaplayan camdı. Mobilyalar ve odadaki her şey değişmişti. Koyu renk yeni mobilyalar odayı daha güzel bir hale getirmişti. Şaşkınca etrafı izlerken, "Ne oldu buraya?" dedim.

"Senin rahat edebileceğin bir oda haline getirdim."

Benim mi? Aytun birlikte mi kalmayı teklif ediyordu, yoksa ben mi yanlış anlıyordum emin değildim. "Demek odaları değiştiriyorsunuz. Bana uyar ama tek kişi için fazla büyük bu oda."

Aytun arkama geçip kulağıma eğildi. "Anlamazlıktan mı geleceksin?"

"Niye benim için?"

"Mazim yüzünden seninle o eski odada kalamazdım. Yeni eşyalar, yeni bir başlangıç..."

Mutlulukla gülümserken başımı geriye atarak ona yaslandım. Bunu düşünme inceliğini göstermesi ona aykırıydı ama davranışı o

kadar hoşuma gitmişti ki göz ardı ettim. Kolu boylu boyunca kaydı ve karnımın üzerine yerleşti.

“Teşekkür ederim, Aytun. Teşekkür ederim,” dedim içimde dolup taşan minnet duygusuyla.

“Etme. Senin yaptıklarının yanında esamesi okunmaz.” Başını yana eğdi. “Kâbussuz bir gece için birlikte uyuyalım mı?”

Sorusuyla beraber başımı sallarken yalnızca onun kokusuna kavuşma isteğimi dinledim. Yavaş adımlarla yatağa ulaştım, ayak-kabılarımı çıkardım ve yeni alınan yorganın altına girdim. Aytun da yanımdaki yerine yerleşti ve kolunu uzatarak bana yer açtı. Başımı göğsüne yasladığımda beni kendine çekmişti. Daha önceleri biri en baştaki korkunç adamla bu hale geleceğimi söylese münasip yerimle gülerdim, fakat artık normal bir şey gibi geliyordu ve bir yanımdan bundan fazlasıyla hoşnuttu.

“Büyük konuşmamak gerekiyormuş.”

“Anlamadım?”

“Benimle asla uyumayacağını söylemiştin,” dedi güler gibi bir ses çıkararak. Yanağım ısınırken gerçekten bunu söylediğim aklıma geldi. “Ve ben de sana bunu hatırlatacağımı demiştim. Hatırladın mı?”

Yanağımı ona bastırırken başımı salladım. “Cidden büyük konuşmuşum. Peki sen Menes ile onun evinde yaptığın konuşmayı hatırladın mı? Beni bırakmayacağını söylemiştin ama teyzenin evine gönderdin.”

Tutuşunu sıkılaştırdı ve derin bir nefes aldı. “Demek boşluğuma denk gelip beni dinlediğini anlayamadığım an oydu.”

Onaylamadım. Zaten onun da bir cevap beklediği yoktu.

“Seni sadece evden uzaklaştırdım, Ayliz. Benden bir milim öteye geçemedin,” dedi geri çekilirken. Bakışlarım yüzüne tırmandı ve bir parmağını şakağına bastırdı. “Sen hep buradaydın. Gülüşün burada resmedildi, sesin burada yankılandı. Sen, cehennem ateşi, benden uzakta olsan bile o kadar benimleydin ki yangını içime üflemediğin tek bir an bile olmadı.”

Daha fazlasını kaldıramayacağını hisseden kalbim, parmaklarımın hükmünü ele geçirdi ve parmaklarımı onun dudaklarına

bastırdı. Ilık nefesi yine sızlatırken küçük bir buse bıraktı ona dokunduğum yere.

“Seni hiç bırakmayacağım ve kimsenin de almasına izin veremeyeceğim.”

“Gidince ne olacak?” dediğimde yüzü kasıldı ve gözlerini yumdu. Birkaç saniye sonra araladığında orada hüzünlü bir cenaze töreni vardı. Yanıtsız bıraktı beni. Belki bir şey dese, dilinden bir kelime dökülse bu kadar yakmazdı canımı. Aytun’un suskunluğu hüznümün yareni; mutluluğumun tek düşmanıydı. İkimiz için de o gece huzursuz bir uyku olacaktı.

Lanetlenmiş Aşk

BÖLÜM 28

Simge Karavera

Aytun, Ayliz ile mekândan ayrıldıklarını Menes'e haber verdiğinde rahatça geceye devam etmiş, beraber eğlenmiştik. İlişkimizi ikizimden saklayarak yaşamak içimi rahat ettirmese de Menes'le olan arkadaşlığı için şimdilik susuyordum. Kaldı ki Menes de böyle olmasını istiyordu.

Barın çıkışına doğru ilerlerken Ian'ın ve yanındaki sarışın kızın, arkadaki odalara yöneldiğini görerek kaşlarımı kaldırdım. Bu görüntüye aşinaydım ama kuzenimin bu keyifsizliği benim için bile ilkti. Kız bir şeyler söyledi kıkırdayarak ama Ian ifadesizce kıza bakmaya devam etti. Bu hali kıızı durdurmaya yetmedi ve boynuna birkaç öpücük kondurup Ian'ı odaya sürükledi. Arkalarından bakmayı sürdürürken sıkıntıyla iç çektim. Ian'ın Ayliz'e tutulduğu besbelli ortadaydı, ancak arada Aytun faktörü varken ve Ayliz'in hisleri de ikizimden yanayken Ian'ın pek şansı yoktu.

Dudağımı büzerken, "Menes!" diye çığırın bir kız sesi adımlarımı durdurdu. Sorgulayarak sevgilime bakarken aynı anlarda bir kız onun boynuna dolandı. Gözlerim irileşirken Menes de aynı benim gibiydi.

"Ay ben seni çok aradım, nerelerdesin bebeğim?"

Şaşkınca, "Çekilsene kızım üzerimden!" deyip kıızı resmen üzerinden attı. Tek kaşımı kaldırıp kıza ölümcül bir bakış fırlattım. Benim sevgilime sarılmak da neydi?

"Sen kimsin?"

"Geçen sene Astrapol'de karşılaşmıştık, yanında gri gözlü bir adam daha vardı. Seni ararım deyip numaramı almıştın ama bir sene oldu, hâlâ tık yok."

Kızın siyah saçlarını yolup eline vermemek için kendimi zor tutarken Menes'in koluna girdim ve sahte bir şekilde gülümsedim. "Aramadıysa neden üsteliyorsun ki? Bir sevgilisi olabileceği, seni bu yüzden aramadığı hiç mi aklına gelmedi? Benim sevgilime sulanmak ne demek oluyor?"

Kız bariz bozulurken başını eğdi. "Sevgili mi? Bana yalnız olduğunu söylemiştin Menes!"

Menes, kolunu belime dolarken başımın üzerine bir öpücük bıraktı. "O zaman yalnızdım ama artık değilim. Şimdi kız arkadaşım olay çıkarmadan yok olsan iyi olur."

Kız saçlarını savurup arkasını dönerek bizden uzaklaşırken, "Şu eskilerin ne zaman bitecek merak ediyorum," diye yakındım. Her ortamda böyleleriyle karşılaşmak artık can sıkıcı oluyordu.

"Mazimiz için sinirlenmeyeceğiz demiştik, minik şeytan."

Arabaya bindikten sonra, "O lafı eden ağzımı seveyim," dedim memnuniyetsizlikle. İlişkiye başladığımızda sarf ettiğim bu söz artık ayağıma dolanıyordu. Çünkü Menes'in listesi benimkinden daha kabarıktı.

Bana yandan muzır bir bakış atarken, "Ben de seveyim," dedi.

Onu umursamadım. "Bak, en geç bir hafta sonra Aytun ile konuşup anlatacağız, tamam mı?"

"Tamam dedim, Simge. Halledeceğim."

Sessiz geçen bir dakikanın ardından dayanamayıp konuştum. "Sence Aytun, Ayliz'in gitmesi için bir yol bulmuş mudur?"

"Bulduysa bile söyleyeceğinden şüpheliyim. Tıpkı yolu olsa dahi Ayliz'in gideceğinden şüpheli olduğum gibi."

"Gider mi bilmiyorum ama Aytun'a âşık olduğu çok belli. Belki Ayliz sevmese her şey daha kolay olurdu ama..." deyip devamını getirmeyerek sustum. Evin önüne geldiğimizi anlayınca Menes'e iyi geceler öpücüğümü vererek aşağı indim. Odama çıkacakken

karşıma dikilen Aytun ile neye uğradığımı şaşırdım. Bir an acaba bizi mi gördü derken yüzündeki sıkıntılı ifade bu tezimi çürüttü. Görseydi eğer patlamaya hazır bir volkan misali çıkardı karşıma.

"Gel biraz konuşalım seninle," deyip salona sürüklendiğimde neler olduğunu merak ediyordum. Bu saatte konuşulması gereken şey neydi?

"Aytun, neler oluyor?"

"Yıllarca annemi suçladık. Kimi zaman bizi terk ettiği için ondan nefret ettik. Annesizliği her anımızda yaşadık ama gerçek öyle değilmiş, Simge. Ayliz'in geldiği gece bir rüya gördüm. Daha doğrusu annemin bana unutturduğu bir anıyı. Altı yaşında, annemin gittiği o gecede idim," diye başladı ve her cümlesi beni büyük bir karmaşanın tam ortasına attı.

Annem...

Annem aslında bizi terk etmemişti. Gitmişti ama terk etmemişti. Kalbim yılların ağırlığının hafiflemesiyle ferahlarken üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum ve ağlamamı önleyemiyordum.

"Sence o kız... Ayliz mi?"

"Bunca şey tesadüf olamaz, Simge. Gücünü gördün. İlk büyüündeki enerjiyi ve birkaç eğitimle geldiği hali biliyorsun. Annem eğer dediği ritüeli yapabildiyse büyü güçlerini Ayliz'e aktarmış olmalı. Bu da nasıl bu denli güçlü olduğunu açıklar."

"Yani annemi bizden sonra gördü Ayliz. Sence hâlâ yaşıyor mudur?"

İkizim başını salladığında yanağımdaki ıslaklığı kuruladım. "O halde annem onun dünyasına gitti. Bir yolu vardı."

Aytun'un çenesi gerildiğinde bunu benden daha önce düşündüğünü anlamıştım. "Aytun," dedim sorarcasına. Esrarengiz bakışlarının anlamı, düşündüğüm şey olabilir miydi? "O yolu buldun mu?"

"Birkaç gündür sürekli aklımı kurcalıyordu. Babamın lider olduğu dönemde, annemle sürekli piramitte gizli geçitlerden geçerek bir odaya girerdik, hatırlıyor musun?"

Evet der gibi başımı salladığımda kendinden emin bir tavırla devam etti ama altında can çekişen yıkıntıyı görebiliyordum.

“Orası iki dünya arasındaki geçit olmalı. Annem duvardaki eski dönem hiyeroglifleri için geceleri sürekli araştırma yapar, not tutardı. Önemli bir şey olmasa onca zaman harcamazdı.” İç çekti. “Orası Ayliz’in gidiş bileti. Duvarın üzerinde yazılar var, büyüün sözleri olmalı.”

Duraksadım. “Ona söyledin mi?”

Duraksadı. “Hayır.”

“Peki söyleyecek misin?” dedim merakla. Sustu ve bu konuda bir şey demedi. Kendi de ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

“Üzerini değiştir. Ivana’nın bulmama yardım ettiği rahibe gideceğiz. Tendre onun bir şeyler bildiğini ima etti. Ayliz’in tam olarak kim olduğunu biliyor olmalı.”

“Ayliz evde tek mi kalacak?”

Dışarı kısa bir bakış attı. “Ormanda bir sürü koruma gizli. Gün ağarmadan geleceğiz zaten.”

Kısa süre içinde hazırlanıp evden çıktık ve Aytun’un elindeki adrese doğru yola koyulduk. Rahibin evi, Ruhlar Şehri’ne yakın bir bölgede, izbe bir kulübeydi. Etrafını saran sık ağaçlar nedeniyle görmek neredeyse imkânsızdı. Aytun, kapıya vurarak gergince bekledi.

“Gelin içeri, Karaveralar.”

Adamın, biz daha içeri bile girmeden bizi tanınması ürkütünce Aytun’un koluna yapıştım.

“Sakin ol,” diye fısıldadı elimi sıkarken. “Ben yanımdayım.”

Aytun, her zamanki güvenini aşıladığında başımı salladım. Kulübenin alt katına vakit kaybetmeden indik ve o an beyaz cübbenin içindeki yaşlı adamı gördük.

“Neden geldiğimizi biliyorsun,” diyen ikizime gözlerimi belirttim. Lafa hemen mi girmesi gerekiyordu sahiden?

“Yabancı kızı sormaya ve bilgi edinmeye geldin,” dedi rahip gülerek.

“O zaman beni daha fazla oyalamadan istediğim şeyi ver!”

Rahip usulca gülümsedi. “Karşılığında sen bana ne vereceksin?”

“Para mı istiyorsun?”

“Para benim işime yaramaz genç adam.”

“Rütbe?”

Adam gülerek başını iki yana salladı.

Aytun sabırsızlanmaya başlamıştı. “Ne öyleyse?”

“Bana borçlanacaksın ve sana işim düşünce sorgusuz sualsiz dediğimi yapacaksın.”

Aytun, adamı onayladığında onun karşısına geçip oturduk.

“Kız buraya geldiğinden beri asırlardır süregelen şeyler değişti, Karavera. Bunlardan en önemlisi de Ölüler Şehri’ni etkileyen Sirius. Kraliçe, asırlardır Sirius’un eksikliği fark edilmesin diye onun yerine büyüyle sahtesini koydu ve birkaç kişi dışında bunu kimse anlamadı.”

Aytun, adamın sözünü sertçe kestiğinde heykel gibi dikilmiş, sessiz sedasız onları izliyordum. “Sadede gel, bunu zaten biliyorum.”

Ama ben bilmiyorum, demek istesem de dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri yuttum.

“Kız, taht soyunun sonuncusu. Ensesindeki dövmede bir üyede olması gerekenlerden fazlası var. Anka kuşu yalnızca sonsuzluğu değil, kurtarıcılığı ve koruyuculuğu da temsil eder.”

Dayanamayıp, “Ayliz nasıl taht soyundan olabilir ki?” diye sordum. Soylu olduğunu zaten biliyorduk ama taht soyundan olması... Bu imkânsızdı!

“Sirius, Tanrıça İsis öldüğünde gitti ve kız geldiğinde de eski yerine yerleşti. Daha önceleri de kız gibi gelenler oldu ama kutsal yıldız olması gereken yerde hiç belirmedi. Ayliz, Tanrıça İsis’in soyunu devam ettiriyor ve içinde onun gücünden bir parça taşıyor, hatta belki gücünün tamamı ondan geliyor. Bu nedenle soyun diğer üyelerinden çok daha güçlü durumda. O kız içinde İsis’in koruyuculuğunu yaptığı doğanın kutsal ateşini, ebedi cehennem ateşini taşıyor.”

Rahip, Aytun’a imalı bir bakış yolladı. “Ne kadar manidar, değil mi? Bilmeden kıza söylediğin hitap gerçek çıktı. Söylesene, bunu

sezmiş miydin?” deyip dudaklarını büzdü, düşünür gibi mırıltılar çıkardı. “Hayır. Kızın sana hissettirdikleri yüzünden bu ismi vermiştin.”

Aytun, elini yumruk yaparak koltuğa geçirdi. “Zihnimi okumaktan hemen vazgeç!”

“Sakin ol,” dedi adam elini havaya kaldırarak.

“Tanrıça İsis’in bir çocuğu yoktu ki,” dedim araya karışma ihtiyacı hissederek. Şu an Ayton’un aklının okunmasından daha ciddi sorunlarımız vardı.

“Vardı, küçük kız. İsis, Neftis, Osiris ve Seth. Büyük Tanrı Ra tarafından dört günde yaratıldılar ve hepsinin gücü bir elementi temsil ediyor. İsis ateşi, Neftis suyu, Osiris toprağı ve Seth havayı. Görevleri gereğı İsis ve Osiris sürekli yan yanaydı. Biri ölülerin mahkemesini gerçekleştirirken, diğeri de kutsal ateşin ve ölülerin muhafızlığını yapıyordu. Bu birliktelik kaçınılmaz sonu, onlar için aşkı da beraberinde getirmişti. Korkusuzca aşklarını yaşamaya ve ülkenin farklı bölgelerini yönetmeye devam ettiler. Ta ki Neftis de Osiris’e âşık olana kadar. Onlar gizli saklı aşklarını yaşarken Neftis de kendi içinde yeşertmişti duygularını. Gözünü karartıp Osiris’e aşkıdan bahsetti ama bir karşılık alamadı. Osiris, İsis’ten başkasını gözünün görmediğini ve ondan başkasını istemediğini söyleyerek Neftis’i reddetti. Bu olaydan sonra kardeşine iyice kinlenmeye başlayan Neftis’in tek dileğı nefretini kusabilmek oldu. İntikam planlarına ilk defa kara büyüye başvurarak başladı. Tamamen İsis’e benzeyeceğı kara bir büyü yaptı ve onun yokluğunu fırsat bilerek Osiris’e yanaştı. O gece Osiris’in tapınağında bedenini aşağılıkça ona sunarken büyüünün diğeri aşaması da gerçekleşmişti. Neftis, adamı kandırdığı bedeninde ondan bir parça taşıyordu. Osiris uyandığında neler olduğunu anlayamadı, çünkü yanındaki kadın sevdiği İsis değil, gece büyü yüzünden öyle zannettiğı Neftis idi. Neftis’in tuzağına düştüğünü fark ettiğindeyse her şey için çok geçti. Bir tanrıçanın doğum süresi kısadır, bu yüzden Osiris’ten olan çocuk bir ayda doğdu ama bizlere ya da kendilerine benzemiyordu. Büyük Ra, Neftis’e o kadar kinlenmişti ki bu olaya el atmıştı. Çocuğun başı Neftis’in yalanı sonucu bir çakal başına döndü, teni kara

büyü yüzünden siyaha bulandı. Bir lanet sonucu doğan bu çocuk, yer altının, Ölüler Şehri'nin bekçisi ve efendisi haline geldi. Osiris, ölümlere ölümsüz yaşamları için yol gösterirken oğlu da ona yardımcı oluyordu." Rahip başını sallayarak aklımızdan geçen şeyi onayladı. "Evet, o Anubis idi."

Ah, pekâlâ! Şaşkınlıktan sonuna kadar açılan çenem her an yere düşebilirdi. Kaşlarım çatılırken, "İsis'in çocuğu kimdendi peki?" diye sordum merakla.

"İsis, tüm bu olanlardan sonra Osiris'in suçsuz olduğuna kanaat getirdiği için onu affetmiş, eski yaşantısına geri dönmüştü. Osiris ile evlilik kararını verdiğinde onun çocuğuna hamileydi. Fakat bunu kimse bilmiyordu. Ortaya çıkarsa Neftis'in ne yapacağını kestiremiyordu, Osiris'e bile söyleyememişti daha. Neftis, onların eskisi gibi devam etmelerinin üzerine son hamlesini gerçekleştirdi ve Osiris'in tahtını kıskanan Seth'den yardım alıp İsis ile Osiris'i Ay düğümü sayesinde yok etti."

"Ay düğümü de nedir?" diye soran ikizimin sesi fazlasıyla ilgili çıktığında dikkat kesildim. "Bu kelimeyi daha önce de duydum."

"Nerede duydun?"

"Yüce Rahip ve Ayliz bir kez aynı ortamda bulundu. O esnada Rahip etrafa yayılan enerjinin çok yüksek olduğunu, Ay Düğümü'nün zayıflamış olabileceğini söyledi."

"Tahmin edeceğiniz gibi bir Tanrı Kralı yok etmek kolay değildir. Çünkü hiç kimse, kara büyüye başvuran Neftis bile, Osiris'i kolayca yenemezdi. Büyüsünün temeli çok güçlü bir şeye dayanmalıydı. Neftis zeki bir Tanrıça olmasının yanı sıra gökyüzüyle de fazla ilgiliydi. Sirius aya en yakın konumdaki yıldızdır ve ay onun İsis'den aldığı gücüyle beslenir. Neftis ayın yörüngesindeki hareketlerini gözlemleyerek bu bilgiye ulaşmıştı. Sirius'a doğrudan ulaşamayacağını çok iyi biliyordu. Ayı lanetin düğüm noktası yaptı, Büyük Piramit'in tam üzerinde olduğu geceyi hesapladı. Ve bizler bu lanete *Ay Düğümü* adını verdik. Osiris'in çocuğu Anubis ve İsis'in yıldızı Sirius da onlarla birlikte yok oldu. Ama bu sırada İsis'in soyu çoktan devam ediyordu. Çünkü bir tanrıça ölse bile bebek

bedeninde yaşamaya devam eder ve günü gelince de Ra'nın yardımıyla dünyaya gelir."

"Ayliz, İsis'in soyundansa nasıl o dünyada doğdu, soy nasıl orada devam etti?" diye sordum Seth ve Neftis'in ihanetini göz ardı ederek. Osiris en büyük çocuk olduğu için taht asıl onundu ve bu yüzden Seth'in onu kışkırdığı çocukluğumdan beri duyduğum bir şeydi. Fakat bu kadar hırslanıp Neftis'in onları öldürmesine yardımcı olması fazlaydı.

"Bu, benim bile bilmediğim bir şey." Rahip sorumu cevapladıktan sonra ayaklandı ve uzun altın sopasını yere vurdu. "Asırlardır Mısır'ı ve kızın geldiği dünyayı ilgilendiren her şey Ay Düğümü'yle alakalı. Ayliz'in gücü, Neftis'i tamamıyla yok edebilir ama kızın burada kalması çok tehlikeli, Aytun. Eğer kraliçe kızın varlığını öğrenirse onun yaşamasına izin vermez. Kaldı ki kız için o uyanmadan önce dışarıda bekleyen tehlikeler çok yakın. Pusuda bekleyen ve sıraya girmiş çok kişi var. Kızın enerjisi şimdiden ilgi çekmeye başladı. Dikkat et, Karavera... Hepsi kız için gelecek ve tüm gücünü alıp onu öldürene kadar da durmayacaklar."

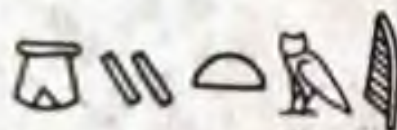
"Onu koruyabilirim."

"Kraliçeden bahsediyorum. Onun neler yapabileceğini çok iyi biliyorsun, hatta en iyi sen biliyorsun. Kızı ondan korumak sandığın kadar kolay olmayacak."

Aytun ayağa kalkıp beni de peşinden sürüklediğinde rahip sözlerine devam etti.

"Bunu bir şekilde yapsan bile kızı kendi gücünden nasıl koruyacaksın? İçinde annenin yaptığı ritüel nedeniyle üç kişilik büyü gücü taşıyor. Kutsal ateşi sakın hafife alma. İsis bile asırların tecrübesiyle gücünü zapt etmekte zorlanırken kız bunu nasıl başaracak? Bir başkası onu öldürmeden önce gücü onu yok edebilir. Onun asıl evi bu dünya ve gücü kendini göstermeye başladı. Kızı güvende tutacak tek şey, ait olmadığı o dünyaya tekrar gitmesi. Gücü orada zayıflayacak, onu yavaşça terk edecektir."

Gitme

BÖLÜM 29

Elimdeki fincanı sehpanın üzerine bıraktım ve yağan yağmuru izlemeye devam ettim. Aytun'un piramitleri gören evinin salonunda oturuyor ve Simge'yi bekliyordum. Sabah erkenden eve gelmiş ve geldiği gibi de duşa girmişti. Geldiğinde Menes konusunu konuşmayı planlıyordum.

Nihayet aşağı inebildiğinde ilk sorumu yönelttim. "Aytun nerede?"

Koltuğa otururken, "Bilmem, işi vardır," dedi.

"Tamam, o zaman doğruca konuya gireceğim, Simge. Dün barda Menes ile seni gördüm," dediğimde gözleri fal taşı gibi açıldı, oturuşunu dikleştirdi.

"Aytun'a bir şey söyledin mi peki?"

Başımı iki yana salladığımda rahat bir nefes verdi. "Bunu kendimiz söylemeyi tercih ederiz. Menes ile uzun zamandır aramızda bir şeyler vardı ama son bir yıldır sevgiliyiz ve bunu Aytun'a nasıl söyleyeceğimizi bilemedik. Sonuçta o en yakın arkadaşı ve bizim ilişkimizin aralarını bozmasından çekindim. Öncelikle kendimizden, bunun gelip geçici bir heves olmadığından emin olmalıydık. Çünkü en ufak bir ters hareket, ikisi arasındaki arkadaşlığı derinden sarsabilirdi."

Tebessüm ederek, "Peki artık emin misiniz?" diye sorduğumda güldü.

"Fazlasıyla. Menes'e âşığım ve onun da bana âşık olduğunu biliyorum."

Tebessümüm solarken, "Nasıl anlamıştın onu sevdiğini?" dedim.

"Doğru anda anlıyorsun, Ayliz. Sana en ufak bir bakışı, ses tonu ya da yaptığı güzel bir hareket aşkının farkına varmanı sağlıyor. Daha öncesinde bir şey hissediyorsun ama emin olman yalnızca birkaç saniye sürüyor. Kalbin yerinden kaçmak istercesine hızlanıyor, atışı kulaklarında uğulduyor," dedi salak bir gülüşle. "Ve sonra, kulübe hoş geldin!"

Onun bu haline sıırıtsam da sözleri çoktan aklımı meşgul etmeye başlamıştı.

"Hafta sonu Aytun ile konuşup anlatmayı düşünüyoruz." Gözlerini birkaç defa kırıştırdığında nedense benim için hiç hoş olmayacak şeylerin geleceğini anlamıştım. "Ondan önce Aytun'u azıcık keyiflendiren nasıl olur?"

"Nasıl yapacağım bunu?"

Sinsi bir ifadeyle, "Onu da mı ben söyleyeyim canım? Güzel bir yemek yap, hoş bir ortam yarat, yeter."

"Saçmalama, Simge," deyip ayaklandım ve odama gitmek için merdivenlere yöneldim ama bodrum katı dikkatimi çekince oraya ilerledim. Geldiğimden beri buraya inme imkânım olmamıştı. Dik merdiveni indim ve geniş bir alanla karşı karşıya geldim. Her biri başka yere açılan bir sürü kapı vardı. İçinde olduğum odanın bir tarafı tamamen kılıç ve diğer savunma aletleriyle doluydu. Şimdilik o tarafı es geçtim ve diğer kapıya ilerledim. Burası spor aletleriyle doluydu ve Aytun'un kaslarını yaptığı yer olmalıydı. Dudağımı büzüp diğer odaya geçtiğimde gördüğüm kişiyle beraber büyük bir çılgılık firar etti dudaklarımdan. Aytun, başını yerden kaldırıp *ne bu tantana*, der gibi baktığında derin bir nefes aldım.

"Senin ne işin var burada?" dedim şaşırarak. Onun evde olmadığını zannediyordum ama görünen o ki yanılmıştım. "Ayrıca beni korkuttun."

Elindeki kadehi tek dikişle bitirdi ve yere bıraktığında iki boş şişe de dikkatimi çekti. Kaşlarım çatılır gibi olduğunda dikkatle Aytun'a baktım. Sabah sabah neden bu kadar içmişti?

"Gel yanıma," dediğinde sesinde bir sarhoşluk belirtisi aradım ama bulamadım. Demek ki bünyesi sağlamdı. Yanına gidip oturdüğumda, "Dün gece neredeydin?" diye sordum. "Bir ara kalktım ama yoktun."

Bozuntuya vermeden, "Simge ile rahibe gittik," dedi.

"Birlikte gidecektik diye hatırlıyorum."

"Seni götürmek iyi bir fikir olmayabilir diye düşündüm," deyip gözlerime yoğunca baktı.

Bu durum hoşuma gitmemiştii lakin bir bildiği var gibi göründüğünden sesimi çıkarmadım. "Ne dedi peki rahip?"

Aytun, öncelikle İsis ve Osiris'in aşkını ve Neftis'in nefret sonucu yaptıklarını anlatmaya başladı. O konuştukça İsis yerine ben üzölüp kahroldum. Kız kardeşinin sırf aşk ve intikam hırsı uğruna yaptıkları saçmalığın daniskasıydı. Sevdiğinin başkasına âşık olmasını kabullenip geri çekilecekken iğrenç bir yola başvurup Osiris'i kandırması, bir de ondan çocuk yapmıştı. Ra yaptıklarının bedelini Anubis'ten çıkarmış olabilirdi ama bence yeterli değildi. O kadın kesinlikle daha beterini hak etmişti.

"Ve İsis'in de bir çocuğu olmuş," dediğinde bu noktaya takılı kaldım.

"Kimden?"

"Osiris'ten."

Kafa karışıklığım yüzüme yansırken, "Peki bu hikâyede benim yerim ne, Aytun?" dedim. Güya benimle ilgili bir şeyler öğrenmeye gitmişti ama daha çok Neftis'in kirli sırlarını öğrenmişti.

"İsis'in soyu devam etmiş, Ayliz. Sen de o soyun bir parçasısın ve rahibin dediğine göre gücün, İsis'in kutsal ateşinden geliyor."

Duraksadım ve konuşmak için birkaç defa dudaklarımı açıp kapattım ama sesim çıkmıyordu. "Ne yani?" diye sordum aradan geçen dakikalardan sonra. "Benim büyük büyük büyük annem Tanrıça İsis mi?"

“Ensendeki dövme buraya gelince oluştu, Ayliz. Daha önce Neftis’in belindeki dövmeyi gördüm ve seninkiyle neredeyse aynı. Bu bir soylu olmanı da, Ruhlar Şehri’ne girerken zorluk çekmemeni ve piramitteki rahibin enerjini almasını da açıklar. En başından beri yüksek rütbeli birinin soyundan geldiğine emindim ama Tanrıça İsis benim bile beklemediğim bir şeydi.”

“Eğer gerçekten böyleyse annem ve kardeşlerim de...”

“Soya dağılan güç her üyede görülmez. Ruhsuz Kemikler de taht soyundan fakat içlerinde büyü yapamayanlar var. Sen de her büyüü yapabiliyorsun, ancak güçlerinin temeli kutsal ateşe dayanmış için ateşle ilgili olanlar daha etkili oluyor. Hatırlarsan ilk kez büyü yaptığında bir Nigra’yı yakmıştın.”

Somurturken kirpiklerimin arasından Aytun’a baktım. “İşlerin gitgide karıştığını düşünen bir tek ben miyim?”

“Aksine her şey çözülmeye başlıyor. Bir şeyler artık mantıklı geliyor. Yüce rahip *yüksek bir enerji alıyorum* demişti, hatırlıyorsun değil mi? Seni hissetti, Ayliz. Şu an içinde bulunan büyü gücü herkesten daha fazla miktarda. Büyü güçlerin üzerinde daha çok çalışmalıyız ve kesinlikle hedefimiz ateşle savunma olacak.”

Başımı salladım. “Peki benim dünyamın ve sizinkinin farklı olmasının ne gibi bir açıklaması var? Madem Tanrıça İsis’in soyundayım, en başından beri burada olmam gerekmez miydi?”

“Rahibin dediğine göre Neftis, Seth’in yardımıyla İsis ve Osiris’i öldürmenin bir yolunu bulmuş. Belki de İsis’i seven, tüm bu olaylardan haberdar olan biri daha sonra senin dünyanı oluşturdu ve İsis’in çocuğunu Neftis’ten korumak için oraya gönderdi. Soy bu şekilde senin geldiğin yerde devam etmiş olabilir. Piramidin içindeyken oraya ait olmadığını fısıldayan bir ses duyduğunu söylemiştin. Bunu kastediyordu. Doğman, büyümen gereken asıl yer bu dünyaydı fakat koşullar buna engel oldu ve sen bir şekilde ait olduğun yere geldin.”

“Kim yapmış olabilir ki bunu? Ne bileyim, her istediğinizde kendinize yeni bir dünya oluşturabiliyor musunuz ki?”

Duraksadı. “Hayır. Daha önce bunu yapan birini ne gördüm ne de duydum ama o dönemde İsis’i ve Osiris’i destekleyen çok fazla rahip ve güçlü büyücü vardı. İsis’in çocuğundan haberdar olan bir grup birleşip bu büyüyü yapmış olabilir. Hatta Ra bile çocuğu oraya yollamış olabilir. Neftis’in ihaneti sonucunda Anubis’i lanetlemişken ona her zaman sevgiyle yaklaşan İsis’in çocuğunu muhafaza edebilir. Bu olayı da öğreneceğiz. Araştırmaya, bilgisi olan herkese sormaya devam edeceğim ve çözeceğiz her şeyi. Gerekirse Ruhsuz Kemikler ile konuşacağım,” diye kendinden emin bir şekilde konuştuğunda sözleri aklında oluşabilecek tereddüde yer bırakmamıştı.

Başımı ellerimin arasına alırken gözlerimi kapattım. Her zaman sıradan, basit bir insan olduğumu düşünmüştüm. Yüzyıllar önce yaşayan bir tanrıçanın soyundan geldiğimi düşünmek bir yana, onların gerçek olmadığını bile düşünmüştüm çoğu zaman. Ancak gerçek göz ardı edemeyeceğim bir şekilde tam önümde duruyordu ve inkâr edemezdim. Ölüler Şehri’ne gittiğimiz zaman Tendre bir şeyler söylemişti, ancak o zaman hiçbir mantıklı gelmemişti. Sirius’un yeniden yerine geçişini birilerine bağlayabilirsin demişti Aytun’a. Bu kesinlikle benimle alakalıydı ancak uymayan bir nokta vardı.

“Anladığım kadarıyla iki dünya arasındaki geçişi sadece İsis’in ve Osiris’in soyundan gelenler yapıyor. Nigâr’ın da buraya benim gibi geldiğini biliyoruz. Sirius ben geldiğimden beri gerçek formundaysa, yani Neftis’in büyüyle yerleştirdiği yıldız benim gelişimle gittiyse Nigâr da yıllardır burada. Onun neden bir etkisi olmadı?”

Aytun, bir süre gri gözlerini kısıp düşündü. “Bugüne kadar kral ya da kraliçe olan herkes aynı zamanda büyücüydü. Gücü olmayan kardeşler daha çocukken tahta geçemeyecekleri için Ruhsuz Kemik’e dönüştürülürdü. Nigâr büyü yapamıyor, böyle bir gücü olsaydı Nigralar ondan beslenirken ortaya çıkardı. Soyda güç yoksa taht üzerinde hak da iddia edilemez. Bu nedenle Sirius gibi önemli bir yıldızı etkilememiş olabilir.”

Sözleri mantığıma yataırken aklıma gelen şeyle yerimde dikleştim ve tedirgin olarak sorumu yönelttim. “Ben büyü yapabildiğim için taht üzerinde hak isteyebiliyorsam, Neftis beni öğrenince neler

olur? Hem en nefret ettiği iki kişinin soyundan geliyorum hem de tahtı için tehlikeli biriyim."

"Ra'ya dua edelim de hiç öğrenmesin. Çünkü İsis ve Osiris'e göstermediği merhameti senin üzerinde denemeyeceğinden adım kadar eminim," diyerek düşüncelerimi tasdiklediğinde korkuyla titrek bir nefes aldım. Neftis, benim gerçekte kim olduğumu öğrenirse beni doğruca ortadan kaldırmak isteyecek, zamanında yaptığı gibi beni de yok edecekti. Artık düşündüklerim yüzümde nasıl bir ifade oluşturduysa Aytun elime uzanıp gözlerimin içine baktı.

"Neftis'in öğrenmemesi için elimden ne geliyorsa yapacağım. Şu an için bunu düşünmemiz gerekmiyor, çünkü uyanması için uzun bir zaman var."

"Ya uyandıktan sonra?"

"Bunu o zaman konuşuruz," diyerek endişemi dindirmek istercesine sakın konuştuğunda dudağımı ısırdım. Belki de söylediği gibi Neftis uyanana dek rahat olmalıydım fakat içimde öyle derin bir endişe vardı ki nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Sanki her an bir aksilik olacak ve bu bilgi ortaya saçılacaktı.

Gergin omuzlarımı düşürürken Aytun elimi bıraktı ve bu hareketiyle kaşlarımı çattım fakat ardından elimi beni göğsüne çekmek için bıraktığını anladığımda dudaklarım yukarı kıvrıldı. Parmakları gerginliğimi almak ister gibi omzumu okşarken rahatlatarak ona sokuldum ve kendimi tamamen dokunuşlarına bıraktım. Ne kadar süre o eski püskü koltuğun üzerinde oturduk bilmiyordum ama uyuşan bacaklarım uzun zaman olduğunu niteler gibiydi. Bu süre zarfında hiç konuşmadan öylece oturmuştuk. Aytun'un olanları hazmetmem için bana vakit verdiğinin farkındaydım. Buraya gelişimi dahi kabullenmişken bu son öğrendiklerimi sindirmem çok zor olmayacaktı.

Bacaklarımın sızısına daha fazla dayanamayıp ayağa kalktığımda yüzüme bakan Aytun'u umursamadan odanın içinde gezinmeye başladım. İnsanların neden bodrumdaki bir odanın duvarına tablo astığını anlamıyordum. Ufak gezime devam ederken tabloların birinin altına konan ok ve yay bir nebze heyecanlandırdı beni.

Aytun, bakışlarımı takip ettiğinde, "Kullanmasını biliyor musun?" diye sordu.

Ona dönmeden parmaklarımı yayın üzerinde gezdirirken, "Evet," dedim.

Yerdeki ok setini elime aldım ve karşısındaki hedef tahtasının önüne geçtim. Oku yaya gerip ortadaki kırmızı noktayı gözüme kestirip hedef aldım. Sağ elimi bıraktığımda ok büyük bir hızla kırmızı noktaya saplandı. Lisedeyken can sıkıntısından dolayı babamın yazdırdığı spor kulübüne gitmiştim ve orada en çok ilgimi çeken bu olmuştu. Profesyonel bir hoca sayesinde bu ilgimi ilerletirken becerikli hale gelmiştim. Ok ve yay, kendime güvendiğim nadir konulardan biriydi. Tamamen nişan almaya ve dikkate bağlı olan bu dal aklımı çoğu şeyden uzaklaştırmama yardımcı oluyordu.

Diğer oku da ipe yerleştirdiğimde belimde hissettiğim el nefesimi boğazıma dizdi. "Aytun," dedim sorarcasına.

Elini karnımın üzerine koyup sırtımı göğsüne yasladığında o tanıdık uyuşukluk hissi yine sardı sarmaladı bedenimi. "Sarışın."

"Ne yapıyorsun?" dedim nefesimi ve hızı arşa çıkan kalp atışımı dizginlemeye çalışırken. Sanki bir kez iplerini elimden bırakırsam yetişemeyecekmişim gibi geliyordu.

"Hiçbir şey," dedi sırtıma dökülen saçlarımı bir omzumun üzerinde toplayıp enseme açığa çıkarırken. Sıcak dudakları buz kesen tenime temas ettiğinde elimden fırlayan ok odanın bir köşesine çarparak yeri boyladı. Aytun'un gülümsediğini hissederken çoktan iplerin elimden kaydığını anladım. Elim titrerken öpücüklerinin ne kadar güzel hissettirdiğini düşündüm.

"Kokunun kaynağını buldum," dedi beni alaşağı etmeye devam ederken. "Burada, cehennemde yangın yerine dökülen çiçeklerin nahif yığını var."

Nefesini sindiren tenim ama Aytun'u asla sindiremeyen ben, tezatlığın en koyu tonunu yaşıyorduk esasında. Güzel sözleri beni heyecanlandırırken kimi zaman ilk tanıştığım adam ile şu ankini sorguluyordum. Çünkü bana her dokunuşuyla vaat ettiği şefkati

bir kalıba sığdıramıyordum. Babamın ölümünden beri yalnızca erkek kardeşimden duyduğum şefkatin daha ağırı Aytun'da vardı.

"Ve senin kokunda da beni huzura kavuşturan bir şefkat var," diye fısıldadım elimi elinin üzerine bastırırken. "Bu büyük ellerin yalnızca dokunmak için olduğunu zannederdim, şefkat vereceğini tahmin edemezdim. Ya da nefeslerinin sadece sana faydası var diye düşünürdüm, bana da yeteceğini bilmezdim. Sıcaklığının yaşamam için gerekli olduğunu sanırdım, kalbimi ısıtacağından habersizdim."

"Sen, küçük, sarışın bir kız... Kollarımın arasına bayıldığından beri bedenimle ilgili her şey seninle de ilgili oldu."

Yalandan kaşlarımı çattım ve yayı yere bırakıp ona yüzümü döndüm. "Küçük bir kız olmadığım konusunda anlaştığımızı düşünüyordum."

Gülümsedi ama daha sonra sanki bu canını yakmış gibi hemen vazgeçti. "Pek anlamadım sanırım, bir daha kanıtlamaya ne dersin?"

"Avucunu yalamanı söylerim."

"Onun yerine dudaklarında dilimi gezdirsem ya da..." derken hızla omzuna vurdum onu susturmak adına.

"Aytun!" dedim utançtan sesimi yükselterek. Bu söylemlerinin aklımı dağıtmak için olduğunu bilmek güzeldi. Yanaklarımın ısınmaya başlaması biraz daha devam ederse kızaracağımın habercisiydi. Bunu da istemediğim için onu susturmam en kârlısıydı.

"Utandın mı yoksa?" dediğinde burnumu kıristırdım. *Yok, ben boş zamanlarımda kızarmayı kendime hobi edindim.*

O an gözüme karşıdaki duvara dayanmış bir tuval çarptı. Şövalenin üzerindeki tuvalin üzerine kırmızı, kadife bir kumaş örtülmüştü. Bir anda orada ne olduğunu merak ettim ve bu yüzüme de yansımış olacak ki Aytun kaşlarını kaldırdı. "Aklından geçeni yapayım deme, fena olur."

"Ne var orada?" dedim tehdidini es geçerek, çünkü artık bağışıklık kazanmıştım o haline.

"Önemsiz-" derken ani bir atakla kumaşa atıldım ve hızla aşağı indirdim. Tuval tüm çıplaklığıyla önüme serildiğinde titredim.

Ama bu...

Bu... bendim!

Kara kalemle çizilen portrem öylesine gerçekçiydi ki aynaya bakıyormuşum hissi yaratıyordu. Şaşkın bakışlarım tablonun sahibini bulurken yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Aytun? Sen..."

Sustum. Ne denilirdi ki buna? Parmaklarımı tuvale sürttüm. "Sen mi yaptın?"

"Evet."

Tuvali merakla izlerken, "Neden?" diyebilirdim yalnızca.

"Gidersen bir resmin kalsın istedim. Bir fotoğraf karesi seni benim gözümünden bu kadar iyi gösteremez diye kendim çizdim."

Dünya olağanca ağırlığıyla üzerime yıkıldı ve ben o yıkıntının altında bozguna uğradım. Tuvale kazıdığı yüzümün her karesine acı yerleşti *gitmek* kelimesini işitince. Resimde canlı bakan gözlerin sahibi fersiz bir ışıkla aydınlandı.

Gözlerini benden kaçırdı, "Bir gün gidersen..." deyip tıkanı ama zorlukla devam etti. "Gidersen seni unutmayayım diye çizdim. Yüzün annem gibi aklımdan silinmesin istedim. Onu unutmak için can atan aklım, seni asla unutmasın istedim. Unutamam, Ayliz. Anladın mı? Seni unutamam, bunun gerçekleşmesine izin veremem."

Allak bullaktım. İçim dışım karışmış, bütün duygularım birbirine sarılmıştı. Derinden yükselen bir ses tüm hücrelerimi ele geçirmeye ant içmiş gibiydi. Susmuyordu.

Burada kalmak istiyorsun! Ait olduğun yeri biliyorsun ve onu istiyorsun.

Benim suskun kaldığım her saniye, Aytun inadına daha çok konuşuyordu. "Bencil bir adamım biliyorum ama bu bencilliği sen artırıyorsun. Sen ve hislerim. En büyük bencilliğim bu olacak ama..." Yutkundu. Kim bilir yutkunmasa daha neler dökülecekti aralık olan dudaklarından. "Gitme."

Ve beni alaşağı eden sözcük, nihayet kıvranıp durduğu yerden dökülmüştü.

"Zaten orada muhteşem, vazgeçilmeyecek bir hayatın yok. Belki burada da muhteşem bir yaşamın olmayacak fakat ben varım. Canı pahasına seni koruyacak ben varım."

Gözyaşlarım mıydı acıtan gözlerimi, yoksa Aytun'un çaresizliğini görmek miydi? Ne yapacaktım, ne diyecektim ona?

"Aramızda daha yaşanmamış çok şey var. Aylız, bizi böyle yarıda bırakıp gitme. Arkanda bekleyenin yokken; gidip beni bekleyen olarak bırakma!"

İlkel bir duygunun boyunduruğu altına girdim, çaresizce ona baktım, gitmemi istemeyen adama. "Aytun... Ben..." dedim ne diyeceğimi ne yapacağımı bilemeyerek. Lanet olsun bir şey diyebilmeliydim. Gitmeliyim demeliydim mesela. Orada bir hayatım var, iyi ya da kötü beni bekleyenler var. Her şeye rağmen kardeşlerim var demeliydim ama diyemiyordum. Olmuyordu. Karanlık ve izbe bir kuyunun dibine saklanan kelimelere bir türlü ulaşamıyordum.

Kalbimi saran sahipleniciliğiyle, "Hadi sarışınım," dedi. "Söyle şu kelimeyi. Gitmiyorum de. O resmi boşuna çizmişsin, sana kendimi unutturmamak için yanından ayrılmayacağım de."

Beklentiyle kasılan yüzü bana dokunmamak için çıldıran eline indi, yumruk yaptığı elinin parmak boğumları beyazlamıştı. O an anladım ki bir kez daha terk edilmeyi hazmedemezdi Aytun. Bir kez ona gelmişken, gidişimi kaldıramazdı. Zihnimde devinen cümleler yıkıldı, yeri boyladı. Şevkle fısıldadı sesi, bir kez daha zikretti dudakları oraya en çok yakışan şeyi: Adımı.

Direnemiyordum. Onun bakışlarına hiçbir zaman karşı duramamıştım ve şimdi de duramıyordum ama... bu o kadar can sıkıcıydı ki...

Hazır mıyım diye sordum kendime, onu bırakmaya hazır mıyım? Özler miydim gidince, ondan ben vazgeçtiğim için özlemeye hakkım olur muydu ya da? En umulmadık anda aklıma düşünce keşke yanımda olsaydı diye bir dilekte bulunur muydum? Onun kokusunu bulmak için deniz kenarında mı yaşamaya başlardım? Bir gece uyanıp yastığımda kokusunu duyamazsam ağlar mıydım hıçkırarak? Gidersem eğer, Aytun'dan çok ben ne hale gelirdim? Ölene

kadar keşke diye sayıklayıp durur muydum? Zaman onun izlerini silebilir miydi?

Ne ara kapattığımı bilmediğim gözlerimi aralamamla bir damla yaş süzüldü yanağıma doğru. Ruhum burada, onun yanında oynanıp dururken bedenim uçup gitse neye yarardı?

Başımı yere eğdim ve içimden onların duyamayacağını bilsem de seslendim: *Özür dilerim Melih, özür dilerim Eylül. Onu seçiyorum, onunla kalmak istiyorum. Çünkü biliyorum ki bundan sonra onsuzluğun acısı beni yorar. Ne olursa olsun sizi seviyorum. Sizden vazgeçmedim, yalnızca ondan geçemiyorum. Aytun'u, bu kadar kısa sürede tanıdığım adamı, arkamda bırakamıyorum.*

Daha fazla düşünmedim ve kollarımı Aytun'un beline hızla dolayarak cevabımı verdim. Yanağıma kalbine yaslariken yumruk yaptığı ellerini çözdü ve bana doladı. Sayısız öpücüğü saçlarımın arasına bırakırken rahatladığını hissediyordum.

Ve o an bir şeyi anladım.

Kendi içimde fısıldayıp durduğum ve isim koyamadığım hislere en sonunda bir sıfat ekleyebilmiştim. Günlerdir içimde devrimler yaratan, onu her gördüğümde kalbimde fırtınalar kopartan şeyin adı...

Aşktı.

Gecenin parıltısı, gecenin hâkimine âşık olmuştu.

Kabus

✱ ۹۷۹ ۵

BÖLÜM 30

Serin bir his denizinde boğulmak gibiydi ona âşık olmak. Yüzmeyi bildiğin, dalgalarıyla başa çıkabildiğin sürece zararsızdı. Lakin ne zaman yorulup bırakırdın, işte o zaman hırçın dalgalar seni yutar, nefesini kesene dek bırakmazdı.

Sabah uyandığımda ilk onu görmeyi garipsesem de inkâr edemeyeceğim bir biçimde hoşuma da gidiyordu bu durum. Sarıp sarmalayan kollarının arasında güne gözlerimi açmak, güzel olduğu kadar güvende de hissettiriyordu.

Uykumdan tamamen arınıp gözlerimi araladığımda ilk gördüğüm yüzün onunki olması beni gülümsetti. Hafiften çıkan sakallarına yavaşça yanağımı sürttüm ve uyuyup uyumadığını denetledim. Bir tepki vermediğinde uyuduğuna kanaat getirdim ve kollarımı ondan çekmeden yanağına küçük bir buse bıraktım. Kaşları çatılır gibi olduğunda birkaç saniye eski haline dönmesi için bekledim ve beni kafesleyen kollarının arasından sıyrıldım.

Dün sabah ona sarılmamdan sonra ikimiz de tek kelime etmemiş, doğruca salona çıkmıştık. Akşama kadar bir şeylerle oyalanmış, ardındansa uyumuştuk. Yorgunluktan üzerimi değiştirmeye takatim olmadığı için öylece uyuyakalmıştım. Tüm gece geceliğe dönen kıyafetlerimi değiştirdim ve doğruca mutfığa indim. Simge kahvaltıyı hazırlarken, "Günaydın," deyip yanına ilerledim.

"Aytun'un kollarından çıkabildin nihayet," dedi yarım bir sırıtmayla.

"Simge!"

"Tamam tamam. Yardım etmeye geldiysen sofrayı hazırlayabilirsin."

Beraber kahvaltıyı hazırlarken Simge bana döndü ve "Bugün alışverişe gidelim mi?" dedi.

"Olabilir," diye mırıldandım. "Ama şu para işini..."

"Ayliz, bu lafı bir daha duymayayım senden. Artık aramızda paranın sözü edilemez."

Bu durum hiç hoşuma gitmese de sessiz kalmayı tercih ettim ve o an içeri giren Aytun ile göz göze geldim. Suratı asıktı ve bir şeyden memnun olmadığı çok açıktı. Benim bu kadar mutlu uyanmışım sabah, o neden huysuzdu ki? "Günaydın," dedim gözlerimi üzerinden çekmeden.

Aytun konuşmadığında Simge, "Telefonum mu çalışıyor?" diye söylenip mutfaktan çıktı.

Onun gidişiyle Aytun'a, "Neyin var?" diye sordum.

Asabiyetle, "Niye kalktın yanımdan?" dedi bana yaklaşırken.

"Anlamadım?"

"Soru çok basit. Yanımdan niye kalkıp gittin?"

Duraksarken, "Çünkü buraya indim," dedim garipseyerek.

"Bundan hoşlanmadım. Sabah uyanınca yanımda olmadığını görmek güzel değil."

Saldırgan tavrının altında yatan nedene gülümsememek için kendimi zor tutarken sıkıntılı ifadesini sürdürüyordu. Başımı hafifçe eğerek, "Yarın sabah için bunu aklımda tutacağım," dedim.

Birkaç saniye boyunca bana, *seninle ne yapacağım*, der gibi baktı, ardından masaya oturdu.

Hep birlikte kahvaltımızı ettiğimizde Simge, "Ayliz ile alışverişe gideceğiz," dedi. Başını kaldırıp gerçekten mi der gibi baktığında gözlerimi açıp kapatarak onay verdim.

"Telefonunuz açık olsun, arayınca ulaşabileyim."

“Emrin olur, lider!”

Aytun, masayı kendinin halledebileceğini söylediğinde hazırlanmak için yukarı çıktık. Tercihimi siyah pantolon ve lacivert bir kazaktan yana kullanıp hazırlandığımda Simge işini bitirmiş, beni bekliyordu. Aytun da bizimle beraber dışarı çıktığında sorgularcasına ona baktım.

“Yönetmem gereken bir şehir var, sarışın. Piramide gidiyorum.”

“Tamam,” dediğimde yanıma geldi ve arkası dönük olan Simge’ye kısa bir bakış atıp yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. “Dikkatli ol.”

“Sen de.”

Aytun, arabasına binip uzaklaştığında Simge’nin arabasına bindim ve sırttan ifadesini görmezden gelmeye çalışarak, “Sakin bir şey söyleme,” dedim.

Teb’in dışında kalan bir alışveriş merkezine geldiğimizde bizim oralardakinden pek de farklı olmadığını görmek beni şaşırtmadı. Büyük ve göz alıcı mağazalar ardı ardına dizilmiş, onlarca insan teker teker hepsini ziyaret ediyordu.

Simge ile uzun bir süre dolaşmış, daha sonra yorulduğumuzu anlayınca bir yerde oturmaya karar vermiştik. Tenha olan sokağa çıktığımızda alışveriş merkezinin biraz uzağına konumlanmış bir kafeye oturduk. Bir şeyler yedikten sonra alışverişe sokak üzerindeki mağazalardan devam etme kararı alarak ilerledik. Sokakta yürürken Simge çalan telefonuyla konuşmak için benden biraz uzaklaşmıştı. O sırada bir çığlık sesini duyarak başımı hızla yerden kaldırdım ve ara sokağa baktım.

Bir kızdan geldiğine emin olduğum ses irkilmeme yol açtı, neler olduğunu anlamak için karanlık sokağa baktım ama hiçbir şey göremedim.

“Simge?” diye seslenerek ona döndüm ama görüş açımda olmadığını görerek kaşlarımı çattım. Nereye kaybolmuştu bu kız? O anda bir çığlık sesi daha duyuldu ve kendime düşünme payı bırakmadan dar sokağa saptım koşarak. Sokağın sonuna doğru çalılar ve kısa ağaçlarla kaplı bir bölge vardı. Tamamen terk edilmiş

gibi görünen harabe alana biraz daha yaklaştığımda ufak çaplı bir şaşkınlık yaşadım.

En fazla on sekiz yaşında olan bir kızın etrafında iki tane siyah cübbeli vardı ve ilk bakışta Nigra olduklarını anlamıştım. Kız yerde oturup ağlıyordu ve ara sıra kaçmak için hamle yapıyordu ama Nigralar büyü yaparak onu durduruyorlardı. Onlara doğru biraz daha yaklaştım ve seslerini duyabilecek hale gelince bir evin arkasına saklandım.

“Büyü yap, büyücü. Hadi bize nasıl kara büyü yapabildiğini göster.”

“Hayır,” dedi esmer kız güçsüzce. Üstü başı toprak içinde kalmıştı. Toplu olan saçlarının bir kısmı yüzünü kapatıyor, ağladığı için omuzları sarsılıyordu. “Ben... Ben bunu yapamam. Benden bunu istemeyin.”

Nigralardan biri elini kızın saçlarına attı ve başını geriye çekti. “Kara büyü yap dedim. Hemen! Şimdi!”

Kız, boğazı yırtılırcasına bağırdı. “Hayır! Yapmayacağım. Beni sizden birine çeviremeyeceksiniz.”

Nigra elini kaldırdı ve aniden parmaklarını sıkınca kız bir anlığına nefessiz kaldı. O an etrafa yayılan kasvet çoktan içime işlemişti. “Yap şu büyü!”

“Yardım edin! Biri bana yardım etsin,” diye bağırdığında daha fazla duramayarak dikkatimi topladım ve kızın saçını çeken adama odaklandım.

Gözlerim ısınıyordu, tüm bedenim karıncalanarak uyuşuyordu. Gitgide güçlendiğimi hissederken adamın bedenini geriye savurdum ve yaşlı bir ağacın gövdesine çarptım. Yanındaki diğer kişi olanları anlamak için başını etrafta gezdirdi ve beni görünce elini havaya kaldırdı. Tıslayarak konuştuğunu anlarken bedenim havalandı ve ardından yere savruldu sertçe. Omzum, çimlere düştüğümünden dolayı pek yaralanmasa da hatırı sayılır bir biçimde acıyordu.

“Sen kimsin?” diye sordu mekanik bir sesle bana yaklaşırken.

Omzumu tutarak ayaklanmaya çalıştım ve ardından adama odaklandım yeniden, gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadım ve

geriye gittiğini hissettim. Adam bir şey yapacağımı anlamış gibi elini kaldırdı ve yine yere serildim. Bu sefer canım fena halde yanıyordu. Yüzümü buruşturup hareket etmeye çalıştım ama sırtım gerçekten ağrıyordu. Adam yanıma kadar gelip boğazıma ellerini doladı. Sıkmaya başlarken, "Kimsin sen?" diye sordu.

"Bırak beni," diye fısıldadım kesik kesik aldığım nefeslerin arasından.

"Hiç sanmıyorum. İşime karışmayacaktın, büyücü."

Korku, zehirli bir sis bulutuyla tüm etrafımı kapladığında nefeslerim gitgide azalıyordu ve bilincim de aynı oranda beni terk etmeye hazırlanıyordu. Ama burada bayılmam, başıma çok kötü şeylerin geleceğinin habercisi olabilirdi.

Öldür onu.

Zihnimin duvarlarında yankılanan bu ses bir kez daha konuştu.

Öldür onu, cehennem ateşinin muhafızı.

Dinledim. Daha önce de hayal meyal duyduğum o sese kulak verdim ve adamın kıyafetinin alev aldığını hayal ettim. Kolu tutuşurken teninin de yanmaya başladığını düşündüm.

Beni tutan eli gevşerken canhıraş bir çığlık attı ve birkaç saniye geçmeden yere yığıldı. Yere oturup öksürük krizimin hemen geçmesini diledim. Onun arkasındaki adam bana doğru bir adım atmaya yeltendi ama o anda duraksadı ve yüzünü göremiyor olsam da yüzünden kanlar damlamaya başladı. Dehşet içinde olanları seyrederken bunu kimin yaptığını merak ediyordum. Adam, elini boğazına götürdü ve nefes alamadığını belli eden birtakım sesler çıkardı. Çok geçmeden yere düştü ve ben de onun arkasındaki kişiyle göz göze geldim.

Kurtarmaya geldiğim kız iki elini yerdeki adama doğrultmuş, anlaşılmayan şeyler mırıldanıyordu.

Gözlerini gördüğüm an irkildim ve geriye doğru bir adım attım. Çünkü kızın gözleri tamamıyla siyaha bürünmüştü. Yüzü beyazlaşmış, damarları belirginleşmişti. Siyahlaşan damarlarından sanki kan değil de katran akıyordu.

Duygusuzca gülümsedi ve ellerini, bu defaki hedefi benmişim gibi bana doğrulttu. "Ölüm zamanı, büyücü."

Korkuyla solurken kızın ani değişimini şaşkınlıkla izledim. Biraz önce adamlardan kurtulmak için yırtınan o değilmiş gibi şimdi bana cephe almıştı.

"Daha demin bağırın sen değil miydin? Yardım etmeye çalıştım sana," dedim tedirginlikle.

"Yardıma geç kaldın, büyücü! Şimdi de bedelini ödeyeceksin."

"Ben de buna izin verecektim zaten, değil mi?" diyen sesi duyduğumda neredeyse oturup ağlayacaktım. Kızın arkasındaki Simge'ye minnetle bakarken esmer ve manyak kızın dikkati dağılmış, başını ona çevirmişti. Yüzü düşmanca bir hale gelirken, Simge'ye bir şey yapabileceği düşüncesiyle bir hayalet sessizliğinde ayağa kalktım ve kızın sırtına güçlü bir tekme savurdum. Beklenmedik hamleyle yere kapaklanan kızın, güçlü iplerle hareket edemeyeceği şekilde bağlandığını hayal ettim. Görünmez ipler belirginleşerek kızı hapsettğinde Simge yanıma geldi. Bu esnada kız tıslıyor, anlamadığım kelimeler kullanarak büyü yapmaya çabalıyor ama başaramıyordu.

"Bu fikri sevdim. Güç önleyici ipler, ha?" Simge sırtıp kıza üstten bir bakış attı.

"Ben sadece kızın hareket edememesini istemiştim," diye mırıldandım.

Başını kaldırdı. "Hımm..." dedi düşünceli tavrını sürdürürken. "Büyü güçlerin sana yardım ediyor olmalı," dediğinde duyduğum o sesler geldi aklıma ve tüm bedenim gerildi.

"Kızı ve Nigraları ne yapacağız?"

Simge, Nigralara baktı ve kaşlarını çatı. "Bunu yaktın mı?" diye sordu, büyüyü üzerinde kullandığım adam için.

"Evet."

"Bunlar Nigra değil."

"Nasıl değil?"

Suçlulukla dudağını dişledi. "Senin büyücü olup olmadığını anlamaya çalıştığımız zaman yok ettiğin bir Nigra'ydı ve sen onu yakıtığında külleri etrafa dağılmıştı ama bunun bedeni hâlâ burada."

Kalbim korkuyla çarptı ve zihnime zehirli bir düşünce sızdı. "O bir insan mıydı?"

Simge, *bilmiyorum*, dercesine omuz silktilti. Yüzündeki sıkıntılı ifade bana hiç de yardımcı olmuyordu. "Büyü yaptı mı sana?" diye sordu aniden aklına gelmiş gibi.

Başımı salladım. "Yaptı."

"O zaman kesinlikle insan olamaz. Ama bir büyücü olsa, neden Nigra kıyafeti giysin ki?"

Şu an daha çok kendi kendine konuşuyor gibi olduğu için sesimi çıkarmadım. Öldürdüğüm veya yok ettiğim kişi bir insan olsaydı vicdanımla asla başa çıkamayacağımı çok iyi biliyordum.

"Çözün şu ipleri hemen!"

Yerdeki kız bağırduğunda Simge suratını buruşturdu. "Sus! Bir şey düşünüyorum şurada!" dedi ve ardından bana döndü. "Aytun'a haber versem iyi olacak. Burada olanlar hiç normal değil."

Yutkunup hikâyenin tamamını öğrenince Aytun'un bana yapabileceklerini aklımdan geçirdim. "Acaba söylemesek mi?" dedim Simge'nin huyuna giderek.

Dudaklarından şen şakrak bir kahkaha koptu. "Neden?"

Tek kaşımı imayla kaldırdım. "Sence neden?"

"Üzgünüm ama bu olayı en başta lider olduğu için söylemem gerekiyor. Burada yaşananlar fazlasıyla anormal bir durum, Ayliz."

Suratımı astığım ve onu takip eden dakikalarda Simge, Aytun'a haber vermişti ve yerdeki kızın ağzından laf almaya çalışmıştı. Ama kız bir türlü konuşmamıştı. Yerdeki toprağı elimle eşelerken Aytun'u ve arkasındaki küçük muhafız ordusunu görünce dondum. Siyahların içinde o adamların arasından hemen sıyrılıyordu. Kendine güvenen tavırla ben buradayım diye bağırırken yırtıcı bakışları beni odağına aldı. Başını iki yana sallarken, "Rahat duramadın, değil mi?" dedi. "Tam bir bela mıknatısısın, Ayliz!"

Küçük bir çocuk misali omzumu silkerken dudağımı ısırdım. Aytun hiç onaylamadığını belli ederek, Nigra olduğunu zannettiğim adamları inceledi. Adamların cübbesini kaldırıp yüzlerini inceledi uzunca. Her geçen saniye geniş omuzları kasıldı. Onlarla işi

bitince muhafızlara adamları işaret etti ve muhafızlar, onları bir arabaya koyarak uzaklaştılar. Aytun bu sefer yerdeki kıza yaklaştı ve dikkatle yüzünü inceledi. Kızın siyah damarlarında elini gezdirerek ne olduğunu anlamaya çalıştı. Daha sonra pantolonunun cebinden bir bıçak çıkardı ve elini kızın çenesine koyup sıkıca kavradı. Bıçağı kızın gözlerinin kenarındaki bir damara bastırdı ve çıkan siyah sıvıyı eline sürüp kokladı. Hızla ayağa kalktı ve ondan bir emir bekleyen muhafızlara dönerek, "Kızı şifahaneye götürün hemen. Jonathan baksın," dedi.

Adamlar kızı kucaklayıp uzaklaşırken bu sefer bize döndü. "Hanginiz anlatmaya başlıyor?"

Simge iki elini havaya kaldırıp geriye çekildi ve "Tabii ki Ayliz," dedi.

Hainliğine karşılık gözlerimi kıstım ve ona kötü kötü baktım. "Simge telefonla konuşmak için yanımdan ayrıldığında bir çığlık sesi duydum-"

Aytun sözümü sertçe kesti. "Ve hemen gidip bakmalıyım mı dedin?"

"Hayır, Simge'ye haber verecektim ama onu göremedim. Bu sırada kız çığlık atmaya devam ediyordu. Geldiğimde o iki adam kıza işkence ediyor, kara büyü yapmaya zorluyordu. Kız onlara direnerek yapmayacağını söylüyordu," diyerek olanları bir bir anlattım. Aytun en sonunda öfkeden delirecek kıvama gelince sesimi yükselttim. "Hiç bana öyle bakma, Aytun. Kızın manyak olduğunu nereden bilebilirdim ki?" dediğimde bakışları bir an olsun değişmedi.

"Beni çok zorluyorsun, Ayliz. En sonunda seni eve kilitleyeceğim."

Onu yumuşatmak amacıyla gülümsedim. Aniden ürkek bir ke-diye dönmüş gibiydim ama onun sinirlerinin yatışması için gereken buydu. "Bence yapmazsın."

Gözlerini devirdi ve arkasını döndü. "Beni takip edin de şu kız neymiş anlayalım."

Aytun'un eniştesinin çalıştığı şifahaneye geldiğimizde üç beden incelenmeye alınmıştı. Ölen kişilerin Nigra olmadığından emindik. Aynı şekilde kızın da, ama ne olduklarını bulamamıştık.

Jonathan, kızı incelerken yanındaki kadına seslendi. "Hemen lan'ı çağır buraya."

"Neden?" İlk tepki elbette Aytun'dan gelmişti.

"Çünkü bu kıza benzer bir kız daha bulmuştum. Onun da damarları siyahlaşmıştı ve kanında bilmediğimiz bir şeye rastlamıştık. İkisinin hali de birbirine benziyor."

"Ve bunu bana söylemedin öyle mi?"

"Nigraların salgın hastalığı olabileceğini düşünmüştüm ama görünen o ki çok daha farklı bir şeyle karşı karşıyayız," diyen Jonathan eline bir iğne aldı ve kızın koluna enjekte etti. İçindeki madde cıvaydı. İnsanlar kötü ruhları kendilerinden uzak tutsun diye kullanırlardı genelde. İğneyi yaptığı an kız yatakta doğrulurken yüzündeki damarlar eski haline dönmüştü. Hastalıklı görüntüsü birden yok olurken, "Yardım edin. Ne olur bana yardım edin. Çıkarın onu içimden! Çıkarın," diye çığlık atmaya başladı.

Hepimiz kızı şoka girmiş gibi izlerken birkaç kez daha bağırdı ve ardından nefes nefese kendini yatağa bıraktı. "Çıkar!" diye boğazını yırtmak istercesine bağırdı. Birkaç saniye sessiz kaldı ve ardından o siyah damarlar yeniden belirginleşti.

"Hemen bırakın beni! Yoksa hepinizi öldürürüm. Ordumuz gelecek. Sizi yok etmek için hepsi gelecek..."

Jonathan, kızın üzerine ne olduğunu bilmediğim bir toz döktü ve kızın gözleri kapandı. Herkes yatağa bakarken Simge, "Hmm, oldu o zaman," diye mırıldandı.

"Bu neydi?" dedim şaşkınca.

"Kızın bedenine biri girmiş ama asıl kız da orada. Bu senden yardım isterken bir anda seni öldürmeye çalışmasını açıklar. Onu bir şey ele geçirmiş," dedi Jonathan. "Sence ne bu, Aytun?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğim."

Aytun, yaktan uzaklaşıp yanıma geldi. "Sen Simge ile eve gidiyorsun."

"O nedenmiş?"

"İlan geldiğinde burada olmanı istemiyorum çünkü," dedi sessizce.

"Burada kalacağım," dedim itiraz ederek. Sırf İlan gelecek diye buradan uzaklaşmayacaktım.

"Ayliz," derken odanın kapısı açıldı ve bir muhafız geldi. "Efendim, yüce rahip geldiler."

"Tamam, çık dışarı." Muhafızın gidişiyle gözünü kapatarak, "Siktir," dedi. Beni kolumdan tutup bir dolabı çekti ve ufak aralığı işaret etti. "Hemen gir şuraya."

"Rahip bir kere hissetti beni. Yine aynısı olursa anlamayacak mı?"

"Halledeceğim," deyip beni o aralığa tıktı ve dolabın eğimini değiştirdi. Harika! Şu an hiçbir şey göremiyordum. Adım seslerini, daha önce de duyduğum yaşlı bir erkek sesi takip ettiğinde nefesimi tuttum.

"Neler oluyor, Karavera?"

"Bu kızın bedeni, ne olduğunu bilemediğimiz bir şey tarafından ele geçirilmiş. Daha önce görmediğim bir şey."

"Kim var bu odada?" diye sordu rahip sıkıntıyla. "Çok yüksek bir enerji alıyorum."

"Yataktaki kızıdan geliyor. Bedeni bir güç tarafından ele geçirildiği için etrafına yüksek enerji yayıyor. Ben bile hissedebiliyorum."

Ah! Sanırım Aytun'un zekâsına artık hayrandım. Rahip düşünceyle, "Mümkün," dedi.

"Kızın üzerinde gereken deneyleri yap, Jonathan. Her ihtimale karşı odada cıva bulundur ve gerektiği her an enjekte et. Lider de bu sürede yapması gereken tatbikatları yapacaktır diye umuyorum."

"Bundan şüpheniz mi var, rahip?" Aytun'u göremesem de şu an yüzünün aldığı şekli çok iyi biliyordum. Mimiklerine yerleşen ölümcül sertliğin korkutucu olduğuna emindim.

"Olmalı mı, lider?"

"Şüphenin olduğu yerde sıkıntı da büyüktür."

Bir süre ortama ölüm sessizliği hükmetti ve daha sonra yeniden rahip konuştu. "İşlerim var, Jonathan. Beni bilgilendirirsin. Ve sen

Karavera, neden zihnini okumamam için kapalı tutuyorsun bilmiyorum ama çok yakında öğreneceğimden emin olabilirsin.”

Kapı sertçe kapandığında Aytun yüksek sesle küfretti. Ardından dolabı açtı. Elimi tutup beni aralıktan çıkarırken, “Simge, şu herifi kontrol et. Gidince haber ver,” dedi. Simge, söylediğini yaparak dışarı çıkınca odaya giren adama takıldı bakışlarım. O da aynı şekilde bana bakarken gözleri, Aytun ile tutuştuğumuz ellerimize kaydı ve dişlerini birbirine bastırdı. Sağ eli yumruk olduğu halde yumruk atma girişiminde bulunmaması, Aytun’un canını epey sıkıyordu. İkisi birbirine kovboylar gibi bakmaya başladıklarında kaşlarımı çattım. İkisi de her an patlamaya hazır bomba gibilerdi ve en ufak bir kıvılcımda burası savaş alanına dönecekti. Aytun’un elini kimseye belli etmeden sıktım ve sakin olması gerektiğini ifade eden bir mesaj verdim.

“İan, gel oğlum. Bugün Aytun da senin geçen bulduğun türde birini buldu.” Ian’ın dikkati dağılırken babasının yanına gitti ve ben de bu sırada Aytun’un önüne geçip *sorun çıkarma*, der gibi baktım.

“Ne biliyoruz hakkında?”

“Tahminen yirmi yaşlarında kadın. Daha önce büyücüymüş. İçinde bir şey var ve kızın hem bedenini hem de bilincini ele geçirmiş.”

Ian, babasından detayları alırken sessizliğimi koruyarak uzaktan onları izledim. Ian da aynı Aytun gibi kızı incelerken oldukça ciddi bir görüntü sergiliyordu. Demek ki liderlik tarafı, hiçbir şeyin önüne geçmesine izin vermiyordu.

“Çevredeki güvenlikleri artıralım ve bir yandan da soruşturarak olayın arkasındaki kişileri arayalım. Bir Nigra olayına benzemiyor ama yine de onları da sorgulamakta fayda var. İçerideki ajanımızla bir görüşme ayarlayacağım ve Ruhlar Şehri’ne gidip bilgi alacağım.”

“Kızı kurtarabilecek miyiz?”

“Benim getirdiğimle birlikte gözlem odasına koyun. Bakalım neler yapacaklar?”

Jonathan bizden tarafa döndü. “Ne dersin, Aytun? Olur mu?”

"Yalnız kaldıklarını hissettirin ama kameralardan takip edin. Görüntüleri de bana yollarsınız. Eve gidiyoruz biz."

Aytun, kimsenin konuşmasına fırsat vermeden beni çekiştirerek odadan çıkardı ve koridorda karşılaştığımız Simge ile beraber eve döndük.

Aytun, duş alacağını söyleyip odaya çıktığında bir süre Simge'yle oturdum. Ardından yorulduğumu bahane ederek odaya çıktım. Yatağa uzanıp bugünkü kızı düşünürken Aytun banyodan çıktı, beline bir havlu sarmıştı. Gözlerim çıplak göğsüne kaydı. Yutkunarak canlı bir heykel gibi görünen adamı seyrettim.

Saçlarından damlayan sular, geniş omuzlarından karın kaslarına doğru uzun bir yol çiziyordu. Büyülenmişçesine onu izlerken bakışları alaycı bir hal aldı.

"İstersen biraz arkamı döneyim," dediğinde kendime gelmek için başımı iki yana salladım ve onun etkisinden kurtulmak istedim. Aksi takdirde yataktan zıplayıp üzerine atlamam kaçınılmaz olacaktı.

"Ben de bir duş alsam iyi olacak," deyip kalktığımda gözlerindeki arsız parıltı dikkatimden kaçmadı. "Ne?"

"Keşke bunu daha önce söyleseydin, güzelim. Suyun altına iki defa girmemiş olurum," dediğinde dudağımı dişleyerek bağırمامı engelledim. "Bebğim, beni o suyun altına sokmak için dudağını ısırmana gerek yok ki. Gel de gelirim."

Kızgınlıkla, "Aytun," diye bağırdığımda usulca güldü.

"Şampuanım yerinde duruyor, sen gir, ben de az sonra geleceğim," dedi keyifle tek gözünü kırparken. Tabii keyifli olacaktı. Şu an resmen benimle eğleniyordu ve bundan fazlaca zevk alıyordu.

Sinir bozucu tavırlarına karşın kaşlarımı çattım. "Eğer gece yastığıma sarılıp yatmak istemiyorsan kapa çeneni."

Dudağını büküp bana üstten baktı. "Sen kaybedersin, güzelim."

Ona cevap vermeden odama gittim ve temiz kıyafetler alarak koridorun sonundaki banyoya girdim. Kapıyı kilitlenmeyi de ihmal etmedim. Tabii ki Aytun'un şampuanını kullanmıştım. Havluya sarınıp kabinden çıkacakken ayağım birden kaydı ve dengemi sağlayamayarak yere düştüm. O esnada elim küçük dolaba çarparken

oradaki her şey de üzerime düştü. “Lanet olsun,” diye söylenirken bir yandan da ayağa kalkmaya çalışıyordum. Aniden kapı açıldı ve Aytun endişeyle içeri girdi.

“Ne oldu?”

“Ayağım kaydı,” dedim beni belimden tutup nazikçe kaldırmasına izin verirken. Omuzlarına tutunurken gözüm arkadaki kapıya kaydı ve kilitlediğimi hatırladım. “Sen nasıl girdin içeri?”

“Ayliz, farkındaysan büyücüyüm. Bir kapıyı açmak zor değil.”

Aytun, zorlanmadan beni odaya götürdü ve yatağa oturtarak merakla bakındı. “Bir yerin acıdı mı?”

“Bacağım biraz sızlıyor,” dedim ve dizimin arka kısmını gösterdim. Aytun, elini nazikçe oraya değdirince titredim. Çarpmamdan daha çok onun teması sızlatıyordu tenimi.

“Bu yara izi ne?” diye sordu elini diz kapağımın kenarındaki küçük izde gezdirirken. O günün anıları aklıma üşüştüğünde dudajımı ısırdım.

“Küçükken annemle kavga etmişim ve sinirlenip evden çıkmıştım. Evimizin arkasında taşlık bir kısım vardı ve öyle bir sinirle yürüyordum ki, önümdeki tümseği fark edemeyerek yeri boylamıştım. Bana o günden bu iz kaldı.”

Aytun’un eli yarım ay şeklindeki izin üzerinde nahif gezintisine devam ederken, “Annen neden seni sevmiyordu?” diye sordu.

Bu anın geleceğini, annem ile ilgili onun yanında gördüğüm ilk rüyadan beri biliyordum ama yine de hazırlıksız yakalanmıştım. “Bu, bahsini açmayı tercih ettiğim bir durum değil,” dedim kaçabilme umuduna sığınarak.

“Sana, bana anlatabilirsin demiştim.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı burukça. Annem ile ilgili ne olursa olsun anında durgunlaşıyordum ve birden onun nefret dolu sözleri üşüşüyordu aklımın kıyılarına.

“Anlattığım an dağılırım, Aytun. Öyle bir dağılırım ki, bir daha toparlanamam,” dedim en üzgün halimle. Gözlerim puslanırken titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. “O yüzden hiç gerek yok.

Sözünü etmeyelim. Annemi arkamda bıraktım. Artık buradayım, ondan konuşmaya gerek yok.”

“Bana güvenebileceğini biliyorsun. Anlatmak istersen soru sormadan dinlerim.”

“Bir ağaç gövdesinin en narin ve en nazik kabuk çizgisine doldurduğum güven gibisin, Aytun. Küçük ve kırılgan görünüyor lakin içten öylesine sağlam ki bunu sana hissettiren benden ve hissedenden senden başkası anlayamaz.”

Derin bir nefes aldı. “Ben çıkayım, sen de giyin. İki dakikan var.”

O çıktıktan sonra tanıdığı süreyi göz ederek hemen giyindim. Aytun, iki dakikalık süreyi bir saniye olsun geciktirmemişti. Yatağa girip kolunu açtı ve güvende hissettiren kollarının arasına girmemi bekledi. Nemli saçlarımın tişörtünü ıslatmasını umursamadan kıvrıldığımda ferah deniz kokusu çalındı burnuma. Hırçın bir esinti kadar caydırıcıydı kokusu.

“İyi geceler,” dedim yarım ağız, sarhoş gibi. “İyi geceler, gecemin hâkimi.”

“İyi geceler, sonsuz gecemde yanan ateşim.”

Karanlık.

Her yer safi bir karanlıktan ibaretti.

Hiçbir şey göremediğim birkaç saniyenin ardından etraf aydınlanmaya başladı ve ürkütücü bir ortam serildi gözlerimin önüne. Simsiyah olan evlerin çevresi, çoktan ölmüş bitkiler ve kuru dallarla bezeliydi. Sanki buradan bir kasırga geçmiş de her şeyi yok etmişti. Gökyüzünde bir tane bile yıldız yoktu ve bu, bulunduğum yeri daha ürkütücü hale getirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Bir süre istemsizce ilerledim ve boş bir arazinin tam ortasında durdum. Saçlarımı savuran haşin rüzgârdan bir ses, “Arkanı dön,” diye fısıldadı.

Denileni yaparak yönümü çevirdim ve siyah cübbenin içindeki kişiyi tanıdığıma dair bir hisse kapıldım. Merakla o kişinin kim olduğunu çözmeye çalışırken cübbesinin altından görünen kırmızı rujlu dudakları kıvrıldı.

“Ruhlar Şehri’nin en karanlık bölgesine hoş geldin, Ayliz.”

"Sen kimsin?" dedim kadının yüzünü görmeye çalışarak. "Seni tanıyor gibiyim."

"Tanımak demeyelim de daha önce karşılaştık," dedi kendinden emince.

"Nerede?"

"Memfis'teki tapınağa yapılan saldırıyı hatırlıyor musun? Benim fazlasıyla eğlendiğim o akşam karşılaşmıştık."

Kim olduğunu anlarken gözlerimi korkuyla etrafta gezdirdim. Şu an bir kâbusun içindeydim, değil mi? Yoksa bu kadınla Ruhlar Şehri'nde olmamın başka bir açıklaması olamazdı.

"Ben Nigraların ve karanlığın yegâne kraliçesi Sophia. Gücünü hissediyorum, küçük kız. Bana katıl, bizden biri ol ve gücünü benimle paylaşarak asıl benliğini kabullen. Karanlığa çok yakışacağından eminim."

Yüzümü buruşturarak dediklerini dinlerken yeniden Sophia'ya döndüm. "Ne diyorsun sen? Bir Nigra olmayacağım." Başımı iki yana sallayarak ciddiyetimi daha çok belli ettim. Bir kaçış yolu bulmak için uğraştım, ancak etraf bomboştı.

Kadının dudakları gerilerek düz bir çizgiye döndü. "Olacaksın. Bize katılacaksın, Ayliz."

"Hayır dedim!"

Bağırdığımda dizlerimde hissettiğim keskin sancıyla yere kapaklanmam bir oldu, tüm vücudum acıyordu. Rüyalarda ya da kâbuslarda acıyı hissediyor muyduk ki? Neler olduğunu anlayamazken kadının uçuşan eteği yüzüme çarparak görüşümü engelliyordu.

"Söyle!" diye haykırdı geceyi delerken. "Bizden birine dönüşmeyi kabul et ve hemen biriyle beslenerek aramıza katıl. Karanlığa çok yakışacaksın, Ayliz. Cehennem Ateşi karanlığa aittir. Bana gel, onu bana getir."

"Hayır!"

Boğazıma buz gibi, görünmeyen bir el dolandı. Parmakları boğazımı sıkarak nefes almamı engelleyen bir parazit gibiydi. Üzerime çöken ağırlık gitgide artırıyor, gücümü zayıflatmaktan bir an bile vazgeçmiyordu.

"Bize dönüş, aramıza karış!"

Görüşüm bulanıklaşırken gözlerimi açık tutmaya zorladım ve kadına bakarak, "Yan," dedim.

Kadın tiz bir kahkaha atarken, "Daha gücünü bile kullanmayı bilmiyorsun," dedi. "Onu bana getir ve sana nasıl kullanacağını öğreteyim."

Dikkatimi toplamaya çalışarak kadının eteklerinden başlayarak alev aldığı hayal ettim. Gözlerim ısınırken boğazımdaki görünmez ellerin bağı çözüldü ve üzerimdeki ağırlık yavaşça yok oldu. Üryan tabanlarımı toprak zemine sürterek kadından uzaklaştım ve bir kez daha, öksürüklerimin arasından, "Yan," diye öncekinden daha kuvvetli bir şekilde bağırdım.

Kâbusumdan kalkarken gördüğüm tek şey, alevlerin yükselip her yeri kapladığıydı.

Nefes nefese kalktığımda tüm vücudum zangır zangır titriyordu. Yüzümde oluşan ter damlacıklarının verdiği iğrenç hissi göz ardı ederek parmaklarımı yanağıma götürdüm ve ağladığımın farkına vardım.

"Ayliz, ne oluyor?"

Sırtıma dokunan elleriyle birlikte kuvvetle irkildim ve dizlerimi kendime çektim. Daha önce bir sürü rüya görmüştüm ama hiçbiri bu denli gerçek hissettirmemişti. Ellerimi acıyan boğazıma götürdüğümde, Aytun beni kendine çevirdi ve endişeyle boynuma baktı.

"Ne oldu sana?" Ona bakmadım, sadece boğazımdaki acıya dokunup ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Ben..." dedim yutkunarak. "Bir rüya gördüm ama o kadar gerçektir ki..."

O an aramızdaki tüm diyalogu kesecek bir ses geldi kasvetli gökyüzünden. Güçlü bir kadın çılgılığı kulaklarımı tırmalarken gözümü, açık pencerenin ötesine çevirdim. Aynı anda gök gürültüyle gürledi ve birçok şimşek ardı ardına çakararak şiddetli bir yağmuru davet etti toprağa.

Aytun'un, omuzlarımda gezinen parmakları kaskatı kesilip donarken beni dehşete düşüren bir ismi zikretti dudakları. Ve şüphesiz ki o ismin sahibi şu an bu halde olmamın nedeniydi.

"Sophia."

Davet

BÖLÜM 31

Gözlerim boşluğa takılı kaldığında, Aytun hızla ayağa kalktı ve açık camı kapatarak üşüten rüzgârı kesti. Tekrar yatağa döndüğünde parmaklarını çeneme koyarak başımı kaldırdı ve yüzlerimizi aynı hizaya getirdi.

“Ne gördün rüyanda?”

“Her yer karanlıktı. Daha sonra kasvetli bir yere gittim ve bir kadın geldi. *Bizden birine dönüş, aramıza katıl*, dedi. İtiraz edince...” Soluk soluğa kalarak kuruyan dudağımı ıslattım. “Görünmez eller boğazıma yapıştı. Çok kötüydü, Aytun. Canımın acısını hissedebildim rüyamda. Sonra onu yaktım ve uyandım.”

Titreyen ellerim hâlâ ağrıyan boynumu okşadı sertçe, acısını geçirmek amacıyla yaptığım bu hareket aksi gibi daha da acıttı. Derin bir nefes almaya uğraştım ama sanki yeterli değildi bu. Soluk borumdan ciğerlerime ulaşmadığını hissederek başımı tavana doğru çevirdim.

“Nefes...” demeye çalıştım boğuk sesimle. Konuşabildiğimden dahi şüpheliydim şu an. Hızlı hızlı nefes almaya çalışıyordum, şiddetle inip kalkıyordu göğsüm ama yeterli gelmiyordu bu nefes. Sanki o görünmeyen eller yine yapışmıştı yakama ve onlardan hiç kurtulamayacaktım. “Nefes alamıyorum.”

"Ayliz," dedi bileklerime asılırken. "Gevşet ellerini. Bırak boğazını, hadi güzelim."

Niye anlamıyordu? Nefes alamıyordum.

"Ayliz!" diye bağırdı ve ardından bedenim boşluğa düşmüşüm gibi hafifledi.

Düştüm.

Düştüm.

Ama yere çakılmadım.

Uçurumun dibinde beni karşılayan sıcacık kollar vardı.

Uyandığımda baş ucumda hem Aytun hem de Simge bulunuyordu. Gergince susuyor, birbirlerinden başka her yere bakıyorlardı. Düşündükleri apaçık ortadaydı, lakin ben bunu göremeyecek kadar kördüm.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunmaya çalıştım ama canımın acısıyla dudaklarımdan ufak bir inilti kaçtı ve ikisi de aniden bana döndü. Simge, oturduğu yerden fırlayıp yanıma geldi ve elini nereye koyacağını bilemeyerek kalakaldı.

"Ne oldu bana?" diye sordum. Üzerimden tır geçmişçesine berbat ve yorgun hissediyordum. Öyle ki kolumu kaldırmaya bile mecalim yoktu. Ayrıca konuşurken boğazım tahriş olmuş gibi acıyordu.

"Hiç iyi şeyler olmadı," dedi hüznle. Onu böyle görmek alışılmışın dışında olduğu için pürdikkat seyre daldım.

Aytun, uyarıcı bir tınıyla, "Simge!" dedi.

"Bunu Ayliz'den gizleyecek değiliz herhalde, Aytun. Başına gelen şeyi bilmeye hakkı var. Böylece biz bir önlem almaya çalışırken fikir verir ve daha dikkatli olur." Simge, ikizine kızgınca çıkıştıktan sonra bana döndü ve bir elini saçlarıma koyarak geriye doğru taradı.

"Dün gördüğün aslında bir rüya değildi. Çok güçlü olan büyücüler ya da Nigralar, sen uykudayken ruhunu kendilerinin yanına hapsedebilirler. Genellikle bunu rüyadan ayırt etmek çok zordur, çünkü o an bir hayalin içinde gibi görünürsün. Sophia'nın sana yaptığı da buydu. Nigra'ya dönüşmeni kabul ettirecek, daha sonra Kemikler Bölgesi'nde beslenmeni sağlayacaktı ve uyandığında onlardan

birine dönüşmüş olacaktın. Ve işin en kötü yanı bunu geri çevirmenin hiçbir yolu olmayacaktı.”

Endişeli gözlerim Aytun’u bulduğunda zaten bana bakıyor olması midemi burktu. “Şu an bir...”

“Hayır, değilsin. Ama uyanmak için Sophia’yı yakmaya çalışman onu fazlasıyla sinirlendirmiş olmalı ki saatlerdir yağmur ve şimşekler kesilmedi. Bunları o yapıyor,” dedi başıyla dışarıyı işaret ederken.

“Peki, ruhumu nasıl kendi yanına hapsedebildi?” dediğimde iki kardeş arasında rahatsız edici bir bakışma geçti.

“Bunu yapabilmesi için sana dokunmuş olması gerekli. Ardından uyurken zihnine rahatlıkla sızar.”

“İyi ama bahsettiğiniz kadını bir defa gördüm ve onda da bana dokunmamıştı.”

Simge, gözlerini kapattı memnuniyetsizce. “Dün gece eve girmiş olmalı. Aytun camı kapalı bırakmış ama uyandığınızda açmış. Ayrıca oda, Sophia’nın kendine has parfümü gibi kokuyormuş.”

Tüm saçmalıkları ve korkumu bir yana iteleyerek güldüm. “Madem kendisine has, nereden anladınız?” diye sorduğumda Simge alttan, kaçamak bir bakış attı yan tarafta oturan kardeşine. O an aklıma üşüşen düşünceler o kadar iğrençti ki doğru olmamasını diledim.

“Düşündüğüm şey değil, değil mi?” dedim gözlerimi irice açarken. Aytun, oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı ve başını başka yöne çevirerek, “O Nigra olmadan önce bir süre takılmıştık,” dedi.

“Takılmıştınız,” diye tekrar ettim iğneleyerek. Dudağımı ısırıp gözlerimi zorlukla ondan aldım ve Simge’ye döndüm. Aksi halde çenemi kapalı tutamayıp hoş olmayan şeyler söylemem kaçınılmaz olacaktı.

“Bundan sonra ne olacak?”

“Ruhlar Şehri’ni karantina altına alacağım ve bir daha kimse çıkamayacak,” dedi Aytun katıca.

Simge, sıkıntıyla başını iki yana salladı. “Dikkat çeker bu. Hem Nigralar kabul etmez.”

“Şu yeni türün dedikodusu dönmeye başlamıştır. Eğer aklanmak istiyorlarsa seslerini çıkarmazlar. Ayrıca evin önüne korumalar gelecek.”

“Tekrarlamak istemiyorum ama bu da dikkat çeker.”

“Şöyle yapacağız, sevgili kardeşim. Piramitte seninle tartışacağız ve ben de sana evden çıkma yasağı vereceğim. Başına da o adamları dikmiş olacağım. Böylece kimse senden başka biri olduğu konusunda şüpheyeye düşmez.”

Simge gülümsediğinde bu fikrin aklına yattığına emin olmuş-tum. “Mantıklı. Benim ikizim olduğun nasıl da belli, görüyor musun? Zekân bana çekmiş.”

Aytun başını yana eğdi. “Sen benim ikizimsin, ben senin değil!”

“Tabii,” diye mırıldanan Simge gözlerini kırpıştırarak odadan çıktı.

Aytun yanıma oturup, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Kollarımı göğsümde birleştirip Ayton’a mümkün olan en pis bakışı attım. Ne demekti bir zamanlar o kadınla birlikte olmak? “Eskiden takıldığın kadın yüzünden boğazım acıyor.”

İmalılı laflarımı umursamadan, “Krem sürdüm, birkaç saate iyileşecektir ve Sophia bir daha sana yaklaşamayacak. O saldırı akşamı elimden kaçmasaydı bunlar hiç yaşanmamış olabilirdi,” dedi sıkıntıyla.

“Nasıl biz uykudayken geldi ve hiç farkına varamadık?”

“Senin uykun ağır. Eskiden kâbuslar yüzünden sürekli diken üstünde uyurdum ama artık görmüyorum, bu yüzden de rahat bir uyku çekiyorum. Dün gece olanların tekrarlanmaması için onları oraya hapsetmek gerekiyor.”

“Anladım.”

“Bizim şu işi halletmemiz için çıkmamız gerekiyor. Bir iki saat bizsiz idare et ama en ufak bir şeyde beni ara. İşimiz bittikten sonra Simge’yi hemen göndereceğim.”

“Sen?”

Dudakları kıvrıldı. “Geç gelirim. Bayağı iş birikti, onları halletmeliyim.”

Resmen onu sorguladığımı anladığımda yanaklarımın ırsı birkaç derece arttı. "Tamam."

Aytun ve Simge, evden gittiklerinde oluşan derin sessizlikte bir süre kafamı dinlemiş, ardından canım sıkılınca mutfığa inmiştim. Akşam yemeklerini her gün Simge yapıyordu ve bundan rahatsızlık duymaya başlamıştım. Bugün ben yaparsam en azından biraz yardımcı olabilirdim ona. Tabii zehirlenmezse...

Aytun ile Simge'nin patlıcanı çok sevdiklerini bildiğimden gerekli malzemeleri çıkardım ve yapmayı en iyi bildiğim yemeklerden biri olan karnıyarığı yapmaya başladım. Onun ardından çorba da yapınca mutfaktaki işim bitti. Yemekler şu an için oldukça zararsız gözüküyordu, umarım yenince de zararsız kalırlardı.

Salona girdiğimde birkaç saniye ne yapacağımı düşündükten sonra geniş kitaplığa ilerledim ve Mısır Tanrıları isimli kitap ilgimi çekince onu raftan aldım. Koltuğa uzanıp kitabın sayfalarını çevirirken aslında İsis'i arıyordum. Sonlara doğru onunla ilgili bir sayfa bulduğumda okumaya başladım.

"İsis'in sol kolunda, tapınağında hâlen yanmakta olan ateşinde dövülmüş altın bir bilezik vardır. Bu bilezik, herkesin sahip olmak isteyeceği ama asla alamayacağı bir hazinedir. Yalnızca kutsal ateşi içinde taşıyan kişilerde işe yarar. Tanrıçamız günlük hayatında bu bileziği takarak gücünün fazlalığını toprağa akıttı. Ama ne zaman ki karşısına bir düşmanı çıkar, işte o zaman bilezik bir mızrak şeklini alır ve o kişinin sonu olurdu."

Dış kapının açılıp kapanma sesi gelirken kitabın kapağını kapattım ve girişe döndüm. Simge saçlarını savurarak içeri girdi ve yanımdaki koltuğa yorgunlukla kendini bıraktı.

"Neler oldu?" diye sordum merakla.

"Bir sürü muhafızımızın olması dışında mı?"

Bikkın haline karşılık güldüm. "Aynen öyle."

"Piramidin önü genelde dua etmek için gelen zenginlerle dolu olur," deyip gözlerini devirdi. "Bana sorarsan daha çok para istiyorlardır. Her neyse, Aytun'la birden hararetle konuşmaya başladık. Tabii kimse bir şey anlamadı ama Aytun en son okula gidene kadar evden çıkamayacaksın dedi ve muhafızları başıma dikerek

beni eve yolladı. Kendisi de içeri girdi. Şehir dışında bazı işleri varmış ve sanırım onları halletmek için birkaç günlüğüne gidecekmış.”

Aytun’un bana söz etmediği bu yeni bilgiyi duyunca kaşlarımı çattım. Bana niçin söylememiştii ki? Evden çıkmadan önce haber verebilirdi ya da aramak zor olmasa gerekti. Artık yüzüm her ne şekle girdiyse Simge kaşlarını kaldırdı ve temkinli olmaya gayret göstererek ayaklandı. “Şu an aklından neler geçiyor bilmiyorum ve inan öğrenmeye de meraklı değilim. Aklındaki soruları Aytun eve geldiğinde ona sorabilirsin.”

“Gelecek mi?”

Simge sanki çok saçma bir şeyden bahsediyormuşum gibi suratını buruşturdu. “Elbette. Gece çıkacakmış yola. En azından kıyafet almaya,” derken dudakları sinsi bir kıvrımla kavislendi. “Ve sende elveda öpücüğü almaya gelecektir.” Pekâlâ, Simge yine Simgeliğini yapmıştı. “İkizim diye demiyorum ama kızların kalbini nasıl kazanacağını çok iyi biliyor.”

Muzırlık peşinde olduğunu biliyordum ama bu hoşuma gitmemişti. “Hımm, o halde bir adamın, kız kardeşinin kalbini nasıl kazandığından da haberi olmalı değil mi?” dediğimde bu defa sırtıma sırası bana geçmişti. Simge olağanüstü bir hızla surat astı ve un çuvalı misali kendini koltuğa bıraktı.

“Mesaj alınmıştır.” Birkaç saniye geçmeden aklına yeni gelmiş gibi heyecanla bana döndü. “Aytun, Ruhlar Şehri’nden kimsenin çıkmaması için emri verdi. Birçok büyücü şu an kapıdan sonrasına kalkan oluşturuyor, birkaç saate kadar bitmiş olur. Bu sayede Sophia derdimiz bir süreliğine rafa kaldırıldı. Onu alaşağı etmenin bir yolunu her türlü buluruz. Zaten kraliçe uyanırsa pek nefes alabileceğini düşünmüyorum.”

Koltuğa iyice yaslandım. “Memfis’e düzenlenen saldırının başında olduğu için, değil mi?”

Onaylar gibi bir mırıltı çıkardı. “Bu olaydan kaçması imkânsız.”

Başımı *anlıyorum* dercesine salladım ve “Umarım,” diye mırıldandım. Her şey yeterince karışıkken Sophia ile uğraşamazdım bir de.

Aytun, Simge'nin düşündüğü gibi Astropol şehrine giderken eve uğramamıştı. Onun yerine arayarak acilen gitmesi gerektiğini söylemiş ve ardına da bin tane emir dizmişti. Dikkat etmemi söyledikten sonra telefonu kapatmıştı.

Saat epey geç olduğunda kendi odama gitmek yerine yine Aytun'un odasında kalmayı yeğlemiştim. Yatağa oturup etrafa boş boş bakınıyor, acil işinin ne olduğuna dair tahminler yürütüyordum.

O anda dışarıdan bir şarkı sesi gelmeye başladı ve bir sürü kar tanesi ardı ardına indi. Bembeyaz ışıkla parlayan karlar yere düşerken bu can alıcı görüntü karşısında neye uğradığımı şaşırdım. Kendine hayran bırakan bu görüntüye daha yakından şahit olmak için ayağa kalktım ve camın önüne gittim. Bir sürü ses aynı anda bir melodi oluştururken ortaya çıkan görüntü sahiden de muhteşemdi. Camı açtığımda karşılamayı beklediğimin aksine tatlı bir esinti gezdi tenimde.

Odamın kapısı açılınca coşkulu bir ses daha duyuldu. "Ayliz, bu muhteşem bir şey..." dedi ve neşeyle yanıma geldi.

"Ne oluyor?" diye sordum gülümserken. Nedensizce keyifliydim.

"Bu, Ra'nın bize bir işareti. Bu, yeni bir tanrıça geleceğinin habercisi." Gözleri mutlulukla parlarken başını dışarı çevirdi.

"Ne zaman gelecek?"

"Birkaç ay sonra yeryüzünde olacaktır muhtemelen. Bunu hemen Aytun'a söylemeliyim," dedi ve cebinden telefonunu çıkardı. Onu bu kadar heyecanlandıran, yeni bir tanrıçanın gelmesi miydi bilmiyordum ama keyifli hali beni de mutlu etmişti.

"Aytun, sana süper bir haberim var. Şu an Ra, yeni bir tanrıçanın geleceğinin haberini verdi. Evet, bembeyaz yağıyor. Eğlenceler hemen düzenlenmeye başlayacaktır. En son güne yetişebilir misin?"

Simge, birkaç dakika sonra telefonu kapattığında davetten kastının ne olduğunu sordum.

“Bir tanrıça bereketiyle gelir. Henüz görevi, gücü nedir bilmesek de onun için bir eğlence düzenleriz ve bu üç gün sürer. İlk gün sokaklara haberi verilir, herkes tapınaklara onun adına hediye bırakır. İkinci gün, Nil Nehri’ne insanlar iyi dileklerini bırakır ve son gün ise belirli noktalarda davet verilir. Biz de onlardan birine katılacağız, bu eğlenceyi kesinlikle kaçıramayız.”

“Peki, Aytun gitmemize ne diyor? Eğer herkes katılıyorsa rahip de orada olacaktır ve-” derken elini sallayıp sözümü kesti.

“Muhtemelen seni yine hisseder ama Aytun bunu çok iyi kamufle etti. O, yeni türlerden birinin aramızda olduğunu zannedecektir. O davete her türlü gideceğiz ve bu yüzden yarın alışverişe gitmemiz lazım. Aytun, birkaç saatliğine muhafızları çeker, o sırada işimizi hallederiz.”

“Daha geçen gün onlarca kıyafet aldık, Simge,” dedim.

Bana bilmiş bir bakış attı. “O aldıklarımızı bu davette giyemezsin ama. Sana demiştim, geleneksel davetlerde farklı kıyafetler giyiyoruz ve sana onlardan bir tane daha almamız lazım.”

Gülüştüğün altında başka anlamlar yattığını hissederek kuşkuyla, “Sende bir şey var,” dedim.

“Bu yeni tanrıça, Neftis devrinin yakında kapanacağını işaret ediyor. Neftis’in bir çocuğu yok. Daha doğrusu tahta çıkarabileceği bir çocuğu yok ve asırlardır ülkeyi o yönetiyor. Yeni tanrıça tahta çıkabilir.”

“Neftis’in neden tahttan inmesini istiyorsun, Simge? Tören günü, ‘Umarım uyanamazsın,’ dediğini duydum ama buna bir anlam veremedim.”

Simge’nin dudaklarındaki gülümseme soldu. Bakışlarını kaçırırken, “Uyusan iyi olur, yarın çok işimiz olacak,” dedi. Uzatmayıp sorularımı Aytun’a yöneltmeye karar vererek suskun kaldım. Simge’nin odadan çıkışıyla soğuk yatağa girdim ve gözlerimi yumarak uykunun beni sarıp sarmalamasını bekledim.

Sabah erkenden kalkıp Simge’nin söylediği gibi geleneksel bir elbise almıştık. O kıyafetlerin içinde insanın kendini Mısır Prensesi

gibi hissetmesi kaçınılmazdı. Zira aksesuarla tamamlanan elbiseler sizi o dünyadan birisiymiş gibi hissettiriyordu.

Alışverişin ardından Simge, muhafızları da atlattığımız için birkaç dakikalığına Menes ile görüşmek istemişti. Aytun, Simge'ye evden çıkmama cezası vermiş gibi görüldüğü için Aytun'dan habersiz onunla buluşması neredeyse imkânsızdı. Bu yüzden benden yardım istemişti ve onu geri çevirememiştim.

Menes'in evine arabasını sürerken, "Ne zaman konuşacaksınız Aytun ile?" diye sordum.

Simge gözlerini yoldan ayırmadan yanıtladı. "Şu davetten sonra diye düşünüyoruz. Aytun başta kızacaktır ama sonunda kabullecektir. Bana karşı çok korumacı ama Menes onun güvendiği biri. Sonuçta yıllardır arkadaşlar ve şimdiye kadar bir yanlışını görseydi hâlâ yan yana olmazlardı."

"Umarım her şey istediğin gibi olur."

"*Senin de*, diyeceğim ama çoktan Aytun'a kavuşmuş gibisin," dedi eğlenerek. Ardından bana manidar bir bakış yolladı. "Kalmaya karar vermişsin. Bunu duyduğuma gerçekten son sevindim. Seni seviyorum ve eğer gidersen en az Aytun kadar üzülürdüm."

Bu sözler üzerine bir şey demeden başımı yola çevirdim. İçimde, kardeşlerimi bıraktığımdan dolayı burukluk vardı ve bunun asla bitmeyeceğini çok iyi biliyordum. Her türlü eksik kalacaktım ama gitseydim oluşacak boşluk bunun onlarca katı olacaktı, bu yüzden en acısız yolu seçmiştim.

Araba durduğunda her ne kadar ikisini baş başa bırakmak istesem de Simge kati suretle beni tek bırakmayacağını söylemiş ve peşinden sürüklemişti. Çakıl taşlı yolu geçtik ve Simge, gülümseyerek heyecanla zili çaldı. Birkaç saniye onun bu çocuksu hallerini izledim ve içten içe acaba Aytun'u görünce ben de mi böyle oluyorum diye düşünmeden edemedim. Eğer öyleyse dışarıya azıcık salak bir görüntü yansıyordu kesinlikle.

Evin kapısı aralandı ve Simge'nin yüzüne yayılan gülümseme dondu, soldu. Gözlerindeki canlı ışığın katilini görmek için başımı kaldırdım ve o an yalnızca iç çamaşırları ile kapıda dikilen kızı

gördüm. Kız şokla bakarken biz daha şaşkındık. Ama Simge'nin yüzünde yalnızca şaşkın değil; ihanete uğramışlık da vardı. Kırılmıştı, sarsılmıştı. Kızın arkasından çıkan Menes'e üzgünce ve belki de son defa böyle hisli baktı.

"Simge..."

"Farklı olursun sanmıştım, çok güzel yanılmışım. Sen benim için birçok şey oldun, hatta her şeyim oldun ama keşke ihanet etmek yerine çekip gitseydin. Ben sana kalbimin kalesini emanet ettim, içindeki seni koru diye ama sen kaleyi ihanetle yıktın. Söylen-diği kadar şanlı bir asker değilmişsin ve bunu göremediğim için bana, ardından da gösteren sana yazıklar olsun."

İhanet, her hücreni ele geçiren illet bir zehirdi, kurtuluşun olanaksızdı, asla kapanmayacak olan yaraydı, katıksız bir acı verirdi. Safi kırgınlıkların yegâne yoldaşı, tüm güzel anıların düşmanı ve ne yazık ki aşkın Azrail'i idi.

Simge, gözlerinden sicim gibi akan yaşlarla arabaya ilerlerken hızla yanına ulaştım ve ellerimi sarsılan omuzlarına koyarak destek olmaya çalıştım. "Sen yana geç, ben kullanırım," dedim ve onu yolcu koltuğuna oturtup koşar adımlarla direksiyon başına geçtim ve Simge'yi bir an önce bu ortamdan uzaklaştırmam gerektiğini bildiğim için olabildiğince hızlı kullandım. Menes'in evinden epeyce uzaklaştığımda تنها bir köşede durdum ve yan dönerek Simge'ye baktım. Elleriyle yüzünü kapatmış, hıçkırı hıçkırı ağlıyordu.

"Simge..." diye başladığım cümleyi nasıl devam ettireceğimi bilemediğim için yarıda kesip sustum.

"Eski sevgilisi..." dedi içini çekerken. Sesi boğuk çıktığı için zar zor seçebilmişim dediklerini. "Beni eski sevgilisiyle aldatmış. Ben... Ya ben ne kadar salakmışım? Hiç mi fark etmedim onunla olduğunu?"

"Simge, belki yanlış anlamışızdır," diye mırıldandım nafile bir çabayla. İkimiz de gördüklerimizi doğru yorumlayacak yaşıydık ve bu durumun hiçbir açıklaması yoktu. Ortada besbelli bir ihanet vardı.

"Ne yanlış, Ayliz? Birbirimizi kandırmayalım lütfen. Resmen aldatıldım." Ağlama krizi arttığında kollarımı bedenine sardım ve

üzgünce iç çektim. O bunu hiç hak etmemiştir. Simgе bir dakikanın ardından geri çekildi ve yüzünü dışarı çevirdi. "Eve gidebilir miyiz? Uyumak ve unutmak istiyorum."

Kararına saygı duydum ve göremeyecek olsa da başımı salladım. Arabayı yeniden çalıştırdığımda Simgе'nin tarifiyle kısa sürede eve ulaşmıştık. Arabadan indiği gibi eve girdiğinde peşinden ilerledim. "Uzun bir süre uyumak istiyorum," dedi bitkince. Sanki biraz daha ayakta dursa yere yığılacakmış gibi durduğunu fark edince, "Gelmemi ister misin?" diye sordum.

"Hayır, yalnız kalacağım."

Tırabzanlardan destek alarak merdivenleri çıkarken tüm gücü çekilmiş gibiydi. Onun ardından koltuğa oturduğumda telefonum çaldı ve Aytun'un aradığını gördüm. Hızla açtığımda kalın sesi yankılandı. "Sarışın?"

"Efendim?"

"Nasılsın? Geldiniz mi eve? Ona göre muhafızları göndereceğim?"

"İyiym ve evet, geldik. Sen nasılsın? Hallettin mi işlerini?"

"Sayılır. Bir de şu yeni tanrıçanın eğlenceleri çıktı başıma. Onlarla da uğraşıyorum."

"Anladım," diye mırıldandığımda aramızda tuhaf bir sessizlik oluştu.

"Tamam o zaman, görüşürüz," dedi sorarcasına. Böyle telefonda ne konuşacağımızı bilememek gerçekten kötü bir durumdu.

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp yanıma bıraktığımda bir kez daha Simgе doldurdu aklımı. Menes'in onu gerçekten sevdiğini düşünmüştüm. Bunun için ortada sağlam kanıtlar vardı, Aytun'a ilişkilerini anlatacaktı. Bir erkek aldattığı kızın abisiyle konuşarak işleri ciddileştirmek istemezdi. En azından benim dünyamda bu böyleydi.

Simgе'nin bundan sonra ne yapacağını bilmiyordum, aynı nasıl toparlanacağını bilmediğim gibi. Daha önce hiç aldatılmaya rastlamamıştım, lakin ihaneti Murat sayesinde öğrenmişim. Ona karşı duygusal bir bağım olmadığı için de umursamamış, buraya gelmemin karmaşıklığıyla da kısa zamanda unutmuşum.

Sıkıntıyla ve boş geçen birkaç saatin ardından tepsiye yiyecek bir şeyler koyup Simge'nin odasına çıktım. Kapıyı açtığımda yatağın üzerinde öylece oturduğunu gördüm. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim," dedim yatağa otururken.

Başını iki yana salladı ve ağlamaktan kısılan sesiyle, "İstemiyorum, aç değilim," dedi.

"Ama..." diyecekken başını yana eğdi ve yine yaşlarla dolan gözleriyle uzunca baktı.

"Ne olursun ısrar etme. Yalnız kalmak istiyorum."

"Pekâlâ, ama bunu bırakıyorum," dedim tepsiyi komodinin üzerine bırakırken. Belki canı yemek isteyebilirdi. "Bir şey olursa seslen, hemen gelirim."

Kapıdan çıkacağım esnada, "Ayliz," diye seslendi. Hemen arkamı döndüğümde elindeki telefonu uzattı. "Şunu alır mısın? Aytun arar diye kapatamıyorum ama o sürekli arayıp canımı sıkıyor. Sende kalsın, Aytun ararsa aç."

Telefonu aldıktan sonra odadan çıktım ve Simge'nin bir an önce bunu atlatmasını diledim.

O lanet anı takip eden diğer iki günde Simge biraz daha toparlanmış görünüyordu. Acısı elbette tazeydi fakat bunu gizleme konusunda oldukça başarılıydı veya biz insanlar çok kördük hiç tatmadığımız acıları görme konusunda. Mağlup bakışlarına saklanan hüznünü dindirmek için elimden hiçbir şey gelmiyordu, zira yalnız kalmayı, bu travmatik durumu tek başına atlatmak istiyordu.

Bu süreç boyunca Menes'in aramaları dur durak bilmemiş, hatta yetmezmiş gibi beni de aramaya başlamıştı. Her aramasını yanıtsız bırakırken iyi ki eve gelmedi, diye düşünüyordum. Mesajlardan okuduğum kadarıyla her şeyin bir yanlış anlama olduğunu, Simge'yi çok sevdiğini söylüyordu ama gördüklerimizin bir izahı olabilir miydi meçhul.

Aynı zamanda Aytun aradığında da Simge konuşmak istemediği için bir bahane uydurarak ben konuşuyordum.

Onun olmadığı koskoca üç gece geçirmiştim ve her defasında saat başı uyanarak dinlenememiştim. Aytun'suz uyumak tahmin edebileceğimden daha fazla zorlamıştı. Sık sık telefonda görüşsek bile kelimelere dökemeyeceğim kadar çok aramıştım varlığını, yokluğunda soğukluğa gömülen bedenimle.

Akşama davet vardı ve Aytun hâlâ işlerini bitiremediğini söylemişti, gerçi bu iyiydi çünkü Simge'nin gitmek isteyeceğini pek sanmıyordum. Ben böyle düşünürken adım seslerini bir kız sesi takip etti. "Aylız!"

"Salondayım," dedim ve daha Simge'nin seslenmesinin şokundan çıkamadan onu hazırlanmış bir şekilde gördüm. Mavi bir elbise giymiş, yine takmış takıştırmıştı. Saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı ve göz makyajı her zamanki gibi abartılıydı.

Şaşkınca, "Simge?" dedim.

"Sen neden hazır değilsin hâlâ ?" dedi azarlarcasına. "Davete geç kalacağız yoksa."

"Ben gitmeyiz diye düşünmüştüm," dediğimden neden, der gibi başını salladı.

"Sen ve Menes..." derken omuzlarını silkti ve kayıtsız bir tavra büründü ama aslında öyle olmadığını ikimiz de iyi biliyorduk. Dudaklarını ısırıyor acımasızca. "Artık umursamıyorum. Karakersizin teki için acı çekmeyeceğim," dedi sona doğru boğazına oturan yumru eşliğinde. "Bu gece tüm iyi dileklerimi yeni tanrıçaya sunacağım ve huzuru bulacağım. O yüzden şimdi git, saçını yap ve elbiseni giy. Makyajın için ben geleceğim."

Yanından geçecekken birden dönüp kollarımı zarif bedenine doladım ve "İyi ol," diye fısıldadım.

"Olacağım. Aşk denen şeyin bir yalan olduğunu öğrendim, evet, bu çok acı verici. Sonuçta bir şekilde karşındakine yetersiz geldiğini ve o boşluğu bir başkası ile doldurmak istediğini görüyorsun. Aydınlığım diye bahsettiğin kişinin aslında seni karanlığa çektiğini öğreniyorsun. Doğru, acıyor için, ama bir yolunu bulup atlatacağım. Ben senelerce annesi onları sevmediği için gitti zannedip gülen bir

kızım. Menes kim ki?" Gözlerine vuran yaşlara inat kocaman gü-lümsedi. "Hadi çık, ben de yardıma geleceğim."

Odama çıktım ve saçlarımı yapmadan önce elbiseyi giydim. Lila, düz, uzun bir elbisenin üzerine aynı kumaştan mavi kısa bir tül ini-yor ve bedenimi sarıyordu. Üzerindeki altın sarısı işlemeler elbiseye hoş bir ahenk katıyordu. Tam bir Mısırlı gibi göründüğümü hisse-derek dalgalı saçlarımı geriye taradım ve ufak bir tokayla sabitle-dim. Saçımı bitirdiğim gibi içeriye Simge girdi. Bana, çok abartı ol-mayan ve geçen seferkine benzeyen bir makyaj yapmıştı. Tamamen hazır olduğumuzda, muhafızların daha önce getirdiği arabaya bin-dik ve Simge piramidin olduğu bölgeye sürdü.

Tünelleri kullanmadığımız için bir yerden sonra at arabasıyla devam etmiştik. Büyük soylu kesim ile halkı ayıran duvardan içeri girdiğimizde herkesin bizim gibi giyindiğini ve otantik müzik se-sinin duyulduğu bir binaya girdiklerini gördüm. Simge'nin peşin-den ilerlerken kapıdakiler yolumuzu açmış, bu sayede içeri girmiş-tik. Büyük mekânın içi bembeyaz döşenmişti. Göz alıcı görüldüğü inkâr edilemezdi. Büyük avizeler tavandan sarkarak aydınlık bir görüntü veriyordu. Yerler dahi bembeyazdı.

"Anlaşılan tanrıçamız en çok beyazı sevecek," dedi Simge ar-kasını dönerken. "Neftis maviyi, İsis ise griyi severdi," diye devam etti manidarca.

"Bunları kim yapıyor? Yani tanrıçanın beyazı sevdiğini kim bi-liyor?"

"Tanrıça'dan önce onun hizmetkârları seçilir. Onlar tanrıça ile gökte tanıştılar ve her şeyi öğrendiler."

Kendimize bir yer bulup oturduğumuzda Simge'nin gözleri et-rafı taramaya başladı. "Eğer onu görürsen haber ver ki uzaklaşayım. Yoksa olay çıkarırım ve herkesin gecesi mahvolur."

O diye bahsettiği kişinin Menes olduğunu bildiğim için usulca başımı salladım ve gözlerimi geniş odanın içinde gezdirdim. Bir film sahnesindeymiş gibi hissederken gelip geçen insanları izle-dim. Şen kahkahalar havada uçuşuyor, bazıları çalan müziğe ayak uydurarak dans ediyor, bazıları da sohbet ediyordu.

O an, "Simge?" diyen erkek sesini duyunca omzumun üzerinden arkama baktım. Menes, dikkatle Simge'yi izliyordu.

Simge, arkasına dönmeden sinirle gözlerini kapattı ve küçük bir çocuk gibi ayağını yere vurdu. "Lanet olsun sana," diye fısıldadı ve ardından arkasına bir kez bile dönmeden neredeyse koşuşturarak uzaklaştı. Menes, beni görmezlikten gelerek onun peşinden giderken başımı iki yana salladım.

Sessizce insanları izlerken görüş alanıma giren erkekle yutkundum. Ian, kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüyordu. Çok geçmeden yanımda durduğunda, "Nasılsın?" dedi.

Zorlukla mırıldandım: "İyiym, sen?" O geceden sonra ne diyeceğimden emin değildim.

"İyiym," dedikten sonra gözlerini bir an olsun benden ayırmadan, "Aytun ve sen, ha?" dedi.

"Ian..."

Başını iki yana sallarken mimikleri sertti. "Şaşırmıyorum. Bugüne kadar o herife karşı koyabilen bir dişi görmemiştim ama sana karşı hâlâ umudum var. Kiminle ve nerede olursan ol, Ayliz, en sonunda bana gelebileceğin ihtimali bile seni beklememe yeter."

Aslında o an Ian'a böyle bir şeyin asla gerçekleşmeyeceğini söyleyebilirdim, lakin onun arkasında gördüğüm suret ile elim ayağım birbirine dolandı ve ne yapacağımı bilemedim. Donakalarak şüpheyle beni süzen rahibe bakarken, Ian bakışlarımı takip ederek arkasını döndü.

"Siktir!" deyip elini belime attı ve beni birkaç adım sürükleyerek dans edenlerin arasına soktu. "Karşılık ver!" dediğinde gözlerimi irice açıp yüzünü izledim.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Eğer şu an dansı bitirirsen rahip şüphelenecek ve seni takip edecektir. O yüzden ayak uydur yeter. Seni buradan çıkaracağım."

"O nasıl olacak?" diye sordum elimi omzuna koyarken. Rahipten yana bakmaya cesaretim yoktu.

"Belli etmeden arkadaki kapıya doğru ilerleyeceğiz ve oradan da çıkış kapısına. Hangi akla hizmet seni buraya getirirler anlamıyorum."

Aytun'un burada olmadığını bilmiyor muydu? Evet, bir kuzen olarak yakın değillerdi fakat lider olarak birbirlerine bir şeyleri haber etmeleri gerekmiyor muydu?

"Aytun, iş için şehir dışında. Simge'yle geldim."

Kaşları çatıldı. "İş için mi?" dedi gereğinden fazla şaşırarak. "Şimdi dön ve ardından büyük bir adım at sağ tarafa," dediğinde müziğin ritmine uygun olarak döndüm ama adımımı atamadan gördüğüm kişi karşısında dumura uğradım.

Gri gözlerden akan nefret o kadar yakıcıydı ki değdiği yeri bir asit gibi eritebilirdi. Dişlerini sıktağında seğiren yanağı öfkesinin boyutunu anlatmaya yeterliydi. Elleri hemen bize saldıracaktı gibi dururken buz gibi bir esinti geçti vücudumdan.

Aytun, bizi yanlış anlamıştı.

Cam Kiriğı

BÖLÜM 32

Sanki zaman ortamdaki soğukluk nedeniyle donmuştu. Ian ile dışarıdan nasıl görüldüğümüzü çok iyi biliyordum ve kahretsin ki buna Aytun'un şahit olması en son isteyeceğim şey dahi olamazdı. Ellerimi ateşe değmiş gibi Ian'ın üzerinden çektim ve Aytun'a gitmek adına bir adım attım fakat beni kolumdan tutarak durduran Ian, "Rahip her şeyi anlayacak. Yapma. Buradan çıktıktan sonra konuşursun onunla," dedi uyarırcasına.

"Umurumda değil."

Tenimi kavrayan parmakları sıkılaştı gitmeme izin vermek istemezcesine. "Aylız! Yapma dedim."

"Bırak beni," deyip kolumu kurtardım ve hızla Aytun'a yanaş-tım. "Bak... Ben," diye mırıldanırken Ian'a gitmek için bir hamle yaptı ama elini bir mengene gibi sararak onu durdurdum. "Lütfen gitme," dedim umutsuzca çırpınarak. Ian'a geçen sefer kendini çok açık ifade etmiş, tekrarı olursa bunu yanına bırakmayacağını söylemişti ama şu an içinde bulunduğumuz ortamda bunu gerçekleştirmemeliydi. Rahip içerideyken ve ne sebeple olduğunu bilmesem de Aytun hakkında derin şüphelere sahipken bunu yapması yalnızca zararımıza olurdu.

Omuzları gerilirken korkutucu bir ifadeye sahip çehresini bana çevirdi. "Aytun, ne olur yapma..."

Beni çekiştirip tüllerin arasından geçirdi ve kimsenin henüz keşfetmediği boş bir yere getirdi. "Onunla dans etmenin ne gibi bir açıklaması olabilir?"

Sert çıkan sesi tüylerimi diken diken etti. Yüz hatları ölümcül bir ifade aldığı anda açıklamaya çalıştım. "Rahip bana dik dik bakıyordu ve lan da beni uzaklaştırıp dikkat dağıtmak için dans edenlerin arasına karıştırdı. Gerçekten başka bir şey yoktu, inan bana."

Kaşlarını çattığında alnında ortaya çıkan tek çizgi onu korkutucu göstermişti. Öfkesi gri gözlerine yansıyor. "Birkaç günlüğüne gidiyorum ve geri döndüğümde seni onun kollarında buluyorum. Sana yaklaşmayacak dedim ama sırtımı döndüğüm ilk an sana yaklaştı. Sana dokundu! Bunun nasıl lanet bir durum olduğundan haberin var mı senin?" diye gürlledi. Neyse ki içerideki müzik sesi yüksekti de insanların bizi duyup başımıza toplanma ihtimalleri kalmıyordu.

Başımı suçlulukla yana eğdim. "Aytun," dedim bir kedi mırıltısını aratmayan ses tonuyla. "Yemin ederim, sırf o yüzdendi."

"Şu an çok sinirliyim, Ayliz. O yüzden yalnızca sus ve yürü."

Önüme geçip ilerlediğinde sessiz kalarak onu takip ettim. Mekândan çıkarken Simge'ye, Aytun ile gittiğimi belirten bir mesaj attım ve hemen görmesini diledim.

Aytun, arabaya bindiğimde aracı vakit kaybetmeden çalıştırdı ve oldukça hızlı sürdü. Öyle ki çok geçmeden eve gelmiştik. Bir şey demeden arabadan indiğinde suratımı asarak peşinden gittim. Sessizliği her şeyden daha çok acıtırdu canımı.

"Aytun," diye mırıldandım salonun ortasına geldiğimizde. Elimi koluna doğru uzattığımda arkasını döndü ve benden uzaklaştı.

Katı bakışlarından zerre ödün vermeden yüreğimi burkan o cümleyi fısıldadı: "Seni kırmak istemiyorum, o yüzden bir süre uzak dur."

Gözlerimi kırptırdım ve içli bakışlarımı görmesin diye yere indirdim. "Ben yapsam bile sen benden nasıl uzak duracaksın? Söylesene benden uzaklaşabilir misin?" Sessiz kalmayı tercih ettiğinde

hiddetlenerek devamını getirdim sözlerimin. "Gördüklerini yanlış yorumlayıp boşuna öfkelenme. Çünkü..."

Başını hızla iki yana sallayıp söylediklerimi reddetti. "Anlıyorum. Her zaman zeki bir adam olduğumu iddia ediyorum. Onunla dans etme nedenini ve senin de bunu isteyerek yapmadığını biliyorum ama yine de içimi saran ve beni yiyip bitiren şu kıskançlığa mani olamıyorum. Kendime diyorum ki rahip onu yalnız yakalasa bir şeyler sezebilirdi, bu sayede bir çıkış yolu buldu ama sonra aklıma onun kollarının arasında olduğun geliyor ve tüm bu düşünceler yok oluyor, ben o ana kilitli kalıyorum. Onun seni saran kollarına... Resmin tamamını görmeyi iyi bilen ben, bir tek o anı göz önüne alıp geriye kalan her şeyi siktir ediyorum."

"O an başka bir yol bulabilirdim belki ama o kadar ani gelişti ki her şey, ne olduğunu anlayamadım bile."

"Seni suçlamıyorum ama içimdeki kıskançlığı da dindiremiyorum. Ne olursa olsun hesabını Ian'dan soracağım." Ian'ın ismini öyle bir tonla telaffuz etmişti ki nefreti karşısında benim bile duramayacağımı zannettim bir an için. "Sana nasıl dokunduğunu anlamıyorum. Seninle ilgili düşündükleri beni çıldırtıyor ama bu zamana kadar gidip onu yok etmediysem teyzemin hatırına, ancak bu sefer sınırı aştı."

Daha fazla Ian'dan bahsetmesine olanak vermeden ona yanaştım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Başta afallayarak tepki vermese de birkaç saniye sonra elini belime koydu. Beni iyice kendine çekerken diğer yandan dudaklarımız birbirini talan ediyor, kalp atışlarımız zirveye koşuyordu. Ellerim rahat durmayarak onun üzerinde gezinirken öpüşmemizin ne ara bu kadar tutku dolu bir hal aldığını bilmiyordum. Boyuna yetişmek için parmak uçlarımda dururken birden beni kucağına alınca elbisenin izin verdiği ölçüde bacaklarımı beline dolayarak dengemi sağladım. Aytun'un yürüdüğünü hissediyordum ama ses çıkaramayacak kadar uyuşmuştum. Öpücükleri dudağımdan yanağıma kayarken her hücrem sert bir rüzgârla başa çıkmaya çalışıyordu.

Odasına girdiğimizi kısık gözlerimle zar zor seçerken sırtımı soğuk yatakla buluşturdu. Öpücükleri boynuma inerken ani bir irkilme yaşadım. İlk kez böyle ilerlemiştik ve sonumuzu kestiremiyordum.

Parmakları sırtıma ilerledi ve elbisenin fermuarını aramaya başladı, bulduğunda açmayı denedi ama beceremeyeceğini anlayınca dudaklarını benden çekti ve tüm dikkatini oraya yöneltti. Homurdanarak elbiseyi çıkarmayı denerken kaşlarını çattı ve nefes nefese kızaran yüzüme baktı. "Umarım bu elbiseden nefret etmişsindir."

Ne demek istediğini anlamayarak yüzüne boş boş bakarken elini sırtıma götürdü ve şifon kumaşın yırtılma sesini duydum. Bunun verdiği utançla gözlerimi sıkıca yumarken Aytun, elbiseyi üzerimden sıyırdıktan sonra bir kenara fırlattı ve iç çamaşırımın el verdiği ölçüde vücudumu boydan boya süzdü.

"Siktir! Bu... Sen beni gerçekten delirtmek için gelmişsin," dedi bakışları yavaşça yüzüme tırmanırken. "Eğer düşmanlarım beni saf dışı etmek için seni göndermiş olsalardı kesinlikle başarılı olurlardı," dediğinde bir an her şeyi unuttum ve "O halde onların göndermediğine sevinebilirsin," dedim.

"Bana ne amaçla gelmiş olursan ol umurumda değil. Ayrıca saf dışı olmak için senden daha önemli bir neden göremiyorum."

Yürek hoplatan ve beni adım adım ölüme hazırlayan sözleri karşısında eridiğimi hissederken Aytun daha fazla oyalanmamaya karar vermiş olmalı ki, dudaklarımızı yine birbirine kavuşturdu. Ellerinden biri bel oyuntuma yerleşirken diğerini bacağıma koyarak can yakıcı okşayışlarına devam etti. Aşınası olduğum nefesi üzerimde gezinirken elimi tişörtüne koydum ve hızlıca çıkardım. Parmağı sütyenin kopçasını çözmeye başladığında irkilerek kaskatı kıldım ama kendimi toparlamaya çalıştım. Aramızdaki kıvılcım her yeri tutuşturacak güce ulaştığında odanın kapısı gürültüyle tıklatıldı ve Simge'nin sesi duyuldu.

"Sizinle konuşmam gereken bir şey var, hemen aşağı gelin."

Aytun, aniden kendini geri çekti ve arzuyla kısılan gözleri tenimi sarmaladı. "Bu kızı öldüreceğim," dediğinde gözlerimi kaçırdım ve Simge'nin gidişini dinledim.

“Öyle bir şey yapmayacaksın,” deyip ayağa kalktım.

“Ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin. Her defasında bizi basıyor ve işimi yarıda bıraktırıyor.”

“Kastettiğin iş ben miyim?”

Dudaklarına çarpık bir sırıtış yerleşti. “Hem de en önemli işimsin.”

Yerdeki yırtılan elbiseme bakarken kaşlarımı çattım ve “Umarım bunu Simge’den saklayabilirim,” dedim.

Aytun, “Üzerini değiştir de şunun derdini anlayalım,” dediğinde başımı salladım. Vücuduma inmemek için direnen bakışlarına yardımcı olmak amacıyla elimi çabuk tuttum. Odanın kapısını açtım ve Simge’nin buralarda olmadığına emin olduktan sonra koşturarak odama ilerledim, üzerime rahat bir şeyler geçirdim.

Salona indiğimde Simge ve Aytun sessizce oturmuş, beni bekliyorlardı. “Neler oluyor?”

“Otursana.” Simge başıyla karşısındaki koltuğu işaret etti.

Oturduktan sonra konuşmaya girmesini bekledim merakla. Menes ile konuşup konuşmadığını yüzünden anlayamıyordum, çünkü ne yazık ki Simge de yeri gelince duygularını hiç belli etmeyen bir yapıya bürünebiliyordu.

“Aylız yalnız kalmasın diye kaydımı buraya aldırmaya karar vermiştim aslında ama bir saat önce eğitimcilerden biri arayarak son sınava girersem erkenden mezun olabileceğimi söyledi. Ben de kabul ettim, bu yüzden de birazdan okula gideceğim ve dört gün sonraki sınava çalışacağım. Aytun, bir hafta kadar bensiz idare edebilirsin diye düşünüyorum, sonuçta daha yeni geldin ve birkaç gün seninle uğraşmazlar.”

Dikkatle onları izlerken Aytun düşünceyle başını salladı. “Okulun erken bitecekse sorun yok. Böyle bir şansın varken bir yıl daha oraya gitmen mantıksız olur. Şimdi kalk, doğruca hazırlan ve git. Sınavdan sonra gelirsin.”

“Bu ara seni tek bırakmayı istemezdim ama mecburum,” dediğinde sesinin fazlasıyla üzgün çıkmasına bir anlam yükleyemedim.

“Halledebilirim.”

Simge ayağa kalktı ve "Ben gidip hazırlanayım," deyince peşinden ilerledim.

"Sana yardım edeyim."

Odasına girdiğimizde kapıyı sıkıca kapattım ve "Menes ile neler oldu?" diye sordum. Valizini açıp dolabına yöneldi. Bir yandan kıyafet seçerken derin bir nefes aldı.

"Özür diledi, bir anlık gaflete düştüğünü zırvalayıp durdu."

"Bu gidişinin onunla bir ilgisi yok yani?"

"Yok. Sadece okulu hemen bitirmek ve bir an önce çalışmak, insanlara faydalı olmak istiyorum."

Buruk bir tebessüm dudaklarıma yerleşirken Simge'ye yaklaştım ve kollarımı boynuna sardım. "Olacaksın. Sana bunca zaman hiç teşekkür etmedim, biliyorum, ama her şey için teşekkürler. Tüm yardımların ve sevecenliğin için."

Geri çekilirken kaşlarını çatı. "Saçmalama lütfen. Bir teşekkür edilmesi gerekiyorsa bunu ben yapmalıyım. Sen Aytun'u yeniden güldüren, onun kalbine yeniden sevgi veren kişi oldun. O benim ikizim, diğer yarım ve uzun zaman sonra ilk defa bu kadar mutlu olduğunu hissediyorum. Bu da senin sayende oldu. Şimdi senden bir isteğim daha olacak."

"Nedir?"

"Aytun'u yarın yalnız bırakma. Nereye giderse sen de bir yolunu bulup onun peşinden git. Tamam mı?"

Kirpiklerimi kırıştırdım. "Tamam, ama yarın ne var?"

"Yarın, annemin gittiği gün, Aylız."

Takvimler bazı günlerin bizim canımızı yakacağının teminatıydı. O günün bizim için zindan olacağını, kederden önümüzü göremeyeceğimizin haberini verirdi. Kimi günler bizi mahvederdi.

Aynı bugünün Aytun'u mahvedeceği gibi.

Simge'yi yolcu ettikten sonra uyumak istediğini söyleyerek odaya çıkmıştı. Ona günün anlamını bildiğimi hissettirmeden,

gizliden gizliye sarmaya çalışmışım tüm yaralarını. En derinlere ulaşamamışım fakat en azından kâbussuz bir gece geçirmesini sağlayabilmişim.

Uyandığımızda Aytun'un sıcacık kollarının arasındaydım ve yüzüm boyun girintisine gömülüydü. Kokusundan derin bir nefes alarak birkaç saniye daha izin verdim kendime ve ardından pek hevesli olmasam da yanından kalktım. Ona güzel bir kahvaltı hazırlayabilirdim.

Odama gidip üzerimi değiştirdikten sonra doğruca mutfığa indim ve öncelikle börek yaptım. Börekleri tabağa yerleştirirken duyduğum adım sesleriyle serseri bir gülüş yerleşti dudaklarıma.

Uykulu bir tınıyla, "Uyandığımda yine yanımda yoktun, sarışın. Bu konuda anlaştığımızı varsaymışım hâlbuki," diye söylendiğinde başımı çevirdim ve masumca omuz silktim.

"Acıktım ve kahvaltı hazırlamak istedim. İşim bitince seni uyandırmaya gelecektim."

"Savunmanız sizi affetmem için yeterli değil, Ayliz Hanım." Sözlerini pekiştirmek istercesine tek kaşını kaldırdı.

Kirpikleri kırıpıştırarak şımarıkça kahkaha attım. "Öpsem affedilir miyim?"

"Teb'in liderine rüşvet teklif etmekten utanmıyorsunuz demek. Neyse ki güzel kadınlar tarafından verilen rüşveti kabul eden bir lidere denk geldiniz. Uzun soluklu bir öpüşme kesinlikle affınızı sağlar."

Kollarımı göğsümde bağlarken ağırlığımı tek ayağıma yükledim ve gözlerimi kısıtım. "Her güzel kadının öpücük talebini kabul eder misiniz, sayın lider?"

"Güzel kadın tabirini biraz daha açmalıyım sanırım. Sarışın, bal rengi gözlü ve başka bir dünyadan gelen bela mıknatısı kadınlarinkini kabul ediyorum."

"Bu tarife uyan pek kadın yoktur diye zannediyorum."

"Hele bir de benim o kadına hayran olduğumu hesaba katarsak kesinlikle yoktur."

Aytun, bana doğru hızlı adımlarla ilerlerken, "Şimdi rüşveti tahsil etme vakti," dedi. Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında öpecekmiş gibi yaklaştım. Nefeslerimiz birbirine karışırken amacımdan sapmamak için yanağına hızlı bir öpücük bıraktım ve geri çekilerek masaya oturdum.

Aytun sinirle iç geçirirken, "Bu sayılmaz!" dedi.

İşaret parmağımı ona doğru salladım. "Öpücüğün detaylarını açmadık, lider. Benim geldiğim dünyada öpücük deyince insanlar bunu anlar."

"Sana kendi dünyamdaki öpücük kavramını, özellikle dün akşam çok iyi öğrettiğimi düşünüyorum ve burada benim dünyamın kuralları geçerlidir."

"İyi madem, bu defalık sizin dediğiniz gibi olsun," deyip beklediği öpücüğü verdim.

Geri çekilirken gözlerini kapatıp alnını alnıma yasladı. "İsis'in koruyucu bir tanrıça olduğunu zannederdim. Sadece ölü ruhları Ölüler Diyar'ına götürdüğünü biliyordum. Oradan ruh getirebileceğini, hatta canlandırabileceğini bilmezdim."

Avucumu sıcak yanağına bastırırken fısıldadım. "Düşünceni ne değiştirdi?"

"Kendi ruhum. Nabzı atan, gün geçtikçe büyüyen ve sana bağlanarak kuvvetlenen ruhum."

Aytun yerine geçtiğinde normal bir kahvaltı yapmaya çalışmıştık. O anlarda huzursuzlaşırken bir yere gideceğimizi, bu yüzden hazırlanmam gerektiğini söylemişti. Ben odama çıkarken o da masayı topluyordu.

Rahat bir şeyler giyerek arabaya bindim ve sessizce gideceğimiz yeri görmeyi bekledim. Aytun da bu süre boyunca konuşmamış, aklındakileri oraya hapsetmişti. Yaklaşık bir saatin ardından büyük bir evin önüne geldiğimizde arabayı durdurarak aşağı indi. Onu takip ederken gözlerimi etrafta gezdirdim. Büyük bir bahçesi vardı, ancak uzun zamandır kimsenin gelmediğini gösterircesine bakımsızdı. İri ağaçlar ve bahçe bitkileri kurumuştı.

“Burası neresi?” dediğimde eve odaklanan bakışları beni buldu. O gözlerde karşılaştığım katıksız acı beni derinden sarsarken omuzlarımı düşürdüm. Zira Aytun hiç bu kadar yıkık gelmemişti gözüme.

“Babam ölene kadar bu evde yaşadık. On yılım bu evde geçti. En güzel anılarım...” dedi eve doğru yürürken. Kahverengi kapıyı ufak bir zorlamayla açtığında içeri girdik. Ev iki katlıydı ve içinde yıllardır kimse yaşamadığı için tozluysa. Eşyalar eskimişti. Kalın perdelerin arasından sızan gün ışığı içeriye aydınlatıyordu.

Arkamı döndüğümde Aytun’u tam dibimde bulunca irkilerek geri çekildim. Elini cebine atıp bir bilezik çıkardığında ihtişamı karşısında gözlerimi kırıştırdım. Bilezik altından yapılmaydı ve üzerinde yakut ile elmadan oluşan küçük, yuvarlak taşlar vardı. Bileziğin tam ortasında iki tane iç içe girmiş yılan vardı ve gözleri gri bir ışıkla parlıyordu.

“Bu ne?” dediğimde aklımın gerisinden bir cevap gelmişti esasında, ancak yine de Aytun’un teyit etmesini bekledim. Birkaç gün evvel okuduğum İsis’in bileziğini bulması imkânsızdı.

“Tanrıça İsis’in hiç çıkarmadığı bileziği. Asırlar öncesinde yapılmış,” dedi sol kolumu kaldırıp bileğime takarken. Altın tenime değdiği an hafif bir karıncalanma yaşayınca derin bir nefes aldım. Yakutlar parlarken bileziğin güzelliği karşısında gözlerimi kırıştırdım.

“Sen bunu nereden buldun?”

“Birkaç bağlantım var. Biraz zor oldu ama sonunda alabildim. Tapınakta boş yere duracağına onun soyundan gelen birinde olmasında fayda var.”

“Aytun bu çok fazla,” diye mırıldandım gözlerimi ihtişamlı bilezikten ayıramadan.

“Gerekli olmasa emin ol vermezdim. Bu bilezik gücünün bir kısmını zapt edecek ve seni orantısız güç kullanmaktan alıkoyacak.”

“Bileziğin ne anlama geldiğini okumuştum.”

“O zaman buna ihtiyacın olduğunu da biliyorsun,” dediğinde daha fazla konuşmadım. Aytun, başını başka yöne çevirirken parmaklarımı, bileziğin üzerinde her an kırılabilirmiş gibi nazikçe

gezdirdim. Bilezik gücümünden alıyordu ama ben neden daha fazla güçleniyormuş gibi hissettiğimi bilmiyordum.

Birkaç dakikanın ardından bileziğin bendeki varlığını unutmaya çalıştım ve "Aytun?" dedim merakla. Annesiyle ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordum ama bunun doğru zaman olduğu konusunda şüpheliydim.

"Bir şey sorma, sarışın. Sadece yanımda ol," dediğinde başımı hızla salladım ve ona yanaştım. Elini tutarken gülümsemeye çalıştım ama Aytun, keyifsizliği yüzünden olsa gerek karşılık vermedi.

Yukarı çıktığımızda beni boş bir odaya soktu. Odanın zemini cam kırıklarıyla doluydu. Aytun, hiçbir şeyi umursamadan yere uzandığında yüzünde hissiz bir ifade vardı. Üzerindeki kalın mont onu koruyabilirdi umarım.

"Annemi özledim. Geceleri gelip yanağımı öpmesini, bana şarkı söylemesini, kek yapmasını özledim." Gözlerini kapatırken derin bir nefes aldı. "Kokusunu özledim."

Bu sözlerinin üzerine yanına yaklaştım ve yere onun gibi uzandım.

Saatler geçti, akşam oldu ve biz o gün cam kırıklarının arasında öylece uzandık. O yıldızları izledi, ben onu... Aramızdaki sessizlik bir çığ misali büyüdü. O benden güç aldı, ben ondan... Kalbimizi paramparça eden cam kırıklarının arasında arınmayı diledik. O kendi acısına yandı, ben onun acısına yandım. Bu, onun ilk hayal kırıklığının gecesi idi. Annesinin onları bırakıp gittiği akşamdı.

Ve ikimiz de farkındaydık ki ilk kez bir gecemiz bu kadar parlatsız, bu kadar karanlıktı.

Sabaha karşı eve doğru yol alırken Aytun'un çalan telefonu aramızdaki sessizliği bozdu. "Efendim?" diye yanıtladığında dikkat kesildim. Kimse bu saatte önemsiz bir şey için aramazdı. "Ne zaman olmuş? Herkes neredeymiş?" dedi sesini yükselterek. "Geliyorum," deyip telefonu kapattığında kaşlarımı çattım. "Senin bulduğun kız şifahaneden kaçmış ve bulamıyorlarmış."

“Onca kişinin olduğu yerden nasıl kaçmış ki? Nigralar mı yardım etti sence?”

Başını sallayarak bu teorimi anında çürüttü. “İmkânsız. Hepsi bir büyüyle oraya hapsedildi. Ayrıca onlara her ne olduysa bu işin arkasında onlar yok. Hatırlarsan o kızı, ona benzeyen diğer kişiyle aynı odaya koymuştuk. Aralarında geçen konuşmadan Nigralar ile bir bağlantılarının olmadığı sonucuna vardık. Onlara bunu kim yaptıysa daha güçlü ve daha zalim biri olmalı. Çünkü kişilerin asıl benlikleri içeride bir yerde ve kendi bedenlerinde hapis durumdadılar.”

“Şimdi ne olacak?” dedim korkuyla.

“Gidip kızı bulmaya çalışacağım. Sen doğruca eve git ve uyu. Bu sırada ben de muhafızları çağıracağım.”

“Ne zaman gelirsin?” diye sordum içime aniden çöreklenen endişeyle. Bir şeyler yolunda gitmiyordu sanki.

“Daha gitmedim ki geleceğim saati söyleyeyim, güzelim,” dedi hafif bir alayla.

“Dalga geçme!” diye azarladığımda elime uzanıp tuttu ve ardından dudaklarına götürerek beni alaşağı eden bir buse bıraktı. Şaşkınlıkla hızlanan kalbim bu hamlesi karşısında ne yapacağını bilemez hale gelince saç uçlarıma değin heyecanlandığımı hissediyordum. Kalbime yaptığı tatlı işkenceler biraz önce oraya konan kasvetli bulutları dağıtmıştı.

“Sadece şakaydı,” dedi evin önünde durduğunda. Başını eğip bana bakarken “Ben de seninle gelsem?” dedim ısrarla.

“Aylız, aklım sende kalsın istemiyorum. Bir daha o kızla karşılaşmanı da istemiyorum. Evde olman daha iyi olacak. Merak etme, en kısa zamanda gelmeye çalışacağım.”

Başımı salladığımda bana doğru eğildi ve dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı. Arabadan inip eve adımlarken arabanın gidiş sesi kulaklarıma doldu. Arabanın arkasından bakarken o kasvetli duygular yeniden kapladı kalbimi, zehir zemberek bir tedirginlik yerleşti içime. Bunu her ne kadar göz ardı etmeye gayret etsem de sinice yaklaşan bu hissi kendimden uzaklaştıramıyordum.

Adımlarımı hızlandırırken bir yandan da çantamdaki anahtarı arıyordum. Gözlerim bileziğin üzerindeki elmaslara kaydığında cı-lız bir ışıkla parladığını gördüm. Ne olduğunu anlayamazken aynı anda önüme siyah kıyafetler içindeki bir beden çıktı. Hızla başımı kaldırdığımda adamla göz göze geldim. Dudakları bana tekinsiz bir gülüş sunarken korkuyla yutkundum.

“Merhaba, İsis’in soyu,” dedi midemi düğümlendiren sesiyle. Bu adam nasıl öğrenmişti gerçekleri?

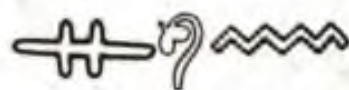
“Sen...” Adımları bana yaklaşıırken kaosun kapı eşiğinde durduğunu ve dimdik duruşumu zorlayacağını çok iyi biliyordum.

Adam başını gururla kaldırdı. “Evet, ben. Yüce rahip ve Kraliçe Neftis’in asırlardır tek yoldaşı. Sen ise İsis’in soyundansın.”

“Bunu nasıl öğrenebilirsin?” dedim şaşkınlıkla.

“Aytun, sana kutsal ateş bileziğini verirken bir muhafızım taş-ların parladığını görmüş. Bana gelip anlattığında tüm parçalar ye-rine oturdu ve senin kim olduğunu anladım.” Başını yana eğdik-ten sonra elini kaldırdı ve bir sürü muhafız etrafımızı sardı. “Kızı yakalayın ve beni takip edin. Dünyamıza izinsiz girenleri cezalan-dırma vakti, onu götürüyoruz!”

Son

BÖLÜM 33

Bir anlaşma sonucu ruhunu şeytana satmış ama kendi payına düşeni yapmak istemeyecek kadar endişeli, bedelini ödemekten çekinen biri kadar korkak ve kaçmak için yine şeytana sığınmaktan başka bir yolu olmayan bir insan kadar çaresizdim.

Çevremdeki muhafızlar bana doğru gelirken iki tanesini büyüyle geriye doğru savurdum, ardından birkaç tanesini daha. Bir şekilde onları oyalayıp Aytun'a haber vermem lazımdı. Çok fazla uzağa gitmiş olamazdı, kısa sürede gelirdi ve kurtulurdum. Ama o anda bir kişi ellerimi tuttu ve boynumda ufak bir sızı hissettim. Göz ucuyla baktığımda büyük şırıngadan bir şey enjekte ettiklerini gördüm. Sıvı kana karışıp vücuduma yayılırken aniden zayıf düştüğümü hissettim. Bacaklarım bedenimi taşıyamayarak yere kapaklanmama neden olduğunda rahip sırtır gibi oldu.

"Nasıl, beğendin mi? Şifacılarımızın asi büyücüler için oluşturduğu özel karışım ama ben senin için özel birkaç dokunuş daha yaptım ve vücudunu güçsüz düşürdüm. Zayıf düştüğünde büyü yapamazsın ve elimden kurtulamazsın."

Sert zeminden kalkmak istedim ama değil kalkmak, başımı oynatacak mecalim yoktu. Tüm gücüm bedenimden çekilmiş gibiyken gözlerim bileziği buldu. Kitapta düşmanına karşı bir mızrak halini alıyor diyordu. Öyleyse neden dönüşmüyordu? Gözbebeklerim

bileziğe kilitlendiğinde yakut taşlarından güçlü bir parlama geçti ama bunu tek gören ben değildim. Rahip üzerime eğilip bileziği sökercesine çıkardı ve arka tarafa doğru hızla fırlattı.

“Elimden kurtuluşun olmayacak, küçük kız. Tamamıyla kapana kısılmış haldesin, seni kurtaracak kimse yok. Simge okulunda ve Aytun ise onu oyalamak için attığım yemi yutmaya gitti. Benim dışarı yolladığım kızı ararken aslında seni araması gerektiğinden haberi olmayacak. O gerçeği öğrenene kadar ben zaten senden kurtulmuş olacağım.” Kısık gözlerimin arasından rahibe bakarken güldü ve ayağa kalktı. “Kızı bağlayın ve arabanın arkasına koyun. Piramide gideceğiz ve bu gece kraliçeyi uyandıracacağız. Bu kızın işini kendisi bitirmek isteyecektir.”

Rahip beni bırakıp başka bir arabaya geçtiğinde, iki muhafız kollarımdan tutarak beni zorla ayağa kaldırdı. Tüm gücüm çekilmiş gibiydi, itiraz edemiyordum.

“Kızı bayıltın,” dedi tok sesli bir adam. Birkaç saniye geçmeden gözlerim kapandığında dipsiz bir karanlık karşıladı beni.

Bedenim sarsıldığında gözlerimi zorlukla araladım. İki kişi, arkadan bağladıkları bileklerimi, kaçmamam için sıkıca tutuyordu. Büyük Piramit’in önünde olduğumuzu görünce neler olduğunu anlayamamıştım. Ne yani, kraliçe tüm o uyuyuş süresi zarfında burada mı kalıyordu?

Rahip, beni tutan adamlara işaret verdi ve onlar da beni zorla yürütmeye başladılar. Her adım atışımda acıyla sızlayan kaslarımla onlara karşı koymaya çalışsam da beceremiyordum.

“Hızlanın! Bana sadık olmayan bazı muhafızlar var, kızı görüp Karavera’ya haber yetiştirmeleri riskini alamam,” dediği an idrak ettiğim gerçeğe gücümü toparlayıp bağırmaya başladım. Bahsettiği muhafızlardan biri beni duyarsa, Aytun’a haber verebilirdi. Sonuçta o liderdi ve kimse beni tanımasa bile bir kızın küçük bir ordu eşliğinde zorla içeri götürülmesini rapor ederlerdi.

"Bırakın beni! Bırak dedim sana," dedim kolumdaki adamlara. Biri sertçe ağzıma elini bastırduğunda bağırımlarım boğuk bir konuşmadan öteye gidemedi.

"Acele edin! Hadi, hızlı!"

Piramidin içine girdiğimizde rahip öndeydi, biz de onu takip ediyorduk. Dar koridorları, kalın sütunları geçtik, biraz merdiven indik. Rahip, merdivenin sonunda duvardaki meşalelerden birini aldı ve daha dar olan bir koridora girdi. Koridorun sonundaki duvara yaklaştığında kabartma resimler ve hiyeroglifler dikkatimi çekti. Duvar, normal taşlara oranla daha koyuydu. Tam ortasında güneş simgesi vardı ve bir kadın kanatlarını açarak etrafını sarıyordu. Yan tarafı tamamen hiyerogliflerle doluydu ve hiç şüphesiz bir şeyi anlatmaya çalışıyordu. Eski Mısır dili bildiğimden yazıların bir kısmını okuyabiliyordum, ancak aralarda bilmediğim semboller vardı.

Rahip, güneşin tam ortasına elini yerleştirdi ve "Beni kabul edin, Tanrıçam," dedi. Ardından yabancı bir cümle mırıldandı ve duvardan kuvvetli bir esinti yüzüme çarptı. Duvar gürültüyle aralandığında, rahip bulunduğumuz yere nazaran daha karanlık olan koridora girdi. Peşinden ilerlerken meraklı gözlerim ortamı taramaktan vazgeçmiyordu.

Koridorun her iki yanında tozlanmış, ağzı kapalı lahitler vardı. Lahitlerin gösterişli hali içindeki kişilerin kıymetli olduğunu gösterirken biraz olsun kendime geldiğimi hissederek bakışlarımı rahibe odakladım ve içimden *yan*, diye geçirdim. Gözlerimin ısısı artmıştı ama öylesine cılızdı ki bir an büyü yapamadığımı zannettim, sonra rahibin kolu yanmaya başladığında içimde küçük bir umut peyda etti.

Güçlerimi hâlâ kullanabildiğim için sevinirken rahip duraksadı ve üfleyerek küçük alevi söndürdü. Başını omzunun üzerinden bana çevirerek, "Sana verdiğim karışımla bu kadarını yapman bile bir mucize. İçine eklediğim diğer karışımla birleşince gücünü hiç kullanamaman gerekiyordu," dedi. Ardından beni tutan adamlara döndü ve "Kızı odaya kilitleyin, yalnız bırakın. Kimse yanına girmeyecek," dedi. "Dinlendiği an güçlerini kullanması kaçınılmaz olur."

"Emredersiniz, efendim."

Adamlar beni lahitlerin arasından başka bir koridora sürükleyecekken gözüme çarpan heykele kısa bir bakış attım. Heykel çok uzun sayılmazdı, zarif bir kadın şeklindeydi. Kadının iki eli tam göğsünde üst üste duruyordu. Heykeli çekici yapan, altın sarısı kolyesiydi. İki tane yılan vardı ve duruşları iç içe girmiş iki sonsuzluk işareti gibiydi. Birbirlerinin içinden geçerek birleşmişlerdi. Bu sembol, İsis'in bileziğinde de vardı.

İstemsizce heykele doğru eğilirken adımlarımın yavaşladığını hissediyordum. Gerçekten çok güzeldi. Transa girmiş gibi ona bakarken, "*Canlandır onu,*" diyen bir ses duydum. Artık aşınası olduğum sesi sorgusuz sualsiz dinlerken her şey içimden geldiği gibiydi. İlan'ın bana zamanında öğrettiği büyüyü anımsadım güç bela. Sözleri hatırlıyordum, ancak o gün onca denemeden sonra başarısız olunca bir daha yapmamıştım büyüyü. Şimdi yapabilir miydim? Yılanlara odaklanırken derin bir nefes aldım. Dudaklarımı kıpırdatacak, "*Uhraşak ma kipoyota,*" dediğimde içime dolan güç benim uydurmam olamazdı. Kendime gelmiş gibi hissediyordum.

Aynı anda kolyedeki yılanlardan derin bir tıslama sesi geldi ve ardından yılanların üzerindeki altın rengi kabuk çatlayıp döküldü, içinden bembeyaz deriye sahip iki tane büyük yılan çıktı. İstemsizce gülümserken kolumu tutan iki adam çoktan gerilmişti. Öyle ki kolumu can acıtacak kadar sıkıyorlardı ama farkında olduklarından emin değildim.

"Yüce rahip," diye bağırırlarken yılanlar heykelden bir aşağı inmiş, yanımdaki adamlara ilerlemeye başlamışlardı. Gözleri ölümcül bakıyordu, ancak ben ürkmüyordum. Nasıl emin olduğumu bilmiyordum ama bana zarar vermezlerdi.

Arkamızdaki diğerleri hızlı adımlarla bize doğru koşuşturdu- lar ama yılanlar adamların bacaklarına çoktan dolanmışlardı. Duyduğum kılıç darbesiyle döndüm. Yılanlar iki parçaya ayrılmıştı ve bembeyaz derileri kana bulanmıştı.

Rahip öfkeyle bana bakarken, "Şu kızın gözünü kapatın ve hemen götürün," dediğinde ağlayacak gibiydim. Yılanların bana

sağladığı güç yerini hiçliğe bırakırken artık karşı koyacak mecalim kalmamıştı.

Beni geniş bir odanın içine attılar. Biri yanıma gelip bileklerimi sıkkan ipi çözerken acıyla dişlerimi sıktım ve gidişlerini izledim. Bıraktıkları iki meşale odayı aydınlatmaya yeterken gözlerimi gergince içeride gezdirdim. Oturduğum zemin kumlarla doluydu ve odada hiçbir şey yoktu. Yutkunarak dizlerimi kendime çektim ve dizlerime çenemi yasladım.

Aytun bir an olsun gözlerimin önünden gitmezken bu sefer nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Her defasında bir şekilde onun ya da Simge'nin yardımıyla başımdaki belayı savuşturmuştum ama içimdeki karamsar ses bu kez öyle olmayacağını söylüyordu.

Yapayalnızdım.

Biraz olsun dinlendiğimde rahibin sesini duydum, ancak kendisi ortada yoktu. "Büyünü üzerimde kullanmanı engellemek için beni görmesen daha iyi olacak. Kraliçeyi uyutan büyücülerle görüştüm ve önemli bir durum yüzünden onu uyandırmalarını söyledim. Birkaç saat içinde buraya teşrif edecek ve sana yapacaklarına karar verecek."

"Pislik herif!" deyişimi duymazdan gelerek beni endişelendirmeye, kendini ise eğlendirmeye devam etti. Eğer söylediği gibi kraliçenin uyanmasına birkaç saat varsa, akrep ile yelkovan artık ölüm saatim için çalışıyordu. Kendi kız kardeşine bunları yapan kadın, onun soyundan geldiğimi öğrenirse bana neler yapardı kim bilir?

Rahip, "Uyuyuşun amacını bilir misin, küçük kız?" dedi arsız bir tınıyla. "Ah! Nereden bileceksin ki? Tanrı Ra'ya tapmak, ona teşekkürlerini iletme ve gençleşmek için yapıldığı sanılsa da asıl amaç bu değil. Elbette Ra'ya teşekkür ediyor ve bedenini genç tutuyor, ancak aslen asırlar önce yaptığı lanetin bozulmamasını yani, iki dünya arasındaki geçidin kapalı kalmasını sağlıyor. Senin geldiğin dünyayı yaratan kişi Tanrıça Neftis. Büyü nasıl bozuldu da buraya geldin bilmiyorum ama inan, bunun bir daha yaşanmasını engelleyeceğiz." Ses tonu neşeliydi. "O dünyayı yok ederek... Bu sayede bir daha kimse gelemeyecek."

Kafam gittikçe karışırken başımı yerden kaldırdım. Biz İsis'in çocuğunu korumak için onu seven birinin o dünyayı oluşturduğunu düşünmüş, bu teori üzerine tahmin yürütmüştük ama o kişi Neftis'ti. Olaylar tam çözüldü diye düşünürken yeni öğrendiğim bu bilgi, aslında hiçbir şey elde edemediğimiz habercisi olabilir miydi? "Benim dünyamı kraliçe mi oluşturdu?" diye şaşkınca sorduğumda rahibin sesli nefesini işittim.

"Evet. Osiris ve İsis'i doğruca öldüremeyeceği için Ay Düğümü'ne başvurdu. Onları öldürmek yerine bambaşka bir dünyaya gönderdi. Bu sayede onlardan tamamen kurtulacağını düşünmüştü ancak İsis'in hamile olması lanette zayıf nokta oluşturduğunda iki dünya arasındaki geçişi mümkün kıldı. Laneti her sene tazeleyerek bu durumu önlemek istese de görünen o ki başarılı olamamışız. Detayları kraliçe uyandığında ona sorarsın," dediğinde bu konuyla alakalı daha fazla bir şey söylemeyeceğinden emin oldum. Bu yüzden aklımdaki diğer soruyu yanıtlamasını umdum. "Aytun... Ona ne yaptın?"

"Yalnızca daha kim olduğunu bilmediğimiz o kızın kaçmasına yardım ettim ve Aytun'u peşinden gönderdim. Şansı varsa o kız tarafından öldürülür, çünkü kraliçenin öldürme yöntemleri çok gelişmiştir. Tabii ondan önce beni salak yerine koymanın bedelini ödeyecek," dedi gittikçe sertleşen sesiyle. "Senin enerjini defalarca aldım ama o ne yaptı? Düşüncelerimin yönünü her defasında başka bir yere çekti. Kabul etmek lazım, zeki bir adam. Aldığım enerjinin o yeni kızıdan geldiğine inandırdı beni. Eğer muhafızım bilezikteki parlamayı görmemiş olsaydı kandırmaya da devam edecekti ama görünen o ki, yalnızca zeki olmak değil, tedbiri elden bırakmamak da gerekiyormuş. Dikkatsizliği hem senin hem de onun hayatına mal olacak. Gerçi yargılamıyorum, babası da onun gibiydi. Her zaman Djoser'e benzetirdim onu. Haklı çıktım. Hain babasının sonunu yaşayacak, ne kadar manidar, değil mi?"

Fısıltıyla, "Hain mi? Ne yaptı ki?" diye sorduğumda Rahip bunu duymayarak uzaklaştı.

Ancak babasından daha çok aklıma takılan bir şey varsa o da Aytun'un öleceği gerçeğiydi. Benim yüzümden ölmesine izin

veremezdim. Başına bela olmuşum geldiğimden beri, onu çok zorlamıştım. Şimdiyse ölebilirdi. Kendim için duyduğum endişe ve korku birden Aytun'a yöneldiğinde kalbim sızladı. Ona bir şey olmasına izin veremezdim ama ne yapabilirdim ki? Bu duvarların arasında elimden gelen hiçbir şey yoktu. Hissettiğim çaresizlik vücudumun kontrolünü ele geçirdiğinde saatlerdir zorla tuttuğum gözyaşları yanaklarıma süzüldü.

Dışarıdan gelen kuvvetli adım seslerini duyduğum an nefesimi düzene soktum ve gözlerimi yumarak uyuma numarası yapmaya çalıştım. Kapı gürültüyle açıldığında içeriye birkaç kişi girdi. "Kızı kaldırın!"

Yanıma yaklaşan kişinin yavaşça geldiğini hissetsem de bir tepki vermeden beni kaldırmalarını bekledim. Ayaklarımı sürüyecek beni odadan çıkardıklarında gözlerimi hafifçe açarak olduğum yere baktım. Koridorun sonunun açıldığı kasvetli odaydı.

Muhafızlar, beni yere bırakınca ortada duran rahip ile diğer iki kadına daha dikkatli baktım. Başında dikildikleri lahdi daha önce Uyuyuş Günü'ne gittiğimde görmüştüm. İdrak ettiğim şeyle kalbim âdeta kulaklarımda atarken rahip bana döndü.

"Aramıza katılman ne hoş! Kraliçenin uyanması için yapılan büyü neredeyse tamamlanmak üzere ama ondan önce diğerleriyle tanışmak istersin diye düşündüm."

Eliyle etrafı bir çember misali saran diğer lahitleri işaret etti. Kapakları açıktı, ancak yüksek oldukları için oturduğum yerden içinde ne olduğunu göremiyordum.

"Mısır tahtının kraliçeden önceki sahipleri. Kral ve kraliçeler," diyerek açıkladığında gözlerim irice açıldı. "Onlar aç birer mumya. Her sene Uyanış Günü'nde ölümden sonraki yaşamlarında güçlerini toplamak için bir Ruhsuz Kemiklerden beslenirler. Normalde canlı taht soyundan beslenmeleri gerekli ama Neftis'in çocuğu olmadığı için onlarla idare ediyorlar. Neyse ki artık elimizde bir canlı var,"

dedi kurnaz bir ifadeyle beni süzerken. Yaşlı yüz hatlarına yerleş-tirdiği kendini beğenmişlik can sıkıcıydı.

"Neftis'i biraz tanıyorsam cezayı böyle verecektir. Seni mum-yaların bu seneki yemeği yaparak."

"Öldür onları! Yok etmezsen yok olacaksın. Acele et."

Nereden geldiği hakkında zerre fikrim olmayan bu ses yeni-den kulaklarıma dolduğunda yerden destek alarak ayağa kalktım ve dengede durmaya çalıştım.

Beni yalnız bıraktıkları zaman boyunca kendimi toparlamam için gereken vakti bulmuştum ve tam olmasa da işe yarardım. Gözlerimi muhafızların üzerinde gezdirdim ve hepsinin tavana çarptıklarını hayal ettim. Gözlerimin parladığına şahit olan biri, "Efendim!" diye bağırdı yükselmeden hemen önce. Tavana çarpan bedenler şiddetle yere düştüğünde bacaklarıma koş komutunu verdim ve geldiğim yöne doğru hızla ilerledim. Birkaç adım atmıştım ki bir el saçlarıma dolanarak saldırganca çekti. Başım geriye doğru düşerken rahibin düşmanca bakışlarıyla karşılaştım. İğrenerek, "Sürtük!" dedi ve ar-dından beni kraliçenin yattığı yere doğru savurdu.

"Bunun hesabını vereceksin. Siz de çabuk olun, uyandırın onu!"

Gürleyerek tüm nefretini üzerime kustuğunda kadınların tu-haf sesler çıkararak bağırdıklarını işittim. Saçlarım yüzüme düşe-rek bakış açımı daraltsa da tüm olanlara en ön sıradan, dizlerimin üzerinde tanıklık ediyordum. Lahdin kenarını çevreleyen su yolun-daki siyah sıvı fokurdamaya ve yükselmeye başladığında lahitlerin içinden çığlık sesleri yükseldi.

"Uyan Neftis! Uyan Mısır'ın Kraliçesi! Uyan yeryüzünün tan-rıçası!"

Rahip arkamda kahkaha attı ve "Sonun geldi, Ayliz. Kraliçe uyandı," dedi.

Haklıydı.

Sonum gelmişti.

Final

FİNAL

Aytun Karavera

Sabahın fersiz ışıkları tüm cılızlığıyla ormanın içini aydınlatırken zihnim karmakarışıktı. Dünün anılarını hazmedemeden ortaya çıkan sorunlardan daha can sıkıcı bir şey varsa, o da Ayliz'i evde tek başına bırakmaktı. Benim bela mık-natısım her an başına bir iş açma eğiliminde olduğu için yanında olmadığım her an rahatsızdım.

Kraliçenin o yokken verdiği sınırsız yetkilerin içinde elbette nefret edip ortadan kaldırdığı kardeşinin soyunu devam ettiren kişinin korunmasını sağlamak yoktu, fakat bunun çok da umurumda olduğu söylenemezdi. Simge'nin ev yaşağının devam ettiğini söyleyerek birkaç muhafızı evin önünde beklemeleri için yollamıştım, ancak kızı ararken aklım onda takılı kalmıştı.

Kızı yerine tıktığım an doğruca eve gidecektim ve Ayliz'i başka bir eve götürecektim. Rahipten ne kadar uzakta olursa o kadar iyi olacaktı. Dikkatini Ayliz'den çekmeyi başarmış olsam da çok uzun süreli olmayacağını biliyordum.

Muhafızların yarım saat önce kızı bulduklarına dair bir bilgi geldiği için buraya gelmişim. Hızlı adımlarla kızı tutanların yanına gittiğimde etraftakiler saygıyla eğildiler. Bakışlarım bir an için burada ne işi olduğunu bilmediğim Ian'a kaysa da sinirlenmemek için onu görmezden gelmek en iyi seçenek olacaktı.

Siyah saçlı kızı bir ağaca bağlayarak durdurmaya çalışmışlardı. Bağladıkları ip sayesinde büyü yapamayacağını bildiğimden rahatça yanına yaklaştım ve "Nesin sen?" diye sordum. Kız bir cevap vermek yerine sinirimi bozarak alayla kahkaha attığında parmaklarımla çenesini sert bir biçimde kavradım. "Bana cevap ver."

"Ne olduğumdan çok nasıl kaçtığıma dikkat etsen daha faydalı bilgiler edinebilirsin, lider."

Elim sıkılaştıkça kızın yüzüne eğildim ve sertçe, "Öyleyse hemen konuşmaya başla. Yoksa seni öldürmek konusunda tereddüt etmem," dedim.

Kız başını hareket ettirmek istese de parmaklarım yüzünden milim kıpırdayamamıştı. İplerin gücünü kesmesi hoşuna gitmiyordu. "Çok zeki olduğunu sanıyorsun, değil mi? Ama aptalın tekisin aslında, Karavera. Arkandan yapılanları görmüyor, şu an bile bir oyunun içinde olduğunu anlamıyorsun."

"Ne zırvalıyorsun?"

"Beni tutsak ettiğiniz yerden rahip çıkardı."

Sözleri zihnimi sardığında öfkeyle kaşlarımı çattım. "Yalan söyleme!" Rahibin böyle bir şey yapmasının çok mantıksız olduğunu düşünürken aklıma gelen şey kanımı dondurdu.

Kızın başını hırsla ağaca çarptım ve etrafımdakilerden uzaklaşıp telefonumu çıkardım. Ayliz'i ararken bir yandan da gözlerimi ormanın içinde gezdiriyordum. Üç aramam da yanıtsız kaldığında arkamdakilere, "Kızı en yakın tapınağa götürün. Eğer dışarı çıkarsa hepinizin kafasını yerinden sökerim," dedim ve ardından arabaya bindim.

"Niye açmıyorsun şu lanet telefonu, Ayliz, niye?"

Kısa sürede eve ulaşınca hemen arabadan indim ve kapıya yöneldim, ancak yerde gördüğüm bilezikle adımlarım duraksadı. Yere eğilip dün Ayliz'e verdiğim bileziği alırken aklıma düşen şeyler hiç iyi değildi.

"Sana kızın tehlikede olduğunu, pusuda bekleyen kişiler olduğunu söylemiştim ama uyarılarımı dikkate almadın. Bencillik yaparak, aşk uğruna kızı göndermedin ama bak, ne oldu? Rahip bir

grup muhafızı güçleriyle etkisi altına almış, bilirsın bizlerin böyle bir gücü var. İstedigimize, istedigimizi yaptırabiliyoruz.”

Ivana'nın bulmama yardım ettiği ve Simge ile yanına gittiğim rahibin sesini duyunca ayağa kalktım. Yenilmişlikle omuzlarım düşerken bakışlarımı ona çevirdim.

“Tüm rahiplerden nefret ediyorum,” dedim bastırmaya çalıştığım nefretimle. O nefreti ve kızgınlığı dışarı saldıgım an bir daha asla toparlayamazdım.

“Benim de senden hoşlandığım söylenemez, Karavera ama babanı severdim. Senden önceki lider olarak bize çok yardımı dokunmuştu. Rahip, muhafızlardan birini peşine taktı ve sen, o elindekini kıza verirken kutsal ateş bileziğindeki parlamayı muhafız görmüş. Rahip bu sayede onun kim olduğunu öğrendi ve zaman kaybetmeden atağa geçti. Kızı kurtarmak istiyorsan eğer, yapman gereken şeyi biliyorsun. Kraliçe, İsis ve Osiris'ten kurtulmak için o dünyayı oluşturdu. Uyuyuşunun ellinci gecesinde duvar büyüsunü yeniden yaptı, büyüyü zayıflatman gerekecek.”

Soğukkanlı kalmaya, Ayliz'in şu an o adamın elinde olduğunu unutmaya çalıştım. Kontrolümü kaybetmenin ona bir faydası dokunmazdı. Rahip'in ne yapacağını çok iyi biliyordum. Ayliz'i Neftis'e verecek, onun insafına bırakacaktı.

“Kızı tamamen kurtarabilirsin, bir yolu var, fakat bunu yapmanın bedeli çok ağır olabilir.”

Tek bir saniye düşünmeden, “Yolunu söyle,” dedim ifadesizce. Bugüne kadar çok az kişi için kaldırmıştım gözlerimde her şeyi gizleyen perdeyi.

“Kraliçe, büyülerini yaparken tek başına yapmadı. Ona Ruhsuz Kemiklerden yardım eden birisi vardı.”

“Kim?”

“Elijah,” dediğinde zihnimi yokladım, ancak bu isimde birini daha önce duymamıştım. “Onu yok edersen kraliçenin yaptığı büyü büyük oranda sekteye uğrayacaktır.”

Dişlerimi sıktım ve bu sözleri hazmedebilmek için biraz zaman verdim kendime. Ruhsuz Kemikler bir kez öldürüldükleri için bir

daha ölemezlerdi, yalnızca yok edilebilirlerdi ve bunun da tek bir yolu vardı. Kutsal meşaleler onlardan birini yok edebilecek yegâne silahtı ama dünya üzerinde sadece iki tane kutsal meşale vardı. Biri piramidin içindeydi, diğeri ise Ruhlar Şehrini'deki bir kişinin emrindeydi. Piramidin içine katıyen giremezdim, zira oraya girmem rahibin kulağına giderdi ve Ayliz'i tehlikeye sokabilirdim. Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Haftalar önce Ayliz ile kurtardığım ve onun da bana ödül olarak Ölüler Şehrini'nin gerçek yüzünü gösterdiği Ruhsuz Kemik Tendre'yi bulmam çok uzun sürmemişti. Çöldeki barakasını ziyarete gittiğimde sanki onun yanına geleceğimi biliyormuş gibi tetikteydi.

"Seni buraya ne getirdi, Karavera?" dediğinde zihnimde yankılandı sesi.

Oyalanmaya lüzum yoktu. *"Bir Ruhsuz Kemik'i öldürmem için gereken silahı ver, gideyim Tendre."*

"Kardeşlerimden birini öldürmene yarayacak o silahı sana vereceğimi nasıl düşünebilirsin?" Eski sandalyeden ayağa kalkarken uzun boyu yüzünden başımı kaldırdım.

"Bunu borçlusun," dedim sırtımı dikleştirerek. Zaman Ayliz'in aleyhine işliyordu ve burada zaman kaybetmek işime yaramıyordu. Rahibin Neftis'i ne kadar sürede uyandıracağını hesaplayamıyordum ve bu yüzden de acele etmem gerekiyordu.

"Ne borcu? Beni bulmanın karşılığını gözünü açarak verdim."

"Bana karşılığını verdin ama Ayliz'e vermedin, seni asıl gören kişi oydu ama Ölüler Şehrini'ne götürmen benim hediyeimdi. Onu korumak istiyorsam Elijah'ı yok etmeliyim ve bunun için de meşaleye ihtiyacım var."

Tendre, elindeki uzun sopayı yere vurdu. *"Kardeşlerimden birine ihanet edemem."*

"Her sene Ruhsuz Kemiklerden birini mumyaların önüne atarken de keşke kardeşim deyip itiraz etseydin!" Sakin kalamayarak bağırdığımda içimdeki öfkeyi zar zor tutabiliyordum. Çünkü öfke

demek çaresizlik demekti ve Ayliz'in benden alındığı düşüncesini aklıma sokarsam bir daha çıkaramaz, şuraya oturur şimdiden yasını tutardım. Onun bana bu halde ihtiyacı vardı, dağılmış bir adama değil. "Borcunu ödemelisin Tendre, yoksa söylendiği kadar onurlu biri olduğun konusunda yanılığa düşeceğim. Ver meşaleyi."

Tendre, zemine serili örtüyü kaldırarak yerdeki sönük meşaleyi kaldırdı. *"Bunun sonucu çok büyük olacak. Elijah'ı öldürdüğünde bunu hepimiz hissedeceğiz, herkes bunu kimin yaptığını bilecek. Sana bunun bedelini ödetecekler."*

"Biliyorum, ödeteceksiniz."

"Bununla yalnızca Elijah'ın değil, kendi ölümünü de hazırlıyorsun."

"Neyse ki Ayliz buna değebilecek bir kadın," dediğimde sesim kendinden fazla emin çıkmıştı. En ufak bir tereddüde veya şüpheye yer yoktu.

Arkamı dönüp barakadan çıktım ve rahibe baktım. "İlan'a ulaş, ona ihtiyacım olacak."

Rahip başını sallarken ondan biraz uzaklaşıp cebimden telefonumu çıkardım ve ikizimi aradım. İlk çalışta açarken neşeli sesi kulağımı doldurdu.

"Efendim?"

"Simge, sana önemli şeyler söyleyeceğim, beni dikkatle dinle, tamam mı?"

"Tamam da..." derken ardından sıralayacağı şeyleri ağzına tıkadım.

"Tüm param eski evdeki kasada duruyor. Şifresini biliyorsun. Ayrıca piramitteki odamdaki gizli bölmede de geri kalan önemli şeyler var. Bir terslik olursa onları al ve İlan'a ulaş."

"Aytun, neler diyorsun sen? Hiçbir şey anlamıyorum," dedi şaşkınca. Elbette durumu ona böyle izah etmeyi ben de istemezdim, ancak vakit yoktu ve ne kadar az şey bilirse onun için o denli iyi olurdu.

"Yakında anlarsın," dediğimde sabırsızca iç çekti. Onun bu halinden faydalanıp, "Seni sevdiğimi asla unutma, tamam mı?" dedim yıllar sonra ilk kez bu cümleyi kurmanın ağzımda bıraktığı ekşimsi tatla.

Simge, böyle bir şeyi beklemediğini kanıtlarcasına birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından şaşkın bir sesle, "Ben de seni seviyorum, Aytun," dedi.

Telefonu kapatınca boğazıma konan ağırlığı görmezden gelmeye çalışarak bu defa Ian'ı aradım. Rahip ona ulaşmıştı ama benim bir isteğim daha olacaktı.

"Beni neden arıyorsun, Aytun?" dediğinde aradığım için şaşırıldığını hissetmiştim.

"Kızı tapınağa, senin yanına yollattım. Onu al ve piramide gel, Ian. Yardımına ihtiyacım var."

Ayliz Kılıç

Sonların elbet vardı bir bildiği sonsuzluğa rağmen. Başına gelecekleri, bir an sonrasında ne olacağını bilirdin.

Benim bildiğim gibi...

Ölecektim.

Kraliçe uyanacaktı ve ardından beni bu mumyaların önüne atarak ölümümü seyredecekti keyifle. Bunu istemiyordum, ölmeye hazır değildim. Kraliçe uyanmamalıydı.

Peki ya Aytun? O ne hissederci beni ölü olarak bulunca? Veya beni bulabilir miydi? Cesedimden bir parça bırakırlar mıydı o görsün diye? Ne hissederci, burkulur muydu yüreği? Sızlar mıydı kalbi benimki gibi? Ya da yaşatırlar mıydı onu?

Haberi olduysa, yokluğumu fark ettiyse deliye dönmüştü kesin. Bunca zamandır beni bir şekilde doğrusuyla ya da yanlışıyla korumaya çalışırken hiç ummadığı bir anda kaybetmeyi nasıl karşılamıştı kim bilir? Şu an kalbime iltica eden çaresizliğimi o da hissetmiş miydi?

Bir umut olsaydı ikimiz için ne dilerdim diye düşündüm kirli düşüncelere gebe olan zihnimde. Ama işin garip yanı, Aytun'un adını aklımdan geçirdiğim an temizlenmişti orası. Eğer bir umut olsaydı, ona daha çok sarılmayı isterdim, onu daha çok öpmeyi.

Rüzgârın burnuma taşıdığı kokusunu bir kez daha duyumsamak isterdim. Gecede, karanlıkta, soğukta... Her yerde bunları isterdim.

Umut etmek yasak ise, buna izin verilmeyecekse geçmişe dönmeyi isterdim. Geçmişe giderek onunla daha fazla vakit geçirmeyi, az önce dediklerimi o zaman yapmayı isterdim. Gerçi ona doyabilir miydim emin değilim ama en azından bu denli eksik hissetmezdim.

Göz kapaklarım, 'etrafımda olan biteni görmezsem gerçek olmaz' mantığıyla açılmak bilmediğinde yabancı bir ses duyuldu.

"Bir sorun var, efendim! Kraliçe uyanmadı."

Bir erkek sesi telaşla, "Ne sorunu?" dedi ve ben hayal âleminden bir adım daha uzaklaştım.

"Bilmiyorum. Ben anlamıyorum, böyle olmamalıydı. Bir terslik var."

Odada yankılanan sözleri duyana kadar gözlerimin ısındığından haberdar değildim. Tersliği ben yapıyor olabilir miydim? Korku genzimi tırmalarken ufacık bir umut doldu yüreğime ve uzun zaman sonra bir rahatlama hissettim. Bir ihtimal vardı belki de buradan kurtulmam için. Derken adım sesleri geldi arka taraftan ve anımsadığım bir kadının çığlığı duyuldu. Gözlerimi açıp arkama döndüğümde beni şaşırtan bir görüntüyle karşılaştım. Aytun'un yeni bir tür diye adlandırdığı manyak kız, rahibin tam karşısında durmuş, kinayeyele ona bakıyordu.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi, rahip? Oysa beni o odadan çıkarırken keyfin yerindeydi."

"Senin ne işin var burada?"

"Sana Karavera'dan selam getirdim," dediğinde heyecanla soludum. Haberi vardı ve kızı gönderdiğine göre yerimi biliyordu.

"Ne saçmalıyorsun?" diyen rahibin yüzü şokla sarsılırken duraksadı. "Yakalayın şu kızı!" diyerek muhafızlara seslendi. Ancak onlar bir adım dahi atamadan kız, kollarını kaldırıp avuç içlerini rahibe yöneltti. Dudaklarından yabancı kelimeler yükselirken yüzündeki damarlar belirginleşerek siyah bir hal almaya başladı. Aynı zamanda rahibin genzinden boğuluyormuş gibi sesler yükseldi ve o an dudağının kenarından sızan kanı gördüm. Şokla ayağa

kalkarken arka tarafımda kalan iki kadının hâlâ Neftis'i uyandırmaya çalışmasını duydum ve derin bir nefes alarak ikisini duvara savurdum. Diğer lahitlerin arasında bekleyen muhafızlar ne yapacaklarını şaşırmış gibi rahibi izliyorlardı. Hızlı davranarak o ikisini de duvara çarptım.

"İyi uykular, rahip," diyen kız, yerde gözleri açık halde yatan adama bakarken nefesim kesildi. Yüzü bembeyazdı ve çok hastalıklı görünüyordu. Az önce nefretle parlayan gözleri şimdi bomboş, hiçbir duyguyu barındırmadan bakıyordu.

Başında bekleyen kız sinsice gülümsedi ve o anda göğsünün ortasından bir bıçak çıktı. Kız, gözlerini kırıştırıp başını eğdi ve ardından kulakları sağır eden bir çığlık attı. Arkasındaki kişi bıçağı çekip kızı yere fırlattığında o kişiyle göz göze geldim ve ilk kez gerçek anlamda rahatladığımı hissettim.

Aytun, tüm heybetli korkutuculuğuyla karşımda duruyordu. Ayaklarının dibine serilen iki cesede tek bir bakış bile atmadan gözlerini üzerimde gezdirirken hasar kontrolü yapıyor gibi görünüyordu. "Sarışın?" dedi dikkatle yüzümü incelerken.

Öylesine rahatlamıştım ki kaslarım aniden gevşemişti ve duygularım allak bullak olmuştu. Her şey iç içe girmişken hissettiğim duygu yoğunluğuyla ağlayacak kıvama gelmiştim. Ona doğru atılacağım esnada muhafızlar bir ağızdan, "Hain!" diye bağırarak Aytun'a ilerlediler. Ellerindeki hançeri ona yönelttiklerinde, Aytun'un arkasından iki kişi çıktı. Tanımadığım açık gri düz elbiseli adam, "Büyücüleri ve aç mummyaları ben hallederim," dediğinde Aytun başını salladı.

"Ayliz, buraya gel."

Ian, elindeki kılıcı çevirirken, "Acele edin! Ruhsuz Kemikler gelmeden önce çok kısa bir zamanın var. Ben muhafızları hallederim," dedi ve saldırmaya hazır olan adamlara baktı. Neden bahsettiklerini anlamazken Aytun'un dedikleri beni büyük bir şaşkınlık çukuruna sürükledi.

"Bu yaptığın iyiliği unutmayacağım, Ian."

lan, omzunun üzerinden ona bakarken gözlerini kıstı. “Yaptığım iyilik sana değil.” Dinç sesinin altındaki imanın Aytun’un zerre hoşuna gitmediğini yüzünden anlasam da Aytun, onunla zıtlaşmayarak beni çağırdı. Sarsak adımlarla aramızdaki kısa mesafeyi kapattığımda kolunu belime dolayarak bedenine yasladı.

lan, “Dikkatli ol, Ayliz ve yapacağın şeyi iyice düşün. Hazır hissedene kadar bir adım atma,” derken ne anlatmaya çalıştığını anlamamıştım. Kaşlarımı çatarken Aytun, cevap vermemi beklemeden beni odadan çıkardı. Parmaklarım siyah gömleğinin yakalarına tutunurken bu acelesinin sebebine bir anlam yükleyemiyordum.

“Aytun...”

“Şimdi değil, sarışın. Birazdan kemiklerini kıracak güçte sarılacağım zaten.”

Sessiz kaldım, bu bir kabullenişti. Gövdemi saran kolları sıkılaştırırken nereye gideceğinden emin hızlı adımlar atmaya, şahin keskinliğindeki bakışlarıyla etrafı kolaçan etmeye devam etti. Başımı kaldırdığımda tanıdık bir koridorda olduğumuzu fark ettim. Buraya daha önce de geldiğimi tattıran duyguyu bastıramazken iç çektim.

“Neden geldik buraya?” diye sorduğumda zihnimi bir sis tabakasıyla kaplayan yoğun bir belirsizlik vardı.

Karşımdaki duvara bakarken Aytun sessiz kaldı. Onun dünyasına gelmeme neden olan gizli odanın önündeydik. Bir ajan olduğumu zannettiği zaman beni buraya getirmişti, grubumla ilgili herhangi bir bilgiye ulaşmaya çalışmıştık. Tekrar niye geldiğimizi anlamıyordum.

Aytun, daha önce okuyamadığım hiyerogliflerin üzerinde elini gezdirdi ve benim bilmediğim kelimeleri okudu. Duvar buraya gelişimdeki gibi aralanırken korkuyla çarpan kalbimi sakinleştirmek istercesine derin bir nefes aldım.

“Aytun, ne yapıyorsun?” dediğimde elimi tutarak beni içeri sürükledi. Ardımızdan kapanan duvara bakarken, “Artık anlatacak mısın?” diye sordum. Ancak bunu yanıtlamadan az önce söylediklerini kanıtlarcasına, kemiklerimi kıracak kadar sıkıca sarıldı bana.

Sorularımı bir kenara itekleyerek sarılışına karşılık verdim ve "İyi ki geldin," diye fısıldadım.

"Sana daha önce de demiştim. Geldim ve hep gelirim." Sesi netti.

Başımı göğsünden ayırarak yüzüne odaklandım. "Nasıl haberin oldu?"

"O kızı bulduklarında onu rahibin serbest bıraktığını söyledi. Şüphelenip eve gittiğimde seni bulamadım ve İsis ile Osiris arasındakileri açıklayan rahip her şeyi anlattı. Seni buraya getirip kraliçeyi uyandıracaklarından emindim."

"Madem en başından beri yerimi biliyordun, neden hemen gelmedin?"

"Yapmam gereken şeyler vardı. Seni rahipten kurtardığımda her şeyin son bulmayacağını biliyordum."

"Daha açık konuş, ne olursun. Hem neden buraya geldik biz?"

Yanağına elini koyarak gergin bir soluk aldı. "Bir Ruhsuz Kemik'i öldürdüm, Ayliz."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken hayretle sesimi yükselttim. "Neden yaptın böyle bir şeyi?"

"Senin için."

Bu iki kelime birçok şeyi barındırıyordu aslında ve belki de buna sevinmem gerekirdi, ancak ben niçin tam zıttını hissediyordum. Vücudum gerilirken kollarının arasından çıktım ve sorgularcasına başımı yana eğdim.

Tüm o karmaşaların arasında, "Neden?" diyebilirdim yalnızca. "Hem hani onlar ölümsüzdü?"

"Onları yalnızca tek bir silah yok edebilir ve ben de o silahı buldum."

"Aytun, neden böyle bir şey yaptın? O öldürdüğün kişi beni nasıl kurtarabilirdi?"

Sıcaklığını hissettiğim vücudu kasıldı. Konuştuğunda bir şeyler mantıklı gelmeye, ruhumu sıkmaya başlamıştı. "Senin dünyanı yaratan kişi kraliçeymiş ve bu iki dünya arasına bir duvar koymuş. Bu büyüyü tek başına yapmamış. Dört kişinin gücüyle beslenen bu

duvarın yapımındaki iki kişi artık yok. Rahip ve Elijah. İki dünyayı birbirine bağlayan duvarın gücü artık daha zayıf." Her zaman ifadesizliği görmeye alışkın olduğum gri gözleri hüznünlüydü. Sesi donuklaşırken sözleri cehennem ateşi gibi yaktı beni. "Duvar birinin geçişi için fazlasıyla uygun vaziyette."

"Beni gönderiyorsun," dedim boğulurcasına. Anlamıştım. Yanıma geldiğinden beri içten içe kıvranışını görmüştüm, o an soğukluğunu adlandıramamıştım, olanları anlamamıştım... Ve hâlâ da anlamamaya devam etmeyi öylesine çok isterdim ki...

"Başka şansım yok Ayliz, başka şansın yok. Bugün olanlar daha kötü günlerin habercisi, görmüyor musun? Ne kadar güçlü olursan ol, biri seni kraliçe ile karşı karşıya getirdiği an her şey biter. Sen bitersin."

"Başka bir yolu vardır. Her zaman ikinci bir seçenek olur," dedim haykırırcasına. Onu ikna etmeliydim.

Başını iki yana salladığında sözlerime kanmayacak gibiydi, aklına çoktan koymuştu beni göndermeyi.

"Beni gönderemezsin, bir yolu yoktu bunun," dedim son bir çabayla.

"Var," diye fısıldadı, yıldızların terk ettiği bir gece karanlığında. "Gitmenin bir yolu var. Annemin bizi bırakmasının bir nedeni vardı, Ayliz. Bir şekilde Neftis ile savaşması gerektiğinden bahsetti ama bunun için bir başkasına ihtiyacı vardı. Hastanede bulduğumuz kadının büyü güçlerini ve kendininkini sana aktarmış. Annem sen doğduktan bir süre sonra o dünyaya, yanına gelmiş. Hâlâ orada mı, yaşıyor mu bilmiyorum ama onunla ilgili bildiğim en son şey bu. Annem bir yolunu bularak o duvardan geçti. Her şeyi, geçidi nasıl açacağını bir deftere yazmış," dedi ceketinin cebinden beyaz kapaklı bir defter çıkarırken.

"Aytun..." diye mırıldandım yakıcı bir serzenişle.

"Her zaman bencildim ama evine dönme yolunu bulmuşken bunu senden gizlemek en büyüğü oldu. Saçma bir istekle, ikimizden başka diğer her şeye gözlerimi kapatarak gitmemeni istedim fakat..."

“Şimdi gitmemi istiyorsun,” diye sözünü kestim. Gözlerim sulanırken görüşüm sislendi. Gözlerimden düşen bir damla yaş yanağıma izini bırakırken Aytun’un çaresiz bakışları oraya kaydı, çenesini sıktı.

“İstemiyorum ama artık seni koruyamayabilirim.”

“Sen beni hep korurdun.”

“Bundan sonra yapamam. Çünkü yarın ne olacağım belli değil, sarışın.” Yüz hatları sertleşirken o sözlerine devam etti, ben ağlamaya... “Elijah’ı öldürürken bir bedel ödemek zorunda olduğumu biliyordum. Ruhsuz Kemikler kim olursam olayım, bunu yanıma bırakmayacaklar ve seni bana karşı kullanmaktan çekinmeyecekler.”

“Bir şekilde hallederiz,” dediğimde başını iki yana salladı.

“Halledemeyiz. Birazdan beni almaya gelecekler ve cezamı verecekler.”

Kalbimi sıkan el sıkışılırken zorlukla, “Cezan ne olacak?” diye sordum.

“Bilmiyorum.”

Başımı yere eğerken ağlayışlarım gittikçe şiddetlendi, beni gönderecek olması içten içe bitirdi ruhumu. Onsuz nasıl devam edecektim ben? Hiçbir şey yaşanmamış gibi nasıl sırtımı dönüp giderdim ondan?

“Sen, karanlıklar içinde kaybolurken beni bulup parmak uçlarımdan yakalayan adamsın. Nasıl vazgeçerim senden? Nasıl giderim?”

“Benden gitmeyeceksin. Sen hep burada olacaksın,” dedi elini kalbine sertçe bastırırken. “Sen hep benimle yaşayacaksın. Burada kalırsan zarar göreceksin ve belki de öleceksin, sarışınım. Benden uzaktayken seni yaşatabilirim burada ama ölüyken... Buna benim bile gücüm yetmez.”

Kabullenemiyordum, onun olmadığı bir dünyada kalmayı artık istemiyordum. İçli içli ağlarken kalbinin üzerindeki elini kavradım hiç bırakmak istemezcesine. Her zaman sıcak olan, üşüdüğümde imdadıma yetişen teni ilk defa buz gibiydi. “Bu haksızlık. Bu çok büyük haksızlık. Bir resmin bile olmayacak bende. Bu sefer ben senin yüzünü unutmakla sınanacağım.”

“Keşke-”

“Her şey farklı olsaydı, değil mi?”

“Keşke bizim dışımızdaki her şey farklı olsaydı ama biz hep aynı kalsaydık ya da zamanı durdurabilseydik. Mesela sana sarılırken takılsaydı zaman. Veya biz tam şu anda kalsaydık hep.”

Keşkelerin hüznü çoktu, yaşayamayanların ahını alarak yalnızlığa terk edilmeye mahkûmdu. Umutla ona bakarken el ele tutuşarak daha önce girdiğim koridora girdik. Hiç ışık yoktu, ancak Aytun’un yanımdaki varlığı bunu sorun ettirmiyordu. Sessizce ağlarken gördüğüm gri ışık ile dudaklarımın arasından bir hıçkırık fi-rar etti. Sarı renkteki duvara ilerlerken tam karşımdaki parlak taş nefretle baktım. Beni ona getiren de oydu, ondan götüren de. Dudaklarım titrerken birbirine bastırarak titremeyi durdurmaya çalıştım. Aytun’un gövdesine başımı istemsizce yasladığımda ellerini belime koyarak beni kendine çevirdi. Bakışları sıkıca birbirine kenetlediğim dudaklarıma kayarken, “Son öpücük, son bir veda bu-sesi,” diye fısıldadı. Parmak uçları sırlıklam olan yanaklarımda yerini bulurken dudaklarımı saran ılık dudakları her seferinde olduğu gibi ayağımı yerden kesti. Nazik öpüşmemiz tutkudan tamamiyle uzak, safi hüznün ve buruklukla doluydu. Birkaç saniyenin ardından ikimize de asla yetmeyecek öpüşmeyi sonlandırdı ve alnını alnıma yasladı.

“Bunu yapmak zorundayım, cehennem ateşi.”

“Yapmak zorunda olman seni hiç affetmeyeceğim gerçeğini değiştirmez, Aytun.”

“Belki bir gün affedersin,” dediğinde titreyen sesi yüzünden bozguna uğradım. Donakalırken bu hali karşısında hiç tükenmeyecekmiş gibi akıttım gözyaşlarımı.

“Çok zor. Onlarca dağın arasında kalan bir göl gibiydim ben. Yalnız ama güvende ve şimdi sen olmayacaksın, bana bir dağ misali güven veren kolların olmayacak. Ben bir başıma gelen fırtınalara, esen rüzgâra karşı koyamayacağım. Dalgalarım senin kıyılarına vurmayacak hiçbir zaman, ben gidebildiğim yere kadar savrulup

gideceğim. Ve herkes bunu özgürlük olarak adlandırırken kimse esaret içinde kıvrandığımı görmeyecek. ”

“O esareti ben de yaşayacağım, güzelim,” dedi omzunu silerken. “Belki karşına biri çıkar ve sen ona âşık olursun.” Kaşlarını çatmıştı, bu fikirden nefret etse de dile getirmek zorunda kalışına sövdüğüne emindim.

“İmkânsız. Kalbim, yalnız senin ruhuna açılıyor, bir tek sana uyuyor.” Yabancılıkla iç çektim. “Sen de gel. Beraber gidelim, orada kimse bir bedel ödetemez hem.”

Başını omzuna doğru eğerken umutsuzca, “Simgе...” diye fısıldadı. “Onu burada yalnız bırakamam. Herkes beni ararken ilk soracakları o olacaktır. Tek başına onlarla mücadele edemez.”

O anda uzaktan uğultular yükseldi ve Aytun’un vücudu kasıldı. Gelmişlerdi.

Aytun’un, beni göndermek için öldürdüğü adamın bedelini, ona ödetecek olanlar gelmişti.

“Şimdi dön arkanı ve söylediklerimi tekrar et, tamam mı?” dedi sakın olmaya özen göstererek.

Ona itaat ederken ellerimi tutan ellerinden güç aldım ve kulağıma fısıldadıklarını tekrar ettim.

“Raşimoka heniyoka tenebe epreneke uthaş ma ahrenepos.”

Her sözcükle Aytun arkamdan çekilirken duvar saydamlaşmaya, arkasındaki karanlığı göstermeye başladı. İlkinde bu görüntüyle karşılaştığımda benim bulunduğum yer karanlık, burası ışıklarla doluydu. Şimdi ise tam tersiydi. Yenilgiyle omuzları çökerken, onunla arama giren şey mesafe değil, ayrılıktı.

Taşı elime almadan önce ona döndüm ve belki de son kez baktım âşık olduğum gözlerine. Çehresindeki yenilmişlik ikimizin kaderiydi. Kanatları kırık çocuklar büyümüş, kalpleri yarım bırakılan âşıklara dönmüşlerdi. Hayatta her şeyi kaybetmeye alışık olan biz, bu defa kendimizi yitirmiştik birbirimizde. O bende kaybolmuş, ben onda yok olmuştum.

Gittikçe yaklaşan uğultulu seslerin volümü artarken elimi duvardaki taşın üzerine koydum ve beni ondan ayıracak hamleyi yaptım.

Parmaklarım soğuk taşı sıkıca kavrarken dudağından dökülmeyen fakat gözlerinin haykırdığı cümleyle gülümsedim. Onu ömrümün sonuna kadar böyle hatırlayacaktım. Yarım kalan hikâyemizin tamamlanan âşık haliyle.

Taşın parlaklığı gitgide artarken hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Gözlerim kararmaya başlarken sıcak bir esinti gezindi tenimde. Her bir hücrem karıncalanarak his kaybı yaşadığında gözlerimi kapattım ve kendimi rüzgâra teslim ettim. Kalbimi arkamda bırakarak düştüğüm boşluktaki kişi, eski ben değildim ve bundan sonra da asla ben olmayacaktım. Aytun'un duymayacağını bilsem de hislerimi ilk kez seslendirdim.

“Ben de sana âşığım.”

Beni karşılayan karanlık gittikçe azalırken sırtım bir zeminle buluştu ve beraberinde gözlerimi araladığımda nerede olduğumu çok iyi biliyordum.

*Amenta'*daydım.

Başladığım yerde, kendi Ölüler Şehri'mde.

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜR

Kimi zaman hayaller kurarız, gerçekleşmesini ümit ederiz. Hayaller sonsuzdur, sınırsızdır ve yalnızca bize özeldir. Hayaller bizim için farklı bir dünyaya açılan büyülmüş kapıdır ve ben kendi kapımı sizlerin de açabilmesi için raflarınıza yolladım. Bazı insanlar vardır, onlar hayalimizdir; bazıları ise kalbimizdedir ve hayallerimizi kurarken bize ortaklardır. Siz artık hayallerime ortaksınız, beraber aynı kapıdan geçtik ve aynı dünyada buluştuk.

'Her son bir başlangıçtır,' cümlesiyle başladığım bu yolda ortaya *Ay Düşümü* çıktı. Siz her zaman ön planda beni görseniz de en başından beri bu kitabın arkasında bir sürü insan vardı ve bugün onlara bir teşekkürü borç bilirim.

Küçükken okuduğum kitapların yüzeysel olmadığını, içlerindeki gizli evrenleri bana anlatan canım annem... Bana sadece anne olmayıp, aynı zamanda da en yakın arkadaşım olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Yıllardır yazdığım her kitabı, her paragrafı usanmadan okuyarak eksiklerimi söyledin, beni motive ettin. Eğer bu noktaya kadar gelebildiysem muhtemelen sebebi sensindir.

Sevgili babama, beni Mısır Mitolojisi ile tanıştıran o filmi alıp izlettiği için... Kardeşim Kaan'a, bölüm yazarken arka fonda açtığın müziklerle ilham verdiğin için... Ve teyzelerime... Ne zaman başım sıkışsa beni tecrübeleriyle yönlendiren Elhan Dikyol'a, yazdıklarımı

büyük bir beğeniyle okuyup sürekli devamında ne olduğunu soran Ayla Dikyol'a, Asimet Karakuş'a, destekleri ve sevgisi için Ayşe Karakuş'a çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız!

En büyük teşekkürüm, yazma serüvenimin en başından beri beni hiç yalnız bırakmayan ve dünyama yeni katılan sevgili okurlarıma. Yazma sürecimin en başından beri o güzel yorumlarınız ve ilginizle her zaman en büyük motivasyon kaynağım oldunuz. Çoğunuzla daha görüşmemiş olsak da inanıyorum ki elbet bir gün tanışma ve sarılma imkânı yakalayacağız.

Karşılaştığımız ilk andan beri yıllardır tanışıyormuşuz gibi yanında her zaman gülebildiğim, saçmalayabildiğim Mehtap Fırat'a sonsuz desteği ve muhteşem dostluğu için çok teşekkür ediyorum. Bana mesafelerin hiçbir önemi olmadığını öğreten yegâne arkadaşım... Ne zaman sıkılsam, bunalsam, ümitsizliğe kapılsam her zaman ilk gelen sen oldun ve hep öyle olacağını da çok iyi biliyorum. Senin gibi harika birine sahip olduğum için kendimi çok şanslı sayıyorum. Seni seviyorum, güzellik!

Ay Düşümü'nün öncesinde tanıştığım sevgili dostlarım; tekrar yazmama olanak sağlayan Hatice Çelik'e ve Ceren Karakaş'a, kitap olsun artık diye söylenen Ayşenur Kurgan'a, canım arkadaşlarım Tuğçe Bektaş, Sibel Köksal, İrem Nur Çil ve İrem Koç'a, bana *Zalım Yazarım* diye hitap eden Büşra Tülü'ye, Aytun hayranlığıyla başımı şişiren ve kitabın kurgusuna en az benim kadar hâkim olan Esra Denктаş'a teşekkür ederim. Hepiniz iyi ki varsınız.

Karakterlerimiz gibi kendimizi de *ikiz* diye betimleyebileceğim, ilk konuşmamızda anında samimiyeti yakalayabildiğim Şule Avlamaz'a; kapak için fikirler aldığım, güzel afişleriyle harikalar yaratan ve kısa zamanda iyi ki arkadaş olmuşum dedirten yetenek abidesi Zeynep Güvercin'e çok teşekkür ederim.

Kitap yazdığımı çok sonradan öğrenseler de o andan sonra beni hiç yalnız bırakmayan dostlarım; imzalarda benimle beraber gezmek isteyen güzel dostum Tuğçe Ay, sevgili ev arkadaşım Yeşim Bahçeci, canım arkadaşlarım Sena Yücel, Arzu Dinçol, Merve atıldığım ve adını geçirmedığım nice arkadaşım... İyi ki varsınız.

Son olarak aklımdaki kapak tasarımından çok daha güzelini yapan Merve Polat'a ve hikayemi kitaplaştırmama olanak veren Mustafa Güneş'e teşekkür ederim.

İkinci kitapta görüşmek üzere... O zamana dek kendinize iyi bakın...

Gamze Çelik